Mary-Rose Hayes

Steaua de hîrtie

Mary – Rose Hayes

Steaua de hârtie

Traducere de Alexandra Petrea

ISBN 973-95058-2-2

Paper Star
By Mary – Rose Hayes

© Copyright 1991 by
Mary Rose Hayes

©Copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.
Nicio parte a acestei căiţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Prolog
1989

Golful semăna cu o potcoavă de cal, cu laturile abrupte. Micul sat pescăresc La Playita era cuibărit în spatele dunei de nisip auriu de la gura râului Rio Verde.

Era un loc idilic, tropical, languros, neîntinat de civilizaţie, un Eden pe Coasta de Vest a Mexic-ului.

Golful a fost descoperit pentru prima oară în secolul şaptesprezece de spanioli, care l-au numit oficial Bahia Herradura, după forma sa. Dar l-au abandonat, în cele din urmă, după ce au constatat că este prea expus vânturilor puternice, de nord-vest.

Localitatea a trezit interesul, apoi, abia în 1972, când un miliardar venezuelean, proprietar de terenuri petrolifere, captivat de frumuseţea sălbatică a peisajului, s-a gândit să o transforme într-o staţiune turistică.

Satul nu se schimbase prea mult în trei sute de ani, populaţia se înmulţise destul de puţin şi continuase să trăiască într-o veselă anarhie. Principala lor ocupaţie era pescuitul şi agricultura, pe solul vulcanic, abrupt.

Doar cantina şi alimentara aveau curent electric, furnizat de două generatoare. Apa avea o culoare maronie şi curgea cu intermitenţe, printr-o reţea întortocheată de ţevi ruginite. Trebuia fiartă douăzeci de

minute ca să poată fi băută. Nu existau telefoane, maşini, străzi sau canalizare.

Satul era rupt de lume, izolat încă de cei douăzeci şi cinci de kilometri de munte şi junglă, de terenul prăpăstios, brăzdat de apele turbulente ale lui Rio Verde. Cu toate că misionarii catolici sosiseră de mult, o dată cu spaniolii, locuitorii induseseră icoanele cu Iisus Cristos şi Fecioara Maria în propria lor galerie de zeităţi şi demoni. Dintre aceştia, cei mai importanţi erau – Xichamorro, un câine uriaş, fără picioare, cu glas de femeie, şi Chihuatete, vrăjitoarea – zeiţă cu păr blond, ieşită din mare. Se spunea că aceia care aveau ghinionul să-l vadă sau să-l audă pe Xichamorro mureau până în zori; iar bărbatul care se culca cu Chirihuatete căpăta un apetit sexual insaţiabil şi un organ sexual enorm. Cel puţin, aşa era legenda.

Singura diferenţă minoră după trei sute de ani era o oarecare prosperitate: în afară de fructe şi orez sălbatic, fermierii cultivau marijuana de bună calitate pe terenurile ascunse între dealuri, pe care o vindeau turiştilor sosiţi de două ori pe săptămână, cu un mic yacht, din Puerte Vallarta.

Însă, din 1972, se construi o şosea îngustă. Ani de zile văile răsunară de uruitul camioanelor încărcate cu pietriş, cherestea, ţevi, tablă, cabluri telefonice, articole

sanitare, frigidere şi mobilă, în drum spre La Playita.

Hotelul începu să prindă formă şi, în jurul lui, se ridicară căsuţe de oaspeţi, răspândite pe coama dealului şi legate printr-un labirint de terase şi scări împodobite cu arbuşti înfloriţi. Se excavă o piscină direct în stâncă. Restaurantul condus de un şef capabil era un rai romantic, oferind o spectaculoasă panoramă a junglei, stâncilor şi oceanului.

La Playita se deschise în 1976 şi deveni peste noapte o senzaţie. Petrecerea de inaugurare făcu înconjurul lumii în cotidiene renumite. La Playita era un loc retras şi deosebit de luxos. Faima sa dură mai mult de un sezon, timp în care visul se transformă în coşmar.

În martie, se întrerupse alimentarea cu apă, iar generatorul electric cedă, incapabil să facă faţă solicitărilor. Lenjeria rămase nespălată. Mâncarea se strică. Personalul angajat, inclusiv „le chef” părăsiră corabia care se scufunda.

În timpul verii, ploi torenţiale inundară o porţiune de drum şi o furtună cumplită distruse legăturile telefonice.

Staţiunea, cârpită pe ici-colo, se redeschise de ziua Recunoştinţei, dar se închise din nou, înainte de Crăciun.

În mai/anul următor, un uragan demolă noul pod. Sătenii începură din nou să navigheze pe Rio Verde în

ambarcaţiuni mici, când apele erau scăzute sau în canoe adânci când creştea nivelul.

Hotelul fu scos la vânzare. Dar nu se primi nicio ofertă.

Piscina neîngrijită se crăpă şi secă. Acoperişurile din palapa ale căsuţelor fură spulberate de vânt sau putreziră. Un incendiu misterios distruse restaurantul. Jungla, atrasă de arbuştii nou plantaţi, invadă treptele, potecile şi zidurile, până când clădirile deveniră invizibile, locuite doar de şerpi, rozătoare, insecte şi din când în când de Royal Gutierez, un metis cu ochi gălbui, care cultiva marijuana în sus, pe râu.

Sătenii se temeau de Royal, care mergea cu o macetă ascuţită atârnată de şold şi avea accese de nebunie, de fiecare dată când era lună plină.

Nimeni nu se mai aventura pe treptele măcinate şi nu mai pătrunse în camerele dărăpănate, deşi unii îşi adăposteau animalele în spatele zidurilor înnegrite ale restaurantului. Drumul peste munte, până la şoseaua principală, se eroda an de an şi La Playita reveni la. Toropeala ei obişnuită, până când fu descoperită de Victor Diamond, care auzise de ea şi venise cu o barcă din Puerto Vallarta, s-o vadă.

Era fascinat, aşa cum bănuise că va fi, de ruinele grandioase ale staţiunii turistice, considerându-le un

cadru perfect pentru filmul său.

Şoseaua fu reparată într-un timp record, camioanele începură din nou să străbată munţii, se refăcu podul peste Rio Verde, la fel ca alte edificii extraordinare din junglă, inclusiv o ruină pre-columbiană, construită în întregime din blocuri sintetice, care părea mai autentică decât cea adevărată în susul râului.

Generatoare electrice fură aduse de camioane şi trailere cu antene satelit pe acoperişurile lor. Hidroavioane uruiau în fiecare dimineaţă, înainte de furtunile amiezii; yachturi uriaşe se legănau în golf. Era de lucru pentru toţi cei care voiau să muncească, iar cultivatorii de marijuana practicau un comerţ înfloritor.

Era din nou o perioadă de înflorire. La Playita se unise din nou cu restul lumii. Se întorseseră americanii. Ce încântare, ce spectacol! Vor avea subiecte de bârfă pentru zeci de ani; se vor naşte noi legende:

Despre Vera, artista atât de îndrăgită de ei, care desena portretele copiilor.

Despre Arnie, vedeta atât de vestită şi plină de probleme pe care îl compătimeau.

Despre scriitorul cunoscut sub numele de Saint[1], eroul care supravieţuise torturii în cumplita închisoare Santa

1 Sfîntul (engl.).

Paula, pe care îl admirau.

Starfire, cea mai ciudată femeie pe care o văzuseră vreodată, care sosise călare pe o pasăre, din mare, atât de palidă şi de frumoasă, încât mulţi dintre ei o considerau întruchiparea lui Chirihuatete însăşi.

Şi apoi, mai era şi Victor Diamond, bogatul producător holywoodian, care – aşa cum spunea părintele Ignacio, al cărui catolicism se împletise cu credinţele păgâne, la fel ca la ceilalţi – era posedat de diavol. De Diamond se temeau. Probabil că avea o mare putere, se gândeau ei, dacă o ţinea prizonieră pe Chirihuatete.

Partea întâi

Capitolul 1
1979

Vera Brown stătea la biroul ei, lucrând la un foileton cu desene animate de duminică. Se numea *Aventurile Dianei Starr*. Diana era o animatoare londoneză. Vera nu prea ştia exact ce era o animatoare, dar i se părea palpitant, deosebit şi curajos – adică toate calităţile pe care ea însăşi nu le întrunea.

Diana avea şaptesprezece ani, la fel ca Vera, dar era singura lor trăsătură comună. Diana era înaltă, suplă, cu talie de viespe şi sâni ridicaţi. Părul ei era o coamă blondă, care-i atârna pe umeri. Era destul de frumoasă sau, mai bine zis va fi, când Vera se va hotărî ce faţă să-i facă. Se îmbrăca întotdeauna modern şi îşi schimba mereu hainele. Azi purta o fustă mini din piele neagră, cizme cu tocuri înalte şi o bluză de satin cu un decolteu îndrăzneţ. Era genul de îmbrăcăminte care i-ar fi plăcut tare mult Verei, dar nu avea voie s-o cumpere şi nici n-ar fi îndrăznit vreodată s-o poarte.

În acel de-al patrulea şi ultimul chenar, Diana stătea cu o mână pe şold, inocent de provocatoare, lângă o casă uriaşă, cu stâlpi, cupole, frontoane şi ferestre sclipitoare. Din câteva trăsături de condei Vera contură nişte maşini elegante în parcare – *Rolls-Royce*-urile şi *Jaguar*-urile erau cel mai uşor de desenat. Diana intenţiona să strice petrecerea dată de lordul Adolphus Keesos, magnat şi miliardar, pentru majoratul fiului său, Alexander.

Vera lucra de o lună la *Aventurile Dianei Starr* şi era mândră de ce realizase; i se părea foarte profesionist, cu un echilibru riguros între lumini şi umbre, prim-planuri, cadru îndepărtat şi siluete. Câteva retuşuri şi va putea să-şi prezinte creaţia publicaţiilor *Daily Mirror* sau

Express. Numai dacă ar reuşi să-i facă o faţă potrivită Dianei.

Vera încercase de nu ştiu câte ori, dar acum, ca de obicei, nu reuşea să prindă trăsăturile fetei, deşi ştia că adevărata Diana o aştepta undeva; aproape că o vedea. Între timp, însă, apărea doar faţa Verei şi nu era deloc bine. Chiar şi stilizată, faţa ei nu se potrivea Dianei.

Diana era bogată, stilată şi frumoasă. Locuia singură în apartamentul din Mayfair pe care-l moştenise când îndrăzneţii şi chipeşii ei părinţi muriseră într-un accident de avion, deasupra Munţilor Atlas. În orice caz, nu locuia cu nişte părinţi în vârstă, într-o casă modestă de la periferia orăşelului Orpington, în Kent.

Tot ce făcea Diana era foarte şic. Se trezea târziu şi bea cafea fără zahăr la micul dejun. Îşi petrecea după-amiezele făcând cumpărături la *Harrods* sau *Fortnum* şi *Mason,* colindând galeriile de artă, participând la costisitoare licitaţii la *Sotheby's* sau apărând în paginile ziarelor care descriau evenimentele din lumea bună. Seara, bea şampanie la hotelul *Ritz* şi se ducea la petreceri frumoase, înconjurată de bărbaţi superbi. Când avea chef, zbura în sudul Franţei sau îşi conducea maşina *Aston Martin* într-o viteză ameţitoare, pe autostradă. Şi, se pare că singurul lucru pe care-l evita Diana, era mâncarea. Şi tocmai de aceea reuşea să-şi

menţină silueta.

Spre deosebire de Vera care era supraponderală. Exagerat de supraponderală.

Mama ei spunea că avea o poftă de mâncare exagerată, ca orice adolescentă, iar doctorul Wheeler susţinea că ar trebui să ţină regim.

Doctorul Wheeler era pe jumătate american şi mama ei nu avea încredere în americani din principiu. Ignorând faptul că tatăl lui fusese englez şi de asemenea doctor, susţinea:

— Americanii sunt obsedaţi de regim!

Iar doctorul Wheeler îi spunea:

— O să-şi revină. Este încă un copil.

Vera îl plăcea pe doctorul Wheeler. Era prietenos, nonconformist şi râdea cu uşurinţă. Îi plăcea mai ales felul în care se purta cu ea. O considera un om cu personalitate, nu doar un trup obez, nefericit.

— Ce carte citeşti? o întrebase el într-o după-amiază, când o găsise cufundată în lectură, în sala de aşteptare.

Vera îi arătase. Era romanul *Sub vulcan* de Malcolm Lowry.

— Dumnezeule! exclamase doctorul Wheeler şi o privise cu respect. Ce părere ţi-a făcut?

— N-am înţeles prea bine, zise Vera, dar nu contează. Îmi place, este…

Căută cuvântul potrivit.

— … atât de diferit de ce avem noi, aici…

După aceea, discutaseră mai mult despre cărţi decât despre problemele adolescenței, aşa cum credea mama. O întrebase dacă se gândise vreodată să devină scriitoare. Vera clătinase din cap. Poate ar trebui să se gândească la acest lucru, îi sugerase doctorul Wheeler. Se interesase dacă ţinea un jurnal, poate că ar fi un bun început.

— Da, ţin un jurnal, dar nu în scris. Îl desenez, spuse Vera.

Era pentru prima oară când mărturisea cuiva despre pasiunea ei pentru benzi desenate.

Mama ei era din ce în ce mai revoltată pe doctorul Wheeler şi pe influenţa lui asupra Verei.

— Ai grijă, domnişoară – fereşte-te de acest om. Americanii ăştia sunt toţi la fel.

Și apoi adăugă:

— Şi nu uita că vine din California.

Pentru mama ei, California era sinonimă cu Hollywood-ul, care reprezenta un fel de Sodoma şi Gomora. Slavă Domnului că nu va sta mult pe aceste meleaguri. Peste doi ani, în orice caz nu mai mult de cinci, o să se întoarcă de unde venise.

Şi acum, auzi vocea mamei:

— Ceaiul este gata, draga mea.

— Ah, la dracu'! strigă Vera şi trânti creionul, disperată.

Ura ora ceaiului. În fiecare zi, îşi promitea că n-o să mai mănânce decât un biscuit, dar nu reuşea. Tatăl ei, care era invalid, se trezea la ora ceaiului şi mama făcea o adevărată ceremonie.

Se îmbrăca în cel mai bun taior al ei, maron cu alb, şi turna ceai *Earl Grey* din ceainicul de argint care aparţinuse bunicii sale, alimentându-i la nesfârşit pe Vera, aşezată în stânga, şi pe tatăl ei, în dreapta, cu sandvişuri, biscuiţi şi prăjituri.

Vera se îndopa fără să se oprească. Concentrându-se asupra mâncării, reuşea să nu-l asculte pe tatăl ei, care povestea cum îşi petrecuse ziua, şi pe mama ei care scotea mici strigăte de compasiune. Tatăl suferea de hipertensiune, congestie pulmonară, insomnie, colon spastic şi alte dureri. Cu excepţia ceaiului, stătea într-un pat de spital, în camera de la subsol, înconjurat de diverse medicamente.

Vera nu împărtăşea îngrijorarea mamei pentru sănătatea lui. Îi era ruşine şi se simţea revoltată de această atitudine, căutând alinare în mâncare. Azi, ca de obicei, înfulecă totul cu o poftă exagerată.

După ceai, tatăl se întoarse în camera lui, ca de obicei,

să-şi ia temperatura şi tensiunea şi să noteze rezultatele în jurnalul lui. Apoi, suna de dimineaţă la cabinetul doctorului Wheeler, să le comunice. Sora le înregistra politicos, dar fără prea mare entuziasm. După părerea mamei, era la fel de ticăloasă ca doctorul Wheeler.

Vera o ajuta pe mama ei să spele vasele şi începea să prepare cina. Apoi, se retrăgea şi ea în camera ei. Îi rămânea o oră liberă, înainte să-l ajute pe tatăl ei să-şi pregătească baia şi să-i schimbe aşternuturile.

Se uită la opera de artă de pe biroul ei, la Diana Starr, stând veselă în faţa casei lordului Adolphus şi privind lumea cu ochii Verei.

Începu să se dezbrace, oprindu-se o singură dată să întoarcă desenul cu faţa în jos. Ce ar crede Diana despre ea, dacă ar vedea-o?

Apoi, îşi privi trupul gol în oglindă. Era disperată. Sânii ei tineri erau îngropaţi în grăsime burta îi atârna în straturi, iar şoldurile se lăţeau puhave. Începu să plângă. Ce mult ar dispreţui-o Diana. Dar ce putea să facă?

Vera nu înţelegea de ce îi venea să mănânce, chiar şi când nu-i era foame.

Nefericită, deschise sertarul biroului, unde îşi păstra rezerve pentru cazuri de urgenţă, sub un morman de bluze curate din bumbac. Desfăcu batonul de *Marş* şi îl băgă pe tot în gură, uitându-se în oglindă, în timp ce

ciocolată i se prelingea pe bărbie, amestecată cu lacrimile.

Nu-i plăcea deloc cum arăta. Nu voia să fie Vera Brown. Ce bine ar fi să semene cu Diana. Vera ştia că şi-ar da şi sufletul să-şi petreacă o singură zi ca Diana Starr.

Reţeaua de comunicaţii *Treadwell* ocupa cel de-al patruzecilea etaj placat în marmură neagră al unei clădiri de pe Madison Avenue.

Intrarea principală, înaltă de şapte metri, uşile din bronz şi sticlă groasă, cu încrustaţii neoclasice, duceau într-un superb şi impunător hol din marmură, în care mişunau sute de oameni între şirurile de ascensoare şi uşi.

Recepţia pentru apartamentele celor din conducere se afla la etajul treizeci şi nouă şi consta într-un birou uriaş din lemn şi pluş gri-perle, unde telefoanele şi ascensoarele ţârâiau pe diverse tonalităţi, îmbinându-se cu muzica în surdină.

La ora trei, în după-amiaza aceea, uşile ascensorului se deschiseră şi apăru un adolescent cu păr negru, lung până la umeri. Era un băiat frumos, cu trăsături delicate şi ochi pătrunzători, închişi la culoare. Faţa lui bronzată ieşea în evidenţă printre newyorkezii palizi, în această lună de iarnă.

Se îndreptă graţios spre recepţie, unde o femeie în jur de treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu o figură glacială, părea livrată o dată cu biroul la care stătea.

Băiatul i se adresă:

— Aş vrea să-l văd pe domnul Treadwell, vă rog.

Şi, ca să se asigure, în caz că nu-l cunoştea pe preşedintele companiei, adăugă:

— Domnul Sloane John Treadwell.

Recepţionera zâmbi profesionist, întinzându-şi buzele rujate în roşu.

— Da, domnule. Să văd dacă este. Pe cine să anunţ?

— Pe fiul lui.

— Luaţi loc, vă rog.

Ridică un receptor alb şi formă un număr.

— Fiul domnului Treadwell se află aici.

Băiatul nu se aşezase, ci o domina cu statura lui, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

Recepţionera puse receptorul în furcă.

— Îmi pare rău. Este într-o conferinţă. Domnişoara Gerrity spune că…

Aceeaşi poveste. O auzise de nu ştiu câte ori.

Preşedintele companiei *Treadwell Communications* era întrerupt dintr-o conferinţă deosebit de importantă de un nimeni, mai ales dacă era un membru al familiei, pentru cine ştie ce motiv trivial. Avea o problemă vitală.

Tatăl său va afla în curând.

Băiatul scoase un plic uzat din buzunarul blugilor săi strimţi.

— N-o vreau pe domnişoara Gerrity. Trebuie să discut personal cu tata.

— Nu, domnule.

Recepţionera întinse mâna.

— A spus să aşteptaţi aici. Va coborî imediat.

— Nu contează. Ştiu drumul.

Se îndreptă spre uşa închisă, care ducea spre un coridor, un ascensor privat şi biroul tatălui său de la etajul patruzeci.

Apăsă pe mâner, dar nu se deschise.

— Hei! strigă băiatul. Este închisă.

— Da, domnule Treadwell.

Încercă să fie politicos.

— Poţi s-o deschizi, te rog?

— Îmi pare rău, domnule Treadwell. Nu se poate.

Recepţionera zâmbi şi îi sugeră:

— Poate doriţi să citiţi o revistă, în timp ce aşteptaţi. Avem *Rolling Stone*…

Simţi că se înfurie. Nu-i dădeau voie. Nu-i venea să creadă. Tocmai azi! Oare nu. Înţelegeau ce se întâmplase?

— Domnişoara Gerrity o să coboare imediat.

Şi îi spuse din nou:

— Luaţi loc, vă rog.

Băiatul deschise uşa să protesteze enervat şi apoi se calmă cu un efort vizibil. O.K., o să se liniştească deocamdată. Ştia că Gerrity nu-l plăcea şi îl considera o belea, dar era secretara tatălui lui şi îşi făcea datoria cu conștiinciozitate. Va trebui să-i arate scrisoarea tatălui său. Şi apoi, Sloane St. John Treadwell va înţelege tot.

Se îndreptă spre sala de aşteptare şi se trânti într-un fotoliu cenuşiu de catifea, lângă o măsuţă circulară din sticlă. Pe masă era un ghiveci alb din ceramică, plin cu ciclamene albe, înfipte în muşchi. În jurul ghiveciului, reviste tehnice sau de interes general erau aranjate în teancuri.

Oftă ostentativ, îşi încrucişă picioarele, îşi sprijini capul de spătarul moale al fotoliului şi privi fix luminile din tavan; peste câteva clipe, se aplecă înainte, cu mâinile atârnându-i între genunchi. Dar nu se uită la revista *Rolling Stone,* ci scoase scrisoarea din plicul murdar şi o reciti atent.

Domnişoara Gerrity sosi peste cinci minute. Era o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un taior bleumarin şi o bluză albă cu fundă.

— Doamne, Junior ce surpriză!

Băiatul se ridică. Îi tremurau nările de indignare. Nu

suporta să i se spună Junior. Încercă să răspundă politicos.

— Bună ziua, domnişoară Gerrity.

Femeia trecu imediat la atac:

— Ce cauţi în New York?

— Vreau să-l văd pe tatăl meu.

— Tatăl tău este un om ocupat. Şi nu ştia că vii. De ce nu eşti la şcoală?

— Pentru că am renunţat.

— Ah, Junior, iarăşi? Cum ai putut să faci asta?

— Era o pierdere de timp. Doar i-am spus că aşa va fi.

Ştia că vorbea ca un adolescent blazat şi se blestema în gând pentru asta; însă nu avea ce face. Domnişoara Gerrity îl scotea din sărite.

Ştia exact ce va spune acum şi încercă să reziste reproşurilor pe care le auzise de atâtea ori. Era a treia şcoală la care renunţa. Ce urât din partea lui… când tatăl său se străduise atât de mult să-l înscrie. „Ai avut parte de ce este mai bun, toată viaţa”, se văicărea ea. „Cele mai bune şcoli, tabere, excursii, cadouri, jucării – un tată atât de devotat şi tu nu te arăţi demn de el.” Iar el, la rândul lui, protesta. „Cum poate spune că mă iubeşte, când nu mă vede niciodată? Nu vreau să fiu trimis departe, din ce în ce mai departe, de fiecare dată. În cele din urmă, am ajuns la Santa Barbara – în

extremitatea ţării. Nu-mi dă niciodată şansa să-i arăt de ce sunt în stare.”

Dar poate că lucrurile se vor schimba acum. Tata va fi surprins şi încântat. Va trebui să mă ia în serios şi să-şi găsească timp pentru mine, se gândi el… Pentru că reţeaua *Treadwell* pregătea o nouă serie *Nighwatch* iar el va fi tocmai potrivit. Sărise în sus când auzise de această serie şi chiar a doua zi sosise scrisoarea. Era un semn.

— Nu mai am nevoie de şcoală, insistă el. Vreau să lucrez pentru el, aici. Şi trebuie să-i arăt ceva.

Întinse scrisoarea.

Însă domnişoara Gerrity n-o luă.

— Junior, gândeşte-te, te rog. Nu poate să te vadă acum. Are o întrunire importantă şi la cinci şi jumătate pleacă în Japonia.

— N-o să-i răpesc prea mult timp. Aş putea să-l însoţesc până la aeroport.

— Are programată o discuţie cu altcineva în drum spre aeroport.

— Dar şi problema mea este importantă!

Îi dădu scrisoarea, să vadă că era trimisă de editorul unei reviste numite *Terror Tales.*[2]

---

[2] Poveşti de groază (engl.)

O văzu cum citeşte.

— Ai înţeles?

În scrisoare, editorul îi mulţumea pentru lucrarea lui. Se scuza că nu reuşise să folosească povestirea de data aceasta şi-l ruga să-i trimită orice scrisese. Băiatul indică paragraful pe care îl învăţase deja pe dinafară.

— Orice. Le-a plăcut ce am scris.

— Dar nu au publicat.

— Nu încă. Însă or s-o facă, zise el, convins. Domnişoara Gerrity îl întrebă fără să-şi dea seama de cruzimea ei:

— Ai venit tocmai din Santa Barbara pentru atâta lucru?

Apoi, adăugă resemnată:

— Bine. O să-i arăt. Aşteaptă aici.

Trecură încă zece minute. Băiatul se fâţâi prin recepţie. Se uită la fotografiile înrămate ale celebrităţilor, în cele din urmă, aşteptă lângă uşa închisă, gata să între.

Muzica prezentă o selecţie din *My Fair Lady* şi începu *West Side Story*.

Domnişoara Gerrity se întoarse în cele din urmă. Ţinea scrisoarea în mână şi încă un plic gros.

— Ei, ce-a spus?

— Trebuie să te întorci imediat în California. L-a

sunat pe director. Sunt de acord să te reprimească.

Băiatul o privea şocat.

— Dar n-a înţeles că nu pot? Ce a spus despre scrisoare?

— Nimic.

— Adică nici măcar n-a citit-o?

— Te-am prevenit, Junior. Nu are timp. Este deja în întârziere.

Acum, domnişoara Gerrity îi oferi plicul.

— Este pentru tine. Ar trebui să-ţi ajungă.

Băiatul luă banii şi îi numără cu grijă. Zece hârtii nou-nouţe de o sută de dolari.

— Zece bătrâne, zise el. Da, or să-mi ajungă.

— Tatăl tău a fost foarte generos, îl aprobă domnişoara Gerrity.

Băiatul puse banii în plic. Acum, începuse să respire întretăiat şi se albise la faţă. Apoi spuse cu un glas gâtuit:

— Informează-l pe tatăl meu că voiam cinci secunde din preţiosul lui timp, nu banii lui afurisiţi.

Pe urmă, rupse plicul în două jumătăţi egale şi le lăsă să cadă pe podea, unde aterizară pe pantofii negri, lustruiţi, ai domnişoarei Gerrity.

Şi, înainte să plece, îi strigă:

— Să nu-mi mai spui Junior.

Coborî în hol, furios. Şi abia când îşi croi drum spre uşă, printre oamenii indiferenţi, care treceau pe lângă el ca şi când n-ar fi fost acolo, simţi o durere în piept şi lacrimi fierbinţi în ochi. Era umilit de aceste lacrimi, dar nu trebuia să-şi facă probleme, pentru că nu-l băgă nimeni în seamă. Parc-ar fi fost invizibil.

Magazinul lui Phil's, restaurantul unde Jo-Beth Feeney lucra în fiecare zi după şcoală şi sâmbăta, dădea spre singura arteră principală din Corsica, unde se aflau trei staţii de benzină, snack-uri, alte magazine, şi sala de la Gospel Bearers, unde mama lui Jo-Beth îşi petrecea majoritatea timpului, când lucra ca îngrijitoare la Motelul 6. Dincolo de curtea prăfuită şi de gardul dărăpănat, se întindeau doar treizeci de mile de arbuşti de bumbac şi buruieni bătute de vânt.

Jo-Beth avea şaptesprezece ani, un metru şaizeci înălţime şi păr blond. Pentru un trecător indiferent, era o fată drăguţă dar, dacă o priveai mai atent şi-i vedea ochii cenuşii-violeţi, observai că era frumoasă. Însă Jo-Beth nu avea aceeaşi părere. Toată viaţa ei fusese comparată cu Melody Rose, sora ei mai mare, iar Melody Rose, aşa cum ştiau toţi, era cu adevărat frumoasă.

Jo-Beth Feeney locuia de când se ştia în Corsica, Texas. Amarillo, aflat la treizeci şi cinci de mile

depărtare era „marele oraş”. Dallas, la sute de mile depărtare, era un loc exotic, care depăşea forţa imaginaţiei sale, dar Melody Rose ajunsese şi mai departe, la New York. Acum devenise un model vestit, iar pozele ei apăreau în *Vogue* şi *Harper's Bazaar.*

În după-amiaza aceasta, Jo-Beth, în uniforma ei roz de chelneriţă, împrăştie pe tejghea fotografiile decupate din reviste şi o privi entuziasmată pe blonda superbă, îmbrăcată în hainele acelea uimitoare.

Charlene, cu şase ani mai mare ca Jo-Beth şi din ce în ce mai grasă, îşi aranjă fundiţa roz din păr şi zise prudentă:

— Drăguţ… spuse ea, dar nu prea seamănă cu Melody Rose.

— Ba seamănă, o contrazise Jo-Beth. Este Mei, bineînţeles.

Bineînţeles că era Melody, sora ei, model de lux al firmei *Exotica Inc.*, vestită agenţie de mode.

Charlene o contrazise.

— Dar tipa aceasta are păr roşu.

— Şi ce dacă? zise Jo-Beth indiferentă. Şi l-a vopsit sau poartă o perucă.

Melody Rose nu prea scria mult, dar, în orice caz, îi trimitea scrisorile numai la restaurant. Nu îndrăznea să le arate acasă, de frică să nu le vadă Floyd. Şi chiar dacă

nu le vedea, le găsea mama şi-i spunea, fiindcă nu-i ascundea niciodată nimic. Se gândea probabil că Floyd n-o s-o mai bată, dacă era cinstită cu el.

Nimeni nu avea voie să vorbească de Melody Rose. Fugise anul trecut, după ce se certase cu Floyd.

Singurul care cunoştea mai multe amănunte era puştiul familiei Martinez de alături. Ascultase cum zbieraseră, ca nişte animale, şi îi povestise lui Jo-Beth.

— Au urlat unul la altul. Şi, pe urmă, el i-a tras o palmă, iar ea a început să plângă.

Pe urmă, bărbatul plecase la lucru şi ea îşi făcuse bagajul şi fugise.

În noaptea aceea, când aflase de plecarea lui Melody, Floyd se înfuriase atât de tare, încât Jo-Beth crezuse că o să facă un atac de cord.

— După tot ce am făcut pentru fata asta, deşi nu este nici măcar rudă cu mine.

O acuzase pe mama ei că o ajutase pe Melody să fugă şi că-l minţise. O plesnise peste faţă.

Jo-Beth zbierase.

— Las-o în pace. N-a ştiut nimic.

Floyd o înjurase.

— Tacă-ţi gura. Nu vorbi aşa cu tatăl tău.

— Nu eşti tatăl meu. Pentru mine nu însemni nimic. Şi să nu te mai atingi de mama, ticălosule.

După aceea, mama îşi pusese frunză de salvie peste ochiul învineţit şi vorbise printre buzele umflate despre voinţa lui Iisus şi despre faptul că Floyd era pentru ea crucea pe care trebuia s-o poarte în viaţă.

Jo-Beth îşi făcu griji pentru Melody Rose în următoarele trei luni.

Oare unde fugise? Visa de la paisprezece ani să ajungă model, la New York.

Se întreba dacă se dusese până acolo. Dar de unde luase bani? Se simţea bine?

În cele din urmă, primi o carte poştală ilustrată. Mellody era în siguranţă: avea un apartament şi lucra. Jo-Beth oftă uşurată. Sosiră încă două ilustrate în următoarele luni: una cu Empire State Building şi alta cu Manhattan-ul la apus. Mellody devenise fotomodel şi lucra pentru vestita agenţie *Exotica Inc.* Îi plăcea New York-ul.

Totuşi, trei cărţi poştale ilustrate în nouă luni nu prea erau mare lucru. Jo-Beth ar fi vrut ca Melody să-i scrie mai des. Tânjea să afle mai multe – unde locuia, cum îşi petrecea ziua un fotomodel, ce prietenii legase.

Dar, în cele din urmă, azi primi ceva concret, care putea fi admirat. Avea ocazia s-o vadă pe Melody, în haine frumoase, superbă şi bogată.

Refuza să creadă că fata din fotografie nu era Melody.

— Chiar, nu fi proastă. De ce le-ar trimite, dacă n-ar fi ea?

După ce primise pozele lui Melody Rose, care dovedeau că se poate, Jo-Beth se entuziasmase.

De îndată ce va termina liceul, va pleca din Corsica, departe de Floyd şi se va duce la New York, să stea cu Melody. Acolo erau restaurante superbe, unde putea câştiga bani frumoşi fiind chelneriţă. Oricum destul ca să o ajute pe mama ei.

Biata de ea, fusese frumoasă o dată; avea o fotografie veche de-a ei, în care purta o rochie înflorată de casă şi zâmbea fericită, ținând două fetițe de mână. Cea slabă, colţuroasă, cu o figură serioasă era Jo-Beth. Melody Rose, numai bucle şi funde, se atârnase de rochia mamei şi zâmbea fermecător aparatului foto. Melody Rose era deja frumoasa familiei. Mama îi pieptăna părul ore în şir şi o îmbrăca în haine drăguţe, spunându-i că arată ca Shirley Temple.

Tatăl lor făcuse probabil poza, cu puţin înainte să le părăsească. Într-o dimineaţă, se urcase în taxiul său şi plecase din oraş şi din vieţile lor: Jo-Beth, de cinci ani, iar apoi de şase şi şapte, insistase să afle:

— De ce a plecat, mamă? De ce ne-a părăsit? Când se întoarce?

Nu avea fotografii cu el şi mama nu vorbea niciodată

de el. Jo-Beth nu-şi amintea cum arată, dar ştia în schimb cât suferise. O mai durea şi acum că tatăl ei plecase; o ardea uneori, mai ales de Crăciun şi de ziua ei de naştere, ca o rană deschisă.

Apoi, mama ei se căsătorise cu Floyd, care o bătea când se îmbăta sau se înfuria.

Jo-Beth o întreba:

— De ce te-ai măritat cu el?

— O femeie are nevoie de un bărbat.

Dar mama ei îşi pierduse zâmbetul şi Jo-Beth nu înţelegea la ce îi mai trebuia un soţ. S-ar fi descurcat foarte bine şi fără Floyd.

Jo-Beth tânjea s-o vadă zâmbind pe mama ei. Jurase s-o facă fericită şi să trăiască la New York. N-ar mai trebui să muncească şi ar putea să aibă lucruri drăguţe.

Dar economiile lui Jo-Beth creşteau îngrozitor de încet. Floyd ştia exact cât câştiga şi o punea să contribuie la cheltuielile casei.

— Este timpul să te întreţii de una singură, spunea el.

Dar nu ştia de bacşişuri. Bine că le primea.

— Ai câştiga mai mult, dacă ai fi mai prietenoasă, o sfătuia Charlene.

Jo-Beth se strâmba.

— Adică că mă las mângâiată pe fund? Nu, mulţumesc.

Charlene clătinase din cap.
— N-are rost să te porţi ca regina din Saba. Vor crede că eşti virgină.
— Păi sunt. Ţi se pare atât de grav?
Charlene o privise mirată.
— Serios?
Apoi chicotise.
— Îmi vine greu să-mi imaginez, ştiind că eşti sora lui Mei!
Pe măsură ce trecea timpul, bacşişurile creşteau, deşi Jo-Beth nu se purta mai prietenos. Bărbaţii începuseră s-o privească interesaţi. Charlene îi spusese:
— Bineînţeles că se uită la tine, draga mea. Te-ai făcut drăguţă. Să nu-mi spui că n-ai observat.
Jo-Beth se înroşise la faţă. Observase, bineînţeles, în ultimul an, se împlinise brusc. Sânii ei o enervau. Erau rotunzi, ridicaţi şi tari. Şi i se păreau nepotriviţi pentru corpul ei. Încerca să-i ascundă, îmbrăcându-se în haine largi şi umblând cu braţele încrucişate.
— Dar nu are rost. Au ochi să vadă. Sunt obişnuiţi, oftă Charlene. Nu poţi să-i păcăleşti.
— Probabil că nu, recunoscu Jo-Beth, fără să vrea, temându-se de corpul ei voluptuos.
Mai ales că acela care o privea cel mai mult era Floyd, tatăl ei vitreg, care le bătuse o dată pe ea, pe

Melody Rose şi pe mama ei. Dar acum, ar fi preferat s-o bată, decât să se uite la ea insinuant şi să o pipăie.

Jo-Beth evita cât putea. Lucra în schimburi duble în weekend şi punea deoparte tot ce câştiga. Charlene clătina din cap.

— Ascultă, J.B. De ce nu ieşi să te distrezi? Sunt şi alte lucruri în afară de gaura asta.

— M-da, o aprobase Jo-Beth. Ştiu.

Se gândea la New York. Şi, ca să-şi întărească hotărârea, prinse una din pozele lui Melody Rose pe perete, deasupra patului.

Sora ei era îmbrăcată într-o superbă haină bleumarin, cu nasturi de alamă, pantaloni albi, eleganţi, şi poza graţios, cu părul în vânt, pe un yacht. Îi zâmbea unui bărbat drăguţ, care avea o cămaşă albastră, ca ochii lui. Jo-Beth stătea în pat şi se imagina cum ar arăta într-un costum ca Melody, pe o ambarcaţiune frumoasă. Ah, se gândi ea, nici măcar n-am văzut marea…

Mama ei observase fotografia şi o întrebase:

— Ce-i asta?

— O poză din magazin. Mi-a plăcut.

Femeia îşi ţuguiase buzele, se uitase când la fotografie, când la Jo-Beth şi, după o clipă de linişte, îi spuse pe un ton dezaprobator:

— Băieţii ăştia drăguţi din reviste sunt toţi

homosexuali.

Nu făcuse nicio remarcă la adresa fetei şi nu sesizase că era Melody Rose.

Jo-Beth îşi dădu seama că n-avea de ce să se îngrijoreze. Dacă mama ei nu-şi recunoscuse propria fiică, Floyd nu va reuşi nici atât.

Capitolul 2

Era o zi ciudată, acea miercuri din ianuarie, când viaţa Verei se schimbase pentru totdeauna. O zi plină de neastâmpăr, neobişnuit de primăvăratică. Sufla vântul, în timp ce nori grei alergau pe cer, aducând averse calde, ca de aprilie.

Doctorul Weehler ieşea din cabinet să-şi viziteze pacienţii la domiciliu, când apăru Vera să ia reţetele pentru tatăl ei. N-avea haină şi era îmbrăcat în pantaloni largi şi un pulover pescăresc, cu care mama ei nu era de acord. După părerea ei, nu semăna cu un doctor, ci cu un jucător de soccer, un fermier sau un căpitan de yacht.

Vera însă considera că doctorul Wheeler arăta bine, cu părul lui roşcat, ondulat, ochii ageri şi zâmbetul lui cald. Păcat că era atât de bătrân; avea cel puţin treizeci şi cinci de ani, deşi Vera nu avea de ce să îl considere în vârstă. Se întreba dacă Diana l-ar găsi atrăgător, dar îşi răspunse că nu – nu era destul de strălucit pentru Diana;

pe ea ar interesa-o un specialist din Harley Street, nu un simplu medic generalist din provincie, chiar dacă se născuse în America.

Îi zâmbi.

— Bună, Vera.

Apoi se întoarse, deschise din nou uşa cabinetului şi o împinse înăuntru.

— Mă bucur că ai apărut. Trebuia să vorbesc cu tine.

Abia târziu, după-amiază, când tatăl ei se culcă şi mama plecă la cumpărături, Vera reuşi să se gândească la vorbele lui.

Se aşeză la birou, pe care erau împrăştiate ultimele ei desene. Diana se afla la o petrecere, la ambasada sovietică. Era îmbrăcată într-o rochie neagră şi îşi strânsese părul des într-o coadă franţuzească. Atrăsese atenţia şi suspiciunea KGB-istului Yuri Andreev, un bărbat dur, în vârstă de aproximativ treizeci de ani… Dar Vera se gândea în altă parte, pentru prima oară.

Doctorul Wheeler o întrebase brusc:

— Ce planuri ai, Vera?

— Planuri? clipise Vera, surprinsă.

— Pentru viitor. Ai aproape optsprezece ani. Ce ai de gând să faci?

— La ce vă referiţi? se bâlbâise ea.

Bătea în birou cu degetele.

— Mă refer la o carieră. Dacă nu te duci la colegiu, ce-ar fi să-ți iei un serviciu?

— Nu… m-am gândit încă.

— De ce nu?

— Au nevoie de mine acasă.

„Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Vera”, îi spunea mereu mama ei. „Depindem de tine, draga mea.”

— Oricum, nu pot să fac nimic, spusese ea.

Ceea ce era foarte adevărat. Nu ştia nici măcar să bată la maşină. Doar să deseneze şi acesta era un hobby. I se spusese de atâtea ori.

Doctorul Wheeler continuase:

— Crezi că au într-adevăr nevoie de tine?

Apoi, adăugase curios:

— Pleci vreodată de acasă? Te duci la întâlniri? Ai un prieten?

Vera se înroşise.

— Bineînţeles că nu.

Simţea că îl urăşte pe doctorul Wheeler. Ce crud era!

Doctorul oftase.

— Vera Brown, eşti cel mai cumplit duşman al tău. Nu te înroşi şi nu-mi evita privirea. Uită-te la mine.

Îşi ridicase ochii, sfidător. Se înfierbântase şi era furioasă. Doctorul Wheeler o privise atent, fără să clipească.

— Ai putea să ai un prieten. Şi un serviciu. Ai putea avea o mulţime de lucruri.

Apoi adăugase ceva uluitor:

— Ştii, tatăl tău nu este atât de bolnav cum se crede. Probabil că o să ne îngroape pe toţi.

— Ce vreţi să spuneţi? Doar este un invalid? îl întrebase Vera.

Doctorul Wheeler nu-i răspunsese. În schimb, îi pusese altă întrebare.

— Eşti fericită acasă?

— Fericită?

Vera ridicase din umeri. Nu se gândise niciodată.

— Presupun că da.

— De ce nu te ţii de regimul pe care ţi l-am prescris?

— Dar mă ţin! protestase ea, vehement.

— Nu mă minţi! o repezise doctorul Wheeler. Luna aceasta, ai pus încă patru kilograme.

— Dar este o grăsime de adolescenţă. Mama…

— Îmi vine să-ţi spun ceva, deşi nu se cade – o întrerupse doctorul Wheeler. Dar, Vera, te-ai întrebat vreodată de ce mama ta vrea să rămâi grasă?

Se aplecase spre ea, o luase de bărbie şi îi vorbise serios:

— Ai trăsături frumoase, Vera Brown, şi ochi superbi, înăuntrul tău este o fată atrăgătoare, care încearcă să

iasă. Şi eşti inteligentă. Meriţi mai mult de la viaţă.

Nimeni nu poate s-o elibereze, decât tu.

Acum, Vera îi făcu ambasadorului sovietic o bărbuţă distinsă şi câteva şiruri de medalii, în timp ce îşi derula în minte vorbele doctorului Wheeler:

— Lumea ta este prea îngustă, Vera, şi se va îngusta din ce în ce mai mult, pe măsură ce tatăl tău va îmbătrâni. Trebuie să trăieşti cu adevărat, nu doar să citeşti şi să desenezi.

Pe urmă, îi propusese ceva extraordinar:

— Te-ai gândit să lucrezi în străinătate, ca guvernantă? N-ai nevoie de nicio pregătire deosebită. Şi, de îndată ce o să-ţi întinzi aripile, cine ştie? Te pot ajuta, dacă vrei… gândeşte-te.

Andreev, KGB-istul, avea pleoape grele, buze subţiri şi obraji scofâlciţi. Voia să arate sinistru, dar atrăgător şi trebuia să-i deseneze nişte buze mai senzuale.

Avea prea multe lucruri la care să se gândească. Mai întâi, se întrebă de ce mama ei o voia grasă.

Dar îi răspunse glasul raţiunii. Ca să nu ai un prieten, să-ţi fie ruşine să ieşi, să stai acasă, să nu-ţi găseşti un serviciu şi să-i îngrijeşti la bătrâneţe.

La prânz, mama îi spuse veselă:

— Ţi-am pregătit plăcinta ta preferată, pentru că ai fost o fată atât de bună şi m-ai ajutat.

Vera mâncă hamburgerul cenuşiu şi lăsă cartofii piure în farfurie.

Mama se arătă revoltată şi apoi jignită.

— L-am pregătit special pentru tine.

— Doctorul Wheeler spune că n-ar trebui să mănânc atât de mult amidon.

— Ah, doctorul Wheeler ăsta! Ce ştie el! Nici măcar nu are copii şi nu este căsătorit. De ce dai atenţie unor astfel de lucruri? Nu-mi place. Nu este natural.

— Dar este doctor, mamă.

— Şi eu sunt mama ta.

— Vreau să slăbesc, nu înţelegi?

— O să arăţi bine, după câţiva ani.

— Mamă, am aproape optsprezece ani.

Celelalte fete se îmbrăcau în haine drăguţe, se duceau la film şi dansau cu băieţii.

— N-ar trebui să se amestece. Eu ştiu ce este mai bun pentru tine. Termină de mâncat tot ce ai în farfurie.

— Nu, mamă. Îmi pare rău.

— Vera!

Mama se făcu roşie la faţă. Dar Vera stătea înţepenişi nu avea de gând să renunţe.

— Într-o zi, sper să fii jignită aşa cum am fost eu acum. Atunci, o să-ţi pară rău.

Dar, pentru prima oară, Vera nu se lăsă impresionată.

Fără să bage în seamă ce făcea, lucrând la desenul ei, se întreba ce voise să spună doctorul Wheeler. Îi sugerase că ar putea să-i găsească o slujbă de guvernantă. Undeva, în străinătate. În Franţa sau Italia. Sau poate chiar în America, se gândi Vera cu îndrăzneală. Dar o înspăimânta ideea să plece de acasă. Plecase o singură dată, cu ani în urmă, să stea la Yorkshire, cu mătuşa Cynthia.

Diana o privea drept în ochi, amuzată, mai mult ca sigur de slăbiciunea ei. Diana ar fi mers oriunde. Nu se temea de nimic.

Vera schimbă unghiul privirii Dianei. Acum îi zâmbea lui Andreev şi-i spunea noapte bună…

America.

O ţară plină de hippy, drogaţi şi gangsteri, spunea mama, unde nimeni nu-l respecta pe cel de lângă el şi se îmbrăcau aiurea.

Cum ar fi să lucreze ca guvernantă? Vera ştia să aibă grijă de cei în vârstă; dar cu copiii ar fi şi mai nostim…

Casetă medie: Diana coboară din maşina ei sport, expunându-şi picioarele lungi şi pantofii eleganţi. În depărtare, se vede o limuzină cu geamuri fumurii.

Casetă dublă: Diana şi Andreev.

Diana: Ce vrei?

Andreev: Vino cu mine.

Prim-plan: Diana (cu ochi mari de uimire): Nu. Nu poţi să mă obligi.

Prim-plan: Andreev (zâmbind sinistru): Ba da, pot. Suie-te în maşină.

Dar Diana refuză. În schimb…

Ce este? Vera simţi deodată că nu-şi mai controlează mâinile. Creionul începu să zboare pe hârtie, ca şi când ar fi fost purtat de degetele altcuiva. Ce se întâmplă?

Desena din ce în ce mai repede.

Cadru îndepărtat: Diana şi Andreev sunt despărţiţi de un fulger. O voce se aude dinspre sursa de lumină.

Vocea: Diana Starr?

Prim-plan: Diana (cu gura căscată de uimire): Da?

Vocea: Sunt o forţă de energie din sistemul Rigel, aflat la o depărtare de mii de ani lumină. Trebuie să iau formă fizică şi am hotărât să mă întruchipez în corpul, tău.

Diana: Nu! Nu se poate.

Vocea: Nu te teme. Vei dispune de o mare forţă a minţit şi spiritului. Şi vei fi mai puternică decât îţi poţi imagina. Te vei numi Starfire.

Diana: De ce? Ce vrei de la mine?

Vocea: O să afli, la timpul potrivit.

Vera desenă zig-zag-uri, stele, semne de exclamare şi de întrebare.

Prim-plan: Diana, transformându-se într-o adevărată forţă. Este mai înaltă, mai puternică, mai autoritară. Părui îi zboară într-un halou sălbatic, în jurul capului, îi sclipesc ochii. A devenit Starfire.

Plan apropiat: Andreev şi Starfire. Bărbatul o ţine de braţ.

Andreev: Treci în maşină. Nu-mi face necazuri.

Prim-plan: Starfire: Lasă-mă în pace. (I s-au dilatat pupilele; ochii îi sunt ca nişte fulgere).

Prim-plan: Andreev (reacţionează ca şi când ar fi fost electrocutat; a deschis gura şi i s-a zbârlit părul): Ce…

Prim-plan: Starfire (arată cu degetul): întoarce-te unde ţi-e locul!

Plan îndepărtat: Piaţa Roşie, Moscova. Turnurile catedralei Sf. Vasile, zidurile Kremlinului. Un viscol puternic. Andreev priveşte speriat prin perdeaua de zăpadă.

Prim-plan: Andreev (închinându-se): Doamne sfinte, oh, Doamne! Ce s-a întâmplat cu mine?

Prim-plan: Starfire: Nu-mi cunosc propria putere. Trebuie să învăţ…

Epuizată, Vera puse stiloul jos şi se uită la cele trei benzi pe care le desenase atât de repede şi de bine.

Andreev întrebase uimit: „Ce s-a întâmplat cu mine?”, la fel cum se întreba şi ea acum. Pentru că *Starfire* era

un nou personaj, iar povestirea intrase pe alt făgaş. De unde venise această super femeie extraordinară care îl trimisese pe rus la mii de mile depărtare, prin forţa minţii?

Vera îşi răspunse singură. De la mine, se gândi ea; din capul meu. Se simţea obosită, uimită şi puţin speriată.

Se uită la *Starfire,* care o privea calm – cu propriii mei ochi, îşi spuse Vera.

În mintea ei, auzi glasul doctorului Wheeler: „înăuntrul tău se ascunde o fată atrăgătoare. Nimeni nu poate s-o elibereze decât tu.”

Vera o întrebă în gând pe *Starfire:* Tu eşti eu? Ai acelaşi suflet? Aş putea într-adevăr să arăt ca tine? O cuprinsese entuziasmul.

Sloane St. John Treadwell junior mergea pe Fifth Avenue, spre Central Park.

Nefericirea lui se transformase în furie. Era atât de nervos, încât îi venea să sfărâme ceva, să-şi exteriorizeze mânia. Apoi, deodată, sentimentele violente cedară în locul unei dezamăgiri atât de intense şi de amare, încât simţea că se sufocă.

Dorise atât de mult să-i arate tatălui său că era un băiat talentat. N-ar fi durat mai mult de cinci minute. Nici măcar atât: era de ajuns să citească scrisoarea, să-l înţeleagă şi poate să-l laude: „Bravo ţie, Sloane. N-am

știut de ce eşti în stare”. Atâta tot şi ar fi dispărut.

Mototoli scrisoarea şi o aruncă violent într-un coş de gunoi, în colţul străzii Fifty-second. După câţiva metri, se întoarse şi alergă înapoi, ştiind că n-ar fi suportat s-o piardă. Scoase scrisoarea, cu inima bătându-i să-i sară din piept, o netezi şi o puse la loc în buzunar.

Dracu’ să-l ia pe tatăl lui. Apoi, Sloane se blestemă în gând. De ce se chinuia? De ce se străduia să-i arate tatălui său ce făcea? Indiferent de motiv, tatălui său nu-i păsa de el şi nu-i păsase niciodată. N-o să se schimbe nimic.

Sloane junior îşi spuse feroce: Maturizează-te, tâmpitule!

Îi lăcrimau ochii de frig şi îi îngheţaseră lacrimile pe obrajii bronzaţi. Uitase cum era vremea la New York.

Îşi băgă mâinile îngheţate în buzunarele jachetei subţiri şi îşi plecă fruntea să se apere de vântul tăios, simţind acele fulgilor de zăpadă în urechi.

Fusese atât de entuziasmat în avion, când venise din California, atât de vrăjit de norii care goneau pe cer, de caseta Duran-Duran care-i răsuna în urechi, de visurile noii vieţi care se desfăşura înaintea lui, ca scriitor pentru *Nightwach*, încât uitase de Joane. Crezuse probabil că n-o să mai vrea niciodată să mănânce.

Dar iată că fusese o greşeală, se gândi el, pentru că nu

mai mâncase de la ora cinci, în dimineaţa aceea, şi, cu toate că mintea şi sufletul erau paralizate, trupul îi era viu. Îi părea rău că nu acceptase carnea aceea misterioasă şi *broccoli* apos care i se oferiseră în avion.

Regretă de asemenea că refuzase banii tatălui său, pentru că nu mai avea decât trei dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi în buzunar. Bineînţeles, putea să se întoarcă la birou şi să-i ceară domnişoarei Gerrity – dar nu, se gândi el, violent, prefera să moară de foame şi de frig.

Îşi ridică gulerul jachetei şi merse din ce în ce mai repede, încercând să se încălzească. I se părea o prostie; o să consume mai repede caloriile şi, oricum, nu avea unde să se ducă.

Se opri brusc lângă o tonetă, pe strada Fifty-nineth, lângă parc. Pe ea scria cu roşu: *Bernie's Polish Franks.* Iar Bernie era un tip solid, cu o căciulă cu urechi. Tălpile de cauciuc ale cizmelor sale frământau zăpada, încercând să se încălzească.

Sloane cumpără un hot-dog cu tot ce-i trebuia – muştar, sos, murături – şi-l înghiţi imediat.

Bernie se uită la jacheta sa de bumbac şi bombăni:

— Ninge, n-ai observat?

— Ba da, îi răspunse Sloane. Am observat şi încă cum!

Vreme de un minut şi jumătate, în timp ce stătea lângă toneta aburindă, îi fu cald şi bine. Apoi, însă, când îşi aminti că o să i se facă din nou foame peste o jumătate de oră, se gândi că era ridicol. Întreaga scenă era ridicolă, de fapt.

Era singur, iarna, în New York, cu numai doi dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi în buzunar. Sigur, mai avea şi un permis de conducere californian cu fotografia şi numele său, o agendă şi, din câte ştia, şi nişte bani în cont. Avea de asemenea cartea de credit a unei companii telefonice. Putea să sune pe cineva.

Aşa că nu trebuia să între în panică, îşi spuse Sloane şi să facă pe orfanul părăsit în furtună. Oricum nu-i păsa nimănui. De ce să se facă de râs?

Pentru o clipă, se gândi s-o sune pe mama lui, dar nu-şi prea petrecea mult timp cu ea şi n-o mai văzuse de luni de zile.

Dacă n-o vedea machiată şi îmbrăcată pentru serialele ei TV, se îndoia că ar recunoaşte-o.

Toţi prietenii lui erau la şcoală.

Cu excepţia lui Arnie Blessing, care absolvise liceul la şaisprezece ani şi…

Arnie! Rotiţele creierului începură să se învârtească. Arnie Blessing! Sigur că da, Doamne, Dumnezeule.

El şi Arnie fuseseră împreună, pentru scurt timp, la

şcoala preparatorie *St. Regins Academy*, din Vermont.

Arnie era un tip îndesat, miop, prea inteligent pentru binele lui, californian şi evreu. Şi avea o faţă plină de bube. Aşa că devenise victima sadismului colegilor săi de clasă rasişti. Pe vremea aceea, Sloane St. John Treadwell junior fusese singurul său prieten.

— Cum poţi să-l suporţi pe grăsanul ăla? îl întrebase fiul de doisprezece ani al unui judecător de vază din Boston. Este un ticălos împuţit şi greţos; mă face să trag un pârţ când îl văd.

La început, Sloane îl susţinuse pe Arnie pentru că nu-i plăcea să vadă cruzimea manifestându-se în cea mai stupidă şi mai laşă formă a ei.

Faptul că băiatul grăsuţ, lipsit de apărare, era ţinta batjocurii şi glumelor răutăcioase ale celorlalţi, îl făcea să-i fiarbă sângele de furie. Însă, după puţin timp, ajutorul se transformă în prietenie sinceră. Sloane îl plăcea pe Arnie. Descoperise, dincolo de aspectul lui exterior, inteligenţa şi curajul cu care înfrunta ostilităţile, zi de zi. Arnie era de asemenea singurul care nu-i spusese niciodată nici Sloane, nici Treadwell, nici Junior.

Simpla asociere cu Arnie Blessing, fără a mai vorbi de prietenie, ar fi făcut din Sloane un proscris, dar Sloane avea nu numai avantajul originii sale sociale, al

bogăţiei, al înfăţişării şi al aspectului său atletic, dar era de asemenea indiferent. Era un tip rece. Nu putea fi rănit, pentru că nu i-ar fi păsat, chiar dacă ar fi fost un proscris.

Şi ceilalţi băieţi fuseseră nevoiţi să accepte faptul că, dintr-un motiv greu de înţeles, Arnie Blessing era sub protecţia lui Treadwell, aşa că ar fi fost mai bine să-l lase în pace, cel puţin, atâta timp cât Treadwell era prin preajmă.

Toate acestea se întâmplaseră cu şase ani în urmă, dar păstraseră legătura. Şi acum lucrurile se schimbaseră pentru Arnie. Era acelaşi evreu californian deştept, dar se subţiase, i se limpezise faţa, purta lentile de contact verzi ca smaraldul şi devenise un băiat frumos.

Iar mama lui, care cunoştea un agent talentat, îl trimisese la o audiţie pentru o reclamă de băuturi răcoritoare. Arnie se descurcase foarte bine şi, ca şi când viaţa ar fi încercat să-l recompenseze pentru chinurile din copilărie, Arnie Blessing devenise peste noapte un fenomen hollywoodian.

Camera de luat vederi şi Arnie erau prieteni de suflet. În doi ani ajunsese să-l rivalizeze pe Shawn Cassidy.

Acum i se spunea Arnold Blaize şi primea zece mii de scrisori în fiecare săptămână, de la fani din lumea întreagă.

Avea o casă de un milion de dolari în Malibu şi un apartament în Park Avenue. Conducea un *Ferrari* ca să se distreze şi era transportat într-un *Lincoln* cu şofer.

Căpătase de asemenea gustul cocainei, deşi Sloane, care nu-l mai văzuse pe Arnie de doi ani, nu avea de unde să ştie.

Lui Arnie îi plăcea cocaina; îl făcea să se simtă cu adevărat frumos şi popular, aşa cum spuneau ceilalţi şi îl ajuta să uite de celălalt Arnie, timid, amărât şi gras. Cocaina îl introducea în societate, unde era înconjurat de milioane de prieteni.

Dar, când cădea în melancolie, Arnie cel gras ieşea la suprafaţă. Iar Arnie cel gras nu avea prieteni.

În afară de unul…

Sloane telefonă de la *Piaza Hotel*.

Secretara verifică lista lui Arnie, în care erau notaţi prietenii săi de încredere şi văzu că Sloane St. John Treadwell se afla pe primul loc. Drept urmare, îi dădu toate informaţiile.

— Este la New York, spuse ea. Filmează *Disco Dream*. Îl puteţi găsi la numărul acesta.

Arnie era la New York! Doamne Sfinte! Sloane îşi spuse că era un semn.’ De aici înainte, lucrurile se vor schimba.

Formă numărul şi după un şir de clinchete şi ţârâituri,

o voce bărbătească, obosită îi spuse:

— Da, domnul Blaize este aici…

Şi apoi glasul lui Arnie. Sloane nu se obişnuise încă să audă vocea plină, matură, a lui Arnie, care se îngroşase după cincisprezece ani, deşi îşi păstrase aceeaşi vulnerabilitate şi dorinţă copilărească de a plăcea.

— Saint! exclamă Arnie. Tu eşti? Nu-mi vine să cred. A trecut atât de mult timp! Unde eşti, omule? Iisuse, am avut o zi îngrozitoare, dar acum mă simt mai bine, după ce te-am auzit! Mişcă-te până la mine – îi dădu adresa din Park Seventy-first – vin şi eu cât de repede pot. O să-mi sun gorilele să-i anunţ că vii. Dacă nu te lasă să intri, s-a terminat cu ei…

Oftă fericit.

— Iisuse, Saint! Mă bucur atât de mult să te aud!

Jo-Beth se trezi ca de obicei în acea dimineaţă de februarie şi se îmbrăcă pentru şcoală, prefăcându-se că se simţea bine, deşi o durea capul şi gâtul. Când se uită în oglindă, văzu că avea gâtul roşu, umflat şi plin de puncte albe. De-abia putea vorbi.

La dracu', oftă Jo-Beth. Nu-i păsa că lipsea de la şcoală, dar îi părea rău să nu se ducă la serviciu. Se gândea la banii pe care i-ar fi putut câştiga în după-amiaza şi seara aceea.

Afară, vântul urla, culcând arbuştii la pământ. Cerul era cenuşiu şi se lăsase frigul.

Jo-Beth se întoarse în pat. După plecarea lui Mei, se mutase în cel de jos. Rămase îmbrăcată şi îşi scoase doar blugii, spunându-şi că o să-şi revină mai târziu, dacă nu renunţa complet.

I se întâmpla foarte rar să fie singură şi să nu aibă nimic de făcut. Când nu era la şcoală sau la restaurant, îşi făcea temele sau dormea. Singurătatea îi lăsa timp să mediteze şi gândurile ei nu erau întotdeauna plăcute.

Mai întâi Floyd şi privirile lui insistente care o pângăreau. Şi apoi mama ei, resemnată, acceptând bătăi şi umilinţe.

Era mult mai bine să viseze cum ar fi să stea toate trei împreună; ea, Melody Rose şi mama, într-un luxos apartament newyorkez. Câtă fericire!

Jo-Beth se uită la poza lui Melody. Poate ea, mama şi Melody Rose vor naviga într-o zi, pe un yacht. La urma urmei, New York-ul se afla la Oceanul Atlantic. Se trezi tânjind după frumuseţe, spaţiu, apă, libertate…

Visa cu ochii deschişi cum se prăjeau toate trei la soare, ca nişte pescăruşi, în bătaia vântului, legănate de valuri care plescăiau, lovindu-se de coca vasului. Într-un fel, Jo-Beth ştia exact cum ar suna valurile. Stătea la cârmă, cu părul ud de briza mării, în timp ce conducea

yachtul.

Apoi, deodată, un scârţâit asurzitor sfâşie ţesătura delicată a visului ei.

Pânze albe, cer, apă, feţe zâmbitoare tremurară şi păliră.

Jo-Beth deschise ochii şi văzu un perete verde şi o pagină de revistă lipită cu scotch.

Simţi podeaua tremurând sub paşi grei. În bucătărie, uşa frigiderului se trânti cu putere. Auzi pe cineva bând şi apoi o cutie zornăi în lada de gunoi; se deschise uşa de la baie; cineva urină prelung şi zgomotos în toaletă, după care răsunară câţiva paşi şi se opri la uşa ei.

Era Floyd, care lucra în schimbul de zi săptămâna aceasta şi era liber la prânz.

Intră la ea în cameră.

Floyd Feeney era un tip solid. Salopeta lui albastră de doc era pătată de grăsime pe burtă, unde îşi ştergea de obicei mâinile.

— Ce cauţi acasă, Jo-Beth?

— Sunt bolnavă. Am gripă.

Îi evită privirea şi îşi pironi ochii asupra emblemei roşu cu albastru TEXACO, cusută pe buzunarul drept de la piept.

— La te uită, zise el, vesel. Atunci, înseamnă că poţi să-i ţii companie tatălui tău.

— Este contagios. Eu nu m-aş apropia, dacă aş fi în locul tău.

Jo-Beth se trase, până când se lipi cu spatele de perete.

Bărbatul o fixa lacom.

— Nu mă deranjează deloc.

Făcu un pas înainte, până când îşi lipi coapsele de marginea patului. Umpluse toată camera. Fata simţea mirosul berii amestecate cu sudoare.

— Hai, Floyd, lasă-mă în pace.

Întinse mâinile lui mari, pătate de ulei, cu unghii rupte.

— Hai, draga mea, mă gândeam că o să te porţi frumos cu tatăl tău.

Dădu plapuma la o parte, dintr-o mişcare, şi vru s-o apuce de sâni. Jo-Beth îl prinse de încheieturi şi încercă să-l respingă. Braţele lui erau ca nişte bare de oţel.

— Nu mă atinge! încetează!

— Te pipăi puţin. N-o să te doară.

Apoi, zise cu satisfacţie:

— Ţi-au crescut în sfârşit nişte ţâţe grozave.

Se răsuci.

— Termină, Floyd, ai auzit?

— Haide, draga mea. Doar nu sunt tatăl tău adevărat.

Îi băgă mâna între picioare. Jo-Beth încercă să ţipe,

dar nu reuşi. Era ca într-un coşmar, când cel mai ascuţit strigăt se auzea înfundat.

Bărbatul gâfâia, zdrobind-o sub el, în timp ce îşi vâra genunchiul între picioarele ei. Îi sfâşiase bluza şi îi frământa sânii cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, îşi scotea penisul prin şliţul salopetei. Era oribil, dezgustător, roșu stacojiu şi umflat.

Iisuse Cristoase. Lui Jo-Beth îi venea să vomite.

Îşi eliberă mâinile şi îşi băgă degetele mari în orbitele lui, sprijinindu-se de perete. Patul cedă şi se înclină.

Floyd urlă de durere, tresări şi se izbi cu capul de marginea de lemn a patului de sus, iar Jo-Beth se rostogoli în spaţiul îngust de lângă perete, se strecură pe sub pat şi se năpusti la uşă.

Dar Floyd o prinse de bluza ruptă, o răsuci şi o luă de păr. Avea o figură de ucigaş şi respira sacadat. Un firişor de sânge i se prelingea de pe frunte.

Jo-Beth simţea că se învârtea camera în jurul ei. Se clătină, gata să cadă şi apoi ridică un genunchi şi-l izbi pe Floyd în vintre, cu toată forţa.

Nu fusese destul de tare, dar îl oprise şi poate că va reuşi să scape.

Se năpusti în living-room, dar el apăru în spatele ei şi ştiu că nu avea nicio şansă. Se auzi strigând:

— Nu mă atinge, ticălosule, că te ucid!

— Ah, draga mea, ai făcut o mare greşeală…

Ceea ce s-a întâmplat după aceea, i-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna, repetându-se în cele mai cumplite coşmaruri ale ei. Se văzu luând o statuetă de porţelan a mamei, care o reprezenta pe Fecioara Maria cu pruncul Iisus în braţe.

O ridică în mâini, ca pe o bâtă de baseball şi o zdrobi de fruntea lui Floyd.

Îl văzu clătinându-se spre ea, cu faţa plină de sânge, agitându-şi mâinile uriaşe, unsuroase. Îi auzi respiraţia şuierătoare şi apoi îl pocni din nou în cap, cu toată puterea, o dată, de două ori, la nesfârşit, până când statueta se crăpă în două. Floyd îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi mort pe podea.

Capitolul 3

— Bună.

Starfire venise la *Dorchester Hotel* pentru interviu, întinse mâna şi zâmbi încrezătoare secretarei lui Spring Kentfield de la Londra.

— Mă numesc Veronica Brown, dar mi se spune Vera. M-ar interesa foarte mult să lucrez pentru domnişoara Kentfield la New York…

După aceea, îi povesti uimită doctorului Wheeler:

— M-au angajat. Nu-mi vine să cred.

N-ar fi reuşit de una singură, bineînţeles; succesul ei se datora în întregime lui *Starfire,* care se pricepea să abordeze astfel de situaţii.

Şi tot *Starfire* fu cea care le dădu vestea mamei şi tatei.

— Spring Kentfield este o cunoscută actriţă. Vara aceasta locuieşte la New York, unde face nişte seriale pentru televiziune. Are un băieţel, William. A dat anunţ în *Times* pentru o guvernantă şi m-au ales pe mine!

Starfire făcu faţă de asemenea scenei cumplite care urmă.

— Dar, Vera, noi ce-o să ne facem?

— Doctorul Wheeler va găsi o femeie care să vină zilnic să-l ajute pe tata.

— Ştii doar că tatei nu-i plac străinii. Nu înţeleg. Cum ai putut? Nu ne mai iubeşti? După tot ce am făcut pentru tine… Când tata este atât de bolnav. O să-l ucizi. Îţi ucizi tatăl, Vera.

— Îmi pare rău, mamă. Vreau să plec.

Glasul mamei începu să tremure. Îşi frânse mâinile ca o eroină victoriană.

— Ai o privire atât de dură, în ultima vreme. Mă înspăimânţi. Fiica mea nu putea să spună asemenea lucruri. Nu eşti Vera.

Fata se închise în camera ei toată după-amiaza. Se

uită la ce desenase noaptea trecută. *Starfire* intra la *Dorchester* şi dădea mâna cu secretara. O reprezentase mai impunător ca oricând; un prim-plan al lui *Starfire,* care accepta noua ei misiune.

Viaţa ei în schimbare devenise o bandă desenată, cu *Starfire* în rolul Verei; în fiecare seară, înregistra noile evoluţii ale situaţiei.

Acum, Vera începu să o deseneze pe *Starfire,* care-i spunea mamei şi tatei că pleca de acasă, dar, de data aceasta, n-avea chef de desenat. Vera se simţea prea vinovată. Îşi muşcă buza şi încercă să nu plângă. Lui *Starfire* îi venea uşor, dar mama şi tata erau ai ei, părinţii Verei. Nu voia să-i jignească. Se aplecă înainte, până când fruntea ei fierbinte atinse hârtia. Se simţea atât de confuz! îi iubea, dar îi şi ura, în acelaşi timp, pentru că o făceau să se simtă vinovată. Nu-mi place să atârne cineva de mine, se gândi Vera; sunt şi eu, un om, totuşi.

Spring Kentfield avea patruzeci şi doi de ani şi un nume de scenă, deoarece juca într-un serial siropos.

Se căsătorise recent cu un bărbat mult mai tânăr, agent imobiliar în Beverly Hills şi sarcina ei fusese plănuită cu grijă, pentru a obţine valoarea publicitară scontată. Doar femeile *tinere* năşteau şi, prin urmare, Spring apăru în ochii lumii cu zece ani mai tânără.

Se pare că raţionamentul ei se dovedise eficace.

Popularitatea lui Spring crescuse enorm. Fanii ei erau în delir. Ploua cu scrisori şi cadouri. În scenariul serialului apăru un copil şi, după ce îl născuse pe micul William, fusese fotografiată în falduri de muselină şi broderie englezească, ţinându-şi copilul în braţe şi zâmbind fermecător, ca o mamă tânără şi frumoasă.

Casa ei din Benedict Canyon era dotată cu o cameră pentru copii ca la carte şi o guvernantă englezoaică, evident.

Însă, cu toate că găsea uşor o femeie pentru copil, era mai greu s-o păstreze, deoarece Spring era o persoană schimbătoare şi pretenţioasă, care se contrazicea adesea singură şi refuza să-şi recunoască greşelile. Era de asemenea foarte zgârcită cu toi, în afară de propria-i persoană. Prima guvernantă rezistase şase luni, iar celelalte din ce în ce. Mai puţin. „Este un băieţel drăguţ”, spuneau toate, „dar nu trebuie să înghiţi prea multe!”

Vera începu să lucreze la sfârşitul lui mai; la o săptămână după sosirea ei, guvernanta principală îşi luase lumea în cap.

— Eşti diabolică, îi spusese ea lui Spring, şi nu am de gând să mai stau în acest iad.

Spring nu încercă s-o înlocuiască. William nu mai era

un bebeluş şi Vera se descurca destul de bine, aşa că o promovă.

— Şi-a dat seama că eşti o fată bună şi nu trebuie să te piardă, îi spuse Geronia, menajera, în timp ce frământa aluatul pe blatul de marmură, bătând din picior în ritmul muzicii lui Otis Redding, care răsuna la radio.

Slabă şi neagră, Geronia purta dessous-uri viu colorate, care străluceau sub uniforma albă. Era căsătorită cu un poliţist şi avea trei băieţi adolescenţi. Vera, care nu mai avusese de-a face cu o persoană de culoare până atunci, pentru că nu prea erau în Orpington, Kent, o considera deosebit de exotică.

— O să-ţi dea mai mulţi bani?

Vera clătină din cap şi Geronia o aprobă resemnată.

— Ştiam eu. Doamna Kentfield este îngrozitor de zgârcită. Dacă vrei să-ţi mărească salariul, trebuie să faci scandal.

Vera o urmărea pe Geronia, cum punea aluatul în tigaie, îl presăra cu căpşuni şi-l ungea cu miere. Îi lăsa gura apă.

— Nu pot. M-ar concedia. Şi nu am decât viză turistică, aşa că ar trebui să mă întorc acasă, îi răspunse ea, resemnată.

— Profită. Fiindcă ea se pricepe foarte bine s-o facă.

Geronia îi dădu o bucată de pâine de casă şi Vera luă

un colţ, oftând.

Zilele ei treceau monoton. Îngrijea copilul, seara se uita singură la televizor şi se gândea plină de remuşcări la părinţii ei.

Se simţea de multe ori obosită, pentru că era trezită adesea din somn de Spring, care se întorcea în zori de la petreceri, ameţită şi cuprinsă brusc de sentimente materne, cerând să-l vadă pe William.

— Doarme, doamnă Kentfield.

— Atunci, trezeşte-l, Vera. Pentru ce te plătesc? Trebuie să-l văd pe micuţul meu…

Micuţul căsca, scâncea şi era prezentat mamei sale, care se juca cinci minute cu el, atâta timp cât dura instinctul ei matern.

Apoi îi spunea:

— Du-l la culcare, Vera! în timp ce ea se retrăgea beată în budoarul ei, copilul era treaz acum, gata să se joace toată noaptea şi urla încă o oră până să adoarmă.

Mama ei îi scria zilnic.

„Ne descurcăm cum putem. Tata a avut încă o criză. Devine din ce în ce mai fragil. Mă gândesc că eşti departe şi îmi vine să plâng...”

Singura scăpare a Verei era *Starfire*.

Misiunea lui *Starfire* pe Pământ era bine definită acum: un studiu de fezabilitate pentru preluarea

planetei, prin integrare paşnică, la fel ca în cazul Dianei. Starr.

Trebuia să-şi folosească superputerile cu discreţie; demonstraţia pe care o făcuse cu Iuri Andreev fusese prea exagerată şi putea atrage o atenţie nedorită.

Infiltrarea era cheia acţiunii, de preferat în casa unei celebrităţi, cum era Spring Kentfield, unde Starfire putea cunoaşte o mulţime de oameni influenţi.

Însă nu se întâmplase acest lucru şi nici nu vedea vreo şansă, dacă situaţia nu se schimba considerabil. *Starfire* (prin Vera) nu întâlnise decât vânzători, portari, liftieri şi alte guvernante în Central Park.

Vera nu avea alte resurse decât să-şi creeze propriile sale celebrităţi. Se răzbunase pe Spring, incluzând-o fără milă în caricaturile ei, în noua serie de benzi desenate.

În acest serial, *Starfire* ameninţa căsătoria lui Spring cu tânărul şi fermecătorul senator Moore, candidat la preşedinţie la următoarele alegeri (care, din coincidenţă, arăta la fel ca doctorul Wheeler). Spring, desenată cu gene lungi şi sâni exageraţi, ca nişte turnuri miniaturale sub rochia strâmtă, de mătase, nutrea ambiţii politice şi tânjea după averea senatorului.

Însă *Starfire* avea şi ea propriile-i planuri, în privinţa senatorului.

Plan îndepărtat: Casa Albă. Siluete profilate pe fundalul ferestrelor viu colorate; se pregătea o recepţie importantă.

Plan apropiat: Starfire. Oameni frumos îmbrăcaţi. Priveşte în jur, concentrată. Simboluri de unde cerebrale radiază din capul ei.

Starfire (zâmbeşte): O să-i arăt ce vrea ea, de fapt.

Două prim-planuri: Senatorul şi Spring. Spring îl priveşte cu ochi arzători, dar pupilele el sunt înlocuite de imagini exacte: sigiliul prezidenţial şi semnul dolarului.

Senatorul (îi reproşează): Nu mă iubeşti; vrei doar banii şi puterea mea.

Două prim-planuri: Senatorul şi Starfire, dansând.

Senatorul: Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Prim-plan: Spring (revoltată): Târfa aia; o aranjez eu; o s-o reclam la Biroul de imigrări…

Dar situaţia se schimbă cu o sută optzeci de grade, într-o după-amiază fierbinte de iulie.

Spring se năpusti în apartament, fără să anunţe, cu camerista ei personală gâfâind după ea. Trebuia să plece imediat la aeroportul *Kennedy. Ladie's Home Journal* prezenta un articol cu Spring Kentfield, soţie şi mamă, relaxându-se acasă cu soţul şi copilul. Era convinsă că îi

spusese Verei că pleca la Los Angeles, pentru o săptămână, să fie fotografiată în mijlocul familiei. Cum, nu-i spusese? Imposibil. Şi de ce nu pregătise copilul? Avea nevoie de William. Vera era de-a dreptul imposibilă. Nu se mai putea; vor discuta la întoarcere. Nu-şi amintea chiar nimic? Nu, nu era nevoie s-o însoţească. Spring avea alţi servitori în California. Va avea o săptămână liberă, la New York, deşi nu merita.

Spring deschise uşile şifonierului, urlând, şi începu să arunce pantofi, sandale, bluze, costume de baie şi rochii de seară, în timp ce Barbara, camerista ei, care-i suporta toanele de zece ani, stătea lângă ea şi le prindea cu stoicism, punându-le în valiza *Gucci*, iar Vera îndesa într-o uriaşă geantă de pânză hăinuţele lui William, pălărioarele, scutecele, loţiunile, sticluţele şi jucăriile.

Apoi plecară. Verei nu-i venea să creadă.

Se uită pe fereastra living-room-ului, privind de la etajul douăzeci anturajul lui Spring care se urca într-o limuzină albă. Când o văzu demarând ştiu că rămăsese singură şi oftă satisfăcută. Se simţea cu adevărat emancipată, pentru prima oară. Îşi prepară un gin cu apă tonică, gheaţă şi o felie de lămâie, iar apoi se trânti într-un fotoliu tapiţat în mătase de culoarea piersicii. Ridică paharul, toastă şi desenă semnele de exclamaţie pe sticla aburindă.

Când termină de băut, se duse în dormitorul ei, să deseneze. Ce grozav era să ştie că nu va fi deranjată.

Două prim-planuri: Starfire şi senatorul, aşezaţi într-o limuzină. Senatorul îi înmânează un plic lui *Starfire*.

Senatorul: Cartea ta verde, Diana. Felicitări. Acum ai statut de rezidenţă permanentă.

Vera zâmbi, amuzată de propria ei îndrăzneală. Începu să-i deseneze sărutându-se, dar, spre surprinderea ei, constată că îi tremura mâna.

Probabil fiindcă nu se sărutase niciodată. Nu ştia cum erau sau ce gust aveau buzele unui bărbat şi nu se pricepea să redea expresia potrivită în ochii lui *Starfire*. Se întreba dacă va şti vreodată şi o cuprinse tristeţea.

Tăie tot ce desenase şi, în sinea ei, îl trimise pe senator înapoi în California şi o aduse pe *Starfire* la New York. Începu din nou:

Prim-plan în oglindă: Starfire se studiază, cu buzele întredeschise. Este frumoasă. Şi-a prins părul blond într-o coadă franţuzească. Pare agitată şi gata de aventură.

Nu mergea. Vera nu mai putea să continue. Puse jos creionul, enervată. Şi ea se simţea plină de neastâmpăr.

Nu era de ajuns s-o trimită pe *Starfire* în amurgul cald să caute noi aventuri. Vera ar fi vru să facă acelaşi lucru, dar se temea, de una singură.

Bănuia că o să-şi petreacă seara în casă, ca de obicei,

chiar dacă nu trebuia să-l îngrijească pe micuţul William.

Doamne, ce linişte era!

Ca o somnambulă, Vera se duse în bucătărie – o încăpere sclipitoare, cu gresie, faianţă şi vase de inox. Acum era pustie, fără Geronia şi radioul ei, în timp ce micul televizor color *Sony* zumzăia într-un colţ.

Vera le băgă în priză, înainte să deschidă uşa frigiderului.

Găsi o jumătate de pui, învelită în poleială şi pusă pe o farfurie, alături de un castron mare cu salată de cartofi şi o bucată de pâine cu usturoi. Găsi de asemenea şi un tort de ciocolată, din care îşi tăie o felie uriaşă.

Disperată şi sfidătoare în acelaşi timp, se întoarse în living-room, îşi turnă alt gin cu tonic şi deschise televizorul.

Mesteca puiul, în timp ce privea un bărbat conducând o maşină sport, într-o viteză ameţitoare. Trăgea în alt bărbat aflat la volanul unei maşini asemănătoare. Dădu sonorul aproape la maximum, dornică să alunge liniştea. Camera răsună de scârţâit de frâne, sticlă spartă, ţipete. Apoi, urmă o reclamă. Vera îşi băgă în gură furculiţa încărcată cu salată de cartofi, în timp ce o fată frumoasă, cu o coamă de bucle şi o rochie neagră îşi dădea. Cu parfum pe piept, la încheieturile mâinii, după urechi şi

spunea cu convingere:

„Soţul meu munceşte din greu; nu credeţi că ar merita o noapte *Feverbeat?* Pentru că eu aşa cred…”

Vera se apucă să înfulece felia de tort. Nu credea că femeia de la televizor ar mânca prăjituri, era suplă şi superbă.

Când goli tot ce avea în farfurie, o duse la bucătărie şi o puse în maşina de spălat vase.

O activă, deşi era aproape goală, pentru că nici măcar radioul şi televizorul Geroniei nu reuşiseră să înveselească bucătăria, iar uruitul maşinii era liniştitor.

Deschise frigiderul să se uite încă o dată la tort. Apoi, cu un efort de voinţă, închise uşa.

Începu să colinde camerele, creând o iluzie de veselie, cu radiourile şi televizoarele – erau cel puţin cinci în tot apartamentul. În cele din urmă, aprinse ecranul uriaş din dormitorul principal, alb-auriu.

Dar era zadarnic. Se simţea la fel de singură. Singura soluţie era…

— În frigider… un deliciu.

Doctorul Wheeler îi spusese: „înăuntrul tău este o fată atrăgătoare, care încearcă să se elibereze”.

— Nu! strigă Vera, cu voce tare. Nu se poate, îşi spuse ea, poruncindu-şi să nu se mai gândească la prăjitură. N-o să renunţe.

Va rămâne aici, în camera cea mai îndepărtată de prăjitură.

Închise uşa, iar apoi se uită în jur. Nu avea prea des ocazia să între în dormitorul lui Spring. Părea tapetat cu oglinzi. Oriunde se uita, se vedea pe ea, Vera Brown.

Se privi. Precis că slăbise puţin în ultima lună, când alergase după William prin parc.

Vera începu să se dezbrace sistematic.

Mai întâi, bluza bleumarin din poliester, apoi fusta bej, prea lungă, şi apoi sutienul şi chiloţii.

Se studie goală, din fiecare unghi. Deşi mâncase mult astă-seară, nu mai era la fel de grasă ca înainte.

Doctorul Wheeler spunea: „Ai trăsături frumoase, Vera Brown…"

Dormitorul lui Spring avea o comodă încastrată în perete, special pentru machiaj. Vera se aşeză pe bancheta tapiţată. Încadrată de lucruri strălucitoare, faţa ei apărea din diverse perspective.

Oase fine şi ochi fermecători."

Doctorul Wheeler îi spusese toate acestea doar ca să fie amabil, mai mult ca sigur, dar Vera îşi supse obrajii şi îşi întinse pielea – sau poate că era adevărat. Se întrebă plină de curaj: cu puţin ajutor, machiaj şi alte accesorii, ar putea să pară atrăgătoare?

Se contemplă mult timp. Apoi, căută printre loţiuni şi

sticluţe şi începu să se machieze.

Îşi dădu cu pudră *Elizabeth Arden* şi cu roşu în obraji. Apoi trecu la pleoape: gri, cu câteva nuanţe argintii, aşa cum se gândea că făcea Spring. Apoi îşi rujă buzele şi îşi aplică nişte gene false, puţin cam stângaci.

Se privi din nou. Machiajul n-o schimba prea mult, dar ce conta?

Vera deschise uşa garderobei uriaşe a lui Spring şi se aprinseră luminile. Haine pentru toate ocaziile atârnau pe portmantouri. Erau sute de perechi de pantofi, sertare pline cu accesorii şi… Ah! Vera tresări când văzu nişte feţe albe cu păr coafat.

Pentru o clipă, i se acceleră pulsul. Apoi chicoti, amuzată de naivitatea ei.

Nu erau decât nişte peruci, pe manechine din plastic.

O alese pe cea mai frumoasă, cu păr lung, blond-cenuşiu, şi şi-o puse pe cap, acoperindu-şi părul castaniu.

Aşa era mult mai bine.

Acum, începea să arate grozav!

Vera găsi o pereche de sandale italieneşti, argintii, din piele de ied. Erau cam mari pentru ea.

Se aşeză într-o poziţie de revistă, cu mâna în şold, genunchiul îndoit şi degetele întinse. Era goală, cu excepţia perucii şi a pantofilor sclipitori. Chicoti din

nou.

Acum avea nevoie de o rochie potrivită. Erau cu sutele şi găsi una argintie, cu modele abstracte. Bineînţeles Spring purta o măsură mult mai mică decât Vera, dar rochia nu avea un model care să se muleze, aşa că s-ar fi putut să-i vină.

Vera îşi supse stomacul şi o trase peste şolduri.

Îşi băgă braţele printre bretele şi o aranjă peste sâni. Până aici, era bine. De fapt, i se părea că arată senzaţional. Acum, se gândi ea visătoare, nu-mi mai trebuie decât un bărbat frumos, care să apară şi să mă răpească în noapte.

Hotărâtă, trase fermoarul la spate.

Şi se blocă, bineînţeles. Se strădui în zadar să-l închidă.

Mica ei fantezie romantică se spulberă imediat.

Ah, Doamne; ce o să facă acum? Cine putea s-o ajute? Liftierul? Portarul? îşi imagină feţele lor în timp ce se abţineau să nu pufnească în râs şi se încrâncenă.

Se întreba cât o fi costat rochia. Mii de dolari, probabil.

Se întoarse în dormitor, pe tocurile ei înalte.

Pe ecranul uriaş al televizorului, nişte tineri în haine de seară cinau la un dineu, în Arizona, cu un superb automobil argintiu parcat lângă ei. Erau acompaniaţi de

celelalte surse sonore din apartament, care redau diverse compoziţii: o orchestră de jazz din New Orleans, o simfonie de Mozart şi tema principală din *Hawaii Five-O*.

Vera se întoarse la oglindă, încruntată.

Era prea concentrată să audă uşa deschizându-se în spatele ei.

Însă sesiză râsul unui bărbat, dar îşi dădu seama abia după un minut sau două că nu venea de la televizor, ci de la o persoană în carne şi oase. Era cineva în cameră… chiar în spatele ei. Ah, Doamne!

Îngheţă îngrozită. Nu putea nici măcar să ţipe.

Se albi la faţă. Nu era în stare să se mişte. Se aştepta s-o ucidă. Fiindcă o s-o ucidă, bineînţeles, ştia asta… Doamne!

Apoi, îi vorbi. Îi văzu dinţii albi, în contrast cu faţa bronzată. „”

— Hei, linişteşte-te. Nu s-a întâmplat nimic. N-am vrut să te sperii. Presupun că nu m-ai auzit strigând.

Vera începu să tremure. Îi clănţăneau dinţii.

Se întoarse, foarte, foarte încet.

Acum, când îl privea, nu i se mai părea înspăimântător; era tânăr, cam de aceeaşi vârstă cu ea şi avea o frumuseţe oarecum sălbatică. Studie imediat: păr negru, cam lung, ochi veseli, tricou roşu, blugi negri şi

geacă asortată. Era mai mult decât iubitul ei imaginat. Dar…

Râdea.

— Ce este? De ce atâta zgomot? Cine eşti?

Vera reuşi să-i răspundă bâlbâindu-se:

— Sunt… guvernanta. Stau cu copilul.

— Şi unde este copilul? Dar Spring?

— La Los Angeles.

Exact când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit. Acum ştia că era complet singură – deşi se liniştise şi ştia că n-o s-o mai omoare, fiindcă râdea.

— Aveam impresia că aici se află cel puţin o mie de oameni, zise el.

Vera îşi dădu seama deodată cine ar putea fi. Era de la întreţinere, bineînţeles. Cineva se plânsese de atâta gălăgie şi venise să verifice.

— Îmi pare rău. O să închid imediat televizoarele. O să… Da.

Pe urmă adăugă:

— Eşti de la administraţia clădirii, nu-i aşa?

— Nu.

— Ohh…

O apucă din nou frica.

— Atunci, cum ai intrat aici?

Îi zăngăni o pereche de chei pe la nas.

— Ai… dar…

Frica se transformă în uimire.

— Cine eşti?

— Sunt Sloane.

O privi curios dar, văzând că nu reacţionează, continuă:

— Sloane St. John Treadwell junior. N-ai auzit niciodată de mine?

Apoi, ridică din umeri, resemnat:

— Mă rog, nu mă mir. Sunt cel mai tainic secret al mamei.

— Al *mamei…?*

— Şi, oricum, am detestat întotdeauna numele meu. Spune-mi Saint.

Băiatul o luă înainte şi Vera îl urmă, închizând televizoarele în drum.

— Spring este mama ta?

— Da.

— Dar de ce este un secret?

Ajunseră în living-room. Saint îi explică liniştit:

— Pentru că ea întinereşte pe an ce trece şi eu mă maturizez. În curând, o să fim de aceeaşi vârstă. Îi stric imaginea publică.

Acum, se făcuse linişte în apartament.

— Dar nu mă deranjează, adăugă el. Nu prea o văd,

oricum.

Vera îl întrebă curioasă:

— Înseamnă că locuieşte cu tatăl tău, nu-i aşa?

— Cu el? Glumeşti! Este mult prea ocupat.

Se exprimase cu emfază, puţin exagerat, însă Vera se abţinu de la comentarii.

— Trebuie totuşi să locuieşti undeva, zise ea, logic.

— Da, bineînţeles. În internate şi tabere de vară. Sau la mătuşa Gloria. Dar acum s-a terminat, îi spuse el, uşurat. Sunt un om liber.

Vera se întreba dacă Saint se simţea la fel de comic pe cât voia săpară. Nu prea îi venea să creadă. Nu ştia ce să spună. În cele din urmă, îi zise după ce se priviră un timp:

— Îmi pare rău că îţi este dor de mama ta. Trebuia s-o vezi neapărat?

— Ea a vrut să mă vadă. Cel puţin aşa a spus. Presupun că a uitat.

A plecat la Los Angeles, unde va fi fotografiată pentru *Ladie's Home Journal,* adăugă Vera, politicoasă. A fost ceva neaşteptat.

Saint încuviinţă din cap, zâmbind.

— Sunt convins. N-ar rata niciodată ocazia să fie fotografiată.

Se întoarse spre hol.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Şi acum o să plec.

Vera îl cunoştea pe Saint doar de un sfert de oră, dar se simţea dezamăgită că cineva atât de atrăgător intrase în viaţa ei pentru o perioadă prea scurtă. Îl întrebă ca o gazdă politicoasă:

— Chiar trebuie să pleci?

Se luă după el, spre ascensor.

— Unde te duci?

— La o petrecere.

— Da, bineînţeles, zise Vera. Sigur, este vineri noaptea…

Gândindu-se că va rămâne singură, din nou, în apartamentul uriaş, se întreba dacă o să-l mai vadă vreodată pe Saint. Apoi, îşi aminti de problema ei şi îl întrebă agitată:

— Înainte să pleci, vrei să-mi desfaci fermoarul?

— Sigur.

Se apucă de treabă. Îi simţea răsuflarea caldă pe pielea ei. Apoi, îl auzi oftând.

— Îmi pare rău. Nu pot. S-a înţepenit.

— Ah, Doamne. Ce mă fac?

— Pot să-l tai, dacă vrei.

— Oh, nu! Nu se poate – este rochia ei.

— Da, bănuiam…

Apoi, pentru prima oară o întrebă:

— De ce porţi hainele mamei?

Nu putea să-i spună. Pur şi simplu nu putea – cum să-i explice că voise să vadă dacă era frumoasă, aşa cum afirmase doctorul Wheeler?

Vera înghiţi în sec.

— Ah, minţi ea, mă plictiseam şi nu aveam ce face. Dar ea nu trebuie să afle, adăugă imediat.

— Te plictiseai? se miră el. De ce n-ai ieşit undeva?

— Pentru că… îşi lăsă capul în jos.

— Eram speriată. Nu voiam să ies de una singură.

— Ce prostie. Stai puţin…

Saint plesni din degete, încântat.

— Eşti gata îmbrăcată şi n-ai cu cine să ieşi, aşa că vino mai bine cu mine, la petrecere!

În ascensor, îi povesti despre petrecere. Arnie Blaize era gazda. Chiar el? Verei nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că îl cunoşti?

— Sigur. De ani de zile. Uneori locuiesc la el. Acum a cumpărat locul acesta de pe Coasta de Nord, ca să aibă unde să se odihnească.

Mirarea ei se transformă în groază.

— Saint, nu pot veni la această petrecere! Pur şi simplu nu pot! Te rog, Saint.

— De ce nu?

Uşile ascensorului se deschiseră în hol. Vera se lipi de

perete.

— Haide!

Oamenii aşteptau să între: o faţă transpirată în costum de jogging şi o femeie cu o privire feroce, care purta o pălărie tiroleză cu pană şi ţinea doi terrieri Yorkshire. Saint o trase pe Vera prin hol şi ieşiră în stradă.

— O să te distrezi. Ai încredere în mine.

Un *Jaguar* alb XK-E aştepta la bordură, parcat ilegal lângă un hidrant de apă. Saint îi deschise portiera şi-o ajută să se urce.

Vera se cufundă neajutorată pe bancheta din piele maron, în timp ce Saint îi dădea bacşiş portarului, încercă din nou să-i spună că nu voia să meargă, că era timidă şi nu ştia ce să discute cu oamenii aceia bogaţi şi celebri.

— Sunt la fel ca noi.

— Şi arăt îngrozitor. Or să râdă de mine.

— Arăţi mult mai bine decât mama. De fapt, arăţi grozav.

Porni motorul. Vera simţi vibraţia pe coloana vertebrală. Apoi, intrară în trafic. Se gândea că ar da orice să se întoarcă în apartamentul lui Spring şi să se uite la televizor.

Saint conducea repede, dar atent. La radio, răsuna o melodie californiană. Saint o fredona.

Vera era bucuroasă că nu vorbea cu ea. N-ar fi ştiut ce să-i răspundă.

Încerca să-şi spună că, printr-un miracol, visul ei se îndeplinise la fel ca acela al. Cenuşăresei. Prinţul o luase şi o ducea în trăsura lui superbă la balul de la palat. Se consolă gândindu-se că şi Cenuşăreasa se simţea probabil tot atât de copleşită şi speriată ca ea, dar, cel puţin, i se potrivea rochia.

Traversau podul de pe Fifty-nineth Street.

Vera se întoarse să privească Manhattan-ul, care se profila în depărtare. Deasupra zgârie-norilor, atârna un nor.

Priveliştea era frumoasă, dar nu putea s-o aprecieze acum.

Pe Queens Boulevard, aruncă o privire profilului lui Saint, părului său negru, răvăşit de vânt, muşchilor de pe braţele goale, degetelor care băteau uşor în volan, în ritmul muzicii.

Se răsuci puţin spre ea şi îi zâmbi. În lumina amurgului, observă că ochii lui nu erau negri, ci albaştri-închişi. Apoi, Vera simţi ceva cald şi delicios înăuntrul ei. Indiferent ce se întâmplase în această noapte şi cât de umilitor era, o să-şi amintească toată viaţa aceste, clipe.

Mi-a spus că arăt grozav!

Se gândi la *Starfire* şi la senatorul Moore în limuzină. Nu reuşise să-i deseneze făcând dragoste. Şi se întrebă deodată: Oare mâine o să reuşesc? Poate că, în noaptea aceasta, va învăţa cum era să te ţină cineva în braţe, să te atingă, să te sărute. Dacă ea şi Saint…? apoi se înmuie la gândul că Saint o s-o atingă, o să-l simtă peste ea. Se uită la picioarele lui Saint, musculoase, atât de aproape de ale ei. Se fâţâi pe scaun şi constată, uluită, că se udase între picioare. Ah, Doamne! îşi aminti că nu purta chiloţi şi spera să nu fi pătat rochia lui Spring.

Apoi, îşi porunci să fie raţională. Bineînţeles că n-o s-o sărute. Cine ar vrea s-o sărute pe Vera Brown? îşi dori din nou, din tot sufletul, ca această plimbare de vis să nu se mai termine niciodată. Fiindcă acum ştia sigur că se îndrăgostise.

Capitolul 4

— O.K., fetiţo, zise bărbatul cu glas tremurat – hai să te vedem.

— Sigur că da.

Jo-Beth Feeney zâmbi şi îşi văzu mai departe de treabă, mişcându-şi picioarele.

Acum îşi purta părul vopsit în roşu şi împletit în cozi; buzele îi erau de asemenea roşii. Era îmbrăcată într-un body terminat sub piept, care-i scotea sânii în evidenţă,

adidaşii ş ciorapii cu dungi, roşu cu alb, până la genunchi. În rest, de la marginea şosetelor şi până la body nu avea nimic.

Bărbatul era între două vârste şi purta un costum scump, din lână. Respira sacadat şi se înroşise la faţă.

— Hai, hai! gemu el, cu un glas răguşit.

Stătea cu picioarele desfăcute, deschis la şliţ şi îşi freca sexul mic, rozaliu, între degete.

Jo-Beth sări în aer, flexându-şi genunchii, atletic. Omul se apleca înainte, cu fruntea scăldată în sudoare, îi privea coapsele tinere, labiile fierbinţi şi roz… Ah, Cristoase… se masturba feroce, gemând acum când fata se apleca să-şi atingă degetele cu picioarele desfăcute. I se vedeau fesele rotunde şi locul intim unde ar fi vrut s-o pătrundă…

— Ah, Iisuse!

Şi se întâmplă, în sfârşit, după zile în şir; penisul lui micuţ se întări şi vărsă o picătură pe degetele lui amorţite.

Stătea în faţa lui, încruntată, cu mâinile în şolduri.

— O.K. Asta a fost. Ţi-a plăcut?

Îşi ridică ochii, privind-o implorator.

— Ai vrea… te rog…?

Se atinse.

— Ce vrei? îi aruncă o privire glacială. Să ţi-o iau în

gură?

— Dacă nu te deranjează… murmură el.

— Ba mă deranjează.

Jo-Beth se cutremură.

— Mă deranjează foarte mult. Este un abuz.

— Ah, da, ştiu, ştiu, zise el, timid.

— Las-o baltă!

Peste câteva minute, se îmbrăcă în hainele ei de stradă: o fustă scurtă, un tricou kaki, o eşarfă legată în jurul părului. Angelo insistase să se pieptene cu codiţe, pentru că arăta ca o şcolăriţă. De fapt, până acum şase luni era exact ce fusese.

Îi întinse o bancnotă de cincizeci de dolari cu o mână tremurândă.

Luă banii, îngreţoşată, între degetul arătător şi cel mare, ca şi când ar fi fost murdari şi trânti uşa în urma ei.

În seara aceea, aerul i se părea atât de gros, încât ar fi putut să-l taie cu cuţitul, se gândi Jo-Beth. Era ora cinci, dar temperatura şi umiditatea se menţineau la cote înalte. Îi tremura corpul. Se chinuise toată după-amiaza. N-o s-o mai fac niciodată, îşi spuse Jo-Beth.

Ce mult a dezgustat-o omul acela patetic şi bogat care nu se excita decât cu fetiţe. Cum puteau exista asemenea specimene?

Îi spusese şi lui că îl dispreţuia; dar era exact ce dorea să audă. Angelo ştiuse. Angelo era expert în slăbiciunile omeneşti.

Cum puteau fi oameni ca Angelo Primavera?

Ce o să se facă?

Câştigase trei sute cincizeci de dolari într-o jumătate de oră.

Se gândi la perioada când lucra la restaurant, pentru doi dolari şi cincizeci de cenţi pe oră şi bacşişuri de zece cenţi.

Într-un fel, dacă ar putea să-şi împietrească sufletul şi să se gândească la altceva, să mediteze, i-ar veni mai uşor…

Aşa i se întâmplase lui Melody Rose. Dar Melody Rose avusese de ales, pe când ea, Jo-Beth, nu avea.

Un adolescent trecu pe lângă ea, cu un radio enorm. Dădea din cap în ritmul muzicii. În spatele lui, îşi târa picioarele o femeie între două vârste, care-i amintea de mama ei.

Fără să vrea, lui Jo-Beth i se umplură ochii de lacrimi. I se rupsese sufletul s-o părăsească aşa şi de atunci nu mai luase legătura cu ea, dar n-avea cum. Era o ucigaşă căutată de poliţie. Nu reuşea să-şi amintească dacă îşi ştersese degetele pe statuetă şi acest lucru o îngrozea. Nu mai ştia ce se întâmplase, din clipa în care stătuse

acolo încremenită, cu Floyd zăcând la picioarele ei şi statueta mamei ei, încleştată în mână. Capul învăluit al fecioarei era plin de sânge. Apoi, îşi cumpărase un bilet de autobuz spre New York, din Amarillo.

Călătoria la New York durase şaizeci de ore şi fusese un coşmar. La început, nu îndrăznise să coboare din autobuz şi tremurase de frică la fiecare oprire, să n-o găsească poliţia. Nu vorbise cu nimeni, se prefăcuse că doarme, se cuibărise pe scaun şi îşi lipise fruntea fierbinte de fereastră. O dată, autobuzul încetinise şi o maşină de poliţie cu girofarul aprins trecuse în fugă pe lângă ei, dar nu oprise autobuzul. Când ajunseră în Saint Louis, Jo-Beth începu să se mai liniştească puţin, dar o durea îngrozitor gâtul şi tot corpul.

Epuizată, arsă de febră, fu zguduită de coşmaruri, în care Floyd o urmărea pe un coridor întortocheat, care se întindea la nesfârşit. De fiecare dată, o lipea de peretele living-room-ului şi-i vedea capul zdrobit şi faţa plină de sânge închegat. Apoi se trezea, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Va încerca să stea trează şi să numere orele care rămăseseră până ajungea la New York. Cincisprezece. Douăsprezece. Zece… O să se gândească la Melody. De-abia aştepta să se arunce în braţele surorii ei.

Când ajunseră, târziu, din cauza vremii, se înnoptase

şi ningea.

Staţia din West Side era un vacarm de zgomote şi mirosuri – de sudoare, floricele de porumb rânced şi căldură. Nu văzuse niciodată atâţia oameni de toate formele, vârstele şi culorile care treceau pe lângă ea. Se plimba ameţită, de colo-colo, căutând un telefon, însă acum nu mai era speriată, fiindcă nimeni, absolut nimeni n-o privea drept în ochi. Parcă ar fi fost invizibilă.

Jo-Beth găsi numărul de telefon al firmei *Exotica Inc.* deşi nu avea nicio adresă.

Îi răspunse o femeie cu un glas mieros, dar, după ce îi spuse cine era şi că o căuta pe Melody Rose, nu se mai arătă atât de prietenoasă. Se pare că nici nu auzise de Melody Roseu deşi era una din fotomodelele renumite ale firmei. Însă îi promise că o să se intereseze. Jo-Beth îi spuse că va aştepta acolo, în autogara. Apoi intervenise centralista şi-i ceruse bani în plus, iar Jo-beth nu mai avea niciun cent.

Moţăi pe o bancă, ţinând în mâni portofelul gol şi tremurând, deşi era cald. Aproape de miezul nopţii, căzu într-un somn adânc şi fu trezită brusc de cineva care o scutura de umăr.

— J.B. J.B., trezeşte-te!

Era Mei, la ora trei dimineaţa. Mei, care arăta

consumată, obosită şi nu prea încântată s-o vadă.

— J.B. Ce dracu' cauţi aici?

Lângă Mei, stătea un bărbat mic de statură, frumos îmbrăcat, cu ochi blânzi, căprui, umbriţi de gene dese. O studia interesat de Jo-Beth. Era pentru prima oară când îl vedea pe Angelo.

Puştii Respighi se jucau cu capacul unui cazan de gunoi, rostogolindu-l şi ţipând. Bătrâna doamnă Carlucci stătea pe scări, bombănind, într-un kimono vechi, strâns peste piept, ca şi când i-ar fi fost frig. Yanni Spathis, cu un şorţ pătat de sânge, privind încruntat, ca de obicei, ştergea de praf mesele şi scaunele metalice din faţa restaurantului său.

Jo-Beth îi făcu cu mâna şi omul îi răspunse la fel.

— Este destul de cald pentru tine?

Încă un bloc şi va ajunge acasă, dacă putea numi casă apartamentul pe care-l împărţea cu Melody Rose, într-o clădire urâtă, din piatră, cu trei etaje.

În prima noapte, fusese un culcuş bun. Îşi amintea cum se împleticise pe trepte, sprijinindu-se de Melody, în timp ce Angelo deschise o poartă metalică şi apoi o uşă vopsită în maron. Înăuntru era o scară, un linoleum plin de praf, un bec care ardea pe un hol îngust, apoi alte încuietori – vreo trei. Şi apoi o cameră roz, în care totul era roz şi cald. Angelo turnase ceva într-un pahar şi o

obligase să bea. O arsese.

Apoi îi spusese:

— Se pare că ai avut o zi grea.

O băgase încet în pat, ca şi când ar fi fost un copil, învelind-o în pături, pe o canapea, într-o cameră micuţă, plină cu haine, dulăpioare şi cutii. Înainte să leşine, îşi amintea că cineva o sărutase uşor pe frunte, simţise un iz de colonie şi auzise o voce caldă, bărbătească:

— Ce fetiţă drăguţă eşti!

Jo-Beth zăcuse în pat, mai mult de-o săptămână, îndopată cu antibiotice, antihistaminice şi polivitamine. Încă alte două săptămâni se târâse prin apartament, obosită. Îşi făcea griji pentru costul tratamentului ei, dar Angelo îi spusese să se liniştească fiindcă o să aibă el grijă de tot.

Pe măsură ce îi revenea sănătatea, era cuprinsă de un val de groază şi nebunie. Refuza să iasă din casă, crezând că poliţia o să pună mâna pe ea de îndată ce apărea pe stradă. Angelo însă îi spusese din nou să nu-şi facă griji şi să lase totul în seama lui.

De îndată ce se înzdrăvenise, o duse la coafor, să-i vopsească părul şi să-şi aranjeze faţa.

Şi, după aceea, nici măcar ea nu fu în stare să se recunoască. Părul ei avea aceeaşi culoare roşcată cu al lui Mei, îşi subţiase sprâncenele şi faţa ei avea alt

contur. Se simţea mai în siguranţă. Angelo îi spusese că era o frumuseţe. Era primul bărbat care se purtase frumos cu ea şi, deocamdată, nu-i ceruse nimic, n-o lovise şi nici nu încercase să se culce cu ea. Jo-Beth înţelegea de ce Melody îl iubea. Aproape că se îndrăgostise şi ea.

— Este atât de generos, îi spuse ea lui Melody. Nu ştiu cum o să-l răsplătesc vreodată.

O lună întreagă, până la sfârşitul lui mai, fu prea slăbită, prea bolnavă sau prea speriată ca să gândească logic.

Abia la începutul lui aprilie, începu să vadă realitatea.

Da, Melody Rose era fotomodel, dar nu poza pentru reviste de mode. Pozele acelea din *Vogue* nu erau ale ei, Charlene avusese dreptate.

Jo-Beth era uluită.

— Atunci, de ce le-ai trimis?

Melody nu prea ştia ce să-i spună.

— Cred că n-am rezistat, când am văzut că fata aceea arăta ca mine; îmi doream atât de mult, încât mă durea sufletul. Îmi plăcea să mă identific cu ea. Mă lăudam şi nu mi-am imaginat vreodată că o să vii aici…

Glasul i se frânse.

— Vezi, draga mea, am încercat, dar au râs de mine cu toţii. Şi cei de la *Da Renza*, *Eileen Ford* şi alţii. Au

spus că nu voi ajunge niciodată o prezentatoare de mode, fiindcă am un corp nepotrivit.

În schimb, trupul micuţ şi voluptuos al lui Melody Rose era perfect pentru agenţia lui Angelo, *Exotica Inc.*, ale cărei modele lucrau ca dame de companie şi pozau în reviste sexy, cataloage de lenjerie şi calendare cu nuduri. Jo-Beth se gândi la poza lui Melody, într-un calendar, atârnând în biroul staţiei de benzină Texaco a lui Floyd, în văzul tuturor.

— Este oribil, Mei. Cum poţi să faci aşa ceva?

— Nu-i chiar atât de rău când te obişnuieşti. Şi este vorba de bani, Jo-Beth. Gândeşte-te la bani!

Banii şi bunurile materiale au fost întotdeauna importante pentru Melody.

Jo-Beth îi spusese lui Angelo:

— Eu nu vreau să intru în asemenea afaceri murdare.

Bărbatul se arătase foarte înţelegător.

— Sigur, păpuşă. Nu-i de tine… Tu ai clasă. Plăteşte-mi ce îmi datorezi şi te las în pace.

Apoi îi arătase o notă de plată care se ridica la mii de dolari.

Jo-Beth privise hârtia, uluită. Nu ştia că doctorii costau atât de mult. Sigur, se adăugase şi dentistul, machiajele, coaforul, cosmeticele şi hainele. Plus mâncarea şi chiria.

— N-o să mă achit nici în ani de zile.

Angelo zâmbise.

— Nimeni nu te ajută pe gratis, fetițo.

Şi apoi, în cele din urmă, înţelese. Jo-Beth se înroşise, se ridicase în picioare şi se încruntase.

— Nu poze porno. Las-o baltă.

Angelo clătinase din cap, plescăind din limbă.

— Nu, draga mea, se pare că ai o memorie scurtă.

Simţi că încremeneşte în loc, şocată de naivitatea ei.

De ce fusese atât de încrezătoare? Angelo nu era deloc blând şi generos – dimpotrivă, era cel mai rău om pe care-l cunoscuse vreodată. Şi, cel mai grav era că se afla sub tutela lui. Dacă nu făcea ce-i spunea o turna la poliţie.

Se duse la Melody Rose.

— Ce-o să mă fac, Melody?

Melody nu avea nicio idee.

— Ţi-aş împrumuta nişte bani, dar sunt falită.

Jo-Beth era uluită. Melody câştiga atât de mult. Cum de nu avea niciun ban?

— Ah, draga mea, doar ştii cum este!

Jo-Beth nu ştia, dar învăţa. Banii lui Melody se duceau pe droguri.

— Trebuie să fii deşteaptă, îi spuse Angelo. Nu vrei să trăieşti bine şi să ai tot ce îţi doreşti? Gândeşte-te ce

mult ai putea s-o ajuţi pe mama ta. N-ai vrea să locuiţi împreună? Dar visurile costă scump, draga mea.

Jo-Beth încercă să se angajeze pe post de chelneriţă la o braserie de pe Broadway, dar îi ceruseră date personale şi intrase în panică. Poliţia ar depista-o imediat. Timp de o lună, lucrase într-o cafenea care angaja emigranţi, dar plătea sub salariul mediu. Angelo zâmbise şi aşteptase.

La sfârşitul lui iunie, îi oferise să pozeze pentru un calendar şi acceptă. Îi priveau trupul cu o detaşare profesionistă şi discutau despre ea ca şi când n-ar fi fost prezentă, îi dădeau cu pudră pe tot corpul şi îi interziceau să se aşeze, ca să nu se şteargă. Poza în diverse poziţii; în ultima stătea pe vine, cu părul lăsat pe umăr şi braţele încrucişate sub sânii mari. Refuza să zâmbească. Imaginile acelea cu Melody rânjind libidinos o îngreţoşaseră. Dar nu era atât de rău. Când terminaseră, fotograful îi spusese:

— Pa, dragă. O să luăm legătura, dacă vom avea nevoie de tine.

Nu o lovea nimeni; dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi ripostat.

Primi o sută de dolari, care se vărsară direct în contul lui Angelo.

Peste două săptămâni, apăruse afacerea cu Coach.

Tipul era un client permanent, cel puţin aşa îi spusese Angelo. Un tip de zahăr. Nici măcar n-o s-o atingă şi, chiar dacă ar atinge-o, avea un sex minuscul.

Coach, preşedintele unei importante companii electronice, tânjea să fie umilit de şcolăriţe.

Aşa că îl umilea şi el îi era atât de recunoscător, încât îi dădea trei sute de dolari şi un bacşiş de cincizeci de dolari.

Jo-Beth închise poarta în urma ei şi urcă scările spre apartamentul pe care îl considerase la început atât de grozav, iar acum i se părea de prost gust.

Ajunsese să urască scaunele tapiţate în roz; măsuţele micuţe, cu feţele lor rozalii; şi mai ales vitrina, plină cu imitaţii de păstori şi păstoriţe de Dresda. Era o cameră oribilă, de târfe.

Descuie uşa şi ştiu imediat că atmosfera era încordată. Melody Rose se prăbuşise pe un scaun roz, bolnavă şi şocată. Angelo se sprijinea de barul roz, cu un pahar în mâna sa delicată. Se uitau amândoi la Jo-Beth.

Se întâmplase ceva rău.

Lui Jo-Beth i se strânse stomacul de frică. Oare poliţia îi dăduse de urmă?

Angelo puse paharul pe bar.

— Slavă Domnului că ai venit la timp.

Melody plânsese; avea ochii umflaţi. Jo-Beth se

încordă. Mei o privea cu ură. Doamne, ce se întâmplase?

— La timp pentru ce? întrebă ea.

Angelo inspiră adânc şi zâmbi.

— Du-te să te schimbi. Pune-ţi ceva elegant. Ca pentru o fată de colegiu.

Jo-Beth clipi din ochi, ameţită.

— O ce?

— N-ai auzit? în Long Island se dă o petrecere. Eşti cadoul unui puşti vedetă. Ai noroc; o să câştigi bani mulţi.

Melody vorbi pentru prima oară.

— Dar eu ce am?

— Eşti nebună? zise Angelo, dispreţuitor. Vor pe cineva care să arate ca o fetiţă. O ţipă tânără.

— Şi eu sunt tânără. N-am decât douăzeci de ani.

— Tacă-ţi gura.

Angelo o plesni tare peste faţă.

— Las-o în pace, ticălosule! ţipă Jo-Beth.

Angelo o privi drept în ochi.

— Te. Aşteaptă o carieră strălucită, păpuşă.

Se uită la ceasul lui *Rolex* de aur.

— Schimbă-te. Vin să te ia peste un sfert de oră.

— Nu vreau, zise Jo-Beth printre dinţi.

— Ba o să vrei, fiindcă nu ai de ales, îi spuse Angelo.

Când Jo-Beth intră în dormitor, trântind uşa, îl auzi pe Angelo spunându-i lui Melody Rose:

— Şi are ceva de care tu ai uitat, probabil. Este virgină.

Capitolul 5

Reşedinţa lui Blaize era o clădire veche de un secol, cu terase gotice, cupole şi alei. Zecile de ferestre ofereau o panoramă superbă a regiunii Long Island Sound. Uşi duble dădeau din living-room pe o terasă mare, din cărămidă, cu o piscină din faianţă florentină. Dincolo de terasă o pajişte bogată se întindea în valuri, până la mare.

Saint parcă lângă casă, lângă un *Rolls-Royce* argintiu şi un *Lamborghini.* Mai departe, se afla un car mortuar demodat între ferestrele drapate în negru, erau desene groteşti. Întregul vehicul era pictat la întâmplare cu roşu, ca şi când s-ar fi vărsat o cutie cu vopsea pe acoperiş.

— *Craniile urlătoare,* zise Saint. Amicii lui Arnie.

Numele nu-i spunea nimic Verei.

— Cine?

— O formaţie rock. Heavy metal.

Saint o conduse pe Vera printre maşini, pe lângă un trio de tineri cu feţe dure, care jucau cărţi pe capota unei

limuzine *Cadillac*. Purtau tricouri negre, fără mâneci, cu aceeaşi emblemă grotescă pe spate ca şi pe dric. Pe braţul unuia din ei, un şarpe se încolăcea de la umăr la mână. Vera îl întrebă:

— Aceştia sunt *Craniile urlătoare?*

Saint clătină din cap.

— Cine, ei?

— Oh, nu, Doamne! Sunt prea curaţi şi îngrijiţi. Sunt doar motociclişti.

Se opriră la intrare, unde un bărbat cu umeri laţi verifica numele invitaţilor pe o listă.

Înăuntru, o fată cu un zâmbet fermecător şi o îmbrăcăminte sumară turna şampanie dintr-o sticlă decorată cu flori albe. Saint luă două pahare şi îi dădu unul Verei.

Şampania era foarte rece şi îi dădu curaj. Îşi aminti că Diana Starr bea şampanie în fiecare zi. Şi, bineînţeles, *Starfire* s-ar simţi în largul ei printre aceşti pământeni exotici. Vera inspiră adânc şi apoi expiră încet. „Asta este!”, îşi spuse ea. Ce ţi-ai visat de când te ştii! Acum ai şansa să trăieşti cu adevărat. Şi, la fel ca *Starfire,* ştia că nu va fi uşor.

Holul principal, unde stăteau sub un candelabru uriaş, era pardosit cu gresie alb cu negru, în formă de tablă de şah. În faţa lor, o scară lată se despărţea în două sub o

fereastră circulară, unde fazani verzi şi turcoaz păşteau ţanţoş printre petale de magnolii.

— Cred că este singura parte pe care n-a schimbat, îi spuse Saint Verei, în timp ce înaintau.

Îşi amintea de reşedinţa lui Blaize din copilărie. Venise adesea aici, când îşi petrecea vacanţa pe Coasa de Nord, cu mătuşa Gloria, în altă casă impunătoare. Se juca pe pajişte sau în tufişurile de rododendroni – nu avea voie să meargă singur pe plajă – în timp ce mătuşa Gloria bea ceai cu gheaţă pe terasă, cu verişoara Betsey Blaine Wells şi ascultă Mantovani la un casetofon, pe care-l numea Victrola.

Saint îşi aminti de mobila veche, de covoarele uzate, de tapetul din dormitor cu trandafiri spălăciţi şi acuarele care reprezentau Veneţia, pictate de străbunica Blaine, când călătorise în Europa, înainte de primul război mondial.

Acum, când devenise casa de odihnă a bogatului şi celebrului Arnold Blaize, vechea reşedinţă suferise o metamorfoză uluitoare, ca o matroană demnă, machiată strident şi îmbrăcată în fustă scurtă. Mobila veche de familie fusese înlocuită de structuri avangardiste, din inox, piele şi sticlă; în sufragerie, scaune cu şase picioare, din plastic verde, transparent, înconjurau o masă neagră, în formă de triunghi, suspendată de fire

din cupru, tablouri abstracte, în culori ameninţătoare atârnau în locul acuarelelor veneţiene ale bunicuţei Blaine, iar casa era dotată din pod până în pivniţă cu staţii stereo.

— Este foarte mândru de tot, îi explică Saint. Spune că reprezintă o declaraţie.

— Ce fel de declaraţie?

— „Du-te dracului” sau cam aşa ceva.

— De ce?

— Nu contează. Este o poveste lungă. N-are decât să se bucure, dacă aşa îi place.

Se uită la Vera, care stătea lângă el, sorbind din şampanie şi uitându-se în jur uimită, ca o persoană care nu mai fusese în asemenea locuri. Privind totul cu ochii ei inocenţi de guvernantă englezoaică, îl făcea să aibă remuşcări că o adusese aici. Fusese cât pe ce să-i spună: „Las-o baltă, va fi o adevărată grădină zoologică” şi s-o ducă înapoi la New York, dar n-o făcuse. În primul rând pentru că avea o presimţire sinistră. Ceva îi spunea că Arnie va avea nevoie de el şi, în al doilea rând, pentru că, după ce fusese speriată la început, Vera se acomodase, se pare. Reuşise chiar să afişeze un stil nonconformist, în rochia strâmtă a mamei lui.

De fapt, nu conta cu ce era îmbrăcată.

Unii oaspeţi, odrasle ale vechilor familii de pe Coasta

de Vest, erau îmbrăcaţi în pantaloni şi tricouri; iar noii prieteni ai lui Arnie, cei de la Hollywood, cu ochi lacomi, afişau ultimele creaţii ale boutique-rilor din Rodeo Avenue; magnaţii artelor din Manhattan purtau diverse toalete, de la *Christian Dior* la Armata Salvării; un tânăr foarte beat, în frac, trecu pe lângă ei, trăgând după el o fată veselă, într-o rochie din mătase roz, cu corsaj înflorat. Scăpaseră probabil de la o petrecere de majorat, preferând-o pe aceasta, cu muzică asurzitoare, băutură mai multă şi droguri mai bune.

Saint se întoarse brusc când simţi o mână grea pe umeri.

— Bună, Saint. Deci ai reuşit să ajungi, până la urmă.

Bărbatul era musculos, cu o chelie prematură. Părea nepotrivit printre ceilalţi, probabil fiindcă avea o înfăţişare sobră. Era Frank Zelinsky, bodyguard-ul lui Arnie. Purta o jachetă prea strâmtă pentru el; Saint ştia că sub ea avea un *Walther PPK 380*, prins de umăr.

— Ce mai face? îl întrebă Saint.

— Tu ce crezi?

În momentul acela, Saint îşi aminti de după-amiaza aceea îngheţată din iarna trecută, când, distrus de atitudinea tatălui său, îl sunase pe Arnie de la *Piaza*, ca să constate că era confruntat cu alt iad.

După două zile, în care asistase la toate toanele şi

ciudăţeniile lui Arnie, Saint începuse să-şi facă griji pentru el. Se droga, la fel ca toţi ceilalţi, de fapt, dar la el devenise un obicei serios.

— Iisuse, Saint, îl ruga Arnie, nu fi enervant. Haide, omule. Nu ne strică puţin praf.

— Nu, Am. Nu mă interesează.

Se gândise că ar putea să-l ajute, să-l îndepărteze de prăpastia spre care se îndrepta. Ce greşeală! Arnie nu avea nevoie de ajutor. Probleme? Care probleme? Se rezolvau imediat cu vodcă sau cocaină şi, dacă nu-i plăcea, n-avea decât să-l lase dracului în pace şi să plece. Cine avea nevoie de el?

Dar, când Saint se hotărâse în cele din urmă să se întoarcă în California, Arnie se întristase şi devenise isteric.

— Saint! Nu pleca. Nu mă părăsi, Saint, nu mă descurc fără tine.

Se simţise ca un laş şi un trădător, dar ce putea să facă?

Şcoala i se păruse un refugiu după această experienţă şi, spre mirarea lui, absolvise. Se întrebase dacă tatăl lui va veni la serbare. În timp ce i se înmâna diploma, îl căutase, plin de speranţă, printre feţele celorlalţi părinţi care stăteau pe scaune pliante, la umbra stejarilor. Tatăl său nu venise, bineînţeles, dar îi trimisese un cec

substanţial şi îl chemase la New York să discute despre viitorul lui.

Primul impuls al lui Saint fusese să rupă cecul, dar colegul său de cameră, fiul unui avocat din San Francisco, fusese revoltat.

— Te-ai ţicnit?

— Nu am nevoie de banii lui.

— Atunci dă-mi mie. Îţi o fac o favoare. Eu nu sunt mândru.

După ce se gândise, se hotărâse să-i păstreze şi să-i cheltuiască într-un fel care i-ar displăcea tatălui său. Găsise un *Jaguar* într-un magazin de maşini folosite un automobil elegant, dar lipsit de utilitate practică. Îşi petrecu următoarea lună colindând prin ţară. Nu se grăbea şi peripeţiile prin care trecuse din cauza maşinii dăduseră un aer inedit călătoriei.

Înainte să ajungă în Manhattan, se oprise să-şi tragă sufletul la mătuşa Gloria, retrasă acum. Trăia frugal, din renta ei, într-un hambar transformat în casă de locuit, lângă Stanford, Connecticut. Nu prea o mai interesa altceva în afară de grădina ei, care era superbă şi serialele *Hoggan's Heroes*. Însă se bucurase să-l vadă.

De la ea, îl sună în sfârşit pe tatăl său, dar aflase de la domnişoara Gerrity că era la Londra. Şi apoi pe mama lui.

— Ah, tu eşti, Sloane. Îmi pare rău că n-am venit la petrecerea de absolvire, dragul meu, dar am un cadou pentru tine. Ce-ar fi să treci pe la mine vineri seară? Nu prea devreme, sunt foarte ocupată – pe la nouă sau zece. Mai ai cheia?

În cele din urmă, îl sunase nerăbdător pe Arnie, care exclamase:

— Iisuse Cristoase, unde dracu' ai fost până acum? Te-am căutat peşte tot. Am cumpărat casa, Saint. Reşedinţa Blaine. Îţi aminteşti? Veneai aici cu mătuşa Gloria, când erai mic… Trebuie s-o vezi.

Apoi, adăugase insistent:

— Dau o petrecere vineri. Te aştept.

Şi acum, iată-l pe Arnie în persoană, năpustindu-se pe uşile duble care dădeau spre terasă. Da, chiar el, Arnold Blaize, adolescentul vedetă, în pantalonaşi roşii de piele şi vestă asortată, trăgând după el o fată frumoasă.

Arnie era încântat.

— Saint! Ce bine îmi pare! Credeam că n-o să vii, omule.

Dincolo de aparenţele strălucitoare, Saint îl văzu pe băieţelul cel gras din clasa a opta, cu ochi rugători şi un zâmbet speriat. Apoi îşi reveni şi-i răspunse:

— Hei, prietene, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că eşti o vedetă.

Vera se trezi sărutată pe obraji de cel mai celebru adolescent din lume. Pentru o clipă, fu copleşită de căldura lui, de zâmbetul lui şi de vestiţii săi ochi verzi. Apoi, o împinse înainte pe prietena lui și-l auzi spunând:

— Saint şi Vera, ea este…

Dar numele se pierdu în vacarm.

Fata era înaltă şi purta o rochie albă, scurtă, din pânză. Părul de culoarea frunzelor de toamnă era prins la spate, într-o coadă. De aproape era şi mai frumoasă sau, mai bine-zis, ar fi fost dacă s-ar fi arătat cât de cât veselă sau relaxată. Se uită mai întâi la Saint şi apoi la Vera, cu ochii ei cenuşii, luminoşi, în care sclipeau zeci de culori. Zâmbi mecanic.

— Bună, zise Vera, privind-o fix.

Fata îi răspunse indiferentă. Se uită peste capul Verei, la fereastră. Nu era fericită. Vera îşi dădu seama imediat, fără niciun dubiu, şi această constatare o făcu să se înfioare. Se vedea că nu dorise să vină la petrecere. Nu era încântată să fie cu Arnie. Dar pe fata aceasta o cunosc, îşi spuse Vera. Şi nu din întâmplare. O cunosc bine. Pot să-i citesc gândurile.

O întrebă brusc:

— Ştiu că ne-am mai întâlnit, dar nu-mi amintesc unde.

Arnie îi spunea Verei:

— … este vechiul meu prieten. Unul din tipii buni. Singurul tip bun. Sper să rămână aşa.

Îl luă de braţ pe Saint.

— Vă simţiţi bine? Aveţi de băut? Dacă doriţi ceva, spuneţi-mi – aici găsiţi *orice.*

Se plesni tare peste coapse.

— Cântă *Craniile…* îţi plac *Craniile? o* întrebă el pe Vera, care-şi desprinsese ochii de la roşcată şi încuviinţă din cap.

— Oh, da, bineînţeles.

— Da! Sunt o formaţie de primă mână. Luna viitoare pleacă într-un turneu prin lume – Anglia, Paris, Hamburg – dar, mai întâi, o să cânte pentru amicul lor Am.

Îl înghionti pe Saint în coaste.

— Îţi aminteşti de St. Regnis? Lucrurile s-au schimbat, nu-i aşa?

Saint îi aprobă, absent.

— Mda.

Vera observă că şi el se uită la roşcată, aproape la fel de surprins.

— Şi acum o să dau şuturi în fund. M-da…

Pentru o clipă, ochii verzi, sclipitori, ai lui Arnie Blaize se umbriră. Se întunecă la faţă şi i se lăsă bărbia. Apoi îşi reveni brusc, ca o marionetă trasă de sfori.

— Mă bucur să vă văd.

Le strânse mâinile.

— Vechii prieteni sunt cei mai buni. Ştiţi asta, nu? Toţi aceşti oameni – nu dau doi bani pe ei. Voi sunteţi cei mai buni, repetă el. Pe voi vă iubesc.

Îi îmbrăţişă violent pe amândoi, cu ochii plini de lacrimi şi apoi le dădu drumul brusc.

— Ei, la dracul…

Se uită sălbatic prin cameră la ceilalţi invitaţi şi apoi zâmbi.

— Hai, distraţi-vă! Este o petrecere grozavă. Toată lumea este aici! Trebuie să circul… ne vedem mai târziu!

Arnie se aruncă în mulţime, trăgând fata după el.

Vera îl întrebă imediat:

— Cum o cheamă, Saint, ai reţinut?

Clătină din cap.

— Dar ne-a spus. Nu se poate, zise Vera, uimită. O cunosc. Sunt sigură că o cunosc. Este frumoasă, nu-i aşa? adăugă ea, gânditoare.

— Este mai mult decât atât, îi răspunse Saint, uitându-se după ea.

Băiatul în frac vomita în spatele unui ghiveci cu o ferigă. Lângă el, fata în roz se plângea.

— Eşti un rahat, Brendon.

Frank Zelinsky îi spuse:
— Mai bine ieşiţi afară, domnule. Aerul curat o să vă ajute.
— Este un rahat, nu-i aşa? Un adevărat rahat, zise fata.
— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnişoară!
Frank îi făcu semn unui chelner.
— Poţi să trimiţi pe cineva să cureţe? îl întrebă el, arătând în spatele ferigii.
— Hei!
Saint îl luă de braţ pe Frank.
— Cine este fata de lângă Arnie?
— De unde să ştiu? se miră bodyguard-ul.
— Cum, nu-i ştii numele?
Ridică din umeri.
— N-ai decât să alegi ce nume vrei. Tracy, Tiffany sau Samantha…
Saint se încordă.
— Ce vrei să spui?
— Că este o prostituată, omule, de unde să ştiu cum o cheamă?
Saint se albi brusc şi scoase o exclamaţie de uimire.
— Glumeşti!
— Nu glumesc deloc. Cei de la studio au angajat-o pentru noaptea aceasta. Au plătit-o bine.

— Dar nu se poate. Este o nebunie.

O servitoare între două vârste, cu o faţă impasibilă, obişnuită cu atitudinea celor bogaţi, apăru cu o mătură şi o găleată.

De pe terasă, răsunară nişte strigăte ascuţite.

— La dracul Acum ce-o mai fi? Trebuie să plec.

Frank se eliberă din strânsoarea lui Saint, îşi croi drum printre invitaţi şi dispăru.

Saint se uită după el.

— Nu-mi pasă ce spune. Fata nu este o prostituată.

Jo-Beth îl lăsă pe Arnie s-o tragă lângă scenă.

„Te aşteaptă o carieră strălucită, draga mea. Mai bine du-te să te schimbi. O să te aştepte o maşină...”

„Are ceea ce tu ai uitat că ai avut vreodată. Este virgină.”

— N-o să-ţi facă necazuri.

Şoferul era îmbrăcat într-un costum negru, cămaşă albă şi cravată în dungi. Înghiţise pastile contra indigestiei tot drumul.

— Nu-i pasă decât de droguri. Până la miezul nopţii o să fie criţă şi n-o să-şi mai dea seama de nimic. Mâine, ai grijă să spui că a fost grozav.

Nu scosese niciun cuvânt cu şoferul, dar el o sfătuise îngrijorat:

— Înveseleşte-te puţin, păpuşă. Doar nu vrei să

întristezi clienţii.

Până mâine, va deveni cu adevărat o prostituată.

Iisuse!

Acasă, la Corsica High, Lu Ann Krebbs avea poza lui Arnie prinsă de partea interioară a dulapului ei.

— Mi-aş da braţul drept să mă întâlnesc o singură dată cu acest băiat. Vorbesc serios.

În schimb, ea putea să-l aibă.

— Nu arăţi deloc a prostituată, îi spuse Arnold Blaize uşurat şi apoi o întrebase neîncrezător, cu zâmbetul său fermecător: O să faci tot ce vreau eu? Te-am plătit destul?

Îi atinse braţul gol; pielea lui era fierbinte, uscată şi… *N-a mai făcut-o până acum.* Intuiţia îi spunea lui Jo-Beth că Arnold Blaize era la fel de virgin ca ea. Şi că, deşi devenise un idol internaţional, nu făcuse dragoste niciodată. Părea foarte tânăr şi vulnerabil. Era îngrozitor. Pentru o clipă, îi fu milă de el.

De atunci, însă, în timp ce-l privea cum se încorda, pe măsură ce atmosfera devenea din ce în ce mai zgomotoasă, o cuprindea agitaţia.

Avea un presentiment sinistru. Petrecerea evolua neplăcut. Unul din barmani oferea droguri pe faţă. Paharele se spărgeau cu o frecvenţă incredibilă. Invitaţii erau cuprinşi de un spirit distructiv ieşit din comun.

Se putea întâmpla orice – un accident, o bătaie. Poate i se făcea rău cuiva de prea multe droguri.

Şi, în cazul acesta, ar veni poliţia şi ar prinde-o – doar era partenera lui Arnold Blaize. Or să-i pună întrebări. Vor voi să afle cine este; vor descoperi totul…

Arnie se legăna, lovind cu pumnul drept în palmă. Avea fruntea plină de sudoare, se înroşise la faţă şi îi pulsau venele de la tâmple, în ritmul stroboscoapelor de pe scenă. Sub emblema formaţiei – o uriaşă ţeastă de oţel cu dinţii însângeraţi – patru demoni în piele neagră, machiaţi sinistru, cântau, conduşi de solistul Phil Zeitgeist, care, conform declaraţiilor date în presă, bea zilnic un sfert de litru de sânge. Se ştia de asemenea că urinase de la fereastra hotelului unde locuia în capetele fanilor săi extaziaţi. Se agita, strângând microfonul gata să-l rupă în două, în timp ce un colier din dinţi de animal şi oase îi zăngănea ritmic pe pieptul gol.

Arnie uitase de ea. Jo-Beth se retrase la marginea piscinei, plină cu jucării gonflabile. O văzu pe Godzilla, un aligator, o raţă galbenă.

O fată în dessous-uri din dantelă neagră dansa singură, mişcându-şi capul înainte şi înapoi şi dând din coate. Jo-Beth o văzu cum îşi agaţă piciorul într-o placă de gresie desprinsă şi cade în apă, ţipând şi agitându-şi braţele frenetic. Apăru la suprafaţă peste o secundă, cu

părul lipit, ca o focă şi ţipând din nou, şi mai tare. Doi bărbaţi se zguduiră de râs şi săriră după ea.

Bodyguard-ul lui Arnie îşi făcu loc prin mulţime, să verifice de unde venea zgomotul, în timp ce *Craniile urlătoare* îşi terminară melodia într-o hărmălaie satanică. Apoi, săriră de pe scenă, să bea *Chivas* din sticlă, să facă pipi şi să pipeze nişte cocaină. Observă că Arnie li se alăturase.

Jo-Beth, singură pentru prima oară, după ore în şir, se duse pe pajişte să se plimbe şi să se uite la apa întunecată. Acum, când nu mai cânta formaţia, era o adevărată binecuvântare. Ascultă zgomotul blând al valurilor şi greierii ţârâind în iarbă. Ce mult îi lipseau liniştea nopţii, vântul, stelele. Ce bine ar fi dacă o baghetă magică ar face să dispară dintr-odată casa, petrecerea, *Craniile urlătoare* şi Arnold Blaize.

Un fulger lumină un şir de nori negri. Şi, peste câteva clipe, răsună bubuitul unui tunet. Jo-Beth oftă fericită. Îi plăcea furtuna.

Acum, când ochii ei se acomodaseră cu întunericul, ' văzu un debarcader la malul apei şi o barcă mică legată, de un pilon. La cincizeci de yarzi depărtare, o ambarcaţiune cu pânze se legăna în parâme. Era lungă şi suplă; carena ei albă sclipea în beznă.

Se uită cu regret la barcă. Ar fi vrut să se suie pe

punte, să desprindă odgoanele şi să se piardă în furtună. Să scape.

O mână îi atinse braţul gol. Jo-Beth tresări speriată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Era englezoaica, Vera, fata în rochia aceea exagerat de strâmtă, cu peruca Farrah Fawcett. Saint, prietenul lui Arnie, stătea lângă ea.

— Te căutam. Vreau să vorbesc cu tine. Ascultă, zise Vera, cum te cheamă?

— Jo-Beth Feeney.

Îi răspunse automat, fără să se gândească, şi îi venea să-şi muşte limba de ciudă. Oare nu se învăţase minte, până acum?

— Ştiu sigur că ne-am cunoscut, insistă Vera.

Jo-Beth clătină din cap cu vehemenţă.

— Mă confunzi cu altcineva.

Un fulger în formă de Y despică norii lăsaţi. Ambarcaţiunea cu pânze apăru clar acum: catargul strălucitor de alb, cârma, velele, cabina.

Jo-Beth exclamă impulsiv:

— Ce frumoasă este!

Părea proiectată pe fundalul mării.

— Sunt convinsă că poţi naviga cu ea pe ocean.

— Nu, zise Vera, ca şi când n-ar fi auzit-o. Ştiu sigur că erai tu.

Răsună bubuitul prelung al unui tunet.

— Se apropie, spuse Jo-Beth.

Şi se întrebă agitată dacă Vera o văzuse cu adevărat şi unde anume.

În ziar? într-un afiş pus de poliţie?

Îngheţă de frică. Apoi îşi spuse să nu între în panică. Chiar dacă apăruse într-o poză, Vera n-ar fi putut s-o recunoască. Îşi schimbase trăsăturile şi îşi vopsise părul în roşu. Dar Vera era atât de convinsă.

Jo-Beth se gândi că ar fi mai bine să se ţină departe de Vera, dar asta însemna să se întoarcă la piscină şi la petrecere.

Se simţea înfricoşată şi singură. Ce bine ar fi, se gândi ea, să existe măcar o singură persoană în care să poată avea încredere. Nu cunoştea pe nimeni, decât pe Arnie, care îşi ieşise din minţi.

Vera zise brusc:

— Aici se întâmplă ceva ciudat!

Se întoarseră la timp să-l vadă pe Arnie Blaize sărind ca un maniac pe scena goală. Apoi, înşfăcă microfonul.

Răsună un sunet vulgar, ca o rafală de vânt, urmat de un fluierat asurzitor.

— Hei, fiţi atenţi! Trebuie să vă distraţi! Această petrecere este plictisitoare!

Faţa lui Arnie sclipi în roşu-purpuriu, apoi în albastru

şi pe urmă se albi brusc, luminată de un fulger.

— Hei! zbieră Arnie. Vreţi să vă fac un spectacol de lumini?

Bubui tunetul. Oamenii se cutremurară de râs.

Craniul metalic se clătină, lovit de o rafală umedă de vânt.

Arnie începu să danseze cu microfonul strâns la piept.

— Unde dracu-i muzica? Unde dracu-i muzica?

Un tip blond plonjă în piscină şi un val de apă udă pantofii italieneşti, adidaşii şi picioarele goale de pe margine.

Saint o luă la goană spre terasă, urmat de Jo-Beth şi de Vera.

Arnie cânta în bătaie de joc.

— O să vă mănânc, o să vă devorez…

Apoi, începu ploaia. Picături uriaşe se scuturau din cer pe dalele de gresie.

Un bărbat chel, cu barba neagră, ridică braţele ca şi când ar fi înălţat o binecuvântare.

— Da, plouă, fir-ar al dracului!

— Vă mănânc… vă mănânc…

— Hei, Arnie! Este timpul să plecăm! Arnie!

Saint îşi croi drum prin mulţime, suindu-se pe scenă, exact când Frank, care i-o luase înainte, îl apucă pe Arnie de braţ şi de umăr. Microfonul le amplifica

vocile.

— Haide, omule, ajunge. Potoleşte-te, nu eşti singur…

— Plicti-si-tor!

Frank zbieră la Saint!

— Dă-te jos de aici. Acum îl am sub control.

— Nu-l trata aşa!

— Termină, Junior, hai, pleacă imediat!

— Vreau să dansez. Să dansez în ploaie!

Arnie îl îmbrăţişă pe Frank.

— Lasă-mă în pace. Aceştia sunt prietenii mei. Aici sunt cu prietenii mei…

Frank se dezechilibră, se împiedică de un amplificator şi fu cât pe ce să cadă.

— Hei, Arnie! tună el. Ce ai de gând să faci…?

Şi apoi, glasul lui răsună uimit:

— Iisuse! Dă-mi-l imediat! Ai auzit?

— Nu, pe toţi dracii!

Arnold Blaize se întoarse cu faţa spre ceilalţi, cu picioarele desfăcute, ca să-şi menţină echilibrul. Se tăiase sau îşi muşcase buzele. I se prelingea un fir de sânge roşu pe bărbie, care arăta negru, în lumina albastră a stroboscopului.

Saint spuse de pe scenă:

— Arnie. Eu sunt, Saint. Pune-l jos, Arnie!

Arnie râse.
— Totul este sub control. Intraţi înăuntru cu toţii. Arnie, pune-l jos! zbieră Frank.
Se auzi ţipătul unei femei.
— Ah, Doamne, are un…
Bubui tunetul.
Alt ţipăt.
— … pistol! Iisuse Cristoase, are un pistol.
Arnie ţinea un *Walter 38* în mâna dreaptă, iar cu cea stângă se apucase de încheietură, aşa cum fusese învăţat să facă în filmul lui cu poliţistul adolescent. Se mişcă încet, ţintind mai întâi spre stomacul lui Frank, apoi spre capul lui Saint şi, în cele din urmă, spre fereastra living-room-ului.
Frank strigă:
— Nu intraţi în panică! Culcaţi-vă la pământ…
— Hei! Totul este în regulă!
Arnie se răsuci.
— Unu! Doi! Trei…
Trase în ferestre. Ploua cu sticlă. Vera văzu sângele prelingându-i-se pe braţ.
Frank ţipă la Saint.
— Ştiu ce am de făcut. Dă-te dracului la o parte din calea mea!
Invitaţii îngroziţi se năpustiră zbierând în casă.

Vera închise ochii şi îi deschise din nou. *Starfire* ar putea să-l dezarmeze prin forţa gândului. Ar…

Fulgeră alb-purpuriu şi Vera ştiu deodată unde o văzuse pe Jo-Beth. Bineînţeles. Nu era de mirare că o recunoscuse.

Ploaia răpăia pe gresie.

Arnie împuşcă altă fereastră.

— Îl iriţi, îi strigă Saint lui Frank. Este mai rău.

Arnie Blaize ţinti în reflectorul albastru, care explodă într-o trombă de fum şi scântei.

— Haide, îi spuse Jo-Beth Verei, lasă-te în jos.

Se ascunse sub o masă din fier forjat şi o târî pe Vera după ea.

Arnie ţinti spre punctul de lumină roşie.

Şi trase. Dar punctul roşu nu se stinse; în schimb craniul din oţel se legănă nebuneşte dintr-o parte într-alta şi, peste o secundă, auziră un păcănit înfundat.

Chicotind, Arnie ţinti şi apăsă pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic. Se încruntă enervat.

Jo-Beth oftă uşurată.

— S-a descărcat. Acum o să pună mâna pe el…

Dar acum, când avea şansa să acţioneze, bodyguard-ul nu schiţă niciun gest.

Îl privea surprins pe Arnie de pe marginea scenei. Apoi, căzu pe spate, în ploaie, prăbuşindu-se în apa care

sclipea, turcoise, printre jucăriile din plastic.

Arnie îl privi ameţit, cu arma între degete.

— Frank? Frankie? Hei, ce-i asta, omule?

Oaspeţii lui Arnie ieşiră pe uşile sfărâmate şi se adunară în jurul piscinei. Frank plutea cu faţa în jos printre broaştele şi raţele de cauciuc. Capul însângerat se înnegrise în apa care sclipea.

— Este mort, omule, îi răspunse cineva.

— Cum poţi să spui aşa ceva? se revoltă Arnie. În jur se făcuse linişte. Apoi, cu glas subţire, isteric şi înspăimântat:

— Saint? murmură Arnie. Saint? Eşti aici? Ajută-mă…

Capitolul 6

Vera o auzi pe Jo-Beth gemând.

Apoi, ţâşni deodată şi se năpusti spre tufişurile negre de rododendron, care despărţeau pajiştea de piscină şi parcare.

Vera o urmă, alergând printre crengi ţepoase şi frunze ude, ştiind instinctiv că nu trebuia s-o lase să fugă pe Jo-Beth. Ar fi fost un dezastru.

O ajunse în parcare.

Jo-Beth se zgâriase pe faţă, îşi sfâşiase rochia şi i se desprinsese părul din coada frumos împletită. Avea o

privire sălbatică. Vera o apucă de mână.

— Stai!

— Dă-mi drumul! se smuci Jo-Beth. Trebuie să fug de aici.

Vera intră în panică, dar apoi răsuflă uşurată când îl văzu pe Saint. Venea spre ele, înghiontind mulţimea care ieșea din casă înnebunită, ca spectatorii dintr-o sală în flăcări. O apucă de umeri pe Jo-Beth.

— Nu-i nimic, zise el, nu-i nimic. Hai înăuntru.

Fata tremura.

— Nu se poate. Scoate-mă de aici. Cred că ai o maşină.

Saint aruncă o privire maşinilor care se blocaseră deja în parcare.

— Nu am cum. Nu se poate să ieşi de aici. Şi, oricum, n-aş face-o. Trebuie să stau cu Arnie.

— Dar va veni poliţia. O să apară din clipă în clipă. Se smulse de lângă Saint. Nu *înţelegi!*

— Hei! Linişteşte-te! Bineînţeles că înţeleg.

— Ba nu şi nici n-ai avea cum.

Jo-Beth ridică glasul, disperată, ca şi când ar fi fost prinsă în cursă.

— Nu ştii nimic. Nu pot să-i las să pună mâna pe mine.

— Ce s-a întâmplat aici nu are nicio legătură cu tine.

— Dar eram cu Arnie.

— Nu te aflai aproape de el şi sunt cel puţin cincizeci sau şaizeci de oameni care pot s-o confirme.

— Or să afle cine sunt!

Încremeni în loc când auzi vaietul îndepărtat al sirenelor de poliţie, în vacarmul de strigăte şi claxoane din jur. Încercă să fugă.

— Vine! Chiar acum!

Saint o prinse din nou şi o ţinu strâns.

— Ascultă! De unde să ştie că eşti o prostituată dacă nu le spui?

Jo-Beth se resemnase, se pare.

— Este mai mult decât atât. Ţi-am spus că nu înţelegi.

Se întoarse, cu capul plecat, şi îl lăsă pe Saint s-o conducă spre casă, în timp ce îi explica, indiferentă.

— Or să mă găsească şi o să intru în puşcărie. Am ucis pe cineva. Sunt căutată pentru crimă.

— O.K., zise Saint blând, ştergându-i faţa cu un şerveţel înmuiat în şampanie, mai bine spune-ne despre ce este vorba. Îţi promit că n-o să afle nimeni. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat de la început.

Vera se simţi mândră că Saint avea încredere în ea şi o indusese în această conspiraţie. Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea tăinui o crimă. Ascultă atentă, gata să sară în ajutor, când Jo-Beth murmură cu un glas

tremurat:

— S-a întâmplat când eram acasă, unde m-am născut. L-am ucis pe tatăl meu vitreg. A încercat să… era beat şi… s-a luat după mine. A încercat să…

La început, Vera nu înţelegea ce voia să spună Jo-Beth. Era prea cumplit. Astfel de lucruri nu se petreceau în universul ei sigur. Însă Saint pricepuse, se pare, imediat şi Vera nu mai văzuse pe cineva atât de furios ca el. În momentul acela, băiatul se schimonosise la faţă. Vera se gândi că ar înspăimânta-o, dacă s-ar înfuria vreodată pe ea.

Mai târziu, va încerca să deseneze această expresie zugrăvită pe chipul lui Saint; n-o să reuşească şi o să se bucure – era prea violentă şi, pentru ea, prea dureroasă. O să-şi amintească de fiecare dată când venea furia protectoare a lui Saint că aceasta fusese clipa când se îndrăgostise de Jo-Beth Feeney.

— Bine, zise el cu mare efort, bine, Jo-Beth, ajunge, nu mai plânge.

Iar Vera se trezi spunând:

— Şi acum ascultă. Când or să te întrebe, iată ce o să spui…

Timpul se scurgea. Lumina orbitoare de deasupra capetelor scotea în evidenţă nemilos feţele epuizate, podeaua murdară, paharele mânjite cu ruj de buze.

Băiatul în frac zăcea pe spate, inconştient; prietena lui stătea lângă el, cu rochia ei roz murdară şi mototolită. Fata în dessous-uri negre din dantelă, acum cu o haină bărbătească pe umeri, tremura într-un colţ, cu capul în mâini; Vera ştia că şi ea arăta cumplit; îi cursese machiajul, rochia lui Spring îşi pierduse paietele şi crăpase sub braţ, iar ploaia şi ghimpii rododendronilor distruseseră peruca Farrah Fawcett.

Autorităţile îşi văzură de treabă şi plecară: medicul legist, un fotograf de la poliţie, procurorul. Vera şi Jo-Beth stăteau una lângă alta, în sufragerie, pe scaunele acelea urâte din plastic, care erau de fapt mult mai confortabile decât păreau. Priveau trupul lui Frank care era băgat într-un sac de plastic şi dus pe targă.

Maşinile veneau şi plecau, telefoanele sunau, cineva plângea în spatele unei uşi închise şi *Craniile urlătoare* înjurau, nerăbdători să dea interviuri reporterilor de televiziune.

Sosiră câţiva bărbaţi îmbrăcaţi civil. Erau detectivi de la omucideri. Îl luară pe Saint cu ei, în camera unde bietul Arnie, şocat şi incoerent, refuza să vorbească fără să fie alături de cel mai bun prieten al său.

Jo-Beth împietrise, albă la faţă.

— N-o să se întâmple nimic, o liniştea Vera, netezindu-i părul răvăşit, plin de frunze. O să fie bine.

Aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

Detectivul avea ochi căprui, cu pungi întunecate sub ei. Era liniştit şi foarte blând. Arăta ca un ogar obosit. Avea cămaşa mototolită şi încheiată strâmb, ca şi când s-ar fi îmbrăcat în grabă.

— Mă numesc Diana Starr, spuse Jo-Beth şi-i dădu adresa lui Spring Kentfield, din Central Park West.

Şi se pare că detectivul nu se miră deloc.

Se făcuse ziuă când ajunseră acasă, în sfârşit. O mulţime de reporteri se năpustiră spre ei şi îi fotografiară pe Saint, Jo-Beth şi Vera.

Sus, în apartament, Jo-Beth începu să plângă. Deşi îşi ascunsese faţa în mâini, poza ei o să apară în toate ziarele şi s-ar putea s-o recunoască cineva.

— Pe mine mă vânau, o asigură Saint. Sunt prietenul lui Arnie şi fiul lui Spring Kentfield. Nu te îngrijora, or să renunţe şi or să ne lase în pace dacă stăm liniştiţi.

Dar băiatul se înşelase. Pe parcursul dimineţii, numărul reporterilor care aşteptau răbdători spori, în loc să descrească, iar la ora zece, apărură trei camioane TV, parcate în colţul străzii Seventy-second.

Saint le spuse trist:

— Slavă Domnului că mama este la Los Angeles. Ar fi profitat din plin de această ocazie.

Când ajunse, primul lucru pe care-l făcu, fu să pună în

funcţiune robotul telefonic.

Apoi, dădu câteva telefoane. Verei i se părea extraordinar că putea să gândească atât de clar şi hotărât. I se părea că se maturizase brusc şi avea… mult mai mult de optsprezece ani.

Saint îl sună mai întâi pe domnul Friedman, avocatul tatălui său.

— Da, îl auzi Vera, aş fi foarte bucuros dacă aţi veni. Avem de discutat. Dar nu vreau în niciun caz o conferinţă de presă.

După o pauză, Saint spuse fără să vrea:

— Dacă credeţi că în felul acesta o să scap de ei, presupun că…

Altă pauză.

— Nu fiţi prost. Bineînțeles că nu sunt un erou.

Pauză.

— O.K. O să fac aşa, dar ar mai fi încă ceva…

Saint îi povesti pe scurt de Jo-Beth şi de situaţia ei „fără să menţioneze că îl ucisese pe Floyd Feeney.

— Am adus-o cu mine. A spus că locuieşte aici. Adică, de ce nu? Sunt prietenul lui Arnie. Aş fi putut să-i prezint, nu-i aşa? … Şi mai este ceva. O să vă explic când ajungeţi aici. O să am nevoie de o maşină de închiriat cât mai neutră.

Apoi, Saint o sună pe mătuşa Gloria.

Vera îl auzi spunând:

— Vreau să-mi faci o favoare, mătuşă Gloria. Eşti acasă diseară? Pot să te vizitez şi să vin cu un prieten? Peste câteva zile? … îţi mulţumesc mult. Sosim mai târziu… nu, este o fată… O să-ţi spun când ajungem.

În cele din urmă, o sună pe Geronia şi-i spuse să vină şi să cumpere în drum câteva articole de la o farmacie.

După ce Saint termină cu telefoanele, Jo-Beth o sună pe Melody Rose. Discutară câteva secunde şi apoi se aşeză pe patul Verei, tremurând de furie şi supărare.

— Voia să ştie dacă am primit banii înainte să înceapă împuşcăturile. Nici măcar nu m-a întrebat cum mă simt.

Vera nu ştia cum s-o liniştească. În cele din urmă, hotărî că munca era cea mai bună soluţie, aşa că o puse pe Jo-Beth să usuce împreună cu ea peruca lui Spring.

Când o puse la loc, printre celelalte, se vedea clar că fusese distrusă şi Vera o întrebă neajutorată:

— Ce să fac?

Jo-Beth îi răspunse indiferentă:

— Presupun că ar trebui s-o duci la coafor, s-o aranjeze.

Cu rochia însă nu mai era nicio speranţă, mai ales că Jo-Beth o tăiase ca s-o dezbrace.

— Ar fi mai bine s-o arunci, o sfătui Jo-Beth. Are atâtea, încât nici n-o să observe, probabil.

Dar, într-un fel, Vera bănuia că Spring ar observa chiar şi lipsa unui ac, dacă era vorba de lucrurile ei personale.

Geronia sosi la prânz în uniforma ei de menajeră, peste un sutien roşu şi un slip minuscul. Avea o pungă mare de carton. N-o oprise nimeni în hol, îi spuse ea veselă, lui Saint. Şi de ce s-o oprească? Nu era decât o menajeră şi putea trece neobservată.

Imediat după aceea, sosi domnul Friedman, cu care Saint discută între patru ochi, timp de o jumătate de oră. Apoi, îngrozitor de crispat, Friedman discută cu Jo-Beth.

Şi, în timp ce Saint le ţinea piept reporterilor din hol, alături de Friedman, Geronia o îngrămădise pe Jo-Beth în camera de oaspeţi.

Iar Vera se aşezase pe marginea căzii, în timp ce Geronia îi tăiase părul lui Jo-Beth şi-l vopsise într-o culoare comună… deşi i se păruse că era mare păcat.

Când termină, Jo-Beth se uitase în oglindă, uimită.

— Nici eu nu mă mai recunosc acum.

— Aşa şi trebuie, draga mea.

După plecarea Geroniei şi a domnului Friedman, se înghesuiră toţi trei în bucătărie, aşteptând să se întunece.

Petrecură o după-amiază ciudată, mâncând tort de ciocolată şi uitându-se la televizor, pe diverse canale,

până când Saint, care se fâţâia agitat prin apartament găsi desenele Verei pe masa din living-room.

— Ah, Saint, zise Vera, ruşinată, pentru că figura lui Spring apărea grotescă în multe din ele. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

Însă, spre uşurarea ei, Saint le găsi foarte nostime.

— Hei, este grozav. Nu ştiam că ştii să desenezi. Ai talent, Vera.

Jo-Beth se uită peste umărul lui la Spring, care gâfâia sub biciul senatorului Moore şi izbucni în râs. Aceste desene reuşiseră să-i destindă. Tocmai de aşa ceva aveau nevoie. Le împrăştiară pe covorul din living-room, să le studieze mai bine şi se amuzară atât de tare, încât se prăbuşiră unii peste alţii, râzând isteric.

După ce îşi reveniră puţin, Saint atacă frigiderul şi se întoarse cu braţele pline de pui, fructe şi pâine cu usturoi. Deschise o sticlă de şampanie de foarte bună calitate, mai bună decât cea servită la petrecerea fui Arnie şi băură împreună.

Vera înălţă paharul şi spuse solemn:

— Mă simt ca şi când am fi trecut printr-un război.

Jo-Beth îi privi.

— Vă mulţumesc. Amândurora. Nu v-am mulţumit până acum. Nu ştiu de ce aţi făcut asta pentru mine.

— Pentru că suntem împreună – trioul *Starfire*. Şi,

dacă o să ajungi în puşcărie, Jo-Beth, o să te urmăm. Am jurat, zise Saint, vesel. Nu-i aşa?

— Dar eu când o să vă mai văd? zise Vera, speriată. Acum o să plecaţi…

Saint se grăbi s-o asigure.

— Numai până în Connecticut. O să ne întoarcem mai repede decât îţi imaginezi. Oricum, noi trei alcătuim un trio, la bine şi la rău.

Se gândi o clipă.

— O să facem un legământ.

Plesni din degete, poruncitor.

— În picioare. O vom face ruseşte.

Băură toată şampania, ciocniră paharele solemn şi apoi le aruncară peste umeri, zdrobindu-le de căminul din onix al lui Spring Kentfield.

— Aşa, zise Saint, satisfăcut. Cristalul de Baccara al mamei. Acum chiar este un legământ serios.

Saint şi Jo-Beth plecară după ora opt spre Connecticut, acasă la mătuşa Gloria. Vera îşi luă la revedere lângă ascensor. Jo-Beth era aproape de nerecunoscut cu părul ei scurt, şaten. Se îmbrăţişară toţi trei. Vera spuse cu răsuflarea tăiată:

— Suntem trioul *Starfire*, nu-i aşa? La bine şi la rău.

Apoi, se suiră în lift. Vera îşi lipi faţa de uşa ascensorului, privindu-l cum coboară, până nu-l mai

văzu. Pe urmă, urmări cablurile şi, când se opriră, ştiu că Saint şi Jo-Beth plecaseră.

Închise uşa apartamentului în urma ei, cu lacrimi în ochi, tremurând cu întârziere după această zi nesfârşită.

Se dezbrăcă şi se băgă în pat, epuizată, deşi ştia că nu va reuşi să adoarmă.

Dar adormise probabil şi încă foarte adânc, fiindcă fu trezită de o uşă izbită de perete, o lumină puternică şi o voce stridentă.

— O.K., domnişoară, dă-te jos din pat! Iisuse Cristoase, vreau să aud ce explicaţii o să-mi dai, ticăloasă şi nerecunoscătoare ce eşti.

Vera se uită la Spring Kentfields, de care ştia foarte bine că se află la Los Angeles.

Nu poate fi adevărat, încercă ea să-şi spună; este un coşmar.

Dar nu era. Spring venise în carne şi oase, ţinând într-o mână o sticlă de şampanie şi în cealaltă un teanc de desene, pe care le rupse ceremonios în faţa Verei şi le împrăştie pe podea.

— După tot ce am făcut pentru tine, tună Spring. Fă-ţi bagajele şi întoarce-te imediat în Anglia.

Chiar a doua zi, Vera se trezi într-un avion spre Londra.

La sfârşitul săptămânii, totul i se părea un vis, ca şi

când nu ar fi fost niciodată la New York, nu l-ar fi îmbăiat pe micuţul William, nu ar fi mâncat biscuiţii Geroniei, nu s-ar fi îndrăgostit, nu ar fi cunoscut o stea de cinema şi nu ar fi participat la o petrecere dezastruoasă în Long Island, care apăruse pe prima pagină a ziarelor.

Revenise la vechea ei rutină.

În prima duminică, la ceai, mama ei îi spuse tatălui:

— Ce minunat este s-o avem din nou acasă pe fetiţa noastră! Am senzaţia că nici n-a fost plecată.

Apoi se aplecă şi o bătu pe Vera pe genunchiul ei gras.

— Nu-i aşa?

Vera oftă. Mâncă brioşa şi îşi şterse untul de pe buze.

Iar mama îi dădu imediat pandişpanul. Era umplut cu cremă şi gem de căpşuni.

— Poftim, draga mea. L-am pregătit special pentru tine.

Vera îşi tăie o felie groasă. Şi, când o termină, îşi mai tăie una.

Mama ei o privea fericită cum mănâncă.

Nu, nu se schimbase nimic.

Dar nu prea era adevărat.

Când se aşeză în cele din urmă la birou, să-şi încheie desenele *Starfire* – ar fi trebuit să le continue, nu-i aşa?

— Constată că rezolvase cel puţin o problemă.

Eroina ei avea în sfârşit o faţă.

Starfire arăta acum ca Jo-Beth Feeney şi i se părea foarte normal, ca şi când aşa ar fi trebuit să fie de la început. Se gândi: bineînţeles că am cunoscut-o pe Jo-Beth.

Ea este *Starfire.*

Partea doua

Capitolul 7

Saint stătea pe pat, într-un motel, în timp ce zorile roşiatice ale ţinutului Indiana se reflectau pe pleoapele sale închise. În curând, va trebui să se scoale, să găsească nişte cafea şi s-o pornească din nou la drum.

O ducea pe J.B. La San Francisco. Începuse să-i spună J.B. Se părea că îi place. Dorise să meargă la San Francisco. Nu ştia ce o să facă acolo.

— Vreau doar să mă duc cât mai departe, într-un loc unde n-a auzit nimeni de mine.

Ca şi când depărtarea ar ajuta la ceva.

Saint o aprobase imediat.

— O.K.! Când vrei să porneşti la drum? Te conduc eu, cu maşina.

Dar fata îşi îngustase ochii imediat. Fără Vera, atitudinea ei faţă de el se schimbase. Era neîncrezătoare şi încordată.

— Nu, mulţumesc.

— De ce? Pot să merg şi eu la San Francisco.

— Sigur. Dar n-am nevoie de ajutorul tău.

Apoi, adăugase în grabă:

— Nu vreau să mă crezi nepoliticoasă. Îţi sunt recunoscătoare, dar ai făcut destule pentru mine. De aici înainte, mă descurc singură.

— Nu fi proastă! Cum să te descurci? Ascultă, poţi fi reperată dacă te sui într-un avion, un autobuz sau alt mijloc de transport în comun. Oamenii or să-şi amintească de tine. Însă, dacă vii cu mine, vom folosi drumuri lăturalnice. Şi, oricum, mă întreb cum te-ai descurca fără bani! îi spuse el, fără menajamente.

Trebuia să recunoască, fără să vrea, că nu prea ştia. Se uitase la mâinile ei şi oftase.

— O.K., îl aprobase ea, în şoaptă. Presupun că ai dreptate. Dar o să-ți plătesc, până la ultimul cent, zise ea printre dinţi.

Era evident că nu suporta să fie întreţinută.

— Nu este nevoie.

— Nu contează, aşa o să fac.

— O.K. O să discutăm mai târziu.

Şi, între timp, Saint se gândise bucuros că va merge zile întregi, alături de această fată ciudată, independentă şi stresată, de care se îndrăgostise atât de brusc. Până să ajungă la San Francisco, se vor cunoaşte mai bine. Şi, până atunci, o să capete încredere în el şi o să-l iubească, mai mult ca sigur.

Din clipa în care acceptase să meargă cu el, Saint depusese toată energia în pregătirea călătoriei. Îl apucase o dorinţă nebunească să plece mai repede şi, ulterior, se dovedise că instinctul nu-l înşela. Domnul Friedman îl sunase exact când se pregăteau să se urce în maşină. Mai întâi, discutaseră despre Arnie şi îl anunţase când trebuia să apară ca martor în proces. Iar apoi, venise vestea cea mare, ca un trăsnet.

— Şi acum, stai să-ţi spun despre fată. Ar fi mai bine să te aşezi, Sloane.

Am ştiut eu, se gândi Sloane; am ştiut că o să se întâmple ceva. Le vedea pe J.B. Şi pe mătuşa Gloria legând cortul pe capota maşinii.

— Am sunat la poliţia din Amarillo şi la procuratura locală, îi spuse Friedman. Şi să vezi ce am aflat! Această veste schimbă totul.

Saint o văzu pe J.B. Trăgând de sfoară, când înţelese ce i se spunea şi protestă.

— Dar este imposibil, zise Friedman…

— Ei bine, nu este şi ar trebui s-o anunţi imediat.

— M-da, îl aprobă Saint. Sigur.

Dar nu-i spuse, nu putea. O s-o anunţe, bineînţeles, însă nu acum. Peste câteva zile, promise el; când vom ajunge în Ohio. Dar în Ohio i se păru mai greu decât în Pennsylvania. Era din ce în ce mai greu, pe zi ce trecea. Nu ştia ce să facă, aşa că nu spuse nimic. Ce bine *m* fi fost să fi plecat cu o jumătate de oră mai devreme.

Acum, se întoarse pe-o parte şi se uită la ea. Stătea în celălalt pat. O iubea tot mai mult.

Păcat că nu avea încredere în el. La început, încercase s-o facă să vorbească despre ea. Ar fi vrut să ştie totul, dar nu-i dădea prea multe amănunte.

— Locuiam cu mama şi sora mea, într-un orăşel din Texas, lângă Amarillo.

Refuza să vorbească despre Floyd.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău adevărat?

— Ne-a părăsit când aveam cinci ani. De atunci, n-am mai auzit de el.

Fascinat, încetase să afle cu ce se ocupase timp de şase luni, la New York.

— J.B. Chiar ai… nu trebuie să-mi povesteşti dacă nu vrei…

El ar fi vrut neapărat să afle, dar se temea s-o audă. Însă ea refuza de asemenea să-l lămurească.

— S-a terminat. Acest capitol din viaţa mea nu mai există.

Ceea ce era, în acelaşi timp, şi bine şi rău, pentru că i-ar fi plăcut să considere că viaţa ei începuse în noaptea când se întâlniseră la petrecerea lui Arnie.

Oricum, în inima lui nu putea să creadă. J.B. Nu avea cum să fie o prostituată.

Se dezbrăca în baie, cu uşa încuiată.

Dormea în cămaşă de noapte.

Nu suporta să fie atinsă. Ieri, când apusul le lumina feţele, o urmărise cum se lupta să stea trează, în timp ce îi cădea capul în piept, până când căldura şi praful o doborâră şi se relaxă. Îşi rezemase capul de umărul lui şi adormise, iar el, visând cu ochii deschişi, îi mângâiase pielea caldă a braţului. O greşeală.

— Nu!

Se trezise imediat şi îi aruncase o privire ucigătoare.

— Să nu mai faci aşa ceva!

Apoi, se lipise de uşă şi întorsese capul, privind câmpurile nesfârşite cu sfeclă de zahăr, în beznă.

Putea să schimbe o roată mai repede decât el. Când aveau o pană, ridica maşina şi desfăcea piuliţele înainte ca el să apuce să scoată roata de rezervă. Or, acest lucru nu i se părea o deprindere potrivită pentru o prostituată. O întrebase:

— Cum de te pricepi la aşa ceva?

Iar ea îi răspunsese laconic:

— Dacă ai fi stat într-un loc cum este Corsica, ai fi învăţat.

Şi, în afară de asta, o prostituată n-ar ţine o evidenţă strictă a cheltuielilor şi n-ar fi jurat că o să-i plătească până la ultimul cent.

— Nu este nevoie, îi spusese el, de nu ştiu câte ori. Nu contează.

— Ba, pentru mine contează.

Iar Saint era convins că se va ţine de cuvânt.

Ei bine, se gândi el, plin de speranţă, n-o s-o mai întrebe nimic personal şi n-o s-o mai atingă. Şi, până ajungeau la San Francisco, lucrurile or să se schimbe.

Dar ştia, în adâncul sufletului, că la San Francisco va trebui să-i spună în sfârşit ce aflase de la domnul Friedman.

J.B. Stătea nemişcată sub pătură, încercând să-şi alunge neliniştea, ca întotdeauna, în fiecare dimineaţă.

Unde sunt?

Se trezea mereu în alt pat, din alt motel, într-un punct oarecare de pe autostradă, uitându-se la un tavan din ipsos.

Cine sunt eu?

Deocamdată, nu ştia. Era doar un trup, care ocupa un

spaţiu, nici măcar nu se mai recunoştea în oglindă. Trebuia să-şi reamintească mereu că era Jo-Beth Feenley, dar ce însemna acest lucru? Din punct de vedere oficial, nu putea s-o dovedească. Nu îndrăznea. Deci, deocamdată, era un nimeni… Nu avea act de identitate, permis de conducere şi nici bani. Nu avea niciun bun personal şi nici haine, deşi mătuşa Gloria insistase să-i împrumute nişte fuste, pantaloni şi bluze de foarte bună calitate, în stilul anului 1963. De atunci, mătuşa Gloria nu-şi mai cumpărase haine, „pentru că aveam destule şi dulapul era plin de lucruri”.

J.B. Se gândi că acum îşi dădea seama cum se simţise Alice în Ţara Minunilor când începuse să descrească. Din Josephine-Elizabeth, ajunsese Jo-Beth şi apoi J.B. Mi-am pierdut trecutul, se gândi ea, ameţită, şi nu am viitor.

În cele din urmă, uitându-se la străinul din patul alăturat, se întrebă: Cine este?

Apoi, îşi aminti că era Sloane St. John Treadwell junior, Saint pentru prieteni. Mergeau împreună în California. O ajuta să fugă.

La început, nu simţise altceva decât recunoştinţă faţă de el, cât şi faţă de Vera. Dar Vera nu mai era acum şi, fără ea, care reprezenta un echilibru, relaţia lor era mult prea intensă. Ce îşi imaginează că va obţine? J.B.

Învăţase că oamenii nu te ajutau pe gratis. „Nu-ţi dă nimeni de mâncare de degeaba, păpuşo”.

Şi Angelo avusese dreptate, bineînţeles.

Saint nu-i făcuse încă avansuri, dar ştia că nu mai era mult până atunci. Nu te mai uita aşa la mine! îi venea să strige uneori. Nu suport să mă priveşti cu ochii aceştia înfometaţi.

Dar nu avea de ales. Trebuia să rămână cu el până ajungeau la San Francisco.

Acum, Saint o întrebă din celălalt pat:

— Hei, J.B., nu te-ai trezit încă?

Îi răspunse mormăind.

— Atunci, mă duc primul la baie, da?

Auzi arcul scârţâind şi apoi picioarele sale goale atinseră podeaua. Uşa băii se deschise şi se închise. Ascultă şuieratul duşului, crâmpeie de melodii şi apoi linişte. Saint se îmbrăca în baie, fiindcă ştia că ea aşa prefera. Era bun şi atent, trebuia să recunoască acest lucru. Cel puţin deocamdată.

Plecară de la motel înainte de ora şapte dimineaţa. Se opriră să facă plinul şi apoi traseră la un local, lângă benzinărie, să ia micul dejun. Avea scaune de diverse culori şi draperii. Semăna foarte bine cu *Phil's Sandwich Shop* din Corsica.

O chelneriţă, care ar fi putut să fie sora lui Charlene,

spuse:

— Bună, vrei cafea? Avem proaspătă, daneză. Este caldă încă.

Clienţii, de asemenea, alcătuiau acelaşi amestec, familiar; un comisvoiajor îşi bifa întâlnirile de afaceri; doi şoferi de camion mâncau lacom; o adolescentă durdulie sugea Coca cu gheaţă cu un pai şi răsfoia un ziar, în timp ce mama ei solidă înfuleca o gogoaşă cu gem. J.B. Privi cafeaua din cana ei şi o cuprinse brusc dorul de casă.

— O să sun acasă, zise ea, deodată.

— Telefoanele publice sunt lângă dormitoare, îi spuse chelneriţă.

Saint înălţă capul.

— Nu!

— N-o să se întâmple nimic. O s-o sun pe Charlene. Ascultă, Saint, mama a rămas singură acum. Îmi este dor de ea. Vreau să ştiu ce mai face.

— Mai bine aşteaptă.

Era atât de hotărât, încât o înspăimânta. A Se întreba dacă nu cumva ştia ceva în plus faţă de ea. Îl întrebă:

— Saint, dacă ai aflat ceva, între timp, mi-ai spune, nu?

— Bineînţeles.

Avea o privire ciudată. Începu să se întrebe ce-o fi,

dar apoi observă că adolescenta se uita la Saint, cu ziarul în faţă.

— Doamne!

Atinse mâna lui Saint.

— Uite!

În ziar era un titlu de-o şchioapă: SPRING ÎŞI ALUNGĂ DE ACASĂ FIUL ADOLESCENT DUPĂ O PETRECERE CU DROGURI Şi CRIME.

Şi, imediat, dedesubt, era fotografiată Spring, cu ochii umflaţi, nemilos de ridată, încruntându-se la Saint, epuizat şi nebărbierit, coborând din *Jaguar*.

J.B. Murmură mirată:

— Cum au făcut această poză? Doar nu era acolo.

— Este un trucaj. Vorbeşte mai încet, o preveni el.

Dar fata observase ce interesaţi erau de articol şi îi făcu semn mamei sale, spunându-i în şoaptă:

— Hei, mamă. Băiatul acela seamănă cu cel din fotografie.

Mama şi fiica se uitară la Saint şi la J.B., iar fata zise încrezătoare:

— Tu eşti, nu-i aşa?

J.B. Îşi plecă privirea în cana cu cafea. Simţea că îi vine rău.

— Serios? la să vedem.

Apoi îi luă ziarul, să se uite.

— Nu, nici pe departe.

Fata chicoti.

— Ba eşti tu. Se vede. Îţi creşte barba în acelaşi fel.

Chelneriţa, şoferii şi comisvoiajul se întoarseră toţi să-i privească.

J.B. Înjură în gând barba lui Saint. Mai bine s-ar fi bărbierit de dimineaţă.

Îl auzi râzând amuzat.

— Da, sigur! exclamă el şi se întoarse spre fereastră, către *Ford*-ul prăfuit de afară. Uite ce maşină grozavă am.

Apoi le dădu ziarul înapoi, ridicând din umeri şi încruntându-se invidios:

— Puştiul ăla conduce o maşină europeană de lux. Ce n-aş da să fiu în locul lui!

— M-da, îl aprobă mama fetei, oftând. Puştii vedetelor sunt foarte răsfăţaţi.

Dar îi privea speculativ pe Saint, cu barba lui, şi pe J.B. În costumul ei *Pauline Trigere* care, îşi dădu seama J.B., nu mai părea deloc demodat. După douăzeci şi cinci de ani, moda revenise.

Se ridică şi îi spuse brusc lui Saint:

— Ne întâlnim afară.

Când plecară, J.B. Ştia că îi priveau toţi, de după geamurile aburite.

— Nu mai vreau să intru în astfel de locuri, îi spuse ea.

— Atunci, n-o să mai intrăm, îi promise Saint.

Lăsaseră în urmă câmpia, urcaseră toată după-amiaza şerpuind spre pădurea naţională Ozark, în care Saint hotărî să dispară câteva zile fără urmă, ca s-o lase pe J.B. Să se liniştească. Hoinăriră peste poduri şi pâraie, prin crânguri de fagi şi pini şi sosiră în camping târziu, seara, înainte să izbucnească furtuna.

Îşi fixară centurile cât mai departe de ceilalţi, într-un loc ascuns de tufişuri, pe o culme, cu faţa spre un râuleţ agitat.

Se aşezară unul lângă altul, pe o stâncă, cu picioarele atârnând deasupra apei, împărţind o pungă de cartofi prăjiţi.

— Drăguţ, nu-i aşa? zise Saint.

J.B. Încuviinţă din cap.

— Într-adevăr.

Bubui tunetul, prelung şi îndepărtat. Frunzele tremurară deasupra lor. Trunchiurile palide ale copacilor se zăreau fantomatice în amurg.

Era fierbinte şi umed. J.B. Era îmbrăcată în şort şi o bluză roz, cumpărată de Saint, de la *K-Mart*. Refuzase să între înăuntru, dar îl aşteptase în parcare, cu capul plecat, recitind ziarul de ieri. Bluza era cu câteva

numere mai mare şi, prin răscroiala de la braţ, i se vedea sânul; pielea era aproape albăstrie, tânără şi fragedă. Îşi dorea nespus s-o atingă. Tânjea după ea din ce în ce mai mult, dar refuza să mai pună mâna pe ea, atâta timp cât îl respingea. Dar o să se schimbe, era convins.

Se aşeză cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnate, aşa încât îşi atingea coapsele cu vârful degetelor. I se întărise membrul în clipa când îi zărise sânul. Încercase să se calmeze şi simţi cum i se scurge transpiraţia pe şira spinării. Se uită agitat la J.B., dar ea nu observase. Privea apa.

O picătură de ploaie căzu pe mormanul de frunze moarte de lângă ei. Apoi alta. Şi, pe urmă, o perdea de apă se rostogoli deasupra văii.

— Haide, zise Saint, apucând-o de braţ, să intrăm în cort.

Se feri, de teamă să nu-i vadă umflătura din pantaloni.

Se întinseră pe burtă, unul lângă altul, privind ploaia prin deschizătura cortului. Fuioare de aburi se ridicau din pământul cald. Saint se simţea încordat. Îşi lăsă faţa fierbinte pe braţe şi începu să se mişte înainte şi înapoi, furios pe gestul lui. Ştia că ar trebui să înceteze imediat, fiindcă J.B. O să observe şi o să fie revoltată. Închise ochi şi se muşcă de mână.

J.B. Îl atinse pe umăr.

— Nu este nevoie să faci asta, zise ea, cu un glas răguşit. O s-o fac pentru tine, dacă vrei…

În experienţa lui J.B., sexul era cel mai rău lucru care se putea întâmpla unei femei. Se gândea la mama ei şi la Melody Rose. Amândouă erau subjugate de bărbaţi. Sexul le transformase în sclave. Oare nu aveau niciun pic de mândrie? Jurase că ea n-o să ajungă ca ele.

Dacă Saint i-ar fi făcut avansuri în ultima săptămână, dacă ar fi încercat ceva, i-ar fi tras un pumn în ochi şi ar fi plecat. Dar nu se atinsese de ea.

ACum, însă, dorinţa lui i se părea jalnică. Oare era chiar atât de important pentru el?

Probabil că da. Nu înţelegea. Nu putea înţelegere ce oamenii erau atât de înnebuniţi după sex şi plăteau sume enorme. Se gândea la bietul, pateticul Coach şi la Arnie Blaize, care fusese gata să dea o mie de dolari – şi acest fapt era şi mai patetic, pentru că Arnie era tânăr şi arăta bine.

La dracu’, se gândi J.B. Chiar, ce mare lucru!

Apoi se simţi vinovată. Se gândi: Uite câte a făcut pentru mine. Îi sunt datoare şi eu cu ceva. La urma urmei, nu sunt mama sau Melody Rose şi nu voi fi niciodată sclava unui bărbat.

Se rostogoli pe o parte şi Saint îşi înălţă capul. Era palid la faţă, încordat şi îi sclipeau ochii.

— Vorbeşti serios? murmură el.

— Doar ţi-am spus.

Degetele ei îi desfăcură cureaua şi traseră fermoarul.

Băgă mâna în pantaloni şi pipăi erecţia caldă, pulsând în palma ei. Atinse vârful neted şi-l simţi cum se înfioară.

— Nu, J.B… aşteaptă.

Agitat îşi scoase blugii şi apoi o strânse la pieptul lui.

— Eşti sigură? Promite-mi.

Fata încuviinţă din cap.

— Nu mai vorbi, zise ea.

Îşi băgă mâinile pe sub bluză şi îi mângâie sânii.

— J.B. Ah, Doamne, J.B. Te iubesc.

Da, se gândi J.B. Sigur. Toţi spun asta. Pariez că şi Angelo a minţit-o la fel pe Melody Rose. Şi Floyd pe mama. Eu însă n-o să cred niciodată.

Rămase liniştită, rigidă, încercând să nu-i simtă atingerea. Nimeni nu-i mai pipăise sânii; nimeni în afară de Floyd; deodată îi veni să ţipe şi să se desprindă de el, dar se forţă să stea pe loc. Acesta nu era Floyd, ci Saint. Îl plăcea, îi era recunoscătoare şi o să-l lase să-i facă tot ce dorea. Îi spusese foarte clar şi ea se ţinea întotdeauna de promisiune.

Degetele lui îi atingeau sfârcurile cu blândeţe. Apoi, începu să le strângă. Îi astupă gura cu a lui.

— Vreau să te sărut de zile întregi, murmură el. Mi-am dorit atât de mult…

— Ţi-am spus să nu vorbeşti.

Acum, mâinile lui îi trăgeau şortul în jos, peste şolduri. Îi băgă mâna între picioare, căutând şi, aşa cum bănuise, scoase un strigăt de uimire.

— J.B. Ah, Doamne…

— Da, zise J.B. Sfidătoare. Sunt virgină. Şi ce-i cu asta?

— Nu înţeleg, spuse el mirat.

— O să-ţi explic, într-o zi.

Apoi, se întinse peste ea, cu spatele lipit de acoperişul cortului; era foarte întuneric. Furtuna îşi dezlănţuise forţele. Ploaia răpăia pe pânza întinsă deasupra capetelor lor; râul se umflase şi gâlgâia în vale. Iar ei se întâlniseră în propriul lor univers întunecat şi strâmt.

O durea. Era îngrozitor, aşa cum se aşteptase să fie. J.B. Închise ochii. Parcă nu se mai termina. Îl auzi pe Saint murmurând:

— Îmi pare rău, J.B.

Apoi, deodată, durerea dispăru şi îl simţi în ea, mişcându-se feroce, în ritmul respiraţiei sacadate.

Se mişca din ce în ce mai repede şi mai violent, până când izbucni, strigând de plăcere. Apoi, rămase nemişcat, ţinând-o în braţe, cu obrazul lipit de al ei. Îi

săruta sprâncenele, colţul ochilor, tâmplele.

— Te iubesc, J.B. Te voi iubi întotdeauna, murmură el.

Peste o săptămână, J.B. Stătea pe plaja din Sand Harbour Cove, Nevada. În spatele ei, dincolo de colina acoperită cu iarbă, se înălţau colţii de stâncă, presăraţi din loc în loc cu pini descărnaţi. Iar în faţa ei, sclipeau apele reci ca de safir ale lacului Tahoe şi, pe ţărmul sudic, îndepărtat, vârfurile albe, înalte din Heavenly Valley tremurau ca un miraj.

Îl urmărea pe Saint alergând spre apă, în salturi, pe nisipul fierbinte. Apa era puţin adâncă în acest mic golf, limpede şi verde ca în Caraibe. Părea caldă şi ademenitoare, dar nu era. J.B. Îl văzu pe Saint strângându-se şi apoi începu să înoate hotărât, către geamanduri, în larg, unde apa era foarte adâncă şi bleumarin, cu valuri albe, înspumate, ridicate de vânt. Îl invidia.

— Eu nu ştiu să înot, îi spusese ea, unde am crescut eu, nu prea era apă.

— Atunci ai putea să înveţi. Te ajut eu.

O s-o înveţe de asemenea să navigheze şi să tacă schi nautic, când vor ajunge la San Francisco.

J.B. Se simţea mai în siguranţă în vest. După ce traversase Munţii Stâncoşi şi văzuse culmile ca un

ferăstrău, întinzându-se de la nord la sud, fusese uluită şi convinsă că, faţă de o asemenea măreţie, n-o s-o bage nimeni în seamă pe ea, o biată fugară.

Îşi petrecură o noapte la *Caesar's Palace* în Las Vegas. Mâncaseră o cină îmbelşugată şi îşi spălaseră rufele.

Aici, se simţea şi mai neinteresantă. Nimeni nu ştia şi nu-i păsa de ce se întâmpla în lume. Realitatea era reprezentată de cărţi de joc, zaruri, ruletă şi jetoane. Parcă ar fi fost invizibilă.

În timp ce aştepta ascensorul, J.B. Zări un şir de telefoane. Aici se simţea destul de în siguranţă ca să încerce să sune acasă. N-o să-i dea nimeni de urmă.

Dar Saint îi spusese:

— Se perindă prea multă lume pe aici. Sună din cameră.

Dar, când se întorseseră, o dezbrăcase şi o băgase în pat, aşa că nu avusese timp, iar dimineaţa, plecaseră la prima oră…

J.B. Oftă şi se gândi: N-ar fi trebuit să-l las s-o facă… ştiu că n-ar fi trebuit. Pentru că, acum, Saint profită din ce în ce mai mult. Făcea dragoste cu ea în fiecare dimineaţă, înainte să pornească la drum şi, de multe ori, în fiecare noapte. Nu-şi mai desprindea ochi de la ea, o mângâia tot timpul şi o sufoca pur şi simplu. El

pretindea că o iubea.

Şi era hotărât să-i trezească aceleaşi sentimente. Dorea cu disperare s-o aducă la orgasm o dată cu el. O întreba mereu:

— Eşti gata, J.B.? Acum?

Şi apoi, gâfâind, gemea:

— O să… îmi pare rău… Nu mai pot să… Oh, la dracu'! îmi pare rău!

J.B. Se străduia pentru că ar fi vrut să simtă şi ea orgasmul, dacă era atât de grozav, dar nu reuşea.

Se întreba adesea: Ce se întâmplă? Ce face trupul unei femei? Şi, când tot nu se întâmplă nimic, începu să creadă că totul era o farsă, că nu făceau decât să se frece unii de alţii şi femeile minţeau.

Saint fu atât de dezamăgit, când toate eforturile sale dădură greş, încât, în cele din urmă, începu şi ea să mintă şi să imite gemetele de pasiune. Probabil că fusese foarte convingătoare, pentru că Saint se bucurase şi se mândrise atât de mult, încât o înfuriase.

Ce-o să mă fac? îi cedez tot mai mult.

Cu toate acestea, îi plăcea să se simtă în siguranţă, la braţul unui bărbat.

Nu era chiar atât de rău.

După Las Vegas, se îndreptară spre nord, pe 1-389, trecând prin Carson City la Reno şi apoi traversând

Sierras, peste culmile muntelui Rose.

Mâine, o vor lua pe Interstate 80, la Truckee.

Peste patru ore, vor ajunge la San Francisco şi apoi călătoria se va încheia. Şi îşi dădu seama deodată că nu voia să se termine şi nu numai fiindcă se temea de problemele pe care le va avea de înfruntat. J.B. Se întrebă: Oare sunt fericită? Aş putea să fiu fericită? Nu ştia ce înseamnă să fie fericită; hotărî, spre surprinderea ei, că trebuia să fie cam aşa.

A doua zi, la apus de soare, traversară podul Oakland – San Francisco. O ceaţă deasă se lăsase în mijlocul golfului; vârfurile turnurilor de pe podul Golden Gate se ridicau deasupra stratului des de ceaţă, care te gâdila ca degerăturile pe dealurile din Marin County, către nord-vest.

Era frumos. Nu mai văzuse aşa ceva. Apoi, J.B. Privi panorama oraşului San Francisco şi se gândi: Gata, am ajuns. Este cel mai extrem punct vestic al ţării. Visul s-a terminat.

Dar se pare că nu se terminase încă.

Acum fură întâmpinaţi de prietenii lui Saint.

Jake Planck, fostul său coleg de cameră, era un băiat simpatic, cinic. Domnul Planck era avocat la o corporaţie, iar doamna Planck activa în plan social. Locuiau în Pacific Heights, într-o casă înaltă, din

cărămidă roşie, plină cu obiecte de artă.

— Sunt extraordinar de bogaţi, nu-i aşa? murmură J.B.

Nu mai intrase într-o asemenea casă, în afară de reşedinţa Blaine, care nu conta, oricum, pentru că Arnie era o vedetă şi se aşteptase să locuiască în lux. Dar familia Planck erau oameni adevăraţi şi aceasta era o casă adevărată. Uimită, nu spuse mare lucru în timpul vizitei, dar privi, ascultă şi zâmbi când i se adresa cineva. Domnul şi doamna Planck o considerau o fată încântătoare. Îi plăcea să facă baie în spumă şi ulei parfumat, în cada de jad şi porţelan, cu robinete de aur şi Jacuzzi. Nu mai văzuse asemenea cadă decât în reviste.

Îşi spuse să nu mai viseze; trebuia să revină la realitate şi să-i spună lui Saint: Mulţumesc, dar acum plec, s-a terminat.

Dar era greu. Soţii Planck erau oameni ospitalieri şi nu voiau să le dea drumul. Deoarece aşteptau nişte invitaţi peste câteva zile, îi oferiseră lui Saint şi lui J.B. Aşa-numita casă de oaspeţi lacustră, care se dovedi a fi un yacht spaţios, ancorat în Sausalito, vizavi de podul Golden Gate.

Domnul Planck îşi ducea ocazional clienţii preferaţi într-o croazieră, după-amiaza, urmată de cocktail-uri, la

clubul yachtului, dar prefera bineînțeles să meargă la golf.

— Dar mă doare că nu mai folosesc yacht-ul. Voi, copii, îmi faceţi o favoare. Staţi la bord, bucuraţi-vă de tot confortul şi faceţi o listă cu îmbunătăţirile care trebuie aduse.

Când J.B. Văzu vasul, nici nu se mai gândi să plece. Era superb – un palat plutitor, vechi de cincizeci de ani, din lemn de tek, vopsit în alb şi alamă strălucitoare.

Câteva zile doar, îşi propuse ea şi pe urmă o să plec. Merit şi eu câteva zile, nu?

Se trezea în zori, în uruitul vaselor pescăreşti, făcea o cafea şi o ducea pe punte. Când soarele se ridica deasupra dealurilor din East Bay, ferestrele din San Francisco sclipeau ca şi când ar fi luat foc. Privea fascinată soarele care urca pe cer şi clădirile uriaşe care aruncau umbre lungi.

Viaţa pe yacht era un adevărat răi. Şi acum, în afară de vas, mai era şi maşina.

Saint renunţase demult la *Ford-ul* închiriat; până să primească *Jaguar*-ul de la New York, Saint închinase un *Datsun 240 Z.* J.B. Nu îndrăznea să-şi folosească permisul, dar conducea, oricum. Adora maşina.

— Dacă îţi place atât de mult, zise Saint, indiferent, atunci este a ta.

În cele din urmă, îi mărturisise că n-o închiriase, ci o cumpărase pentru ea.

Era uluită.

— Dar nu se poate.

— Ba se poate.

— Oricum nu este legal s-o conduc.

— Este pe numele meu. Ascultă, zise Saint indiferent (prea indiferent), nu te îngrijora, totul va fi bine. A, o presimţire.

Când se gândea, cele trei săptămâni petrecute în San Francisco, înainte ca Saint să se întoarcă la New York şi să depună mărturie la procesul lui Arnie, fuseseră un şir nesfârşit de picnicuri pe yacht, de băi de soare, pe plajă sau pe plantaţiile înverzite ale colinelor din Sausalito, admirând o panoramă desăvârșită de lacuri, golfuleţe şi promontorii; noaptea, beau bere în amurg, mâncau la restaurante de pe malul oceanului şi invitaţi de Jack – la fel ca mama lui, îi plăcea să ducă o viaţă socială – hoinăreau prin case uriaşe, pretutindeni în haine de seară, beau şampanie şi dansau la baluri de binefacere.

Cu o noapte înainte ca Saint să plece la New York pentru procesul lui Arnie, părinţii lui Jake dădură o petrecere de înaltă ţinută pentru fiul lor, care trebuia să plece în sud, să studieze la UCLA.

J.B. Privi panorama golfului San Francisco, prin

ferestrele înalte, de sticlă. Soarele apunea, din nou, şi lumea era aurie, albastră şi purpurie. Ferestrele erau atât de mari şi de late, încât îi dădeau senzaţia că plutea în spaţiu.

Acum, avea o garderobă compusă din haine sport, compleuri elegante şi şase rochii de seară, de la *J. Maqnin, Saks* şi *Jessica McClintock.*

În noaptea aceasta, se îmbrăcase în mătase de culoarea fildeşului, cea mai scumpă rochie pe care o avusese vreodată – costase nouă sute cincizeci de dolari.

— Este o nebunie! exclamă ea, şocată, să cheltuieşti atâţia bani pentru o rochie.

— Este un nimic, îi spusese Saint liniştit, în comparaţie cu ce cheltuieşte mama.

J.B. Se gândi pentru o clipă: Ţi-a cumpărat o maşină, acum îţi cumpără haine. Hainele, în special, care erau lucruri intime şi personale, i se păreau mai periculoase ca orice. Se întrebase cum o să se termine? Când o să înceteze această nebunie? Dar nu fusese în stare să reziste rochiei. Era moale, cu linii sinuoase, virginală şi senzuală în acelaşi timp, iar oamenii o priveau chiar şi acum, când îşi schimbase culoarea părului. Saint părea incredibil de mândru.

— Nu fi prost. Admiră rochia, atâta tot, îi spusese ea.

— Nu-i adevărat. Se uită la tine. Eşti senzaţională.

Apoi, adăugase nerăbdător:

R De fapt, nu contează! Doar eşti cu mine.

Îi cumpărase o gardenie pentru corsaj; parfumul ei devenea din ce în ce mai ameţitor. Va asocia întotdeauna mirosul acestei flori cu noaptea aceea şi va o evita pentru totdeauna. În timp ce dansa şi bea şampanie, iar petalele florilor degajau o aromă dulce, J.B. Avu senzaţia că pluteşte, desprinzându-se parcă de podea. Simţea doar forţa braţelor lui Saint şi mâna lui, obrazul lui lipit de al ei, în timp ce lumânările ardeau şi formaţia cânta o melodie romantică, în lumina aurie a lunii.

N-ar fi vrut să plece mâine.

Mai târziu, înlănţuiţi în cabina principală de pe yacht-ul domnului Planck, simţi primii fiori ai dorinţei adevărate.

În cabina aproape întunecată, luminată doar de luna albă şi rece, J.B. Privi trupurile lor reflectate în oglinda înaltă de pe peretele opus, în timp ce se contopiseră. Ea îngenunchease, iar părul negru al lui Saint aluneca pe umărul ei. A Poate că sexul era frumos, totuşi. Se gândi: Cedez. Îl iubesc cu adevărat. Acum însă nu i se mai părea atât de ameninţător.

Constată că zilele treceau îngrozitor de încet fără Saint şi că îi era dor de el. Doamna Planck o invitase

acasă.

— Draga mea, nu-mi place să te ştiu singură.

Dar J.B. Avea nevoie de singurătate.

Îşi petrecea zilele plimbându-se; se duse cu maşina la plaja din Stinson şi hoinări pe nisipul nesfârşit sau pe Muntele Tamalpais, rătăcind pe coline cu ierburi aurii şi crânguri cu stejari veşnic verzi.

Saint o suna în fiecare seară la telefonul din yacht.

Totul mergea foarte bine.

Avocatul lui Arnie reuşise să schimbe acuzaţia din omucidere în mânuirea ilegală a unei arme de foc în public; puştiul n-o să facă puşcărie cu condiţia să stea doi ani într-o clinică de reabilitare.

Mătuşa Gloria îi transmitea salutări.

Spring, furioasă la început pe Saint, pentru publicitatea negativă pe care i-o făcuse, se îmblânzise, pentru că, la urma urmei, era totuşi o formă de publicitate.

Singura veste proastă era că Vera fusese concediată. Saint găsise o scrisoare de la ea, trimisă din Anglia la mătuşa Gloria.

„Mă simt prost; a fost vina mea”, îi spusese Saint. Ce ghinion a avut să apară mama pe nepregătite.

J.B. Îşi imagină deodată trioul *Starfire,* aruncându-şi paharele în cămin, o dată cu sticla goală de şampanie.

Crezuse probabil că făcuseră orgii în casa ei, mai ales că văzuse şi desenele. Oh, Doamne, desenele! hohoti de râs, fără să vrea.

— Ah, biata Vera!

— O să mă recompensez, zise Saint. De îndată ce ajung acasă.

Acasă. Se întorcea acasă.

— Când? întrebă J.B.

— Mâine.

Şi, deodată, o dorinţă copleşitoare să o audă pe mama ei şi să-i spună: Mamă, cred că am înţeles, totuşi. Te înţeleg şi pe tine, şi pe Melody şi pe toate femeile. Nu am ştiut. Credeam că toţi bărbaţii sunt ca Floyd sau Angelo, că se folosesc de femei şi mint, dar nu este adevărat. Nu întotdeauna.

Mamă, cred că m-am îndrăgostit.

O să vorbesc cu ea doar un minut, se gândi J.B. Chiar dacă telefonul ar fi supravegheat, nu vor avea timp să repereze convorbirea. Ar trebui să se simtă în siguranţă acum. Era la jumătatea lui septembrie. Trecuseră şapte luni încheiate…

Formă numărul tremurând, ştiind că Saint n-ar fi de acord, că se temea pentru siguranţa ei, dar, fie ce-o fi, chiar dacă va fi arestată, pentru prima dată în viaţa ei, avea încredere să se lase în seama lui Saint, a domnului

Friedman şi a avocatului lui Saint. N-o s-o lase să ajungă în închisoare.

Ascultă telefonul care suna la mii de mile depărtare, în Corsica, sperând că o s-o găsească acasă pe mama ei.

Cineva ridică receptorul.

O voce de bărbat spuse:

— M-da?

J.B. Care fusese cât pe ce să strige: „Mamă!” se înecă.

Apoi ameţită, ca şi când ar fi lovit-o cineva în stomac, nu reuşi să scoată niciun sunet.

Vocea întrebă enervată:

— Cine e? Cine e, pentru numele lui Dumnezeu?

Apoi exclamă:

— Tâmpitule! şi închise.

Floyd Feeney.

Iar Floyd Feeney era mort. J.B. Fu cuprinsă de o sudoare rece. Abia după a treia încercare reuşi să pună receptorul în furcă.

Murise de şapte luni de zile, nu-i aşa?

J.B. Se prăbuşi într-un fotoliu, obligându-se să gândească logic.

Nu credea în fantome. Dacă Floyd răspunsese la telefon, înseamnă că nu murise. Îl rănise, dar nu-l omorâse.

Şi, dacă nu-l omorâse, însemna că nu era o ucigaşă.

Nu fusese niciodată.

Dar nu era deloc logic, pentru că poliţia o urmărea. Era bănuită de crimă. Poza ei se afla la toate secţiile de poliţie. Angelo îi spusese că…

O minţise, se gândi J.B. Posomorâtă. Ştiuse tot timpul că nu l-am ucis pe Floyd şi m-a minţit ca să mă ţină sub tutela lui… iar eu l-am crezut, Doamne sfinte, l-am crezut.

Ah, ticălosul!

Oare Melody ştiuse? Nu suporta gândul că Melody fusese în stare de aşa ceva, deşi nu prea credea. Angelo o minţise şi pe ea, mai ales că Mei credea tot ce-i spunea.

Apoi, furia se transformă într-o fericire nemărginită.

Mi-am recăpătat identitatea. Sunt liberă, în siguranţă.

În noaptea aceea, nu reuşi să adoarmă, cuprinsă de entuziasm.

A doua zi, de dimineaţă, se duse cu maşina la San Francisco şi intră în cel mai scump salon de coafură din oraş, să-şi vopsească părul în culoarea lui iniţială. Acum, Saint o s-o vadă în nesfârşit cum era în realitate.

Şi, în timp ce stătea acolo, fericită, zâmbind, îmbrăcată într-o rochie trandafirie şi manichiurista. Îi pilea unghiile, simţi primul ghimpe de suspiciune. Încercă să-şi alunge gândurile negre, dar nu încetau să-i

dea pace.

Dacă Angelo ştia că nu l-am ucis pe Floyd, îşi dădu seama J.B., înseamnă că mai ştiau şi alţii.

Probabil că aflase şi Saint. Iar acum îşi aminti cât de mult o împiedicase să sune acasă ori de câte ori. Dorise.

Ce liniştit fusese când ea voia să se ascundă.

Ce sigur se simţise în privinţa maşinii şi a permisului ei de conducere.

— *Totul o să fie bine. Am o presimţire.*

Sigur că avea o presimţire, se gândi J.B. Cu tristeţe, pentru că *ştia.*

Domnul Friedman avea un proces. J.B. Reuşi să discute cu el la telefon cu două ore înainte să aterizeze avionul lui Saint.

Părea ocupat şi distrat, dar îi vorbi destul de prietenos.

— Nu înţeleg de ce soliciţi din nou această informaţie, dar mă rog, cum doreşti…

Şi-l imagina căutând printre hârtii, pe biroul lui mare.

— O.K. Am găsit.

Începu să-i citească.

Singura omucidere în perioada aceea a fost un mexican de douăzeci şi doi de ani, care a murit răpus de lovituri de pumnal.

— Şi Floyd?

— Un bărbat alb, de cincizeci şi doi de ani, pe nume

Floyd Feeney a fost internat la spitalul districtual cu răni ia cap pe care a declarat că şi le-a făcut când a căzut bolnav de intoxicaţie. A suferit o uşoară lovitură şi a fost externat a doua zi.

Domnul Friedman o întrebă blând:

— Saint nu ţi-a spus toate astea, J.B.?

Se întoarse cu maşina în Sausalito, pe podul Golden Gate.

După pod, autostrada trecea printr-un tunel. Intrarea în tunel era vopsită într-un curcubeu de culori strălucitoare. J.B. Privi curcubeul, soarele şi cerul albastru, dar ea nu vedea decât negru în jur.

Saint o minţise timp de şase săptămâni. O lăsase să creadă că îl ucisese pe Floyd, că era o ucigaşă şi că o să ajungă la puşcărie; o lăsase să-i fie frică şi nu spusese nimic…

Avusese motivul lui, fără îndoială, dar, indiferent de motiv, nimic nu putea justifica cele şase săptămâni de teroare inutilă.

Acum se simţea revoltată că fusese atât de aproape să-i spună:

— Da, Saint, şi eu te iubesc, vreau să fiu mereu cu tine.

Fusese gata să cedeze slăbiciunii, precum celelalte femei, să se piardă, pentru nimic. Acea parte din ea care

dorise din tot sufletul să iubească şi acum se simţea atât de trădată se întări.

În momentul acesta îl ura pe Saint. Nu voia să-l mai vadă niciodată.

Nu îndrăznea să-l revadă. Era prea şmecher, prea vorbăreţ, prea atrăgător. Ar păcăliți-o din nou. Ar atinge-o şi n-ar fi în stare să-i reziste.

Hotărârea ei era neclintită.

Se întoarse pe yacht şi îşi împachetă câteva lucruri, care considera că-i aparţin. Va trebui să folosească o parte din banii pe care îi primise de la el, dar o să-i restituie.

Doar acum era liberă. Liberă să lucreze. Să câştige. N-o mai reţinea nimic. Da, n-o oprea nimic să-i părăsească.

Capitolul 8

Acum, Vera începuse să se îngraşe constant: nu avea altceva de făcut decât să se îngraşe.

De-abia aştepta să vină ora mesei – singura ei sursă de plăcere, iar mama ei se întrecea pe sine să-i prepare cele mai bune mâncăruri.

Săptămânile se scurgeau şi Saint nu-i răspundea la scrisoare. Îi dăduse numărul ei de telefon, pentru orice eventualitate, dar n-o sunase. După un timp, ştiu că n-o

să-l mai vadă niciodată şi nici n-o să mai audă de el – o uitase. Se dusese în Connecticut cu Jo-Beth şi până acum se culcase cu ea, mai mult ca sigur. Cum să-şi amintească de o grăsană ca ea, când era cu o fiinţă atât de superbă ca Jo-Beth? Verei îi venea să moară de gelozie.

În plus, era furioasă pentru că acum, când *Starfire* avea faţa lui Jo-Beth, nu mai putea să deseneze.

Dar, într-o dimineaţă, peste nouă luni, când îşi pierduse orice speranţă, mama ei o anunţă suspicioasă:

— Ai primit o scrisoare din America.

Verei i se acceleră pulsul. Deci, n-o uitase, totuşi.

Nu recunoscu scrisul. Era trimisă din California, dar trebuia să fie de la Saint. Trebuia.

O băgă în buzunarul rochiei sale bleumarin, s-o citească după ce o să rămână singură. Mama ei făcu aluzii apropo de viclenie şi de secrete, dar Vera nu o luă în seamă.

După micul dejun, alergă în camera ei şi închise uşa.

Portero Hill
San Francisco
10 martie 1981

Dragă Vera,

Îţi mulţumesc cu întârziere pentru scrisoarea; ta. Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns mai devreme. Îmi dau

seama că au trecut mai mult de şase luni, dar viaţa mea a fost cam agitată un timp.

Deci, ce mai faci? Mă simt vinovat că mama a apărut prea devreme şi s-a spart totul în capul tău. Ce ghinion! Din câte o cunosc, probabil că ţi-a imputat paharele şi şampania. Te rog să-mi spui, ca să-ţi dau cel puţin banii înapoi, deşi nu voi putea să te recompensez pentru că ai fost concediată. Cel puţin, nu imediat. Nu sunt în măsură să angajez pe cineva.

După cum vezi, acum locuiesc aici. J.B. Şi cu mine ne plimbăm prin ţară; vrea s-o ia de la început într-un loc nou şi se descurcă destul de bine. Lucrează ca fotomodel şi are succes. Acum, n-o mai văd decât în ziare şi reviste. S-a terminat cu problemele ei. Se pare că nu şi-a ucis tatăl vitreg, l-a rănit doar, aşa că şi-a făcut griji degeaba. Ce ironie, nu-i aşa?

Lucrez la un roman, bazat pe călătoria noastră. Oricum, are un caracter geografic. Este vorba despre doi oameni care străbat ţara. Totul merge prost, iar ei nu reuşesc să scape. Un fel de „Olandezul zburător”. *De fapt, au murit într-un accident şi sunt în iad. Se numeşte* „Uşa închisă”.

Lată care este problema mea: vreau să creez nişte personaje cât mai umane, aşa că trebuie neapărat să fie în iad, dar în acelaşi timp destul de simpatice, ca să

capteze interesul cititorilor. Este greu. Însă tu eşti artistă şi ştiu că vei înţelege.

În zilele lucrătoare, mă duc la San Francisco. Sunt băiat cuminte şi studiez la colegiu, aşa cum a vrut tata. M-am gândit: de ce nu? Poate că nu este atât de rău şi o să-l fac fericit, în sfârşit; poate o să-şi dea seama că sunt băiat bun. Şi, de fapt, este grozav. Studiez regia. Cred că sunt destul de bun; poate, într-o zi, o să devin scriitor de scenarii sau director de film.

Arnie se află într-un centru de reabilitare de pe *Coastă, numit* Round Mountain[3]. *Se pare că o duce bine, dar nu poate primi vizitatori deocamdată.*

Este vreo şansă să vii la San Francisco? Ar fi fantastic să te văd şi să ne amintim de trecut… Sper că n-ai uitat trioul Starfire?

„N-o mai văd pe J.B…”

Ce-a vrut să spună?

Doar o iubea, nu?

Ce se întâmplase între ei, dacă ajunsese să scrie un roman despre drumul spre iad? De ce nu se mai întâlneau?

Dar se bucura că J.B. Nu îşi ucisese tatăl şi putea fi liberă. Ce grozav că se descurca bine!

---

[3] Muntele rotund (engl.)

Vera citi de multe ori scrisoarea laconică a lui Saint, dar tot nu reuşi să îşi dea seama ce se întâmplase în cele şase luni.

Apoi, însă, îşi aminti ce o întrebase: *„Este vreo şansă să vii la San Francisco? Ar fi fantastic să te* văd…”

Vera se înroşi de bucurie şi entuziasm. Chiar vorbise serios sau o făcea numai din politeţe? Oare cum ar reacţiona dacă ar apărea deodată?

Ce bine ar fi, dacă ar putea! l-ar plăcea tare mult să-i răspundă: *„Da, Saint, de fapt, intenţionam să vând Starfire-ul în America. San Francisco mi se pare un loc potrivit şi, bineînţeles, de-abia aştept să te văd!*

Îşi imagină cum ar fi s-o întâmpine Saint la aeroport. Să se lumineze la faţă când ar vedea-o.

— Vera, ar striga el. Ce minunat! Arăţi grozav…

Dar visul ei se întrerupse brusc pentru că nu arăta deloc grozav. Se îngrăşase cât o purcea.

Strângând în mână scrisoarea lui Saint, Vera se încuie în dormitor şi se dezbrăcă.

Se uită la ea şi oftă. Saint o să-i arunce o singură privire şi o să se cutremure. Sau o să râdă. N-avea niciun rost să viseze. Era mult prea târziu.

— Rahat, zise doctorul Wheeler, pe un ton dur.

Vera îl privi mirată. Nu-l mai auzise înjurând până acum. Dar îi plăcea. Înseamnă că o trata de la egal la

egal.

— Poţi să reuşeşti, dacă vrei, continuă el, mai ales acum, când ai o motivaţie. O să-ţi prescriu un regim şi un program de exerciţii. Şi acum, când o să ajungi acasă, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să arunci toate dulciurile pe care le-ai ascuns prin sertare.

Vera îl privi cu ochi mari de uimire.

— Ce vă face să credeţi că eu…?

— Nu poţi să ai secrete faţă de mine.

Nu, probabil că avea dreptate. O cunoştea de prea mult timp.

Întoarsă în camera ei, Vera se dezbrăcă din nou şi îşi studie propriul trup cu ochii lui Saint. Se gândi imediat cum se plimbase cu maşina până la Connecticut, cu J.B., şi apoi prin ţară. J.B. Era frumoasă, înaltă, cu păr roşcat şi mers elegant, de leoaică. Nu conta că nu se mai întâlnea cu ea. Vera era sigură că nu se despărţiseră fiindcă aşa dorise Saint. Închise ochii, îndurerată.

Se simţea singură şi tristă. Doctorul Wheeler nu putea înţelege ce mult suferea, sau ce *înfometată* era uneori. Deschise uşa dulapului şi băgă mâna sub lenjerie să ia un baton de ciocolată care o făcea să se simtă mult mai bine.

Scoase unul, desfăcu ambalajul strălucitor şi muşcă. Apoi se uită în oglindă şi se întrebă sfidătoare: De ce

mi-ar păsa? Ce rost are? Ce mai contează cum arăt? Saint nu mă iubeşte.

Dar, dacă se despărţise de J.B., poate că ar mai fi o şansă. *Şi şansa ar fi şi mai mare, dacă aş fi slabă.*

Mestecă gânditoare ultima bucată. Apoi deschise sertarul şi scoase toate proviziile. Trei batoane *Crunchie, o* cutie cu biscuiţi pudraţi cu zahăr, şase batoane *Marş* şi o ciocolată cu fructe şi nuci.

Le împachetă într-o pungă de carton şi coborî la parter.

— Ies puţin la plimbare, mamă! îi strigă ea.

— Să nu întârzii la ceai, îi spuse mama ei. Pregătesc o tartă cu cremă.

Vera oftă. Adora tartele cu cremă.

Merse încet pe stradă, privind copiii. Primii pe care îi văzu fură nişte indieni sau pakistanezi, în jur de zece ani, cu şepci de şcolari aşezate cu precizie matematică pe capetele lor negre.

— N-aţi vrea nişte dulciuri, măi băieţi? îi întrebă Vera.

Se întoarseră s-o privească miraţi cu ochii lor enormi şi apoi o luară la fugă.

Poftim, îşi spuse Vera, este un semn. Nu pot nici măcar să scap de dulciurile acestea.

Apoi, se gândi logic: Au fost preveniţi probabil de mii

de ori să nu accepte bomboane de la străini. Trebuia să găsească pe cineva care o cunoştea…

Şi, în momentul acela apăru Lawrence Reed, care locuia vizavi. Laurence, un băieţel de doisprezece ani, avea computer-ul lui, lua lecţii de pian, plângea dacă se lovea puţin sau se zgâria şi purta ochelari cu lentile groase, ca fundul sticlei de Coca-Cola. Nimeni nu-l plăcea pe Lawrence. Nici Vera, dar îi era milă de el.

Lawrence o întrebă suspicios:

— Dar de ce le dai, au ceva?

— Nu.

— Atunci de ce?

— Oh.

— O să mă apuc de regim şi nu-mi mai trebuie.

O privi din cap până în picioare.

— Te-ai gândit foarte bine. Eşti prea grasă. Mama spune că obezitatea duce la hipertensiune.

— Îţi mulţumesc, Lawrence.

Se uită la el, în timp ce se îndepărta, cu casetofonul într-o mână şi punga ei cu dulciuri în cealaltă.

— Sper să-ţi stea în gât, ticălos micuţ ce eşti, zise ea.

Apoi, se ţinu de regim.

Urmară câteva luni cumplite, în care se lupta cu mama ei, care se simţea trădată şi jignită.

Slăbea atât de greu. Dar se gândea mereu la Saint. O

fac pentru Saint. Ah, Doamne, fie ca efortul meu să merite.

Primele trei luni se dovediră cele mai grele. Mama şi tata o priveau cum pleacă să alerge în adidaşi, colanţi şi şortul ei mare şi oftau trişti, ca şi când ar fi făcut ceva periculos şi ameninţător. Se întorcea epuizată, prăbuşindu-se ameţită pe un scaun, iar mama ei îi ștergea faţa cu un prosop rece şi umed şi-i oferea imediat biscuiţi şi ceai tare, dulce.

— Nu, gemea Vera. Lasă-mă în pace. Te rog, mamă. Lasă-mă în pace.

Pentru a doua oară în viaţa ei, se gândea să urmeze sfatul doctorului Wheeler.

— Ia-ți un serviciu. Ieşi din casă.

— Un serviciu? Ce fel de serviciu?

— Orice. Nu poţi face nimic cu talentul tău?

— Nu mai sunt în stare să desenez.

— Atunci vinde creaţiile unuia care poate.

Se întreba de ce nu se gândise de la început. Găsi un serviciu de secretară şi recepţioneră la o galerie de artă din oraş, specializată în acuarele reprezentând căsuţe de ţară, pisoi jucându-se cu gheme de lână şi Iisus Cristos printre miei. În timpul frecventelor absenţe ale proprietarului, un tip în vârstă, pe nume Christopher, care suferea de plămâni, reuşea să mai vândă câte ceva.

Alerga până la serviciu, făcea un cross în pauza de prânz şi se întorcea acasă alergând. Lua cu conştiinciozitate vitamine şi, spre uimirea mamei sale, se hrănea numai cu fructe, legume şi carne slabă.

După şase luni era mult mai în formă şi putea să alerge fără efort. Simţea că are cu atât mai multă energie, cu cât i se subţiază talia.

Când ajunse la o măsură acceptabilă, doctorul Wheeler îi dărui un costum albastru de jogging cu o dungă albă pe-o parte. Când îl îmbrăcă, Vera se simţi suplă şi în formă.

După nouă luni, mama ei îi spuse:

— Nu te mai recunosc. Eşti atât de diferită. Nu te înţeleg. Nu ştiu de ce vrei să arăţi aşa. Alergi la nesfârşit, oftă ea, probabil că vrei să fugi de noi, nu-i aşa? Suntem prea bătrâni şi plictisitori pentru tine.

Dar Vera nu se mai simţea vinovată.

— Vă iubesc pe amândoi, dar trebuie să-mi trăiesc viaţa, îi răspundea ea.

În primăvara lui 1982, Vera se menţinea de şase luni la şaizeci de kilograme. Îşi aruncase aproape toate hainele vechi, le modificase pe cele care puteau fi modificate şi îşi cumpărase altele noi.

Saint îi scrisese din când în când în timpul anului. Cartea mergea bine. Îi plăcea la facultate. Arnie era şi el

bine şi Saint reuşise în cele din urmă să-l viziteze. J.B. Muncea din greu.

Vera se studie în oglindă cu mândrie. Nu arăta rău deloc.

De fapt, arăta grozav şi nu se mai simţea ameninţată de J.B. Nu mai era o problemă că *Starfire* avea faţa lui J.B.

Vera putea în sfârşit să deseneze din nou.

După luni de muncă, alese şase benzi desenate, le fotocopie şi i le trimise lui Saint.

— *… m-am gândit că ai vrea să vezi ultimele aventuri ale lui Starfire.* Dacă mai consideri că-mi eşti dator şi dacă ai timp, poate o să le arăţi la redacţia unui ziar din San Francisco.

Era un vis, bineînţeles. N-o să iasă nimic. Era imposibil.

— Este bine să ai un vis, îi spuse doctorul Wheeler. Dacă vrei să pleci în California şi să devii desenatoare profesionistă de comics-uri şi dacă eşti gata să munceşti din greu, o să reuşeşti.

Apoi, îi spusese un lucru neliniştitor. O luase de bărbie şi îi ridicase faţa, s-o privească drept în ochi.

— Cel puţin, fata atrăgătoare care se ascundea înăuntrul tău a ieşit la suprafaţă, nu-i aşa?

Apoi o sărutase uşor pe frunte.

Nu mai făcuse asta. Nici nu ştia dacă îi plăcea sau nu; dacă nu l-ar fi cunoscut şi dacă n-ar fi fost atât de în vârstă, ar fi crezut că flirtează. Nu era cuvântul potrivit – faţa serioasă şi ochii atenţi cu care o studia nu aveau nimic comun cu un flirt – dar nu găsise o expresie mai potrivită. Spera să n-o facă din nou. Sărutul lui o stânjenea, ca şi când s-ar fi schimbat echilibrul dintre ei. Iar ea nu voia să se schimbe.

Probabil că nedumerirea ei fusese vizibilă, pentru că îi spusese:

— Te întrebi de ce am făcut-o, nu? zise el, fără să se aştepte la un răspuns. Pentru că sunt un prost, iată de ce.

Apoi zâmbise blând, spre uşurarea ei, redevenind doctorul Wheeler pe care-l cunoştea dintotdeauna.

Vera riscă, îşi renegocie aranjamentul cu Christopher şi începu să lucreze numai pentru comision.

Christopher era încântat. Avea probleme cu plămânii şi doctorul îi recomandase să stea un timp într-un foc cu climă uscată.

Plecă în vacanţă în Agadir, Maroc, iar Vera începu imediat să redecoreze vitrina, să schimbe unghiurile de prezentare şi să accepte tablouri în sistem de consignaţie, care nu reprezentau neapărat apusuri de soare, case de ţară sau pisoi.

În prima săptămână nu vându decât câteva cărţi

ilustrate şi covoraşe pictate de mână; însă, în a doua, vându două acuarele şi un mic tablou în ulei, care reprezentau o corabie cu pânze.

Christopher se întoarse. Nu mai tuşea, dar avea probleme cu intestinele. Aşa că Vera rămase din nou de una singură şi, în a treia săptămână, se răspândi zvonul că galeria şi-a lărgit oferta şi nu are tablouri doar pentru fete bătrâne şi pastori pensionari.

Afacerile demarară încet, dar sigur, la tei ca speranţele Verei; în mai, primi altă scrisoare de la Saint şi, după ce o citi, entuziasmul ei depăşi orice limită.

Poate n-o să iasă nimic, aşa că nu te bucura prea mult, dar unul din instructorii de la State are un prieten care-l cunoaşte pe editorul de la Express Features. *Acesta este un sindicat condus de* San Francisco Express, *un cotidian local, l-am trimis desenele tale cu Starfire* şi s-a arătat destul de impresionat. M-a sunat şi a solicitat o prezentare. Şase săptămâni de benzi desenate, în fiecare zi şi şase color, duminica. A spus să le desenezi la dimensiunile obişnuite şi să le reduci. Cred că ştii la ce se referă. Trimite-i-le personal. Pentru Phil Solway, Syndicate Manager, Express Features…"

Urma o adresă din Market Street.

„În curând voi pleca la Tahoe. Arnie a fost eliberat de probă, cu condiţia să-şi facă alcoolemia săptămânal

şi rezultatul să fie negativ. Tatăl lui a închiriat o casă pe malul lacului, pentru vară, iar Arnie vrea să stau cu el. Plec la sfârşitul semestrului. Va fi un loc grozav ca să scriu.”

Termină cu un P.S.:

„Ţi-ai dat seama ce mult seamănă Starfire cu J.B.? Aşa ai făcut-o intenţionat? l-am trimis şi ei o copie. Sper că nu te deranjează”.

Bineînţeles că o deranja. Adică nu, se gândi Vera, nu o deranja absolut deloc. Ar fi o josnicie din partea ei. La urma urmei, J.B. Era cea mai importantă din trioul *Starfire,* evident că trebuia să vadă desenele.

Între timp, *Starfire* devenea mai reală şi mai interesantă pe zi ce trecea.

— Este foarte bine, îi spuse Christopher, privind desenele cu un ochi dubios. Dar nu ţi se pare cam provocatoare?

— Provocatoare?

— M-da… Ştii, îşi arată trupul. Şi toate aceste curele cu catarame… Nu ştiu dacă mă înţelegi, însă oamenilor le plac comics-urile cu câini, pisici, copii…

— Probabil, îl aprobă Vera, dar n-am ce să fac. Ea aşa vreau să fie.

Vera îi scrise lui Saint la Tahoe.

„O *să-i trimit materialele domnului Solway cât de*

repede pot”.

Apoi adăugase, încercând să pară cât mai nonşalantă:

„S-ar putea să vin şi eu la San Francisco în august. M-aş bucura să te văd.”

Apoi se gândi: Oh, Doamne, iată că visul meu se împlineşte cu adevărat. Până într-o seară, la sfârşitul lui mai, când toate speranţele ei de a se vedea în California încetară.

Tatăl ei alunecă pe o bucată de săpun în baie, căzu şi îşi frânse gâtul. Muri pe loc. O cumplită ironie a soartei, pentru un om care îşi dedicase toată viaţa bolii şi se aşteptase să se stingă după o îndelungată suferinţă.

— Nu poţi să pleci acum, se văicări mama ei. Nu poţi să mă laşi, Vera. Eşti tot ce mi-a mai rămas pe lume.

Deci asta era. Bineînţeles că va rămâne. Trebuia să ispăşească pentru faptul că, atunci când aflase de moartea tatălui ei, se gândise în primul rând că îi zădărnicise planurile.

— Nu înseamnă că nu l-am iubit, îi spuse ea doctorului Wheeler, dar, în ultima vreme, nu mai puteam să-l văd; parcă s-ar fi pierdut în spatele sticluţelor şi cutiilor sale cu medicamente.

— Nu te învinui şi nu încerca să te pedepseşti, îi spusese el.

— Dar nu pot s-o părăsesc pe mama acum. N-ar fi

cinstit.

Îi scrise lui Saint: „*… sper că voi putea veni într-o zi, dar nu prea curând, în orice caz. Nu pot s-o părăsesc. Nu ştiu cum s-ar descurca de una singură”.*

— Cred că foarte bine, oftase doctorul Wheeler şi apoi o întrebase: N-ar putea locui la o rudă? Nu mai are chiar pe nimeni?

De fapt, o avea pe sora ei, Cynthia, care veni din Yorkshire la înmormântare. Cynthia se căsătorise cu un constructor de maşini agricole. Era o femeie înaltă şi dură. Nu credea în ipohondria lui, nu-l aprobase niciodată pe cumnatul ei şi i-o arătase pe faţă. Pe parcursul anilor, relaţiile dintre cele două surori se răciseră şi se reduseseră la un schimb de felicitări de Crăciun şi de zilele de naştere.

— Bineînţeles că o primim pe Louise, dacă vrea să stea cu noi. Nu văd ce altceva ar putea să facă. Ştiu că nu i-a lăsat niciun ban.

Louise. Vera clipi din ochi. Aproape uitase că mama ei avea un nume. De fapt, spre surprinderea tuturor, se dovedi că mama ei avea şi o sumă considerabilă.

Tatăl Verei cumpărase casa la un preţ de nimic în anii ’60, iar acum valora mult mai mult. Şi cheltuiseră puţin, tatăl ei, obsedat de boală, profitase de facilităţile asigurării medicale şi făcuse mici investiţii profitabile.

Aşa că, invitaţia formulată cu jumătate de gură a Cynthiei, deveni foarte insistentă.

— Hai, Lou, o îndemnă ea. Avem suficient spaţiu.

Mama ei însă se bosumflase ca un copil încăpăţânat.

— Nu, Cynthia. Bineînţeles că nu se poate. Cum 9 s-o las singură pe biata Vera? Are nevoie de mine. Îi trebuie un cămin.

Doctorul Wheeler o apostrofase pe Vera.

— N-o lăsa să se sprijine pe tine, pentru că va rămâne dependentă pentru totdeauna.

— Dar este bătrână. Acum are într-adevăr nevoie de mine.

Doctorul zâmbise.

— Nu are decât patruzeci şi opt de ani, Vera. Ar putea să aibă toată viaţa înainte, fără tine. L-ai face o favoare.

— Chiar credeţi? îl întrebase ea, neîncrezătoare.

— Da.

Iar Cynthia îi spusese mamei:

— Vera este o femeie în toată firea. A venit timpul să nu se mai bazeze pe tine. Trebuie să se îngrijească de una singură.

— Cum poţi fi atât de crudă?

— Vrea să plece în America, Las-o în pace, o sfătuise Cynthia.

— Ah, America, repetase mama ei, cu amărăciune.

Capitolul 9

Saint văzu că se ridica vântul. Un val mare, întunecat, se năpustea spre ei, pe suprafaţa lacului. Reglă vela şi îi reaminti ajutorului său:

— Pregăteşte-te să slăbeşti legăturile, Am.

— Da, căpitane.

Saint îl învăţa pe Arnie Blaize să navigheze. Îi dădea de asemenea lecţii de tenis şi schi nautic. Se simţea ca un instructor de tabără.

Arnie fusese îngrozit să plece de la Round Mountain şi refuzase să iasă în lume fără ajutorul lui Saint, cel puţin în primele luni.

— Dacă ţi-ai petrece vara cu el, Sloane, îi spusese tatăl lui Arnie. O să-ţi rămânem îndatoraţi toată viaţa. Ştii că te iubeşte şi te respectă ca pe un frate mai mare.

Proprietatea era liniştită şi retrasă. Poteca şerpuia pe un sfert de milă de pădure deasă, în jos, spre casa mare, de pe lac. Părinţii lui Arnie veneau în weekend; în timpul săptămânii, Saint şi Arnie erau îngrijiţi de doi soţi – Eve şi Vernon. Vernon făcea cumpărăturile. Se ocupa de maşini şi bărci, iar Eve era o bucătăreasă grozavă.

De fapt, existau toate condiţiile pentru o vacanţă minunată, cu o singură excepţie – J.B. Dar Saint ştia că

o pierduse şi că numai din vina lui. Uneori, se mai trezea şi acum asudând, după un coşmar, în care se făcea că stătea din nou în restaurantul italian din Sutter Street, unde o regăsise în cele din urmă.

Era îmbrăcată în pantaloni negri, cămaşă albă şi un papion micuţ, negru. Arăta superb şi clocotea de furie.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Te rog să pleci.

— J.B., ascultă-mă, te rog. Te iubesc. Nu ţi-am spus, fiindcă ştiam că o să mă părăseşti, după ce o să afli. N-ai mai fi avut nevoie de mine. Nu suportam să te pierd…

— Nu te ascult, vorbeşti degeaba. Trebuie să mă ocup de alte mese…

— … m-am gândit că, în câteva luni, o să te fac să mă iubeşti şi, pe urmă, n-o să mai conteze. Credeam că o să rămâi cu mine.

Apoi adăugase nefericit, uitându-se în ceaşca cu cafea espresso:

— Îmi pare rău. Cred că am greşit.

Lăsase în yacht toate lucrurile pe care i le cumpărase, inclusiv rochia albă de mătase de la *J. Magnin*.

— Cel puţin păstreaz-o! o implorase el. Ce să fac cu o rochie?

— Nu-mi pasă.

Îl privea hotărâtă.

— Dă-o altei fete, căreia îi place să fie minţită.

— Şi maşina, J.B. Maşina era pentru tine. Îţi plăcea… Ce-o să fac cu două maşini?

Ridicase din umeri.

— Nu mă interesează.

Apoi strigase:

— Timp de şase săptămâni m-ai lăsat să cred că l-am ucis pe Floyd. M-ai lăsat să cred că sunt o ucigaşă. M-ai lăsat să mă tem de propria mea umbră. Nici nu-ţi imaginezi cum a fost…

— Pentru că te iubesc.

— Nu-i adevărat. Ai vrut să fiu proprietatea ta. Nu eşti mai bun ca Angelo. De fapt, eşti chiar mai rău. Pe el îl interesau doar banii, nu-mi turna declaraţii amoroase. Şi acum, bea-ţi cafeaua şi pleacă. Să nu mai vii niciodată aici. Nu vreau să te mai văd.

Fusese sigur că n-o să reuşească; era singură, fără un ban, într-un oraş ciudat. Aşteptase să aibă nevoie de el, dar se înşelase.

J.B. Nu se temea să muncească din greu şi acum, când crima nu mai atârna deasupra capului ei ca sabia lui Damocles, nimic nu putea s-o reţină.

Încercase să-i urmărească mişcările.

Fusese acceptată de cea mai bună agenţie de fotomodele din oraş.

Parcă o vedea, mergând cu ţinuta ei leonină,

sfredelindu-i cu ochii ei albaştri, duri. Părea să spună:

— Aţi face mai bine să mă acceptaţi, fiindcă alţii se vor grăbi s-o facă.

Şi o acceptaseră, bineînţeles.

Începuse să lucreze ca fotomodel. Renunţase la serviciul de chelneriţă şi se mutase de la YWCA într-o garsonieră, în Telegraph Hill.

Încercase de multe ori să-i vorbească.

Ce bine ar fi să-i mai dea o şansă, să-l lase să-i explice.

Aştepta ore în şir în faţa agenţiei s-o vadă când apare. O dată, un bărbat venise să-i spună:

— J.B. Vrea să o laşi în pace. Dacă te mai învârteşti pe aici, o să chemăm poliţia.

O urmărise până acasă şi o prinsese înainte să între.

— Dă-mi o şansă. Lasă-mă măcar să-ţi vorbesc.

Dar ea îi spuse:

— Saint, am vorbit foarte clar. Lasă-mă în pace. S-a terminat.

Dar apoi, când Saint se hotărâse în sfârşit să şi-o scoată din minte, Vera îi trimisese desenele cu *Starfire.*

Saint le studie uimit.

Extraordinar: *Starfire* era într-adevăr J.B.

Bătuse la maşină adresa pe plic, ca să nu-i recunoască scrisul şi-i trimisese o copie lui J.B., iar înăuntru, îi

scrisese: *„M-am gândit că ar trebui să le vezi. Vera vrea să afle ce părere ai”.*

Şireata Vera, care-şi băga nasul peste tot.

Şi gestul lui dădu rezultate. J.B. Îl sună imediat.

Saint o întrebă, fără să-şi creadă urechilor:

— Îţi plac?

Ezită la început, dar apoi se arătă entuziasmată.

— Bineînţeles. Vera este atât de inteligentă. Dar mi s-a părut ciudat. Nici nu ştie că sunt blondă.

Îi ceru numărul de telefon al Verei din Anglia şi adresa ei. Şi, datorită Verei, reuşi să reînnoade legătura cu J.B., deşi refuza în continuare să-l vadă.

Saint se dedică muncii şi, de fapt, nu-i strica deloc o vară la munte.

Termină cartea şi o trimise unui agent literar din New York, iar în perioada de aşteptare, când trecu pe la mulţi editori şi începu să plouă cu scrisori de refuz, hotărî s-o adapteze ca scenariu.

Casa de la malul lacului era într-adevăr un loc minunat pentru scris.

Saint căpătase obiceiul să se scoale foarte devreme, nu mai târziu de ora şase, să facă jogging, ca să-şi pună corpul în mişcare, apoi să-şi facă o cană mare cu cafea fără zahăr şi să lucreze trei-patru ore, până se trezea Arnie.

După aceea, era greu să se concentreze; Arnie, fragil şi dornic să-i fie pe plac, avea nevoie de tot atâta atenţie cât un căţeluş.

În timpul perioadei sale de detenţie la *Round Mountain*, devenise dependent de consilierul său, un tânăr pe nume Lyle, care, la fel ca tot personalul de la *Round Mountain* era un fost alcoolic.

— Ştiu prin ce treci, îi explicase Arnie, sincer. Fiindcă am trăit şi eu aceleaşi chinuri.

Iar despre controversata terapie de la *Round Mountain*, care părea să fie mai utilă decât oricare altă metodă, spunea:

— Este uimitoare, omule. Pătrund în interiorul tău, te fac bucăţi şi apoi te refac. Te obligă să iei legătura cu propriul tău suflet, cu propriile tale sentimente.

Arnie îi expunea pe larg miracolele terapiei de şoc, iar Saint asculta sceptic şi, în final, îngreţoşat.

— Deci, îţi spuneau săptămâni în şir că eşti un rahat şi că te urau pentru că eşti bogat, drăguţ şi celebru. Dracu' să-i ia. Eu unul n-aş fi răbdat.

— Oh, nu, Saint. Nu înţelegi. O făceau din dragoste. Şi îmi dădeau lacrimile, continuă Arnie cu ochii sclipind. Plângeam la fiecare şedinţă. Mă simţeam atât de eliberat. Era ca o experienţă religioasă. Nu voi mai fi niciodată acelaşi.

De când fusese eliberat, Arnie trebuia să se prezinte săptămânal la controlul alcoolemiei şi să discute cu ofiţerul de poliţie care se ocupa de el.

Dacă rezultatul este pozitiv, mă trimit înapoi la *Round Mountain.*

La început, în primele săptămâni, o spunea în gând. Acum, însă, dorul după clinica de reabilitare începea să descrească şi cu toate că dependenţa se transfera perceptibil asupra lui Saint, făcea progrese considerabile.

Arnie nu fusese niciodată un tip atletic; fusese fie prea gras, fie prea ocupat, fie prea imobil. Însă, în timpul şederii la *Round Mountain*, unde fiecare trebuia să muncească, adesea manual, îşi dezvoltase nişte muşchi pe care nu ştiuse că îi avea. Iar acum, când juca tenis în fiecare dimineaţă, naviga sau practica schi nautic după-amiaza, se bronzase şi era în formă.

Părinţii lui Arnie erau încântaţi de progresele fiului lor, la fel ca şi managerul său care venise de curând de la Los Angeles, aducând propuneri, contracte şi scenariul pentru noul proiect al lui Arnie.

— Arăţi grozav, puştiule. De zece ori mai bine ca înainte. Şi, cine ştie, fără să vrei, faptul că ai ieşit din circulaţie doi ani sar putea să-ţi fi prins bine. O să treci mai uşor la roluri de adult.

Vântul se înteţi.

— Ai grijă, îi porunci Saint. Pleacă-ţi capul, Am. Catargul se roti, scrâșnind. Saint dădu drumul al funiei şi Arnie se supuse ascultător instrucţiunilor lui. Micuţa ambarcaţiune zburase şuierând pe luciul apei cu aripile ei albe. Fir-ar să fie! se gândi Saint, fără să vrea. Ce bine ar fi fost să fie cu J.B., în loc de Arnie…

— Saint? Eşti ocupat? Vrei să facem un meci?

Îşi ridică privirea de la maşina de scris. Arnie, care apăruse ca într-o reclamă pentru echipamente sportive, cu un pulover alb cu en coeur, şort alb, sclipitor, călcat la dungă şi o rachetă de tenis în mână, îi strigă, pozând exagerat:

— Cine are chef de tenis?

Apoi se scuză.

— Îmi pare rău, Saint. Văd că nu eşti gata încă! însă este trecut de unsprezece, aşa că m-am gândit…

— Termin imediat, Am.

— Peste un sfert de oră? Douăzeci de minute?

— Cam aşa ceva. Nu prea mult.

— Este O.K. Când doreşti. Până atunci, o să mă uit la televizor.

Arnie se întoarse şi închise uşa cu grijă.

Saint îl privi, oftând. Nu avea rost să mai lucreze. Deşi Arnie n-o să-l mai deranjeze a doua oară, nu

suporta să-l ştie umblând în vârful picioarelor ca să vadă un meci la TV.

Saint se gândi la Joe şi Angela, personajele din scenariul său, care călătoreau pe Interstate 90 şi petrecu încă cinci minute cu ele, înainte ca Arnie să bată din nou la uşă.

De data aceasta, intră direct în cameră, cu un plic albastru.

— A venit poşta. Este de la V.Brown.

J.B. Intră în *Caffe Trieste* când bătu de ora unu p.m. Aşa cum stabiliseră.

Era îmbrăcată în nişte blugi decoloraţi şi un tricou. Părul ei blond, lung acum, era legat la spate.

Saint stătea la masa de la fereastră. Simţise cum o privea când dăduse colţul, pe strada Vallejo.

Comandă un cappucino şi apoi se aşeză la masă vizavi de el şi-i zâmbi. Saint îi răspunse la fel. Era mai tras la faţă decât îşi amintea şi foarte bronzat. Părea mai matur, mai autoritar şi foarte agitat. Îi părea rău pentru el, dar îşi ascunse sentimentele.

Saint o luă de mână şi apoi îi dădu drumul.

— Mă bucur că te văd.

J.B. Îşi trase mâna.

— Deci, zise ea stânjenită, Vera va sosi aici peste trei ore.

Puse benzile desenate cu *Starfire* pe masă, între ei.

Saint se uită involuntar la desene, comparându-le cu *Starfire* cea adevărată.

— Vrei un sandviş, o supă sau altceva?

Clătină din cap.

— Doar cafea. Am mâncat târziu de dimineaţă.

Apoi urmă o pauză încordată. Saint nu părea pregătit să spună ceva, aşa că îl întrebă:

— Ce mai face Arnie?

— Destul de bine. În toamnă îşi va relua activitatea. Are un nou proiect.

— Grozav.

J.B. Răsuci ceaşca între degete.

— Dar tu?

Saint ridică din umeri.

— Am terminat cartea. Şi caut un editor care s-o publice. Acum scriu scenariul, doar ca să mă distrez.

— Mă bucur.

J.B. Evită să-l privească. Fusese o greşeală să-l revadă. Acum, îşi dădu seama ce dor îi era de el. După ce îl părăsise, trecuse printr-o perioadă de singurătate amară, când plângea în fiecare noapte. Atunci când ieşise din restaurantul unde lucra ea, se dusese în bucătărie, leşinată de plâns. Restul personalului îşi întrerupsese lucrul un timp, ca s-o consoleze.

— Dacă băiatul ăsta mai vine să te necăjească, îi spusese bucătarul şef, învârtind cuţitul – lasă-l pe mâna mea.

Se gândise chiar să se întoarcă acasă. Nu în Corsica, dar destul de aproape, poate în Amarillo. Cel puţin ar vedea-o pe mama ei, din când în când.

Dar se dovedi inutil, pentru că mama ei n-ar fi vorbit cu ea.

— Târfo, o apostrofase la telefon. Să nu mă mai suni. Am aflat totul despre tine. Ştiu ce ai încercat să faci cu Floyd… Toată lumea ştie.

Şi apoi trântise telefonul. Lui J.B. Nu-i venea să creadă. Ce voise să insinueze mama ei? Ce se întâmplase? Când încercase din nou, suna ocupat.

Pe urmă, o sunase pe Charlene. Fata se arătase rece la început, dar apoi îi spusese:

— Ah, draga mea, ştiam că totul este o minciună.

— Care minciună?

Charlene părea stânjenită.

— Ce spun ei. Că te-ai dat la Floyd… Ştii tu… şi că te-a aruncat afară din casă.

— Presupun că te descurci destul de bine, zise Saint.

J.B. Îl aprobă mecanic.

— Am avut noroc că am găsit atât de mult de lucru. De ieri lucrez la o nouă reclamă – o băutură răcoritoare,

Breeze. Pentru reţeaua naţională de televiziune.

— Felicitări.

— Am dat proba la Los Angeles, dar filmările vor fi în San Francisco. Este destul de neinspirată…

Vorbea ca să umple timpul.

— O să plec totuşi la Los Angeles. De fapt intenţionez să locuiesc acolo, în toamnă…

— … şi mama ta, draga mea, ştii că se uită la bărbatul ăla ca la Dumnezeu. Crede orice minciună îi toarnă.

— Dar, nu se poate, mama n-ar fi în stare. Este lipsit de logică.

— Mama ta nu prea mai judecă în ultima vreme. Ştii, aude voci şi le răspunde. Spune că sunt oamenii din farfurie.

— Cine?

— Oamenii din farfuria zburătoare, de pe Marte, sau cam aşa ceva. Or să aterizeze pe pământ, cât de curând, or să ducă oamenii înapoi la Iisus.

— De ce pleci la Los Angeles, dacă ai de lucru aici? o întrebă Saint.

— Acolo este mai mult.

— Aha. Probabil că eşti ambiţioasă.

Era de la sine înţeles. J.B. Hotărâse că se va descurca grozav, va fi independentă şi îi va oferi un cămin mamei sale, undeva departe de Floyd, unde să-şi revină şi să

înveţe din nou să zâmbească.

— Da, sunt, îi răspunse ea.

După o pauză stânjenitoare J.B. Îi spuse:

— Îţi mulţumesc că o laşi pe Vera să stea la tine.

Bine că schimbase subiectul.

— De-abia aştept. Am discutat la telefon, l-am spus că poate să rămână în locul meu, după ce o să plec.

— Sunt convins că o să-ţi fie recunoscătoare.

J.B. Se uită la desene.

— Nicio problemă.

Le răsfoi una câte una. Ca de obicei, se simţea ciudat să observe ce mult semăna cu *Starfire* şi nu numai fizic. Se pare că Vera prinsese anumite nuanţe de expresie, chiar şi în benzile simplificate – sau poate, se gândi J.B., detaliile ies cu atât mai mult în evidenţă cu cât desenul este mai simplu.

Peste câteva ore, la aeroport, J.B. Se sprijini de balustradă, privind uşile duble care dădeau în vamă. Vera nu apăruse deocamdată.

Nici n-ar fi crezut că o să fie atât de entuziasmată.

— Hei! strigă Saint deodată, uite-o. Iat-o pe Vera.

O fată suplă, cu păr castaniu, apăru împingând un cărucior plin cu valize, peste care trona o mapă uzată de artist.

J.B. O căută pe adolescenta dolofană din Central Park

West.

— Unde?

Dar Saint îşi croise deja drum prin mulţime.

— Vera! Aici!

Fata se întoarse şi îl văzu. Radia de fericire.

Aceasta era Vera? Vera cea grasă? Nu se poate, îşi spuse J.B. Uimită. Arăta superb.

— Hei!

Saint o îmbrăţişă.

— Bun venit în California. Mă bucur să te văd. Ah, Doamne, nu te-ai schimbat.

Vera tresări, dezamăgită.

J.B. Îi suflă lui Saint.

— Prostule, nu vezi ce frumoasă este acum? Nu-ţi dai seama că a slăbit aproape douăzeci şi cinci de kilograme?

O îmbrăţişă şi ea.

— Arăţi nemaipomenit, nu-i aşa, Saint?

El împingea căruciorul cu bagaje spre ieşire.

— Sigur. Nemaipomenit.

— Şi ai slăbit mult.

— Într-adevăr, zise Saint cam târziu. Bine ai făcut.

J.B. Oftă în sinea ei. Probabil că a făcut-o pentru tine, se gândi ea. Şi apoi îşi dădu seama: Te iubeşte, Sloane St John Treadwell.

Apartamentul lui J.B. Se afla la al doilea etaj, pe o alee viu colorată, care conţinea o galerie de artă, un restaurant indian şi un bar zgomotos, un ring de dans, frecventat de diverşi clienţi, mai mult sau mai puţin civilizaţi. Dormitorul însă dădea în spate, într-o curte neîntreţinută, unde arbuşti de viţă de vie se împleteau cu plante sălbatice peste un gard dărâmat şi ruginit.

Saint stătea nemişcat, cu bagajele Verei în mână, privind lacom cămăruţa ordonată, biroul din lemn de pin, pe care erau aranjate periile şi cosmeticele, patul alb, îngust, acoperit cu o cuvertură ieftină, înflorată, din Sears, sofaua pregătită pentru Vera şi camuflată cu perne colorate. Se simţea copleşit să vadă locul unde dormea J.B. Căuta ceva personal de care să-şi agaţe sufletul înfometat, deşi nu exista nimic, nici măcar o fotografie de familie.

„N-are niciun rost, i-ar fi răspuns J.B., dacă ar fi fost întrebată. Până acum, am fost obligată să fug de trei ori. Şi să las totul în urma mea”.

În doi ani, ar fi putut să acumuleze bunuri materiale, dar îşi pierduse obişnuia. Cumpăra foarte puţine lucruri pentru ea şi economisea tot ce câştiga.

Se simţea stânjenită să-l vadă pe Saint studiindu-i camera. Aşa că îl scoase cât mai repede din dormitor.

— Vera trebuie să despacheteze, să-şi facă duş şi să-şi

aranjeze lucrurile.

Cinară la un restaurant italienesc aproape de casă. J.B. Îl alesese special, nu pentru mâncarea care era excelentă sau pentru preţurile rezonabile, ci pentru zgomotul, agitaţia şi activitatea care domneau acolo. Chelneri cu şorţuri mototolite trânteau platouri mari cu paste şi sticle cu vin negru pe mesele lungi de lemn; din tavan atârnau bucăţi de salam şi sticle de *Chianti* în mirosul de usturoi şi aer fierbinte caracteristic localului; răsunau arii din Puccini şi Verdi, şi toată lumea vorbea cu voce tare.

Nu exista pericolul unei discuţii intime şi, imediat după cină, o s-o ducă pe Vera la culcare.

Arăta deja palidă, obosită, dezorientată şi puţin tristă când ridică paharul.

— Noroc! Să bem pentru prima reuniune a trioului *Starfire!*

J.B. Spera ca Vera să nu fi observat că ea şi Saint nu dăduseră noroc între ei.

Vera se străduia, dar era clar că zgomotul din restaurant o copleşea. Se prefăcea că mănâncă, bea prea mult vin negru şi îl privea pe Saint, care n-o băga în seamă. Te rog, Saint, îl implora J.B. În gând, nu te mai uita la mine şi aruncă-i şi ei măcar o privire.

— Va trebui să vii la Tahoe, Vera, îi spunea Saint. Este foarte frumos. Poate te aduce J.B., nu-i aşa?

Fata zâmbi reţinut.

— Am un program foarte încărcat. Dar nu văd de ce n-ar putea merge singură. Este un drum uşor cu autobuzul.

Saint o implora din priviri, dar nu-l băga în seamă. Nu contează, îi venea să-i strige; faptul că suntem din nou împreună nu înseamnă că s-a schimbat ceva între noi.

Vera se uită de la unul la altul. Vru să spună ceva, dar glasul ei fu acoperit când trei chelneri ieşiră din bucătărie ducând un tort cu o lumânare şi cântând „La mulţi ani!”

J.B. Oftă. La dracu’, se gândi ea, de ce oamenii nu iubeau pe cine trebuie? Era o expresie pe care o auzise într-o piesă, probabil, deşi nu-şi amintea cum se numea. *Lanţul slăbiciunilor* şi se pare că se potrivea în cazul lor.

Vera îl iubea pe Saint. Saint o iubea pe ea, J.B. Şi ea? Pe cine iubea? îşi răspunse hotărât: o iubesc pe mama şi cred că o iubesc şi pe Melody Rose. Sunt rudele mele; indiferent ce-ar fi, pentru că nu sunt în stare să-şi poarte singure de grijă, o să le ajut eu.

Şi se gândi că, la urma urmei, aceasta era singura iubire adevărată.

Capitolul 10

Era o după-amiază liniştită şi caldă; golful San Francisco se întindea neted ca o oglindă lustruită; bărcile pluteau pe apă cu velele lăsate; un vapor înainta pe canal către Oakland, despicând valurile ca nişte panglici de mătase.

Vera stătea pe iarbă, cu picioarele încrucişate, la Marino Green, lângă portul de yachturi, urmărind filmările reclamei comerciale a lui J.B. Trebuiau să lanseze pe piață băutura răcoritoare acidulată *Breeze*, care sugera o notă de tinereţe, prospeţime şi savoare.

Zona era blocată de bariere; o cafenea în aer liber fusese ridicată chiar în dimineaţa aceea pentru decor, dar arăta cât se poate de autentică, cu măsuţe şi scaune albe, sub umbrele în dungi, de plajă, ghivece cu muşcate viu colorate şi un dozator Coca-Cola.

J.B., aurie şi superbă, într-o fustă scurtă de tenis şi o bluză albă, tivită cu roz stătea la una din mese cu un tânăr frumos. Se juca indiferentă cu o rachetă de tenis *Prince Pro,* legănând-o deasupra adidaşilor ei impecabili. Tânărul se trântise pe scaun şi se pare că adormise. Făceau o pauză, se gândi Vera, surprinsă de monotonia acestei activităţi. Bine că îşi adusese caietul de schiţe, ca să nu se plictisească.

Desenase un cameraman cu fluturi tatuaţi pe umerii lui solizi; un poliţist rezemat de portbagajul maşinii sale, păzind zona de filmare; o tânără femeie, încercând să stăpânească trei câini în lese, care se agitau pe la picioarele ei; J.B. La masă, cu bărbia sprijinită în mână, gânditoare, privind în gol.

Oare la ce se gândea? Vera stătea de aproape două săptămâni la J.B.

O plăcea foarte mult; era o fată bună, dar foarte retrasă. Ar fi dat orice să afle ce gândea J.B., mai ales ce simţea pentru Saint.

O sunase din nou azi-dimineaţă.

— Cum merge, Vera? Când vii cu J.B. Pe aici? N-a mai rămas prea mult timp.

— O să discut din nou cu J.B.

— O să fac tot ce pot.

J.B. Ridică mâna, când regizorul se îndreptă spre ea. Ţinea un megafon demodat în mână, prin care transmitea indicaţii.

— O.K., treceţi la treabă. Reluaţi-vă locurile. Mă refer la tine, Roy. Trezeşte-te. Şi, Roy, tu şi J.B. Staţi prea departe unul de altul. Apropiaţi-vă scaunele… O.K., cincizeci de cadre. Gata…

Un băiat ţinea o tăbliţă în dungi alb cu negru în faţa camerei de luat vederi.

— Filmăm!

J.B. Şi Roy se ridicară îndreptându-se către dozator. Schimbară priviri posomorâte.

— Tăiaţi! Grozav!

Şi acum, încă o aşteptare lungă. Vera văzu cum luau dozatorul de Coca-Cola şi aduceau altul, pe care scria BREEZE, cu litere de-o şchioapă. O fată în blugi îl dădu cu o substanţă uleioasă şi începu să-l lustruiască. Se agitau cu toţii să pregătească noul decor. Unul din reflectoare era uriaş şi se rostogolea înainte şi înapoi pe o şină, ca un trenuleţ.

Vera oftă şi se întinse pe iarbă. Se simţea obosită.

Încerca să-și spună că nu se acomodase deocamdată cu diferenţa de fus orar, dar trecuse prea mult timp. De fapt, ştia care era problema: era dezamăgită.

Ah, cât visase la sosirea ei în San Francisco şi la prima noapte cu Saint.

Dar, în visul ei, era singură, cu el, într-un local micuţ, romantic, nu la o masă lungă, de familie, cu J.B. Şi încă nu ştiu câţi italieni zgomotoşi, care-şi serbau ziua de naştere. Chelnerii cântaseră de nenumărate ori: „La mulţi ani, dragă Giulio…”. Toţi râseseră, strigaseră şi îl aplaudaseră pe acest Giulio, un bătrân zbârcit, fără dinţi, care arăta de cel puţin nouăzeci de ani, în timp ce sufla în singura lumânare de pe tort.

Vera se forţase să râdă, să zâmbească şi să aplaude, la fel ca toţi ceilalţi, toastând pentru trioul *Starfire*, deşi i se păruse oribil. Fusese epuizată de drumul lung cu avionul şi avea nervii întinşi la maximum. Deci, se presupunea că Saint şi J.B. Se despărţiseră. Dar nu era adevărat. Poate că J.B. Îl părăsise pe Saint, dar, în ceea ce-l privea, nu se schimbase nimic. O iubea încă.

Vera nu prea reuşise să adoarmă în noaptea aceea. Visele îi fuseseră tulburate de o paradă de feţe şi imagini derulate pe fundalul zilei de naştere a lui Giulio.

A doua zi de dimineaţă Saint sosise devreme s-o plimbe pe Vera prin oraş, aşa cum îi promisese, dar era evident că sperase să vină şi J.B. Şi fusese dezamăgit, văzând că plecase deja. Încercase totuşi să nu-şi exteriorizeze sentimentele şi se străduise s-o distreze pe Vera.

Şi poate că ar fi reuşit, dacă ea nu l-ar fi iubit atât de mult şi n-ar fi dorit să fie mai mult decât o plimbare amicală. Aşa, însă, percepu turul oraşului ca o derulare încâlcită de dealuri abrupte, monumente, vase şi poduri, culminând cu Golden Gate şi cu prânzul din Sausalito, unde admiră panorama oraşului.

— Este minunat, spusese Vera, indiferentă.

Saint comandase specialitatea casei – burger gen San Francisco, cu pâine acrişoară, servit pe un platou uriaş,

plin cu diverse garnituri. Pe Vera o apucase deodată dorinţa să devoreze tot ce era pe platou, dar reuşi să se abţină şi mâncă doar carnea şi o felie de roşie.

În timpul prânzului, discutaseră despre *Starfire*.

Saint îl sunase din nou pe domnul Solway, înainte să sosească Vera. Voia s-o vadă cât mai curând.

— Pare promiţător, îi spunea Saint. Cred că este cu adevărat interesat.

Grozav, se gândi Vera.

Dacă aş fi *Starfire,* ziua aceasta ar fi cu totul altfel. Aş fi fascinată, captivată, aş face lucrurile să evolueze aşa cum aş vrea. O dată, reuşise acest lucru. La fel ca *Starfire,* se prezentase la interviul lui Dorchester şi fusese angajată de Spring Kentfield. Avusese destul curaj să-şi înfrunte părinţii şi să plece la New York. Dar acum, amuţise. *Starfire* îşi pierduse puterea.

— Ai fost grozav. Îţi mulţumesc, adăugă ea.

— N-am uitat că ţi-ai pierdut serviciul şi ai fost deportată din cauza mea, zâmbi Saint. Măcar atâta lucru să fac şi eu pentru tine.

În drum spre casă, îi spuse:

— Vera, nu uita de Tahoe. În curând se termină vara. Arnie va reîncepe filmările, iar eu mă duc la New York.

Îi îngheţă sângele în vene.

— La New York? Vrei să spui… că o să locuieşti

acolo?

Clătină din cap.

— Nu. Doar pentru afaceri.

Vera răsuflă uşurată. Ce ironie, să vină tocmai până la San Francisco şi să descopere că Saint va pleca cât de curând. Îl întrebă:

— În legătură cu cartea ta? Ai aflat…?

— Nu. Este o problemă de familie. Va fi ziua mea. Împlinesc douăzeci şi unu de ani şi voi intra în posesia unui cont bancar.

— Oh! exclamă Vera. Ce drăguţ! O să dai o petrecere?

— Nu, dar… voi cina cu tatăl meu. Doar noi doi. Mi-a spus că vrea să discute cu mine. M-a sunat personal. Este pentru prima oară; de obicei o pune pe mătuşa Gloria sau pe ticăloasa aceea de doamna Gerrity.

— Mă bucur. Este minunat pentru tine.

— Va fi prima oară când cinăm singuri, împreună. Presupun că l-a impresionat faptul că urmez Colegiul. Dacă aş fi putut să-l anunţ că am vândut cartea, ar fi fost şi mai grozav.

— Mai ai destul timp, îi spuse Vera.

Când se întoarseră, J.B. Nu venise încă.

Saint ridică din umeri, resemnat, şi o sărută pe obraz.

— Mulţumesc pentru prânz. M-am distrat grozav.

— Şi eu la fel. Şi, Vera… nu uita să discuţi cu J.B. Despre Tahoe.

J.B. Stătea răbdătoare, în timp ce o fată îi pudra obrajii. Se gândea la altceva.

Încercase să calculeze toată după-amiaza câţi bani o să câştige din reclame. Destui. Şi numai Dumnezeu ştia câtă nevoie avea de ei.

Charlene o sunase cu câteva zile în urmă şi-i dăduse nişte veşti neliniştitoare. Floyd o părăsise pe mama ei.

— S-a ataşat de altă femeie, îi explică Charlene. Şi te rog să mă crezi că nu-i deloc grozavă. Are aproape cincizeci de ani, este solidă, dar a înnebunit după ea. S-a lăsat şi de băutură.

Foarte bine, se gândi J.B. La început. Cu puţin noroc, Floyd va ieşi pentru totdeauna din vieţile lor.

— Mama cum a suportat? se interesă ea.

— Nu prea bine, draga mea. Cred că l-a iubit cu adevărat. Dar el spune că l-a înnebunit cu farfuriile ei zburătoare.

— Ah, nu. Biata de ea.

— Şi, ca să fiu sinceră, cred că are nevoie de bani.

J.B. Îi trimise imediat două mii de dolari şi primi o carte poştală ilustrată.

„Te rog să nu-mi mai trimiţi banii tăi murdari”.

Deşi nu-i înapoiase.

La puţin timp după aceea – era imposibil să fi fost o coincidenţă – o sunase Melody Rose de la New York.

— Bună, draga mea, ce mai faci?

J.B. Nu vorbise demult cu Mei şi atunci îi trântise telefonul, furioasă. Mei *ştiuse.*

— O.K., mulţumesc, îi răspunse ea, rece.

— Da, îmi imaginez. Te văd mereu la televizor. Cred că te descurci foarte bine.

Oftă.

— Eu însă n-o duc prea grozav.

— Îmi pare rău, Mei. Angelo nu mai are grijă de tine?

— Doamne, Jo-Beth, s-a terminat demult cu el.

— Mă bucur.

Se opri şi apoi îi spuse, gata să izbucnească în plâns:

— Da. Ticălosul m-a dat afară, Jo-Beth. Acum lucrez într-un fel de club, în Times Square.

J.B. Îşi imagina despre ce fel de club era vorba.

— Ce-o să mă fac? Mi-a luat tot. Chiar şi hainele. Nu mai am cu ce să mă îmbrac. Şi n-am un ban. Ah, draga mea, mi-e dor de tine."

Începu să suspine.

— Mă gândeam că eşti sora mea, totuşi. Te-am ajutat când ai avut nevoie de mine. Am stat împreună. Acum îţi merge bine, Jo-Beth. Am nevoie de bani, trebuie să-mi trimiţi… măcar o mie de dolari. M-am împrumutat

de la un tip şi acum face presiuni. Mi-e frică, Jo-Beth…

J.B. Oftă. Ar fi putut să-i răspundă: „Nu-ţi datorez nimic, surioară. Las-o baltă”.

Dar nu avea inima s-o facă. Melody era singura ei soră. Şi era o victimă, la fel ca mama lor. Erau amândouă victimele unor bărbaţi ticăloşi. Aşa că îi spusese:

— O.K., Mei, o să văd ce pot face.

Aşa că avea nevoie de bani, nu glumă, se gândi J.B.

Era timpul să se extindă.

— Eşti nebună că nu te duci la Los Angeles sau New York, îi spunea agentul ei. Acolo ai avea mai multe posibilităţi.

New York? Nu se putea; nu avea de gând să se mai întoarcă acolo. Dar la Los Angeles se ducea cu avionul cel puţin o dată pe săptămână. Cel puţin n-ar mai cheltui atâta pe drum… Da, trebuia să se mute cât mai curând la Los Angeles.

Regizorul striga şi dădea din mâini.

— O.K. Să începem.

Se aprinseră luminile. Camerele de luat vederi se puseră în funcţiune.

Şi iat-o – maşina magică, căzând sclipitoare din cer – *Breeze* – care împlinea dorinţele tuturor.

J.B. Şi Roy se priviră încântaţi şi ridicară braţele

entuziasmaţi.

Roy trase de maneta aparatului, dar nu se întâmplă nimic.

— La dracu'! gemu Roy. S-a blocat.

— Tăiaţi!

Când camerele de luat vederi se strânseră, o cascadă de cutii sclipitoare *Breeze* se revărsară pe jos.

— Ei bine, oftă el, filosofic. N-ai niciodată de unde să ştii.

După aceea, Jo-Beth şi Vera se aşezară pe iarbă să bea *Breeze*, în timp ce cafeneaua era demontată şi încărcată în camion.

Vera învârti cutia între degete.

— Ţie îţi place? Mie mi se pare că are un gust oribil.
J.B. Ridică din umeri.

— Eu doar îl vând, nu sunt obligată să-l beau. Te-ai distrat? o întrebă ea. A fost interesant?

— Da, când se întâmpla ceva.

J.B. Râse.

— Adică o dată la câteva ore. Totuşi, ai desenat ceva.
Vera îi arătă carnetul. J.B. Răsfoi paginile, exclamând plină de admiraţie:

— Doamne, ce talentată eşti! Când te întâlneşti cu cei din sindicat? Parcă ar fi din Mafia!

— Marţi, săptămâna viitoare.

— Iisuse! Ai emoţii?

— Puţin.

— Ce vor? Ce ai de gând să le spui? Au văzut deja benzile desenate.

— Trebuie să le spun poveşti. Vor să fie siguri că pot să le furnizez poveşti pentru următoarele şase luni.

— Şi poţi?

— Deocamdată. Apoi, trebuie să continui cu ce vrea să facă *Starfire,* într-adevăr.

J.B. O privi surprinsă pe Vera.

— Cum adică?

Vera îi explică răbdătoare.

— Dacă este de părere că lucrurile ar trebui să evolueze altfel, o s-o ascult.

— Dar, Vera… se încruntă J.B. Este doar un personaj dintr-o poveste. Nu este reală.

— Ba este destul de reală.

Simţindu-se ciudat de entuziasmată, J.B. O rugă:

— Atunci, povesteşte-mi despre ea.

Vera îi răspunse încet:

— Este frumoasă şi are puteri deosebite…

J.B. Încuviinţă din cap. Ştia deja asta.

— Dar, este, de asemenea, foarte…

Vera se opri, ca şi când ar fi căutat cuvântul potrivit…

— … nesigură, aş putea spune. Mă refer la trupul ei.

Nu este obişnuită să aibă un înveliş. În lumea ei, este doar o creatură alcătuită din lumină şi energie. Putea călători oriunde în univers. Iar acum se simţea ca într-o capcană.

— Nu-i place să fie om?

— Ba da, uneori.

— Oamenii ştiu că este extraterestră?

Vera clătină din cap.

— Numai dacă le spune ea. O consideră fascinantă, deşi li se pare ciudată. Are ceva greu de înţeles.

J.B. O întrebă curioasă:

— *Starfire* se poate îndrăgosti?

— De un pământean? Nu prea ştiu. Încă nu mi-a spus. Emoţia o ameţeşte. Nu ştie cum s-o manevreze. Nu gândeşte cum gândesc şi simt oamenii. Nici n-ar putea. Arată ca o fiinţă omenească, dar nu este. Vine din spaţiu…

— Da, o aprobă J.B. Oh, da.

— Şi este superbă, bineînţeles. Planeta ei se află atât de departe, la ani lumină şi nu se poate întoarce acasă, până când nu-și încheie misiunea.

— Ce se întâmplă dacă dă greş?

— Nu poate. Dacă ar da greş, lumea ei ar fi distrusă.

J.B. Constată că îşi ţinuse respiraţia. Iar acum, îşi reaminti că *Starfire* era doar un personaj dintr-o

poveste.

— Ştiu cum se simte, biata de ea, şi o compătimesc, zise ea, deodată.

Vera îi răspunse cu o brutalitate neobişnuită.

— Atunci, n-o mai compătimi. S-ar simţi jignită.

— Se pare că o cunoşti foarte bine.

— Normal. Cel puţin…

O cuprinse incertitudinea.

— Am crezut că o cunosc.

Vărsă ce mai rămăsese din cutia cu *Breeze*. Priviră amândouă lichidul maroniu, acidulat, care se scurgea în pământ.

J.B. Remarcă:

— Bine că nu se află aici clienţii.

— Da.

Vera îi spuse după o clipă:

— Saint a sunat din nou, azi-dimineaţă. În legătură cu Tahoe.

J.B. Îşi pironi privirea în pământ, acolo unde se scursese *Breeze* în iarba uscată, fără să lase nicio urmă.

— Şi ce i-ai spus?

— Că o să te întreb.

— Nu s-a schimbat nimic, oftă J.B. Nu merg. Dar tu poţi să pleci. De ce nu? Va fi grozav, serios.

— N-ar fi drept să mă duc singură.

Vera inspiră adânc şi spuse:

R Pe tine vrea să te vadă, nu pe mine.

Încet şi hotărât, J.B. Zdrobi cutia goală de *Breeze* în mână.

— Aş fi preferat să nu fie aşa. Ştii, m-a durut, când am aflat că m-a minţit, murmură ea. Credeam că este diferit de ceilalţi bărbaţi. Dar nu este. Sunt toţi la fel. Vor să fii proprietatea lor. Şi apoi, după ce te obţin, te folosesc şi te aruncă, adăugă ea.

— Nu şi Saint.

J.B. Îşi feri privirea.

— Ba şi el. Doar este bărbat!

Arnie bătu la uşa lui Saint la ora unsprezece, ca de obicei, dar, văzând că scria de zor, nu îndrăzni să-l întrerupă.

Saint lucră încă o jumătate de oră. Apoi oftase, îşi pusese adidaşii, luase racheta şi se dusese după Arnie în camera cu jocuri.

Dar nu era acolo. Vernon şi un depanator se aplecaseră asupra televizorului, al cărui ecran era plin de puncte.

— Pe teren, îi spuse Vernon lui Saint.

Arnie se dusese să exerseze.

O.K. Grozav.

Saint ieşi, bucuros că Arnie plecase fără el, şi mai ales

că se stricase televizorul. Spera să stea un timp pe teren.

Lui Arnie îi plăcea să se uite la televizor în fiecare seară şi, foarte adesea, apărea faţa lui J.B. În diverse reclame: pentru lapte, loţiuni pentru ten delicat, sau saloane suedeze pentru tratarea părului.

Și nu va veni la Tahoe.

— Îmi pare rău, Saint, îi spusese Vera la telefon, am încercat.

Se opri în faţa casei uitându-se spre lac, care sclipea albastru-argintiu printre copaci. Se întorceau păsările migratoare. În aer se simţea toamna. Era frumos aici.

Oare J.B. N-o să-l ierte niciodată?

Saint închise ochii, îşi goli mintea şi apoi şi-o imagină pe J.B. Alături de el cu atâta forţă, încât ştiu că atunci când îi va deschide din nou, o s-o găsească pe alee, în faţa lui, privindu-l uimită şi puţin speriată. Se concentră atât de mult, încât îl apucă ameţeala.

Deschise ochii, plin de speranţe…

Dar aleea era goală, bineînţeles.

Saint lovi racheta de picior şi îşi spuse să nu fie prost.

Apoi, se îndreptă de spate şi porni pe cărare, să joace tenis cu Arnie.

Acum îl auzea clar cum se antrena. Dar parcă erau doi oameni.

Şi, când apăru după copaci, văzu într-adevăr că erau

doi.

Arnie şi o fată.

Ah, Doamne, fata era J.B.

Pulsul i-o luă razna. Dorinţa lui se împlinise! Ca prin farmec. Iar apoi, fata se întoarse să-l privească şi crezu că o să leşine de dezamăgire, pentru că nu era J.B., ci o ţipă oarecare, înaltă, cu păr blond.

Îi zâmbi şi-i făcu cu mâna, reluându-şi apoi jocul.

Arnie servi şi ea trimise mingea la un centimetru deasupra fileului.

Arnie respinse prea sus. Fata execută un voleu şi trimise mingea departe. Arnie sări, dar nu reuşi s-o intercepteze şi rămase cu mâinile în şolduri, gâfâind.

Fata râse.

— Game! exclamă ea.

Apoi, veni cu mâna întinsă.

— Bună! Sunt Fletcher Megraw.

Din spate, semăna foarte bine cu J.B. Aceeaşi statură, înălţime, păr şi chiar acelaşi mers. Dar din faţă nu, nici într-un milion de ani. Avea o figură drăguţă, ochi albaştri, rotunzi şi o buză superioară cărnoasă, pe care și-o mușca tot timpul.

Îl studie din cap până în picioare.

Arnie îi spuse:

— Este noua noastră vecină. Tatăl ei a închiriat

proprietatea alăturată.

— M-da, zâmbi Fletcher. Locuim la Valley şi acolo este foarte cald. L-am auzit pe Arnie jucând singur şi m-am gândit… nu cred că l-a deranjat.

— Abia acum mi-am dat seama, se plânse Arnie lui Saint. Este prea bună pentru mine. Joacă tu cu ea.

— Nu, spuse Saint, dar Fletcher se instalase deja în faţa fileului, aşteptându-l.

Se simţea îngrozitor de nefericit că Fletcher nu era J.B. Şi dezamăgirea lui amară îl făcu să joace feroce, lipsit de politeţe şi menajamente, servind mingea cu toată forţa. Juca, hotărât să câştige.

Dar îşi dădu seama imediat că se confrunta cu o parteneră pe măsură. Până la urmă, câştigă însă.

La sfârşitul setului, care se încheie cu 6-4 în favoarea lui, gâfâia şi tricoul lui roşu era îmbibat cu sudoare. Fletcher era entuziasmată de frumuseţea jocului. Zâmbea, cu ochii sclipind de satisfacţie. Saint observă că i se vedeau sfârcurile sub bluză şi îşi dădu seama că nu purta sutien. Îi întinse mâna peste fileu. Degetele ei erau fierbinţi şi foarte puternice.

Arnie îi spuse:

— Are noroc că a scăpat cu viaţă. Erai pregătit s-o ucizi.

— Ştie să-şi poarte singură de grijă, îi răspunse Saint.

Îi zâmbi stânjenit lui Fletcher, fiindcă nu se comportase deloc frumos. În niciun caz ca un gentleman. Şi nu avea nicio vină că nu era Jo-Beth.”

Fletcher îi zâmbi la rândul ei, dar surâsul ei i se păru ciudat, ca şi când ar fi împărtăşit un secret.

— Aşa îmi place. Să lupt până la moarte.

Mai târziu, după ce Fletcher îşi luase costumul de baie şi Eve le pregătise un picnic, plecară pe lac, să facă schi nautic.

Saint îl întrebase pe Arnie:

— N-ai prefera să nu vin?

Prietenul său îl privise surprins:

— De ce?

— Este drăguţă. Credeam că te interesează.

— Serios? Nu-i nimic, oricum te preferă pe tine, zise Arnie, pe un ton sec.

Schiară pe rând. Fletcher era foarte bună, aşa cum se aşteptase Saint şi apoi opriră barca în golful Carnelian.

— La Sand Harbour Cove este mai frumos ca aici. Nu-i departe. Am putea schia până acolo.

— Nu!

Saint se opuse cu atâta vehemenţă, încât o făcu să tresară.

Arnie îl privi mirat.

Saint încercă să se domolească; idiotule, potoleşte-te.

N-a spus-o special. De unde să ştie?

Îşi propusese s-o ia mai încet cu Fletcher. Era o fată drăguţă. O bună jucătoare de tenis şi nu semăna deloc cu J.B. Era diferită şi la trup: mai musculoasă, mai rotunjită. Se schimbase în nişte bikini albi, foarte sumari – un petic cu nişte aţe. Avea o cicatrice mică, roşiatică, la doi centimetri deasupra sfârcului. Saint se întrebă de unde provenea; de la o rană sau de la o arsură.

Şi nici nu avea rezerva înnăscută a lui J.B. Fletcher stătea pe marginea bărcii legănându-se, purtată de valuri, în timp ce mânca sandvişul. Desfăcuse picioarele în aşa fel încât Saint să-i vadă părul pubian, şaten-deschis, pe sub bikini. Observase şi Arnie, timid ca întotdeauna cu fetele, se înroşise şi întorsese capul.

Saint îşi ridică ochii şi văzu că Fletcher îl studia. Îi zâmbi lasciv şi îşi muşcă buza inferioară.

Saint nu reuşi să doarmă în noaptea aceea.

Se întinse pe spate în beznă, ştiind că luna poleia suprafaţa lacului. Se gândea la J.B. Şi era agitat.

Trecuse atât de mult timp de când trăia ca un călugăr, îi clocotea sângele în vene. Dorea cu disperare să facă dragoste cu J.B., dar, dacă nu se putea, nu voia pe altcineva.

Apoi, deodată, fierbinte şi turbulentă, dorinţa lui se transformă în furie. Cu ce drept îl făcea să se simtă atât

de nefericit?

Ar merita să…

Da.

Imaginea lui J.B. Se estompă încet, fiind înlocuită de faţa lui Fletcher Megraw.

Acum, în beznă, îşi aminti de gura ei, de dinţii albi, micuţi, de limba rozalie, sfârcurile întărite sub tricoul de tenis, părul pubian, cicatricea ciudată, care acum, în mintea lui, căpătase un caracter pervers.

Văzu din nou zâmbetul ei felin, în timp ce-l privea. Oh da, era atrăgătoare. Trebuia să acţioneze.

Era om, nu sfânt. Chiar dacă fusese poreclit aşa. Îi spuse furios lui J.B. În sinea lui: „Este numai vina ta”

Capitolul 11

— Am divorţat de mama ta de îndată ce a fost posibil, din punct de vedere al decenţei, după ce te-ai născut, îi spuse Sloane Treadwell senior lui Saint.

Saint nu ştia ce să-i răspundă şi se întrebă dacă se aştepta, de fapt, la un răspuns. Preferă să se uite în farfurie şi să numere feliile de raţă sălbatică, aranjate meticulos în formă de floare în jurul unei tulpini de orez. Erau şapte bucăţi de carne, iar între ele, două felii de portocală şi asparagus. Tatăl său luase cotlet de porc în sos tartar. Era o grămadă de carne roşie, cu un

gălbenuş portocaliu în centru, pe care Saint îl asemăna cu parodia unui sân de femeie.

Îl privi pe tatăl său cum îşi înfige furculiţa în gălbenuş şi-l răspândeşte metodic peste carne. Se strâmbă şi întoarse capul. Apoi, ridică din umeri, în noua sa haină *Versace,* luă o bucată fragilă de raţă şi se întrebă cât va mai rezista să stea alături de tatăl său.

La început, Saint fusese impresionat şi încântat de această invitaţie la cină – o masă în doi, în care tatăl îşi va accepta fiul, nu neapărat ca egal, ci ca adult raţional. Poate îşi va da seama, în sfârşit, că Saint merită atenţia lui şi vor începe să se cunoască unul pe celălalt. Tatăl său ar putea fi mândru de el, fiindcă nu profitase de poziţia lui privilegiată şi reuşise să se afirme prin propriile-i puteri, pentru că Saint îşi vânduse romanul până la urmă. Agentul lui îl sunase cu o zi înainte să plece la New York.

— Felicitări, Sloane. Ai primit o ofertă destul de bună. Nu-i rău pentru prima carte.

Arnie era entuziasmat.

— Vreau să fac un film după cartea ta şi să joc rolul lui Joe.

Mătuşa Gloria fusese la fel de încântată ca Punch.

— Ştiam că o să reuşeşti, Punch.

O rugase să nu-i spună tatălui său; voia să-i facă o

surpriză, la cină.

Saint uitase de supărarea pe care i-o pricinuise J.B. Şi o sunase imediat. Nu era acasă, bineînţeles, dar, cel puţin, Vera se bucurase pentru el.

— Este minunat, Saint. Cred că eşti într-al nouălea cer. Şi să ştii că am şi eu nişte veşti bune despre *Stării re*.

— Vom sărbători, de îndată ce mă întorc. Toţi trei. Trioul *Starfire* trăieşte din nou.

În prima dimineaţă, la New York, îşi vizitase noul editor, care se dovedise a fi o blondă entuziasmată, superb îmbrăcată, în jur de patruzeci de ani.

— Ne-a plăcut mult *Uşa închisă.* M-am săturat de case bântuite, lucruri care merg, copii paranormali şi prostii de genul acesta. Este un roman de groază actual, un coşmar real. O să-l comercializez ca pe o creaţie a anilor ’80. Şi eşti atât de tânăr! Câţi ani ai?

— Aproape douăzeci şi unu.

Îi zâmbise vesel.

— Cred că îmi amintesc cum este să ai aproape douăzeci şi unu de ani.

Dacă J.B. Ar fi cu el, s-ar simţi într-adevăr grozav. Dar era oricum destul de bine şi aşa.

Peste două zile, când împlini douăzeci şi unu de ani, Saint intră în posesia unui cont de cinci milioane de

dolari, lăsat de bunicul său, Treadwell. Fusese o mică ceremonie în biroul domnului Friedman şi Saint semnase zeci de documente. După aceea, mătuşa Gloria, mândră de el, îl luase la prânz, la *Colony*. Purta pălăria ei uzată de pai, peste părul prins în ace şi taiorul roz, *Chanel*, pe îl îmbrăcase ori de câte ori prânzise în oraş, în ultimii douăzeci şi cinci de ani; avea noroi proaspăt pe tiv. Saint bănuia că nu rezistase să mai aranjeze ceva în grădină, înainte să plece.

Tatăl lui nu-i însoţise. Îi spusese:

— Ne vedem la cină, Sloane. Îmbracă-te decent.

Saint nu avea un costum şi nu intenţiona să-şi cumpere unul, însă, se îmbrăcase cu grijă pentru această seară, în haina lui nou nouță – gri-perle, cu o dungă subţire roz – cămaşă bleumarin *Ralph Lauren* şi pantaloni albi. Îşi tăiase şi părul. Dar tatăl lui nu era deloc impresionat.

— Arăţi ca un gangster italian, Sloane. Sau un traficant de droguri. Unde ţi-e cravata?

Constatând că nu avea cravată şi nici nu intenţiona să poarte, o puse pe domnişoara Gerrity să schimbe rezervarea pentru cină.

Aşa că, în loc de localul preferat al tatălui său, un loc cu fotolii confortabile de piele, cotlete suculente şi separeuri solide din stejar, pline cu magnaţi între două

vârste, în costume cenuşii, ca el, iată că veniseră într-un restaurant modern, cu feţe de masă roz şi mâncare aranjată pe platouri uriaşe. Reproşul lui tacit era mai clar decât cuvintele.

Saint se uită la tatăl său pătrăţos, cenuşiu şi puternic, la fel de nepotrivit cu acest loc ca un monument de granit într-o seră plină cu flori tropicale. Nu voia să-şi strice buna dispoziţie. Îl întrebă:

— Dacă mama era atât de rea, de ce te-ai căsătorit cu ea?

— Pentru că era gravidă, îi răspunse tatăl său pe un ton sec.

Saint fu cât pe ce să fluiere, surprins. Nu-l mai văzuse vreodată pe tatăl său să-şi trădeze emoţia. Nu-şi exprima nici entuziasmul, nici afecţiunea, nici teama. Era ca un robot şi singurele lucruri care-l încântau erau afacerile. Dar o dată, totuşi, fusese şi el tânăr şi destul de uman ca să se îndrăgostească de o actriţă frumoasă, fie şi pentru o singură noapte. Saint puse furculiţa deoparte şi îşi studie tatăl cu mai multă căldură şi simpatie.

— Cu cine era gravidă, cu mine? îl întrebă el.

Tatăl său încuviinţă din cap.

— Atunci, cred că ai făcut exact ce trebuie, căsătorindu-te cu ea, spuse Saint.

— N-am avut de ales.

Tatăl lui rupse în două o baghetă de pâine prăjită şi începu s-o ronţăie cu dinţii lui puternici.

— A refuzat să avorteze.

Saint deschise gura, să spună ceva şi apoi îşi dădu seama că n-avea ce. Se jucă un timp, înmuind tulpina de asparagus în sosul olandez.

„Din punct de vedere logic, înţelegea, bineînţeles, încercă să se pună în locul tatălui său. Era în 1961. Oamenii gândeau altfel. Fusese revoltat, probabil, să afle că Spring era gravidă. Bineînţeles că îi spusese să avorteze… Dar, la alt nivel, se gândi: Cum a îndrăznit, ticălosul? Copilul acela eram *eu!* Tatăl meu voia ca mama să scape *de mine!* Şi apoi, se întrebă deodată: De ce *îmi spune toate acestea?* Şi ce rost are? Cel puţin, Spring a refuzat. Mulţumesc, mamă, se gândi el, poate că nu eşti chiar atât de egoistă pe cât mi-am imaginat.

Tatăl lui continuă:

— Nu avea niciun interes să scape de copil. Era miza principală pentru care se târguia.

— Nu înţeleg.

— Ah, Sloane. Gândeşte-te. Ea avea toate atu-urile. Dacă nu mă căsătoream cu ea şi nu-i fixam o sumă de bani, mi-a precizat foarte clar că o să regret. Amarnic.

— Ce-ar fi făcut?

— Ar fi dat totul publicităţii, bineînţeles. Compania

Treadwell Communications de-abia începuse să se pună pe picioare şi un scandal era tot ce ne lipsea. Îmi făcusem câţiva duşmani.

Nu-i de mirare, se gândi Sloane.

— Nu-mi permiteam să risc. M-am căsătorit cu ea, aşa cum mi-a cerut şi am plătit-o. Ne-am despărţit de îndată ce te-ai născut şi am introdus acţiunea de divorţ şase luni mai târziu. Era foarte lacomă.

Saint băuse un pahar de vin şi constată că îi căzuse greu.

— De ce-mi spui toate acestea? îl întrebă el.

— Pentru că este timpul să afli adevărul, Sloane; eşti destul de mare. Trebuie să înţelegi unele lucruri.

— Bine, mulţumesc, zise Saint, mecanic. Cred că am înţeles totul. Am fost o marfă, te-ai simţit înşelat şi nu m-ai iubit niciodată. Ai dreptate. Nu te învinuiesc.

Îşi strânse şerveţelul şi îl puse lângă farfurie. Acum nu dorea decât să plece mai repede de acolo. Se ridică şi-i spuse politicos:

— Mulţumesc pentru cină. Cred că acum ar fi mai bine să plec.

— Nu, Sloane. Aşează-te.

Tatăl său îi vorbise ca unui subaltern neascultător.

— N-am terminat.

— Vrei să spui că este mai rău decât atât?

— Cu siguranţă.

Saint se aşeză, fără să vrea.

Tatăl său bătu cu degetele în masă şi-l privi drept în ochi. Era pentru prima oară când o făcea. Apoi, continuă:

— Când mama ta mi-a spus că este gravidă, am înţeles că era în două luni.

Saint îl privi uimit. Ochii tatălui său se întunecaseră.

— Şi?

— Ei bine, m-a minţit. Era gravidă în patru luni sau chiar mai mult. Avea muşchi buni. Era dansatoare bună şi sarcina nu se vedea nici măcar la şase luni. Abia când te-ai născut, după spusele ei, la şapte luni, deşi se vedea că erai un copil la termen, de aproape patru kilograme, mi-am dat seama că folosise cel mai vechi truc din lume. Şi eu căzusem în capcana ei.

Saint clipi. Şi, după un moment de linişte, exclamă:

— Deci, vrei să spui că…

— Mi-a băgat pe gât copilul altui bărbat, zise tatăl său, brutal.

— Deci… nu eşti tatăl meu?

— Cred că am fost destul de clar, Sloane.

Saint amuţi. Toate sunetele din jurul lui se estompară. Nu mai auzea nimic, decât un ţiuit în urechi. În cele din urmă, îl întrebă:

— N-ai fi putut să mă dezmoştenești sau ceva de genul acesta? Nu erai obligat să te prefaci că sunt fiul tău.

Tatăl său zâmbi rece.

— În momentul acela, n-aveam chef de scandal şi nici nu voiam să mă fac de râs. Nu-mi trebuiau scandalurile mamei tale. Am acceptat inevitabilul. Te-am făcut moştenitorul meu, ţi-am dat numele meu, pe care, spre amuzamentul meu, am văzut că-l dispreţuieşti, dar am evitat să-mi apari în cale. Îţi mărturisesc sincer că nu suportam.

Oftă şi îşi sprijini bărbia în mâini, gânditor.

— Nu este o poveste prea frumoasă, dar am considerat că este de datoria mea să ţi-o spun. Ca să înţelegi de ce nu te-am băgat în seamă în toţi aceşti ani.

Se apropie un chelner.

— Doriţi ceva ca desert, domnilor?

— Sloane? îl întrebă tatăl său – de fapt nu era tatăl său. Prăjitura cu brânză nu arată deloc rău.

— Desert? se miră Sloane. Acum crezi că-mi mai arde de desert?

Chelnerul spuse:

— Astă-seară avem o delicioasă tartină cu căpşuni. Iar plăcinta este grozavă.

— Nu, mulţumesc.

Sloane clătină din cap. Se simţea ameţit.

Îl auzi pe tatăl său – pe *el* – spunând:

— Vreau o cafea. Decofeinizată. Şi tu, Sloane?

Saint clătină din cap.

Chelnerul făcu o plecăciune şi se retrase.

După o clipă, Saint îl întrebă:

— Şi cine este tatăl meu adevărat?

Bărbatul ridică din umeri şi se strâmbă.

— Habar n-am. Va trebui s-o întrebi pe mama ta. Poate o să-şi amintească.

Ah, Doamne, observă Saint, acum învârteşte cuţitul în rană. Bravo. Îl privi cu milă; cum putea fi cineva atât de crud şi de calculat? De fapt, nu era o cruzime; mai mult o răutate. Şi, de aici înainte, îşi spuse el, nu-ţi mai datorez nimic. M-am străduit. Te-am iubit. Dar acum s-a terminat.

— Îmi pare rău că am fost cam dur cu tine, Sloane, dar cred că îţi datoram adevărul. Ca să ştim cum stăm.

Saint împături şerveţelul şi-l puse pe farfurie.

— Da' de unde, zise el liniştit. Ai vrut să te răzbuni, atâta tot.

— Să mă răzbun? Nici gând. Nu fi melodramatic. Vorbeşti ca mama ta.

— Om meschin ce eşti.

Saint se ridică încet şi se sprijini de spătarul

scaunului, strângându-şi genunchii, ca să-şi oprească tremuratul. Suprema ironie ar fi fost să apară un tort şi să i se cânte mulţi ani trăiască, se gândi el.

— De ce nu mi-ai spus toate acestea cu câteva zile în urmă? Presupun că vrei să transferi contul meu. Nu ştiu despre ce este vorba, dar, dacă nu sunt fiul tău, înseamnă că nu am niciun drept asupra banilor.

Saint îşi aminti de după-amiaza aceea de iarnă, cu aproape trei ani în urmă, când rupsese o mie de dolari în fața domnişoarei Gerrity şi ce satisfăcut se simţise. Dacă ar rupe la figurat cinci milioane, s-ar simţi şi mai grozav.

— Ai rămas fiul meu legitim, Sloane. Banii sunt ai tăi, bineînţeles.

— Îmi câştig singur existenţa. N-am nevoie de ei.

— Oh, da… zise tatăl lui dispreţuitor, zece mii de dolari avans nu mi se pare mare lucru.

— Este un început.

Saint îi întoarse spatele şi plecă.

— Sloane, întoarce-te. Nu fi prost.

Pentru prima oară, Treadwell senior părea mai puţin încrezător, ba chiar speriat.

— Sloane! Nu uita cine eşti!

Saint îi aruncă o ultimă privire omului pe care îl iubise şi pe care încercase să-l mulţumească în toţi

aceşti ani şi-i spuse liniştit:

— Dacă aş şti, aş face o încercare.

Se îndepărtă.

Era o versiune reactualizată a drumului de acum trei ani.

Se trezi dând instrucţiuni regizorale în sinea lui.

Afară, stradă, noapte. Aerul este fierbinte şi umed. Pietonii umplu restaurantele, îndrăgostiţi, oameni care practică jogging, cei care îşi plimbă câinii, femei ieşite la cumpărături. Un tânăr, îmbrăcat într-o haină sport, italienească, foarte modernă, înaintează furios pe Fifth Avenue.

Trece pe lângă diverse clădiri binecunoscute şi apoi, pe Nintieth Street, o coteşte brusc spre Central Park. Traversează parcul întunecat, pustiu, de la est la vest, în linie directă, mergând indiferent, fără să se teamă, ca şi când ar fi fost protejat de furia care-l cuprinsese…

Saint merse până în Amsterdam Avenue şi apoi o tăie din nou, spre oraş. Merse până obosi şi se întoarse în apartamentul mamei sale pe la două dimineaţa.

Când intră în camera lui, constată că nu putea să doarmă. Se gândi să nu mai aştepte până dimineaţă şi oricum nu era nimeni acasă. Îşi făcu bagajele şi luă un taxi până la aeroportul *Kennedy*. Ajuns acolo se urcă în primul avion spre San Francisco.

Ajunse pe la jumătatea dimineţii, îşi luă *Jaguar*-ul din parcarea pe termen lung şi porni pe autostrada însorită, spre oraşul cufundat în ceaţă. Îl durea sufletul.

Fusese cumplit să afle că nu era un Treadwell, că tatăl lui nu fusese niciodată tatăl lui şi că mătuşa Gloria nu era şi nu fusese niciodată mătuşa lui. Simţea un gust amar, pentru că i se spusese cu atâta cinism şi fiindcă îşi irosise dragostea în toţi aceşti ani. Parcă ar fi fost un prost, se gândi el cu furie.

Când ajunse în oraş, emoţiile lui se uniră într-o singură dorinţă arzătoare.

Se îndreptă spre Telegraph Hill, ca şi când maşina lui ar fi fost prinsă într-o undă tractoare. Ştia că acum nu există decât o singură persoană din lume care ar putea să-l ajute.

Parcă pe o alee, lângă casa ei. Apoi puse degetul pe sonerie şi se propti în ea.

J.B. Deschise uşa.

Mai târziu, se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost. Vera – Vera, care era acasă aproape întotdeauna, dar atunci plecase la curăţătorie. J.B. Deschise uşa atât de brusc, încât fu cât pe ce să cadă peste ea.

— Doamne Sfinte, Saint, zise ea, supărată, să ştii că nu sunt surdă.

— J.B., trebuie să vorbesc neapărat cu tine.

O apucă atât de tare de braţe, încât gemu şi-l împinse.

— Încetează! Ce s-a întâmplat cu tine?

Îşi frecă braţele, aproape învineţite.

— Mă doare. Dumnezeule, Saint.

Dar el nu-i dădu atenţie.

— Am nevoie de tine, J.B. Lasă-mă să intru.

— Dar ai intrat deja.

— M-da.

Intră în living-room şi se împiedică de o valiză deschisă.

— Ce-i asta?

— Îmi fac bagajele.

— De ce? Unde pleci?

— La Los Angeles. La sfârşitul săptămânii. Mă mut.

Văzând ce surprins era Saint, se grăbi să adauge:

— Doar ţi-am spus.

În momentul acela, totul se prăbuşi în jurul lui. În starea în care era, Saint interceptă plecarea lui J.B. Ca pe o altă trădare.

— Nu se poate să pleci. N-o să te las.

N-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Îşi dădu seama imediat, când ochii lui J.B. Sclipiră mânioşi, dar nu putea să se abţină.

„N-o să te las”.

— Nu sunt proprietatea ta. Fac ce vreau, îi strigă ea.

— Dar am nevoie de tine aici, J.B., nici nu ştii ce s-a întâmplat… Doamne, J.B., te iubesc atât de mult, încât trebuie să te am…

O prinse şi o zdrobi la pieptul lui, dar fata se feri, zbătându-se. Saint nici nu simţi durerea când îl apucă de păr.

— J.B., te rog, pentru numele lui Dumnezeu… J.B., ştiu că şi tu mă iubeşti. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu. Ştiu asta. Trebuie să te întorci la mine. *Trebuie…*

Fata se desprinse din braţele lui.

— Nu trebuie să fac nimic. Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. Să nu te mai atingi de mine.

Se îndreptă spre ea, făcând-o să se dea înapoi.

— Dacă pleci la Los Angeles, vin şi eu cu tine. Te urmez.

— Nici gând. Saint, pentru ultima oară, lasă-mă în pace. Nu te vreau.

— Ba mă vrei, râse el. Haide, J.B. Nu-ți aminteşti ultima noapte pe yacht? A fost reală. Nu poţi spune că n-a fost.

Râse şi ea, cu răceală.

— Am jucat teatru, nu înţelegi? Mă prefăceam, ca de fiecare dată. Te foloseam, fiindcă aveam nevoie de tine. Dar acum nu mai am. Mă descurc foarte bine. Şi acum,

pentru numele lui Dumnezeu, pleacă şi nu te mai întoarce. Lasă-mă în pace. Nu mai suport.

Se sui în maşină şi o porni pe autostrada 80, către Truckee şi lacul Tahoe, cu vântul bătându-i în faţă. Trecu vâjâind pe lângă alţi şoferi, mai paşnici, depășindu-i brutal, imprudent, apăsând pedala de acceleraţie până la podea. Se uită în oglinda retrovizoare, aşteptând să apară inevitabila maşină a poliţiei, deşi ştia că este protejat de aura lui roşie, intensificată acum de mii de ori de această ultimă şi cea mai crudă respingere, ştiind că n-o să-l urmărească poliţia şi că nimeni nu putea să-l oprească.

Saint nu încetini decât când viră spre lacul Tahoe, pe şoseaua 80, unde o luă pe un drum de camioane, fără să bage de seamă umbrele verzi, răcoroase şi ochiurile de apă.

Descuie porţile mari de ia casa lui Arnie, intră cu maşina şi zări lacul printre pinii cu aromă plăcută, ascuţită.

Slavă Domnului că nu era nimeni.

Arnie plecase la Los Angeles.

Eve şi Vernon aveau liber toată săptămâna.

Un adevărat sanctuar. De ce nu se gândise de la început să vină aici?

Saint frână, într-un nor de praf. Trânti geanta pe

verandă, alergă la lac şi ieşi pe plaja dinspre cheiul părăsit.

Simţea nevoia să înoate cât mai mult, să se spele de toate emoţiile inutile, să înoate până la epuizare.

Saint se dezbrăcă şi plonjă în apa îngheţată. Era un şoc pentru trupul lui înfierbântat şi simţi că i se taie respiraţia, când ieşi la suprafaţă. Apoi, despicând luciul apei, fără să se cruţe, uită de frig. Simţea că îi amorţise pielea. Înotă cu ultimele puteri, iar apoi se întoarse pe spate şi pluti, privind cerul albastru, strălucitor. Apa lucea, calm. Era atât de linişte, încât aerul părea să vibreze.

Pluti timp de cinci minute, până îl apucă din nou frigul. Se uită la braţele lui palide, învineţite, la fel ca şi picioarele care se întrezăreau prin apă.

Saint înotă înapoi, spre doc, din toate puterile.

Îi tremurau braţele de oboseală şi dogoarea uscată a soarelui îi gâdila spatele. Îşi scutură capul, împroşcând picături reci şi…

— Ştiu că ai înotat, nu glumă, îi spuse Fletcher Megraw.

Saint îşi adună picioarele sub el. Îşi dădu părul la o parte din ochi şi o văzu. Stătea pe o pătură în dungi şi-l studia zâmbind prin ochelarii de soare în formă de inimă.

— Ce dracu' cauţi aici? o întrebă el, furios.

Fata ridică din umeri.

— Ţi-am auzit maşina. Mă plictiseam şi aveam nevoie de companie.

Saint se sprijini într-un genunchi.

— Lasă-mă în pace, Fletcher, o imploră el. Azi nu sunt o bună companie.

— A fost îngrozitor de plictisitor. Doar fata şi cu mine. Dar acum, a plecat la Sacramento, să rezolve nişte afaceri.

Îl privi cu ochii ei albaştri, sinceri, întinse mâna şi-i atinse braţul ud.

— Nu ştiu cum poţi înota în apa asta.

— Fletcher, ascultă-mă…

— Eşti un înotător destul de bun, nu-i aşa?

Îi studie pieptul gol – gâfâia după efortul depus – sfârcurile întărite de frig şi apoi, mai jos stomacul plat, picioarele musculoase.

— Sunt sigură că faci totul bine, îi spuse ea, cu subînţeles.

— Du-te acasă, Fletcher, o preveni Saint.

— De ce?

Îşi linse buzele cu limba ei roz, ascuţită şi, fără să se mişte, sutienul costumului ei de baie alunecă, lăsând să se vadă o jumătate de sfârc.

— Fiindcă n-am chef, se încruntă Saint. Vorbesc serios. Pleacă de aici.

Fletcher îşi linse din nou buzele şi acum îi zări tot sânul. Era tare, rotund şi bronzat pe jumătate.

— Văd că eşti tare furios, îi spuse ea. Ce s-a întâmplat, Saint?

Îşi strânse sfârcul uşor, cu degetele, şi apoi şi-l frecă încet, cu palma.

— Nu face asta, Fletcher. Nu acum.

— Semeni cu un animal sălbatic, cu colţii rânjiţi.

— Iisuse Cristoase, încetează! Nu te vreau.

— Haide, Saint. Nimic nu poate fi atât de rău.

Îşi scoase sutienul şi îşi luă sânii în mâini.

Saint îi privi şi apoi se uită drept în ochii ei. Fata îl studie zâmbind ciudat.

Se îndreptă spre ea, foarte încet şi o împinse pe spate, pe şipcile fierbinţi, ale docului. Se sprijini în brațe, aşezându-şi palmele de-o parte şi de alta a capului ei. Îi scoase ochelarii scumpi de soare şi-i aruncă în apă. Ochii albaştri ai lui Fletcher sclipeau ciudat şi îşi trecu din nou limba peste buza ei proeminentă.

— Eşti foarte senzual când te înfurii.

Saint îşi pierduse demult puterea de judecată. Acum era o fiinţă dezlănţuită, deşi undeva, în adâncul creierului său amorţit, auzea un glas care-i şoptea să se

oprească.

— Şi tu mă doreşti. M-ai dorit în ziua aceea, pe yacht. Nu poţi să negi. Mi-am dat seama…

Era aproape cuvânt cu cuvânt tot ce-i spusese el lui J.B.

Nu mai putea să suporte. Îşi înfipse mâinile în gâtul ei lipind-o de scândurile tari. Fletcher nu mai era Fletcher, ci J.B. Şi dorea să-i facă rău. Voia să se răzbune pentru toată durerea pe care i-o pricinuise.

Fletcher se zbătu sub el, dând din picioare, ţipând, înjurându-l şi lovindu-l cu pumnii în spate.

— Ticălosule! zbieră ea. Ticălos nenorocit.

Saint îi muşcă buzele sălbatic, până la sânge, iar Fletcher se luptă cu el până ajunse la orgasm. Fusese oribil, dar o satisfăcuse.

Zăcea peste ea, gâfâind, aproape inconştient. Prin ochii întredeschişi, peisajul se învârtea ameţitor în jurul lui în nuanţe de roşu şi negru, care se luminau, pe măsură ce îşi revenea şi…

— Ah, Iisuse Cristoase, zise Saint printre buzele crăpate.

Fletcher stătea liniştită sub el, plină de urme roşii, care se vor învineţi până mâine.

— Ah, Doamne, murmură Saint. Ah, Doamne, Fletch, îmi pare rău.

Se aplecă şi vomită în apă, deşi nu mâncase nimic de noaptea trecută.

— Ah, Doamne. Nu ştiu ce m-a apucat… N-am putut să mă stăpânesc… Ah, Cristoase…

Fletcher se ghemuise pe-o parte, cu faţa la el. Părea visătoare şi împăcată cu sine. Şi, spre mirarea lui, o auzi spunând:

— Ah, dar este O.K., zise ea, mulţumită. A fost grozav. Nu mi s-a mai întâmplat ceva atât de senzual. Mi-a plăcut. Eşti un armăsar dezlănţuit, când te înfurii.

Saint îşi sprijini capul de stomacul ei plin de vânătăi şi începu să plângă, neajutorat. Şi i se păru că îi mângâia părul.

Capitolul 12

Vera luă repede micul dejun compus din cafea fără zahăr şi o felie de pepene galben şi se apucă de lucru.

În ultima vreme, nu făcea altceva decât să muncească.

Economiile ei modeste se subţiau. J.B. Se oferise să. Plătească ea toată chiria, un timp, deşi urma să locuiască la Los Angeles.

— Mi-ar plăcea să ştiu că am un loc al meu, dacă trec prin oraş şi, oricum, vreau să contribui la lansarea lui *Starfire*.

Deşi era foarte generos din partea ei, Vera nu se

arătase prea încântată; simţea că *Starfire* devine din ce în ce mai puţin proprietatea ei. Şi nici nu voia să se îndatoreze prea mult faţă de J.B. Aşa că, în cele din urmă, se hotărâră să plătească chiria jumate jumate. *Starfire* va fi un mare succes.

— Avem încredere în *Starfire*, îi spusese Phil Solway, şi în tine.

Dar încrederea n-o ajuta să plătească chiria; n-o să scoată niciun ban, până când *Starfire* nu era lansat în ziarele din toată ţara şi acest lucru nu se întâmpla decât peste câteva luni.

Vera nu-şi imaginase că va dura atât de mult până să fie plătită.

Cei de la *Express Features* nu vor prezenta comics-ul cu *Starfire* celor din sindicatul ziariştilor până la începutul anului viitor. Cu condiţia să meargă totul bine, nu va fi editat decât în luna martie, cel mai devreme.

Iar ea va trebui să-şi găsească un serviciu, între timp – ceva, seara, ca să poată desena în timpul zilei, ceea ce ridica altă problemă. Vera nu avea permis de lucru. Trebuia să găsească un patron dispus să-i plătească în bani gheaţă şi care să nu pună prea multe întrebări. Acesta era alt motiv pentru care J.B. Fusese atât de generoasă cu chiria. Ştia foarte bine cum era să vrei să munceşti şi să nu ai acte.

Slavă Domnului că doctorul Wheeler îi trimitea bani prin banca din California. Nu-i convenea să profite de el, dar fusese foarte hotărât.

— O să te revanşezi când vor scoate tricouri cu *Starfire*.

— Foarte drăguț din partea lui, remarcă J.B., suspicioasă. Chiar prea drăguţ.

— Este un om bun.

— Pariez că urmăreşte ceva. Are el un scop, mai mult ca sigur.

Vera, care se temuse de acelaşi lucru, dar refuzase să se gândească, sări imediat.

— O să-i dau înapoi şi gata.

J.B. Încuviinţă din cap.

— Atunci este O.K.

Apoi o întrebă, prefăcându-se indiferentă:

— Ai mai auzit de Saint în ultima vreme?

— Nu. De ce?

J.B. Inspirase adânc, gata să-i răspundă, dar se pare că se răzgândise şi plecase peste câteva minute, la coafor.

Vera oftă, încercă să nu se mai gândească la Saint sau la bani, puse deoparte cana cu cafea şi începu să deseneze.

O desenă pe *Starfire,* cu părul auriu, îngheţat de ger, privind supărată dârele de petrol din apa care înconjura

nişte piscuri albe şi cadavrele păsărilor, focilor şi peştilor, care pluteau în marea poluată.

— Cum au îndrăznit să facă aşa ceva? zise *Starfire*.

(Vera o polei în gheaţă, să scoată în evidenţă frigul arctic, prin care *Starfire* umbla fără probleme, aproape dezbrăcată.)

— Cineva o să plătească pentru aceste abuzuri.

Din stradă, răsună uruitul unui motor, dar Vera se obişnuise acum cu motocicliştii şi nu-i mai băga în seamă. Era absorbită de munca ei.

Lată o minunată ocazie pentru efecte speciale – munţi înalţi, cu piscuri de gheaţă, gheţari, alunecând pe oceanul poluat, un vapor negru, apropiindu-se de *Starfire*, care mergea pe…

Prim plan: Preşedintele companiei Calco. *Suav şi frumos, în jur de cincizeci de ani, cu un trabuc mare, unsuros ca petrolul lui. Se adresează biroului executiv.*

Preşedintele: Dacă ne jucăm bine cărţile, vom ieşi basma curată. Toată responsabilitatea va apăsa pe umerii guvernului…

Prim plan: Starfire.

Starfire (porunceşte petrolierului): Dacă te apropii, o să regreţi!

Uruitul motorului se domoli. Vera se uită pe fereastră. Şi văzu că nu era o motocicletă, ci o maşină sport,

murdară de praf, cu parbrizul pătat de insecte moarte. Era parcată jumătate pe trotuar, sfidând semnul de staţionare interzisă. Saint stătea liniştit la volan, uitându-se la fereastra ei prin ochelarii lui de soare. I se părea ciudat cum îşi ţinea capul şi era obosit, din câte se vedea, dar Vera îşi alungă toate aceste gânduri. Nu conta decât că se afla acolo. Deşi, îşi reaminti că venise să 9 vadă pe J.B., nu pe ea.

În cele din urmă, opri motorul şi luă o sticlă de pe scaunul de lângă şofer.

— Bună Vera, zise Saint în prag, când deschise uşa. Eram în oraş şi m-am gândit să trec pe aici.

Inspiră adânc.

— J.B. Este acasă?

Fata încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi îşi spuse să nu fie proastă.

— Nu, îmi pare rău.

Saint închise uşa în urma lui.

— Bine. Voiam să te văd.

Se înveseli.

Saint continuă:

— Avem ceva de sărbătorit, ai uitat? Cartea mea şi *Starfire*. S-au vândut exact în aceeaşi săptămână. Planetele au fost probabil într-o poziţie favorabilă. Nu-i aşa?

Îşi scoase ochelarii, care-i lăsaseră urme de praf pe obraz. Pielea din jurul ochilor părea vânătă.

— J.B. Se întoarce repede?

Vera se întristă din nou. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Are o filmare la Fort Crankite. O să vină târziu.

Dar el se arătă încântat, în mod ciudat.

— Foarte bine.

Părea foarte obosit. Intră în living-room clătinându-se şi Vera se întrebă dacă nu cumva era beat, dar nu, era de-abia ora unsprezece dimineaţa.

— Felicitări, îi spuse Saint. La mulţi ani!

— Nu este ziua mea de naştere.

— Ştiu. Dar a fost a mea. Destul de curând.

Scoase o sticlă de *Domaine Chandon But*, o agită şi începu să desfacă sârma. Încălzită şi scuturată pe drum, şampania făcu dopul să ţâşnească în tavan. Saint rămase liniştit, privind solemn cum i se scurgea spuma pe degete, în timp ce Vera se repezi să aducă pahare.

— Şi am douăzeci şi unu de ani, îi reaminti Saint, să nu uiţi că am douăzeci şi unu de ani. Pot să intru într-un bar şi să comand o băutură. Şi trebuie să mă servească.

Apoi adăugă, ostentativ:

— Pot oricând să-mi plătesc consumaţia. Am o mulţime de bani.

— Foarte bine. Cum a fost cina cu tatăl tău? îl întrebă Vera.

Saint îşi înălţă capul şi o privi. Fata se uită în gol.

— Am mâncat raţă, zise el, după o clipă. Raţă sălbatică. Şapte bucăţi. Iar el… se încruntă, ca şi când s-ar fi concentrat profund. El… a mâncat sân de femeie.

Vera se cutremură. Îşi spuse că ori auzise greşit, ori el nu-i răspunsese la întrebare. Oricum, cina cu tatăl său părea un subiect neplăcut şi se gândi să abordeze lucruri mai sigure.

— Povesteşte-mi despre cartea ta.

Saint se supuse. În timp ce discuta despre roman, deveni mai coerent. Bău şampania, se entuziasmă, dădu din mâini şi se exprimă cu verva lui caracteristică. O plăcea pe editoarea lui, avea încredere în ea şi în ideile ei. Trebuia să rescrie unele pasaje, dar nu prea multe şi fusese de acord cu schimbările propuse. Credea că o să-i scurteze conţinutul.

— O publică toamna viitoare. Au spus că octombrie este o lună bună.

— Înseamnă peste un an, zise Vera, mirată că totul dura atât de mult. Şi acum ce o să faci?

Saint trânti paharul pe măsuţă.

— Scriu scenariul. Am ajuns deja la jumătate şi va fi grozav. Îmi place mai mult decât să compun romane.

Este nostim să creezi un lucru pe care-l poţi vedea.

Îşi ridică privirea. Îi sclipeau ochii şi zâmbea cu adevărat. Vera se relaxă.

— Şi acum, este rândul tău, o îndemnă el.

Vera îi povesti despre întâlnirea cu *Express Features.*

— A mers bine, doar că trebuie să-mi controlez vocabularul.

— Bineînţeles. Doar scrii pentru copii. Nu poţi folosi un limbaj obscen.

Vera chicoti.

— Nu, Saint. Se refereau la cuvintele pe care le folosesc. *Starfire* sună prea englezeşte. Şi nu ştiu să redau limbajul uzual.

— Acesta este contractul tău?

Fără să-i ceară voie, Saint îl luă şi începu să-l citească.

— Înţelegerea între autor şi compania editorială *Express, o* corporaţie… L-ai citit, Vera?

— Bineînţeles.

— Eu te-am băgat în această afacere şi vreau să iasă aşa cum trebuie. *„Express Features* este de acord să plătească autorului cincizeci la sută din venitul brut… încasat de *Express Features* din vânzarea publicaţiilor, după scăderea cheltuielilor de producţie."

Se încruntă.

— Iau cincizeci la sută din tot, ai înţeles asta?

Fata încuviinţă din cap.

— Spun că este normal, pentru că ei îşi asumă riscul, nu-i aşa?

— Probabil. Dar mi se pare cam mult. O să câştigi destui bani?

— Nu prea. Doar câteva sute de dolari pe lună, după ce vor vinde aproximativ cincizeci de periodice. Au spus că bani mulţi se câştigă din cărţi, prostituţie şi droguri.

— Cu condiţia ca *Starfire* să aibă succes.

Saint parcurse contractul cu grijă şi apoi îl trânti pe masă.

— Cred că este în ordine şi foarte legal. Dacă-l semnezi.

— Bineînţeles că o să-l semnez.

— Mm.

Saint răsfoia acum noua serie de desene. *Starfire* în zona arctică forţând un petrolier să se îndepărteze de Coastă prin puterea voinţei ei. Le studie atent, încruntat.

Vera bău încă un pahar de şampanie. Caldă, nu era la fel de bună. Poate ar trebui să prepare nişte cafea. Oricum, lui Saint i-ar prinde bine, mai ales că va conduce şi băuse deja. Se ridică. Afară lângă *Jaguar*, paznicul parcării scria într-un carneţel.

— Saint! Repede! O să te amendeze.

Dar lui nu-i păsa. Se uita atent la faţa lui *Starfire*, în timp ce privea mormanul patetic de animale moarte, înnegrite de petrol.

— Nu contează, atâta timp cât nu mă bagă în puşcărie, zise el, absent.

— Dar…

— Lasă, Vera, ascultă-mă…

— … ai putea totuşi.

— Nu contează. Şi acum, vino aici.

Ascultătoare, se sprijini de umărul lui. Saint atinse faţa lui *Starfire* cu vârful degetului.

— Ai prins expresia potrivită din câteva linii. Ştiu exact la ce se gândeşte. Şi ce simte. Şi încerc să transpun în cuvinte.

Vera se înroşi, încântată.

— Îţi mulţumesc.

— Şi ochii… sunt atât de profunzi.

Apoi, Saint îi spuse:

— Dar sunt de acord, în privinţa scrisului. Nu este la fel de bun ca desenele. Ai nevoie de un scriitor.

— Da, îl aprobă Vera, dar nu-mi permit să plătesc unul.

— Nici n-ai nevoie.

— Dar cum…?

— O să mă ocup eu.

— Da?

Vera zâmbi entuziasmată.

— Vorbeşti serios? Ar fi minunat…

— Cu o singură condiţie.

— Bineînţeles.

— Atunci este O.K. Poţi să-i suni pe cei de la *Express Features* şi să le spui că ai o ofertă mai bună.

— Mai bună…

Vera îl privi uluită.

— Care ofertă? Nu înţeleg.

— *Starfire* este prea bun pentru ziarele de divertisment. Şi nu trebuie să fie proprietatea unui sindicat. Are nevoie de propria libertate. Ceea ce vreau să-ţi propun, zise Saint, hotărât, este ca noi doi să facem afaceri împreună. Vom fi editori de comics-uri. Vom scoate o carte care va face senzaţie. O publicaţie a anilor ’90, cu personaje adevărate, nu doar eroi de benzi desenate. O să le oferim frumuseţe, groază, sex şi imaginaţie. Vom aborda problemele fierbinţi ale acestei perioade, aşa cum ai început tu – poluarea zonei arctice, ploile acide, deşeurile radioactive… *Starfire* trebuie să salveze planeta sau să moară, împreună cu noi toţi. Ah, *Starfire* va fi grozavă, Vera, va fi eroina generaţiei noastre, va deveni un personaj clasic.

Îi zâmbi, dar zâmbetul lui era trist şi sardonic.

— Am o mulţime de bani, Vera. Cinci milioane de dolari. Mă întrebam ce să fac cu ei.

Luă din nou contractul şi-l rupse în două, aruncându-l pe podea.

— De data aceasta va trebui să-mi ajungă, în loc să rup sute de mii de dolari.

Vera habar n-avea la ce se referea. Clătină din cap, ameţită. Probabil că era beat, mai mult ca sigur, deşi nu părea. Dar beat sau nu, avea o încredere neţărmurită în el.

— Aşa că va trebui să toastăm din nou, zise Saint, pentru parteneriatul nostru.

Parteneriat. Vera nici nu îndrăznea să se gândească: Suntem parteneri; o să-l văd tot timpul. Vom lucra împreună. Îşi reaminti că, de data aceasta, voise să discute cu ea, nu cu J.B. Ah, va fi minunat. Da continua să ignore glasul care-i şoptea că nu era în regulă ceva. Saint umplu din nou paharele.

— Pentru asocierea noastră, repetă el, ciocnind. Ce zi. Majoratul meu, succes, parteneriat. Şi mai e ceva… Era cât pe ce să uit.

Se strâmbă.

— Felicită-mă, Vera. Mă însor.

Vera rămase şocată, uitându-se la uşa închisă. Auzi

uruitul Jaguar-ului pierzându-se în jos, pe deal. Se însura.

Apoi, acţionând din instinct, se repezi orbeşte la frigider ca la un prieten demult neglijat, singurul, pe care se putea baza în momentele grele. Dar J.B. Nu se mutase încă, aşa că nu găsi decât *Seven-up* dietetic şi iaurt.

Când J.B. Se întoarse târziu, după-amiaza, încărcată cu ambalaje, pentru mutare, Vera îi spuse:

— Ghiceşte ce am aflat. Saint se căsătoreşte.

J.B. Nu reacţionă la început. Vera o urmări cum ia nişte clame de pe un raft înalt şi le aruncă pe pat. În cele din urmă, îi răspunse cu un glas sugrumat:

— Nu te cred.

— Dar este adevărat.

J.B. Aşteptă, crezând că totul era o glumă, dar când Vera amuţi, privind-o cu braţele încrucişate, o întrebă în şoaptă:

— Îţi baţi joc de mine? Chiar este adevărat?

Şi apoi, văzând că nu-i răspunde:

— De unde ştii? Cine ţi-a spus?

— El. O cheamă Fletcher Megraw.

— Dar cine este? N-am auzit de nicio Fletcher Megraw.

— A cunoscut-o în Tahoe. Arnie spune că tatăl ei a

închiriat casa alăturată. Creşte cai de curse. Este blondă şi joacă tenis grozav.

J.B. Repetă încet:

— Joacă tenis grozav.

Vera întrebă:

— Ştii ceva despre toată această poveste? Pari surprinsă, dar nu suficient de mult, dacă înţelegi ce vreau să spun.

J.B. Clătină din cap.

— De unde să ştiu?

— Arnie este foarte îngrijorat. Consideră că face o greşeală.

Arnie spusese, de fapt:

— Fletcher are ceva care nu-mi place, Vera. Pare o persoană cumsecade, este drăguţă, dar ascunde un lucru ciudat.

— Este prea repede. Mult prea repede! exclamă J.B.

— Arnie afirmă că n-a întâlnit-o decât de câteva ori, o aprobă Vera, şi nu s-a arătat prea încântat de ea.

J.B. Se îndreptă spre fereastră, palidă la faţă, învârtind între degete o clamă galbenă. Vera o privea curioasă. Ştia într-adevăr ceva. Între J.B. Şi Saint se petrecuse ceva, de care Vera habar n-avea.

— Poate este gravidă, zise J.B., în cele din urmă.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— De unde ştii?

— Nu poate fi gravidă, îi explicase Arnie, sau dacă este, n-ar fi avut când să-şi dea seama.

— Oricum, continuă ea, stânjenită ca o fată bătrână, nici măcar nu ştiu dacă au… fost împreună.

Vera o privea neclintită pe J.B. Ce s-a întâmplat? îi venea strige. Şi când? Dar ştia că J.B. N-o să-i spună. J.B. Nu discuta niciodată despre lucruri importante.

La început, vestea căsătoriei lui Saint i se păru insuportabilă, dar timpul trecea şi nunta era abia peste o jumătate de an.

— La sfârşitul primăverii, îi spuse Saint, la următoarea lui vizită. Niciun designer nu s-a angajat să o facă mai devreme.

— Designer? întrebă Vera, uluită.

Nu se gândise niciodată că la o nuntă era nevoie de altcineva, în afară de o mireasă, un mire şi un notar.

— Pentru ce?

— Pentru efecte speciale, îi explică Saint, răbdător. Cadru, ambianţă, culori.

— Parcă s-ar face un film.

Saint o aprobă.

— Exact. Vrea ceva sudic, ca în *Pe aripile vântului*. Crinoline, gentlemani drăguţi, grătare în aer liber, azalee, tot tacâmul. Şi trebuie să fie în mai sau iunie,

pentru atmosferă. Dar mai este mult până atunci, zise el nerăbdător. Hai să nu mai discutăm despre asta. Vino Vera, avem treabă.

Acum când cuvântul „nuntă” se reduse la un eveniment îndepărtat, Vera fu capabilă să se convingă pe sine că nu se va întâmpla niciodată cu adevărat şi reuşi să uite, aproape.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Fletcher era din ce în ce mai ocupată cu invitaţiile, alegerea cadourilor şi pregătirea nunţii, iar Saint, aparent indiferent, îşi dedica tot timpul lui *Starfire*.

O vedea pe Fletcher numai în weekend.

Nici măcar nu discuta despre ea, ceea ce era foarte bine, pentru că Vera n-ar fi avut chef să audă. În timpul săptămânii îl avea pe Saint numai pentru ea, fiindcă şi J.B. Era plecată.

Vera era din ce în ce mai fericită. Şi Saint părea fericit. Îi plăcea să fie cu ea şi, mai ales, era încântat de noua lui postură de editor.

Crease o companie, numită *Starfire* Încorporated, cu un capital de trei mii de dolari şi îi fixase Verei un salariu de patru sute de dolari pe lună, spre mirarea ei.

— Nu pot accepta asemenea sumă. Sunt banii tăi.

Dar acceptase până la urmă, când îşi dăduse seama că va putea săi înapoieze banii lui Donald Wheeler şi când

Saint insistase.

— Nu înţelegi, Vera. Trebuie să plăteşti pentru adevăratul talent. Nu trebuie să fie ieftin.

— Dar nu este corect să fii plătit pentru un lucru care-ţi place şi l-ai face oricum.

— Încetează. Nu mai fi atât de scrupuloasă. Tu trebuie doar să desenezi.

Găsise o firmă de grafică, care era nu numai nouă şi dornică să lucreze, dar avea şi o excelentă tipografie. Vera îşi adaptase desenele formatului de comics. Saint îşi petrecea ore în şir la telefon, negociind calitatea, culoarea hârtiei şi termenele de livrare. Se întâlnea cu distribuitorii. Iniţie o campanie de reclamă şi trecu la acţiune.

Apoi, bineînţeles, rămânea scrisul. Cumpără un computer cu un sofisticat program software pentru grafică în diverse culori, care o îngrozea pe Vera.

— N-o să fiu niciodată în stare să manevrez aşa ceva. Şi ce dracu' înseamnă *mouse microsoft?*

— Vei învăţa. Este uşor.

Pentru Saint era, bineînţeles. Absorbea noutăţile mai rapid ca un computer. Stătea acolo şi se uita la imaginile de pe ecran, la textul scris de el, la casetele cu dialoguri, gândindu-se la efecte scenice. Tăia, schimba, suprapunea şi apoi striga:

— Gata! Este *grozav*.

Sau:

— Nu merge. Stai aşa…

Sau:

— Uite, Vera, ce-ai zice să facem aşa – un prim plan dublu, *Starfire* şi senatorul, coloraţi în nuanţe palide de albastru şi cenuşiu, ca să arătăm că se gândeşte la noi şi apoi doar *Starfire* singură, în apele poluate, cu animalele moarte.

„Cineva va plăti pentru acest măcel… asemenea oameni n-ar trebui să trăiască.”

— Imaginează-ţi totul ca un film, zise Saint. De fapt, nu este decât un scenariu.

Zilele treceau repede. Vera şi Saint lucrau şi învăţau, îşi împărtăşeau cunoştinţe şi idei. Desenele Verei deveneau mai curate, mai îndrăzneţe, iar dialogul lui Saint, din ce în ce mai nuanţat.

Apoi, veni Crăciunul şi Saint dispăru în Central Valley să-şi petreacă sărbătorile cu familia Megraw. Pentru Vera era un şoc neplăcut, deşi ştia că ar fi trebuit să se aştepte la acest lucru. Însă, până acum, Vera nu se gândise la Fletcher şi la tatăl ei ca la viitoarea mireasă şi viitorul socru, ci doar ca la familia Megraw, pe care Saint îi vizita în weekend-uri.

Pe măsură ce plecarea lui se apropia, devenea din ce

în ce mai posomorât. Era evident, se gândi Vera cu satisfacţie, fără să vrea, nu doreşte să-i vadă. Şi, după ce înghiţi nişte gin cu tonic, avu destul curaj să-l întrebe:

— De ce, Saint? De ce te căsătoreşti cu ea? N-o iubeşti, nu-i aşa?

— O plac.

— Nu este de ajuns.

— Bine atunci, îi sunt dator.

— Tot nu este de ajuns ca să te căsătoreşti cu cineva. Şi cum adică îi eşti dator? Ce?

— Pentru că, o dată, când am fost… supărat şi am făcut ceva destul de rău, ea s-a purtat frumos cu mine, deşi n-ar fi trebuit.

— Ce rău ai făcut?

— Îmi pare rău, Vera. Este problema mea.

— Dar, Saint…

— Ți-am spus că este problema mea.

Şi apoi încheiaseră discuția.

Oricum, pe măsură ce se apropia vacanţa, îşi făcea griji pentru Vera şi o impresiona. Cel puţin, lui îi păsa.

— Nu-mi place să te las singură, dar nu pot să te iau la Megraw. Chiar dacă ai vrea să vii.

— Nu vreau, însă îţi mulţumesc.

— Dar ce o să faci singură? Ţi-am ocupat tot timpul. Nu cunoşti alţi oameni.

Vera se gândise să se întoarcă în Anglia, pentru Crăciun, dar renunţase repede la această idee. Nu îndrăznea să iasă din ţară; nu-i ieşise încă viza de rezidenţă şi, fără ea, nu ştia dacă va mai putea să se întoarcă, încercase să-i explice mamei sale.

Dar n-o înţelesese. Îi scrisese o scrisoare lungă, intenţionând să o facă pe Vera să se simtă vinovată.

„Parcă aş fi un câine bătrân, de care nu mai are nimeni nevoie. Ce rost are să ai copii, dacă te părăsesc în clipa când ai nevoie de ei? Ştiu, bineînţeles că nu m-ai iubit niciodată cu adevărat, dar…”

Vera îi trimise mamei sale un coş foarte scump, plin cu delicatese pentru Crăciun.

„Sigur, a fost o idee bună, îi scrisese mama ei, dar nu era ce-mi doream. Eu voiam s-o văd pe fata mea”.

Se întrevedea a fi o sărbătoare singuratică, deprimantă, dar nu fu aşa, pentru că Donald Wheeler veni în SUA şi o invită să-i viziteze familia în Nappa Valley.

Saint remarcă înţepat:

— Doctorul Donald Wheeler pare un prieten apropiat.

Vera îi explică în grabă.

— Oh, da. A avut grijă de mine de când mă ştiu. Este un om minunat. M-a ajutat să slăbesc, mi-a împrumutat bani…

— Acum este prietenul tău?

— Nu, bineînţeles.

— Ai vrea să fie?

— Doamne Sfinte, Saint, ce idee! Este bătrân. Are aproape patruzeci de ani.

Însă, spre surprinderea ei, constată că era încântată să-l vadă pe Donald Wheeler şi se simţi minunat în săptămâna petrecută la ranch-ul mamei sale din Nappa Valley – până de Revelion.

Mama lui Donald era Anna Bardelucci Wheeler, din vestitul clan de viticultori din Nappa Valley. Îl cunoscuse şi se căsătorise cu tatăl lui Donald, un medic englez, în timpul perioadei de recuperare din California, după ce stătuse într-un lagăr de prizonieri în Filipine în timpul celui de-al doilea război mondial. Donald se născuse la Londra, unde tatăl său se întorsese să-şi continue practica medicală întreruptă, deşi Anna nu se adaptase niciodată cu clima, mâncarea sau oamenii. Când soţul ei, care avusese întotdeauna o sănătate fragilă, murise de bronho-pneumonie, după o iarnă grea, Anna îşi dusese imediat fiul în California, iar apoi preluase afacerea cu vinuri a familiei, pe care o conducea şi acum cu fler şi energie. Era o femeie veselă, de şaizeci şi cinci de ani, cu păr roşu, presărat doar cu câteva fire albe şi îşi petrecea timpul cutreierând

proprietatea într-un jeep stropit de noroi.

Vera o considera puţin cam impunătoare, însă, din momentul în care Anna descoperise că Vera nu ştia aproape nimic despre struguri, i se păru complet neinteresantă. I se adresa cu o vagă politeţe. Lui Donald i se părea comică situaţia.

— Nu te îngrijora, îi spunea el, mama este o fanatică. Nici pe mine nu mă mai bagă în seamă.

De fapt, Vera se bucura atât de mult să-l vadă, încât începu să-i spună Donald, în loc de „doctore Wheeler” şi îi plăcea că avea cu cine să vorbească. Donald era încântat de progresele făcute cu *Starfire* şi o lăudă pe Vera pentru realizările „sale artistice şi pentru faptul că îşi menţinuse silueta. Îi spuse despre noua companie înfiinţată, despre succesul lui J.B. La Los Angeles şi despre Arnie, se pare, complet reabilitat. Plecase la Sun Valley, Idaho, unde făcea un film.

Însă, în noaptea de Anul Nou, Donald strică aproape totul, când îi spuse:

— Deci, îl iubeşti în continuare pe Saint.

Îl apucase ca din senin. Probabil că faţa ei o trădase.

— Ştii, este singura persoană de care nu mi-ai vorbit.

— Se însoară.

— Da. Am bănuit.

La miezul nopţii, o sărută sub vâsc, printre o mulţime

de invitaţi care sărbătoreau noul an. Era un sărut hotărât, care o uimi pe Vera.

— Te rog să nu faci asta, Donald.

— Presupun că ştii ce simt pentru tine. Ce am simţit întotdeauna, de fapt. Crezi că sunt un pedofil sau cam aşa ceva? Că mă ţin după fetiţe?

Se înroşi la faţă, clătină din cap şi se uită în jos. Îl plăcea foarte mult. Ah, de ce trebuia să se schimbe totul? Nu voia să nutrească asemenea sentimente faţă de ea. Îi spuse încet:

— Aş vrea să nu fie aşa… pentru că eu nu pot…

— Este O.K. N-o să te presez. Nu încă. Dar, te rog să nu uiţi de mine. O să mă întorc acasă, în viitorul apropiat.

— Oricum, m-am săturat de Serviciul naţional de sănătate, adăugă el, pe un ton sec.

A doua zi plecă, iar ea se întoarse la San Francisco.

Veni şi Saint.

Vera îşi reluă fericită munca alături de el, continuând aventurile lui *Starfire* şi lunile trecură repede – până la începutul lui mai, când primi prin poştă o invitaţie ornată, caligrafiată frumos pe o bucată galbenă de pergament: *„Sunteţi invitată la celebrarea căsătoriei lui Fletcher Roscoe Megraw şi Sloane St John Treadwell junior...”*

Nu, îşi spuse Vera clătinând din cap. Nu.

Până acum, se convinsese că Fletcher nu era reală, de fapt – era o umbră blondă cu un fuleu puternic.

— Care-i problema? zise Saint. Între noi n-o să se schimbe nimic.

— Ba da, o să se schimbe şi încă foarte mult, zise Vera.

Se va termina totul. Saint n-o să-şi mai petreacă atâta timp cu ea după ce se va căsători.

Exista un singur răspuns. După ce Saint plecase cu Fletcher, în weekend, disperată, mai mult ca oricând, Vera se năpustise la bucătăria *Lucca's,* după colţ şi cumpărase un pateu mare cu brânză.

O ajutase puţin, dar nu prea mult.

După aceea, se dusese la supermarket şi se aprovizionase cu gogoşi, îngheţată, bomboane, tort şi plăcinte, deşi ştia că este inutil. Nimic nu putea umple golul din sufletul ei.

Saint se trezi în sfârşit în ziua căsătoriei sale, când îşi dădu seama că realitatea era Fletcher Megraw, tatăl ei şi că el avea o poziţie ambiguă de prinţ consort, într-o familie puternică din Valley."

Atunci recunoscu faţă de el însuşi că nu trebuia să se însoare cu Fletcher Megraw şi că fapta lui rănea mulţi oameni, dar era prea târziu să dea înapoi.

La fel cum îi explicase Verei, nunta fu un film impresionant, cu mii de personaje în distribuţie. Realizarea era prea magnifică, prea impresionantă/ca să-i pună capăt când fusese îndemnat să vorbească. Nu reuşi să spună că era o farsă, o nedreptate, că n-ar fi trebuit să se întâmple. I se părea atât de incredibil, încât asudase.

Avea senzaţia că venise jumătate din ţară să-l vadă căsătorindu-se cu Fletcher Megraw. În parcare erau vehicule scumpe, care egalau probabil produsul naţional brut al unei ţări mici, iar dincolo de parcare, se întindea pista Megraw, cu diverse aparate de zbor, care includeau două *Lear*, un *Gulfstar*, şi un *Cessna* cu patru motoare pilotat tocmai din Scottsdale, Arizona, de mama miresei.

Reşedinţa familiei Megraw era o casă cu coloane asemănătoare celei din Tara, cu păşuni verzi, pe care păşteau iepe şi mânjii lor.

Cu asemenea cadru natural la dispoziţie, faimosul designer de nunţi de la Beverly Hills organizase natura.

Aleea în pantă din faţa casei fusese transformată într-o grădină romantică franceză, cu flori, fântâni arteziene şi mese albe, bleumarin şi mov (culorile reprezentate la cursă de caii lui Harlan Megraw). Şi mai multe mese şi scaune se aflau pe ringul de dans, sub ghirlande cu

fundiţe în aceleaşi culori. Mii de fluturi ar fi trebuit să se ridice în văzduh când Harlan Megraw toastase în sănătatea fericitului cuplu, dar se înserase între timp şi fluturii amorţiţi refuzaseră să iasă din containerele lor. Costaseră mai mult de zece mii de dolari, dar majoritatea uitaseră de ei ameţiţi de băutura scumpă, mâncarea gustoasă şi bonomia generală.

Mătuşa Gloria, într-un costum bej de bună calitate, dar demodat, pe care-l purtase la fiecare nuntă care avusese loc vara, începând cu anii ’50, îl salută uimită pe Saint.

— Nu cunosc pe nimeni aici, Sloane. Cine sunt toţi aceşti oameni?

Mama lui Fletcher, o femeie îngrozitor de slabă, a cărei rochie roz, de mătase, îi atârna pe umeri ca pe un umeraş, îi strânse mâna. Stătea atât de aproape de el, încât îi simţea mirosul de gin şi ţigări.

— Ştii în ce te-ai băgat? Fiica mea îi termină pe toţi, înainte de micul dejun, îi spuse ea, cu un glas hârâit.

Harlan Megraw, solid, cu un pahar de şampanie în mâna lui uriaşă, o apostrofă:

— Este o fată plină de temperament. Ţine-o în frâu şi o să meargă totul bine.

— Da, domnule. Desigur.

— Iar tu să fii cuminte, fetiţa mea, ai auzit? Ea

înseamnă totul pentru mine:

Vera părea obosită şi agitată, într-o rochie nepotrivită, care semăna cu un abajur. Saint i-o prezentă lui Fletcher, care o privi din cap până în picioare şi zâmbi lasciv.

— Deci, tu eşti femeia cu care îmi împart soţul!

Ca şi când Vera ar fi fost prea uluită şi lipsită de importanţă ca să conteze. Saint se înfuriase.

Arnie, cavalerul lui de onoare, era frumos, în costumul lui de gală gri şi cămaşa cu jabou bleumarin. Jucase grozav în *Snowbird*[4], care va rula de Crăciun. Reporterii de la *Town and Country*, *People* şi IV se ţineau după el tot timpul. Le zâmbea tuturor, dar ochii lui de smarald erau atenţi şi stresaţi…

— Sper că ştii ce faci, îi spuse el lui Saint.

— Şi eu sper.

— De ce n-a venit J.B.?

— Fiindcă n-am invitat-o. N-am vrut să vină, îi explică el, şi acum, las-o baltă.

Arnie se încruntă.

— Ce ţi-a făcut? Fiindcă ţi-a făcut ceva, nu-i aşa? De atunci a început totul. Şi Vera este de aceeaşi părere.

— Ţi-am spus să încetezi, îl repezi Saint.

---

4 Păsări de zăpadă (engl.)

— O.K. Îmi pare rău.

Arnie se gârbovi sub haina sa elegantă.

— Dar nu uita că te poţi baza oricând pe mine. Voi fi întotdeauna pentru tine, zise el, ca un veritabil consilier de la *Round Mountain.*

Fletcher arăta senzaţional, bineînţeles delicată ca o petală de magnolie în crinolină de tafta şi dantelă, cu voalul ei subţire, ca o pânză de păianjen, aranjat în jurul capului. Dar, cu toate că jucaseră tenis împreună, înotaseră, călăriseră şi dansaseră şi cu toate că dormise gol alături de ea, de nu ştiu câte ori şi că îl excitau unele lucruri pe care le făceau împreună, nu o cunoştea aproape deloc. Şi avu brusc înspăimântătoarea senzaţie că nici nu dorea s-o cunoască.

Însă, dintre toţi oamenii şi conversaţiile purtate, confruntarea cu mama lui îi va rămâne în minte în toţi anii care vor urma.

Saint n-o mai văzuse demult. Deşi încercase să dea de ea şi să-i smulgă adevărul, se eschivase şi, până la urmă, ocupat cu Vera şi noua lor afacere nu i se mai păruse atât de important – până acum. Acum era important, pentru că dacă n-ar fi discutat atunci cu… Sloane Treadwell senior, niciunul din cei prezenţi nu s-ar afla aici, iar luni de dimineaţă s-ar întoarce la Vera şi *Starfire,* în loc să… dar prefera să nu se gândească la

luna lui de miere.

Spring Kentfield era îmbrăcată deosebit – bucle de aur sub o bonetă albastră, crinolină peste jupoane dantelate şi o umbrelă micuţă care-i ferea faţa de soare. Făcuse o a doua operaţie de întindere a feţei şi, în amurg, de la depărtare, nu-i dădeai mai mult de treizeci de ani.

Ironia era că tocmai ea deschisese discuţia.

— Ce păcat că tatăl tău n-a putut veni.

— Ce ciudat că ai spus acest lucru, mamă.

— Serios, dragul meu?

— Nu l-am invitat la nuntă pe tatăl meu, pentru că nu am ştiut cui să-i trimit invitaţia.

Îşi înălţă sprâncenele smulse.

— Sloane, dragul meu. Ce vrei să spui?

— Îmi pare rău că trebuie să te şochez, mamă, dar tata – mai bine zis fostul tău soţ, mi-a spus-o chiar el, de ziua mea, la cină. Mi-a explicat foarte clar că nu este tatăl meu. Mi-a spus să te întreb pe tine. Şi chiar aş vrea să ştiu cine este, dacă nu te superi.

Pentru o clipă, amuţi. Iar apoi îi spuse:

— Sloane, zău aşa! Tonul ăsta sarcastic nu-şi are rostul.

Îşi scutură buclele aurii şi îşi mişcă uşor crinolina.

— Ce sugestie incredibil de vulgară.

— Nu te preface că nu ştii.

Îl privi cu ochii ei mari, albaştri, şi răsuci umbreluţa.

— Ah, Sloane. Doar nu l-ai crezut?

— De ce să nu-l cred?

— Pentru că ştii cât de mult mă urăşte. Este un om oribil, dragul meu, şi a vrut să lovească în mine prin tine. Să mă facă nefericită. Şi acum, îi puse o mână pe braţ, iar cu cealaltă, înmănuşată în piele de ied, de culoarea levănţicăi, îi netezi părul negru de pe frunte atât de tandru, încât era sigur că văzuse vreun fotograf prin apropiere. Nu te încrunta.

Încercă să-i descreţească ridul dintre sprâncene şi strigă veselă:

— Este ziua nunţii tale! Şi cred că este timpul să tai tortul!

Aproape reuşise să treacă peste incident. Spring Kentfield era o actriţă destul de bună. Dar pauza aceea de-o fracţiune de secundă o trădase.

Sigur, nu conta. Făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui şi nu-l liniştea cu nimic să ştie că era unicul vinovat.

Capitolul 13

În aprilie 1984, la aproape un an de la nunta lui, în timp ce stătea singur în pat, într-un hotel din Acapulco,

al cărui nume nu şi-l amintea, Saint ştia că se terminase cu căsătoria lor.

Fusese un an cumplit, care putea fi rezumat, retrospectiv, în patru scene reprezentative. Amintirile lor se amestecau în memoria lui ca nişte mireseme otrăvitoare.

Iulie – jucau tenis împreună, la ranch…

Terenul roşiatic se înfierbântase aproape de prânz.

Fletcher servea. Îşi arcui spatele şi ridică racheta. Sânii se întăriră. Nu purta altceva decât o bentiţă, benzi elastice la încheieturi, tenişi şi şosete scurte cu cozi bleu la spate, ca să le fixeze. Iar în rest era complet goală.

Servi puternic şi drept. Saint respinse mingea şi alergă la fileu. Juca sălbatic, tulburat de sânii ei goi, săltăreţi. Fletcher dădu mingea în boltă, iar el o trimise dincolo de teren, în tufişurile de oleandri. Fletcher râse. O voce bărbătească din spatele gardului viu strigă:

— Acum va trebui să încetaţi jocul, doamnă Treadwell. Vor aduce armăsarul.

Fletcher stătea în vârful degetelor, cu capul înclinat într-o parte. Apoi, aruncă racheta pe bancă şi alergă la poartă, făcându-i semn lui Saint.

— Repede!

Saint ridică din umeri şi apoi o urmă, adâncindu-se în tufişurile de oleandri, străbătute de o cărare îngustă.

Fletcher se opri lângă gard şi dădu la o parte frunzişul. Saint se uită peste umărul ei. Văzu o curte mică, încadrată de frunze şi flori roz, strălucitoare. Înăuntru, o iapă murgă, înaltă, se mişca de pe un picior pe altul, în timp ce un mânz foarte tânăr îşi băga nasul sub burta ei. Un bărbat solid – veterinarul, îi şopti Fletcher – stătea lângă iapă, cu mâna pe gâtul ei.

Uitându-se peste umărul lui Fletcher, neştiind la ce să se aştepte, Saint îl văzu pe veterinar încordându-se; se vedea că era îngrijorat, după cum întorsese capul. Ceva masiv, foarte periculos se apropia. Saint auzi un ropot înfundat de copite, care făcu pământul să tremure; voci de bărbaţi; bufnituri; plesnituri, înjurături în spaniolă.

Şi apoi, armăsarul se năpusti în curte. Trumpet Call avea un greabăn de şaptesprezece palme, o tonă de carne şi muşchi. Doi mexicani de-abia reuşeau să-l ţină în frâu.

— Este un ticălos, murmură Fletcher, plină de admiraţie, un ticălos fără milă. O dată, era cât pe ce să-i smulgă braţul unui tip. Nu m-aş apropia la trei metri de el.

Pentru o secundă, Saint uită de Fletcher şi de tot ce se afla în jurul lui. Trumpet Call era un animal atât de frumos, încât îl admira fără rezerve. Coama neagră a armăsarului sclipea în soare. Excitată la culme, iapa îşi

zbârlise părul şi îşi curbase gâtul într-un arc exagerat, care-i amintea lui Saint de caii din vechile tapiserii flamande. Trumpet Call era deja îngrozitor de excitat de mirosul iepei, iar penisul său rigid se ridica până aproape de chişiţă.

— Nu-i aşa că este grozav?

Fletcher îşi frecă sânii de spatele lui gol. Apoi, îi desfăcu fermoarul şortului, băgă mâna înăuntru şi începu să-i maseze membrul.

— Ai mai văzut asemenea penis? Ce n-aş da să fi fost în locul iepei…

— Nu.

Saint încercă s-o dea la o parte. Scena care se derula în faţa lui îl fascina şi îl uluia în acelaşi timp. Ceea ce făcea Fletcher era o parodie umilitoare, în comparaţie cu împreunarea catastrofică din ţarc.

— Nu face asta. Nu aici.

— De ce nu? şuieră Fletcher. Nu fi atât de pudic. Caii n-au cum să ne miroasă. Nu stăm în direcţia vântului. Nimeni nu poate să ne vadă. Îţi spun eu că n-o să afle nimeni.

Dar Saint era însurat deja de două luni şi îşi dădea seama, cu inima strânsă, că ştiau, de fapt.

Veterinarul în mod sigur, iar mexicanii, mai mult decât probabil. Îşi imaginase deja privirile lor curioase

şi zâmbetele ascunse; ajunsese ţinta glumelor grăjdarilor şi argaţilor. Ultima achiziţie a lui Fletcher. Era bucuros că nu înţelegea decât câteva cuvinte în spaniolă.

Între timp, Saint descoperise ceea ce ştia probabil tot ţinutul, poate chiar tot statul de ani de zile: Fletcher Megraw era avidă după sex; avea o listă cu toţi bărbaţii pe care-i folosise şi-i aruncase. Ţinea o statistică foarte exactă. Se plânsese de prestaţia veterinarului, chiar în prima săptămână a lunii lor de miere. Acum, după ce se măritase, se pare că nu mai avea nevoie să se prefacă.

— L-am încercat o dată şi l-am aruncat. Ce bleg. Spunea că mă iubeşte şi că vrea să fug cu el. Îţi imaginezi? L-am tratat ca pe un rahat şi cu toate acestea venea să-l batjocoresc. Cred că unii oameni simt o plăcere deosebită să fie batjocoriţi.

— Eu unul nu mă încadrez în această categorie, zise Saint, încordat. Ar fi bine să nu încerci aşa ceva cu mine.

— Nu, îi promise ea, apăsându-şi trupul de al lui.

Regulează-mă acum, Saint, chiar acum, arată-mi cum m-ai pune la punct. Hai s-o facem lângă perete, aici, acum…

— Aici? Eşti nebună? O să apară cineva.

— Cui îi pasă?

Şi o ascultase; făcuse dragoste pe alee, lângă hotel, la

ora zece noaptea. Din fericire, nu apăruse nimeni, deşi, probabil că nu i-ar fi păsat, pentru că impulsurile ei de moment erau teribil de excitante.

Armăsarul se apropia de iapă, ridicându-şi copitele cu o precizie delicată, ca la un dresaj. Iapa se feri, cu mânzul alături.

Unul din mexicani îl luă de acolo, iar altul apucă iapa de hăţuri şi o mângâie pe nas. Animalul pufni şi îşi turti urechile.

Trumpet Gali, cu coama în vânt şi nările fremătând, îşi frecă nasul de gâtul ei mătăsos şi îi dezmierdă urechile cu botul. Din pieptul iepei ieşeau nişte sunete ciudate. Armăsarul încercă s-o încalece, iar iapa începu să bată din copite. Oamenii care o ţineau strigară şi înjurară. Unul din ei fu trântit la pământ, pe spate, şi fu cât pe ce să fie lovit în cap.

În spatele lui Saint, Fletcher gemu şi îşi înfipse dinţii în gâtul lui. Apoi se întoarse, se aplecă şi se sprijini cu mâinile de genunchi.

— Hai. Imaginează-ți că sunt iapa. Hai, regulează-mă în acelaşi timp cu animalele. Începe o dată, pentru numele lui Dumnezeu.

Neajutorat, gemând fără să vrea, o apucă de şolduri şi o străpunse, înfierbântat. Saint închise ochii. Fletcher se lovea cu fundul de el şi îşi încorda muşchii vaginali

puternici în timp ce o penetră cu atâta forţă, încât era gata s-o doboare. Îşi încleştă mâinile pe sânii ei tari şi rotunzi, smulgându-i carnea. Ştia că, după aceea, îşi va examina vasele de sânge sparte şi vânătăile, zâmbind încântată.

Împreunarea dintre Trumpet Call şi iapă atinse apogeul. Iapa avea spumă roşie pe buze. Mânzul necheza trist, într-un colţ, unde fusese legat de gard. Armăsarul scoase nişte strigăte feroce.

— Da, gemu Fletcher, da, da, da.

Saint îi astupă gura cu mâna, dar îi muşcă degetele.

Septembrie, în dormitorul lor…

— Dacă vei încerca să mă părăseşti, îi spuse Fletcher, râzând, te ucid. Ştiai?

Stătea întinsă pe spate, în pat, goală complet, în afară de un mic sutien negru de dantelă, pe care şi-l scoase imediat şi-l aruncă pe podea.

— Şi apoi, îl anunţă ea, mângâindu-şi sfârcurile, o să mă sinucid. Cu ajutorul micuţului meu prieten.

Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre dulap.

— Vrei să ţi-l prezint? Uite. Aici locuieşte. Este un diavol micuţ. Nu-i aşa că-i drăgălaş?

— Nu, zise Saint pe un ton sec, uitându-se la *Mauser*-ul cu mâner sidefat din sertarul plin cu chiloţi de mătase, vibratoare, bikini, sutiene. Nu-mi place deloc.

De unde dracu' îl ai?

— Mi l-a dat tăticu', se lăudă Fletcher. Tăticu' vrea să-mi port singură de grijă. Tăticu' mă iubeşte.

Saint îl acostă pe Harlan Megraw a doua zi.

Era prima oară când Saint îl găsea singur pe socrul său de o lună de zile. El unul avea impresia că îl evită, pur şi simplu.

— Domnule Megraw, aş vrea să vă vorbesc.

— Sigur, fiule, oricând.

— Este vorba de Fletcher.

Harlan Megraw lungi imediat pasul.

— Hai să mergem mai bine… Trebuie să mă întâlnesc cu un proprietar.

— Nu-mi place că are o armă.

— Uite ce este, fiule. Eu i l-am dat.

— Ştiu.

— Eu sunt tot timpul plecat, tu ai treabă la San Francisco, trebuie să se apere cu ceva.

Saint se grăbea să ţină pasul cu el.

— Dar ea nu-l consideră o protecţie. Se distrează. Crede că este o jucărie, domnule Megraw.

— Harlan, băiete. Spune-mi Harlan. Te-am rugat de nu ştiu câte ori.

— Harlan, vorbesc serios. Trebuie să discut cu tine. Fletcher are nevoie de ajutor. Este bolnavă.

— Mie mi se pare foarte bine. Ce are?

Bărbatul se înroşi la faţă. Pentru un tip care-şi petrecea timpul crescând cai de rasă, era exagerat de pudic, când venea vorba de oameni.

— Nu cumva…? Este…

Lui Saint îi venea să urle de disperare.

— Nu este gravidă. Nu are nevoie de un ginecolog, ci de un psihiatru.

Harlan Megraw încremeni în loc şi se înnegri la faţă.

— Ce vrei să insinuezi? Că fiica mea nu este întreagă la cap? Află că este la fel de sănătoasă ca noi doi.

— Nu-i vorba de asta domnule… Harlan. Sexul este problema.

— Sexul?

Harlan Megraw clătină din cap.

— Sigur, băiete. Până acum, şi-a făcut de cap, dar s-a terminat. S-a măritat. O să se liniştească.

Îl privi atent pe Saint.

— Sper că nu eşti… adică îţi plac femeile, nu?

Saint încuviinţă din cap.

— Atunci este bine.

Harlan Megraw oftă şi băgă mâna în buzunar.

— Vrei un trabuc?

— Nu, mulţumesc.

Megraw îl privi suspicios, ca şi când un tip care nu

fuma trabuc n-ar fi fost suficient de bărbat.

— Soţia ta este o femeie frumoasă, cred că ai remarcat. Bărbaţii au început să se ţină după ea de când avea unsprezece – doisprezece ani.

— Îmi imaginez, zise Saint.

— Dar acum s-a terminat. Este soţia ta, aşa că va trebui să te porţi frumos cu fetiţa mea, adăugă Megraw. Ţi-am mai spus-o şi altădată şi ţi-o spun şi acum. Poartă-te frumos cu ea – dacă îţi vrei binele.

Decembrie, la *Bally's,* Reno, la o convenţie a proprietarilor de animale de rasă…

Fusese o experienţă suprarealistă, să stea la un mare hotel, care adăpostea cel mai grozav cazino din lume. Era o atmosferă deosebită, unde ziua şi noaptea se întrepătrundeau, unde timpul nu conta, unde uşile de la ieşire erau vopsite în roşu, ca să dea iluzia unui amurg veşnic.

Dineul de gală avu loc în a treia seară. Fletcher era superbă, îmbrăcată într-o somptuoasă rochie de vară, de culoarea piersicii, care costase cinci mii de dolari, cu paiete roz şi aurii. Harlan Megraw era foarte mândru de frumoasa lui fiică – îi zâmbise, o mângâiase pe obraz şi o alintase.

Înainte de cină, Fletcher voise să se joace cu noua ei jucărie – nişte cătuşe de poliţie. Îi ceruse lui Saint s-o

prindă de pat şi s-o bată, iar el refuzase. Ţipase la el, furioasă, şi ieşise din cameră, trântind uşa în urma ei.

Apoi, se purtă rece cu el, toată seara, zâmbindu-i doar tatălui ei şi refuzase să danseze sau să urmărească spectacolul.

— Mă duc să joc la ruletă cu tata, îi spuse Fletcher, concendiindu-l. Avem o grămadă de bani.

Peste o jumătate de oră, o văzu alături de tatăl ei, la ruletă, cu un teanc de o sută de dolari în faţă.

Megraw îl îndemnă:

— Vino, fiule. Încearcă-ţi norocul.

Dar Saint clătină din cap.

— Nu în seara asta.

Socrul lui îl privi neîncrezător, ca atunci când îi refuzase trabucul.

— Cred că nu sunt un jucător pasionat, îi explică Saint.

Cinci ore mai târziu, Saint îşi sprijini fruntea de fereastra rece, privind departe, în zare, şirul nesfârşit de maşini mergând spre sud, în deşert, pe autostrada 1-395. Către vest, autostrada 80 se arcuia spre Sierra Nevada, ca o fâşie întunecată, deasupra căreia atârna o lună rece, sclipitoare.

Nu reuşise să doarmă. La ora două a.m., puţin îngrijorat, se întorsese la cazino, s-o caute pe Fletcher,

dar nu era acolo. Şi apoi se întrebă, în dimineaţa rece, întunecată:

— Oare unde o fi? spuse el lunii, munţilor şi vântului îngheţat. Ce-o face? Şi cu cine?

Auzi un zgomot la uşă şi i se zbârli părul pe ceafă. Fusese un zgomot atât de ciudat, încât îl făcu să se întoarcă de la fereastră.

Apoi, se mişcă clanţa.

Străbătu camera în fugă, afundându-şi picioarele goale în covor şi trânti uşa de perete.

Fletcher stătea în prag, zâmbindu-i. Era umflată la faţă şi plină de vânătăi. Avea sânge pe dinţi şi rochia ei roz-aurie atârna în fâşii.

— Cristoase!

Saint o luă în braţe, o duse în patul rotund, enorm, şi-i scoase cu grijă rochia. Sânii erau plini de vânătăi şi avea o rană sângerândă pe gât.

— Este O.K., Fletch. Trebuie să te odihneşti. O să chem doctorul. Şi poliţia.

Care era numărul de telefon al poliţiei, în statul Nevada? Trebuia…

— Cine dracu' ţi-a făcut asta?

Fletcher murmură cu buzele ei umflate:

— Nu chema poliţia, nu!

— Soţia mea este rănită, zise Saint la telefon. A fost

bătută crunt. Are nevoie de ajutor, imediat.

O privi îngrozit.

— Ah, Doamne, Fletch.

Fata se uită la el. De-abia putea deschide ochii, dar se vedea că era drogată, visătoare şi mulţumită.

— Nu ştiu cine este, spuse ea satisfăcută. L-am cunoscut la ruletă. Cred că era un mafiot. Nu vreau să vină poliţia.

— Saint o privi neajutorat.

— De ce ai făcut asta, Fletch? Spune-mi de ce? o întrebă el.

— Pentru că tu n-ai vrut.

— Drept cine mă iei?

— Ai face-o dacă m-ai iubi. Dar nu mă iubeşti, nu-i aşa? Nu m-ai iubit niciodată! exclamă ea şi izbucni în plâns.

Iar acum, la Acapulco, în aprilie, se terminase totul.

Saint încercase să se refugieze restul iernii şi la începutul primăverii, în muncă. Lucrase cu Vera la proiectul lor *Starfire.*

Fletcher devenise din ce în ce mai suspicioasă, în privinţa Verei.

— Nu cumva ai o pasiune bolnăvicioasă pentru femeile grase?

Saint ştia că trebuia să scape de ea şi asta cât mai

repede. Zilele petrecute în San Francisco erau adevărate oaze de linişte şi, de fiecare dată, regreta tot mai mult când se întorcea la Fletcher.

Îi venea din ce în ce mai greu să-şi amintească de clipele fericite petrecute împreună… pentru că trebuie să fi fost şi asemenea momente, nu-i aşa? Să-şi aducă aminte că fusese blândă cu el, o dată! Dar acum îşi dădea seama că îl răsplătise de fapt pentru că trecuse testul ei şi o violase.

La începutul lui aprilie, îi spuse:

— Nu mai putem continua aşa.

Iar Fletcher îl aprobă.

— Mă bucur că ai aceeaşi părere cu mine. Este timpul să ne mutăm. Să avem casa noastră.

— Nu la asta mă refeream.

— Mă gândeam că Palm Springs ar fi potrivit, zise Fletcher. Este superb. Nu există poluare. Şi putem juca tenis.

— Trebuie să discutăm, Fletcher, trebuie să discutăm la modul serios.

Aşa că veniseră la Acapulco, într-un hotel frumos, cu căsuţe şi piscine individuale, construite în anii ’30 pentru cei foarte bogaţi, care voiau să se ascundă de restul lumii.

În cea de-a doua după-amiază era cald şi liniştit. De

fapt, era atât de linişte, încât Saint distingea fiecare sunet.

O luă pe cărarea pavată cu pietre albe dintre piscina din stânga şi palmierii miniaturali din dreapta.

Uşa căsuţei lor era deschisă. Saint intră, atras de sunete. Sandalele lui nu se auzeau pe podeaua de gresie. Dar încremeni în pragul dormitorului, uluit de scena din faţa lui. N-o s-o uite niciodată.

Fletcher era întinsă pe spate, în patul lor, cu braţele răstignite şi picioarele desfăcute. Un bărbat gol îngenunchease între ele şi îşi îngropase faţa în părul ei blond, pubian. Saint nu-i vedea decât capul cu păr negru, creţ, şi auzea clipocitul limbii sale. Avea un cuţit în mână, cu vârful aşezat pe stomacul lui Fletcher. Soţia lui ţinea ochii închişi şi gemea.

— Da, da, da, fă-o, acum.

Iar Saint văzu îngrozit că bărbatul o zgârie pe burtă cu cuţitul, lăsând o dâră roşie, în timp ce Fletcher începu să ţipe, în culmea plăcerii.

Bărbatul înălţă capul, se întoarse şi-l văzu pe Saint.

Dar nu era deloc un bărbat, ci un adolescent, de numai şaisprezece ani. Saint citi groaza în ochii lui. Se făcuse cenuşiu la faţă. Începu să bolborosească în spaniolă, îngrozit, deşi avea cuţitul în mână. Îi spunea probabil că Fletcher îl obligase s-o reguleze. Probabil că îl şi plătise.

Iar Saint era convins că aşa fusese. De aceea, încuviinţă din cap şi-i făcu semn puştiului să iasă.

Băiatul se strecură pe lângă el, cu cuţitul atârnându-i între degete, neajutorat. Scena ar fi putut să fie de-a dreptul comică, se gândi Saint. După ce se văzu afară, nevătămat, o rupse imediat la fugă.

Fletcher se rostogoli languros pe-o parte, îşi frecă palmele de stomacul însângerat, îşi linse degetele şi râse.

— Eşti nebună. Nebună de legat, îi spuse Saint.

— Pur şi simplu plutesc, îi zise ea. Vrei să te simţi şi tu la fel? Du-te în baie. Tipul mi-a lăsat nişte droguri.

Intră şi găsi o grămăjoară de praf alb pe oglinda lui Fletcher.

— Grozav, era tot ce ne mai lipsea.

Aruncă pudra de cocaină în WC şi trase apa.

— Hei, îi strigă Fletcher, ameţită – de ce ai făcut asta?

Se întoarse în dormitor şi se aşeză pe pat, privindu-şi soţia, neajutorat.

— Ah, Doamne, târfă amărâtă ce eşti, zise el, în cele din urmă, de data aceasta va trebui să fii ajutată. Nu te mai las. Mâine dimineaţă ne întoarcem în California.

— Ce-ai spus? pufni ea, îngustându-şi ochii.

— Am spus că ai nevoie de ajutor.

— Nu, mai înainte.

— Am spus „târfă amărâtă”. Şi să ştii că-mi pare sincer rău pentru tine, Fletch…

Se repezi la el.

— Ticălosule! Să nu îndrăzneşti să mai spui aşa ceva. Niciodată. N-am nevoie să fiu compătimită.

— Fletch…

Se desfigurase la faţă.

— Pleacă!

— Nu! clătină el din cap. Nu te las.

— Ba aşa ai să faci. Nu te vreau. Dacă rămâi, o să ţip şi o să le spun că tu m-ai tăiat.

Se năpusti să-i scoată ochii. Saint se feri, o prinse de mâini şi o trânti pe pat. Se zbătea sub el, atât de puternic, încât de-abia putea s-o stăpânească şi îi sclipeau ochii de furie. Apoi, mânia se evaporă brusc, înlocuită de o dorinţă animalică.

Îşi linse buzele, îi zâmbi, şi-l pipăi între picioare.

Cutremurându-se de silă, Saint îi dădu drumul şi se ridică.

— Încetează.

Dar Fletcher se dovedi mai iute ca el. Se dădu jos din pat şi-l apucă de braţ.

— Nu, Saint, n-am vrut. Nu trebuie să pleci.

— Îmi pare rău, Fletch, murmură el.

Apoi ieşi pe uşă şi străbătu curtea spre hotelul

principal. Trecu prin holul răcoros, decorat cu vitralii, mobilier din piele şi o recepţie lungă, unde un grup de turişti îmbrăcaţi în haine viu colorate făceau rezervări pentru pescuitul în adâncuri de mâine. Fletcher, în pielea goală, lipăia după el.

— Saint. Opreşte-te. Aşteaptă…

Dar el o ignora. Văzu câteva taxiuri parcate sub frangipani. Se sui în primul şi trânti portiera.

Fletcher bătu în geam. Şoferul se uita agitat când la ea, când la Saint.

Dar figura lui hotărâtă îl lămuri probabil, fiindcă porni din loc. Degetele însângerate ale lui Fletcher murdăriră fereastra şi ecoul ţipetelor ei cutremurătoare făcu aerul să vibreze.

— O să regreţi, Saint. Pe mine nu mă părăseşte nimeni. Îţi jur că o să-ţi pară rău.

N-o luase în serios, deşi ar fi trebuit.

Mult prea târziu îşi dăduse seama că ar fi trebuit să se ducă direct la aeroport când o părăsise pe Fletcher. Ar fi trebuit să ia primul avion şi să plece, indiferent unde. În schimb, el se duse la alt hotel.

Dar nu putea s-o părăsească.

O sună din noua lui cameră, la alt hotel, să vadă dacă se simţea bine, dar nu răspunse nimeni. Saint era gata să se întoarcă, dar n-o făcu. Însă lăsă vorbă unde putea fi

găsit dacă Fletcher voia să-l vadă. Era trist, furios şi se simţea vinovat. După ce trecuseră câteva zile şi nu primi nicio veste de la ea, ieşi, se plimbă kilometri în şir şi se întoarse la hotel la miezul nopţii.

Se duse la culcare… şi fu trezit la ora trei dimineaţa, împins în gât de ţeava unui pistol.

Complet dezorientat, se uită la cei doi oameni aplecaţi asupra lui şi strigă.

Cel cu pistol, îi spuse într-o engleză stâlcită că erau poliţia federală, departamentul de narcotice şi voiau să afle unde pusese marfa.

Saint clătină din cap, uluit.

— Care marfă? Ce vreţi să spuneţi?

Ţeava pistolului îi străpungea obrazul şi simţea sângele în gură. Celălalt bărbat intră în baie. Saint îşi linse buzele uscate.

— Cred că este o greşeală, zise el.

Era prea ameţit ca să fie speriat, cu adevărat. Nu putea fi decât o greşeală, bineînţeles.

Apoi, bărbatul ieşi din baie cu săculeţii de plastic, plini cu pulbere albă. Îi ridică să-i vadă şi Saint.

— Avea şi un cuţit, îi spuse el, partenerului său.

Saint simţea că-i vine rău.

— Nu sunt ale mele. Nu le-am văzut în viaţa mea. Şi nu am avut niciodată un cuţit.

Poliţiştii îl ignorară şi-l traseră din pat, ordonându-i să se îmbrace. Apoi, cu cătuşele la mână, fu împins în ascensor, târât prin hol sub privirile uluite ale recepţionerului din schimbul de noapte şi ale câtorva turiști şi băgat într-o maşină.

Înaintară pe străzile umede, către cartierul poliţiei. Acolo, Saint fu legat ore în şir de o ţeavă cu apă fierbinte, până când îi dădură o hârtie, dactilografiată în spaniolă, s-o semneze. Îi spuseră că era declaraţia lui.

Saint clătină din cap.

— Nici gând. Este o nebunie. N-o să semnez aşa ceva. Vreau un avocat.

Îl obligau să semneze; i se explică la început cu răbdare că ar fi mult mai bine pentru toţi şi, mai ales pentru el. La urma urmei, de ce nu voia să semneze? Dovada era cât se poate de clară: cocaina, cuţitul. Şi martori care o văzuseră pe biata fată, alergând goală şi sângerând prin hol.

— Nu, zise Saint.

Tot nu înţelegea. El era Sloane St John Treadwell junior din Statele Unite, un tip tânăr, deştept, bogat, cu relaţii.

Nu putea să dea de necazuri, nu-i aşa?

Cel care-l interoga clătină din cap.

— Nu eşti deloc băiat deştept.

Apoi, cu cătuşele la mâini, fu aruncat pe spate, pe o masă de lemn.

Câţiva bărbaţi îl apucară de picioare, alţi doi îl luară de urechi şi de păr, în timp ce altul îi deschise gura şi-i îndesă pe gât nişte cârpe urât mirositoare. Alt poliţist, stătea în faţa lui, contemplativ, clătinând o sticlă cu apă minerală, în timp ce îl ţinea strâns de nas. Saint începu să se zbată, sufocat. Îi clocotea sângele în cap. Îl ardeau plămânii. Faţa bărbatului, mâna şi sticla de apă minerală păliră în beznă. Apoi, cu milă, degetele dure se relaxară. Sticla de apă minerală – află el mai târziu – era plină cu sos Tabasco, îl lovi în cap şi-n piept. Auzea nişte sunete incredibile şi îşi dădu seama în cele. Din urmă că erau propriile sale strigăte. Tresări cuprins de un spasm. Patru bărbaţi de-abia reuşeau să-l ţină.

După o pauză destul de lungă, în care îl lăsară acolo, gemând, îi sugerară din nou să semneze.

— Dracu' să vă ia! exclamă Saint.

Poliţiştii o luară de la început.

După a treia perioadă de agonie, şi mai prelungită, îşi dădu seama că nu conta, de fapt, ce spunea. Îi vor smulge declaraţia până la urmă, indiferent cum. Şi erau dispuşi să continue. Puteau merge la nesfârşit. Şi aşa vor face.

După ce semnă, toţi se relaxară şi deveniră prietenoşi.

De îndată ce putu să vorbească, ceru din nou un avocat şi îi spuse că va avea, doar era dreptul lui, nu?

Între timp, fusese băgat într-o celulă de două persoane, unde erau deja cinci.

Saint îşi spuse: Mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva. Nu-mi vine să cred. Cum au putut?

Şi uite că putuseră şi, se gândi el, îngrozit, puteau face ce doreau cu el şi nimeni din lumea exterioară nu avea cum să-l ajute, pentru că nimeni nu ştia că se afla acolo.

Însă i se promisese cel puţin un avocat. Saint îşi puse toate speranţele în avocat. Era ultima sa şansă. Avocatul o să-l asculte. Va înţelege adevărul, va şti că făcuseră o greşeală îngrozitoare. Lui Saint o să i se facă dreptate…

Avocatul Domingo Beltran era un tip moale, cu un cap în formă de pară, într-un costum albastru din supraelastic şi o mulţime de inele. În timpul interviului, picioarele lui micuţe, în pantofi negri, lustruiţi, nu se dezlipiră de podea. Vorbea foarte prost englezeşte.

Ascultă povestea lui Saint şi îşi şterse unghiile cu o batistă cu monogramă.

După aceea, studiindu-şi atent manichiura, murmură:

— Vrei să spui că drogul a fost… pus de soţia ta?

— Da, ea a aranjat totul. Am avut o neînţelegere.

Se aplecă spre el.

— Senior Beltran, eu nu ştiu absolut nimic despre

cocaină. Nu înţelegi? Totul este o înscenare. A vrut să se răzbune.

Senior Beltran plescăi din limbă. Sunetul acesta ar fi putut să însemne orice: simpatie, indiferenţă, apatie.

Saint inspiră adânc.

— Senor Beltran. Vreau să-mi schimb declaraţia. Sunt nevinovat.

Avocatul îşi întinse degetele, să-şi studieze inelele.

— Dar, domnule…

Se uită la hârtia din faţa lui.

— … Treadwell.

Nu reuşea să pronunţe „w”.

— Îmi pare rău. Este imposibil. Ai semnat deja declaraţia.

— Dar ştii foarte bine de ce am semnat-o. M-au torturat.

— Tortura, zise senior Beltran blând, este un lucru cumplit.

— Declaraţia mea nu este valabilă, insistă Saint. Şi voi spune acest lucru la proces.

— *Claro.*

Avocatul încuviinţă din cap.

— Şi o să arăţi completului de judecată urmele de pe corp, nu-i aşa?

Saint îl privi nemişcat.

— Ah, Cristoase! exclamă Saint.

Avocatul îl aprobă, politicos. Iar apoi, îl ului, când îi răspunse într-o engleză impecabilă:

— Aveţi toată înţelegerea mea, senor Treadwell…

Procesul nu dură mai mult de zece minute.

Se formulă acuzarea: *Crimen contra la salud*[5]. O acuzaţie foarte gravă. Se citi declaraţia sa şi fu întrebat dacă avea ceva de adăugat. Bineînţeles că avea – o mulţime de lucruri. Se revoltă împotriva acestui proces-parodie. Toţi păreau plictisiţi şi enervaţi că trebuiau să-şi piardă timpul cu el. O fată grasă, machiată strident, se apucase deja să încheie actele, dactilografiind la o maşină veche demodată.

Apoi, le prezentă judecătorului.

— *Quinze anos*, zise judecătorul, semnă actele şi le dădu funcţionarului care le ştampilă.

Cincisprezece ani!

Saint ştia că viaţa se sfârşise pentru el.

---

[5] Crimă împotriva sănătăţii (sp.)

Partea treia

Capitolul 14

Era într-o miercuri. Miercurea şi vinerea dimineaţa, la 8 a.m. Punct, Victor Diamond lua micul dejun la *Polo Longe*, cu Jason Brill, secretarul său personal. Ocupa întotdeauna aceeaşi banchetă şi comandau acelaşi lucru: suc natural de portocale, o brioşă şi ceai de plante pentru Diamond, iar Brill, care suferea de ulcer, bea un pahar cu lapte.

Diamond era exagerat de înalt, grizonat, cu ten întunecat şi trăsături vultureşti ca un rege al ţiganilor, în timp ce Brill era un tip mic de statură, palid, în costum negru de mătase. Însă, împreună, alcătuiau o echipă formidabilă, iar aici, timp de o oră şi un sfert fix, Diamond ţinea o şedinţă neoficială, deşi doar câţiva aleşi îndrăzneau să se apropie, şi chiar şi aceştia trebuiau să treacă peste expresia împietrită a lui Brill.

Când se făcea ora nouă şi un sfert plecau la *Studiourile Omega*, unde Diamond, unul dintre cei mai mari producători din ţară, îşi conducea propriul său imperiu şi se bucura de mai multă putere şi privilegii decât David Zimmerman, directorul executiv.

În această dimineaţă, până acum, doi oameni veniseră

la masa lui.

Primul vizitator era Max Frank, agent de bursă, care se ocupa de interesele lui Diamond într-o companie mixtă, engleză, cu finanţare vest-germană.

Frank fu urmat de Sidney Farell, vedetă feminină principală din *Danger Wind*, la *Omega*, care dorea să rezolve problemele unei alte vedete.

— Lucrăm atât de bine împreună. Nu suport că este prins în acel serial TV stupid. N-ai putea trage nişte sfori? Ştiu că ai putea, dacă ai vrea.

Diamond zâmbi. Se pricepea foarte bine să tragă sfori.

— Poţi să te bazezi pe mine.

Sidney plecă, mulţumindu-i din tot sufletul.

— Arnie Blaize se îndreaptă spre noi, murmură Brill.

— Nu, spuse Diamond.

Arnie Blaize devenise o pacoste. Avea un film ştiinţificofantastic, pe care voia să i-l dea lui Diamond, să-l returneze. Îl asedia pe Brill de săptămâni în şir să-i fixeze o întâlnire.

— Astfel de creaţii nu au succes, îl refuzase Diamond ferm, uită-te la *Dune*.

Dar Arnie era enervant de insistent. Se folosise chiar şi de numele lui Spring Kentfield, ca să ajungă până la el. Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine. Diamond nu putea fi cumpărat şi mai ales nu prin intermediul unei

actriţe de doi bani, pe care n-o respecta deloc.

— Bună dimineaţa, domnule Diamond.

Diamond dădu din cap, lipsit de entuziasm. Jason Brill îl străfulgeră pe Arnie cu o privire care ar fi pulverizat granitul, dar Arnie nu se lăsa.

Îi zâmbi lui Brill şi se aşeză neinvitat pe banchetă, lângă Diamond, deschizând o servietă neagră din piele, din care scoase un plic gros şi-l puse pe masă. Apoi, îi întinse mâna politicos lui Diamond.

— Nu ne-am cunoscut personal. Sunt Arnold Blaize. Spune-mi Arnie, dacă vrei.

— Da, ştiu, zise Diamond şi îi strânse mâna, prost dispus.

Nu voia să aibă de-a face cu Arnold Blaize, un idol adolescentin, care, după părerea lui Diamond, întruchipa tot ce era mai rău în industria filmului. El şi Spring Kentfield alcătuiau o pereche perfectă. Şi nici nu voia să fie agasat de un filmuleţ banal, care nu i-ar aduce nici reputaţie, nici bani.

— Cred că ai discutat deja cu domnul Brill, zise el. Probabil că ţi-a spus…

— Am vrut să vedeţi despre ce este vorba, domnule Diamond. Dacă nu o să vă placă, vă promit că n-o să vă mai deranjez.

Diamond oftă.

— Bine.

Se uită la ceasul său *Rolex.*

— Ai cinci minute la dispoziţie.

— Foarte corect.

Ochii verzi ai lui Arnie îl străfulgerară în timp ce scoase din plic o carte de comics-uri şi o puse lângă farfuria lui Diamond.

— Poftim!

Diamond râse cu voce tare.

— Zău, domnule Blaize! îmi pierd timpul degeaba.

— Mi-ai dat cinci minute. Uită-te la ea şi ascultă-mă.

Vocea lui Arnie era atât de hotărâtă, încât îl surprindea şi-l irita.

— *Starfire* a devenit deja un cult. Acum, conceptul trebuie să se extindă să beneficieze de un public mai larg. Este timpul să se facă un film după această carte. Avem nevoie să fim susţinuţi de un studio mare, ca *Omega,* care dispune de publicitatea şi distribuţia necesară. Dar, mai ales, avem nevoie de un producător inteligent.

Diamond nu avea pic de respect pentru îndrăzneala lui Arnie.

— Sunt flatat că te-ai gândit la mine, zise el, pe un ton sec, dar nu pot face nimic, chiar dacă aş vrea. Am proiecte de rezolvat pentru următorii trei ani. Dacă vrei

să transpui această creaţie pe ecran, te sfătuiesc să te adresezi pieţei japoneze; ei se ocupă acum de desene animate superioare. Pot să te pun în legătură cu cineva care…

Arnie îl întrerupse, nestăvilit.

— Această carte este numărul patru din serie. Fiecare episod are o poveste închegată, personaje grozave şi prezentare artistică. Se lucrează la un scenariu. Am venit mai întâi la dumneata, domnule Diamond, pentru că ştiam că ai imaginaţia şi capacitatea necesare pentru a aprecia *Starfire* la justa ei valoare.

— Să apreciez? O fantezie semi artistică?

Diamond se încruntă.

— Vorbeşti serios?

— Mai serios ca oricând. Mai avem două minute.

Diamond zâmbi dispreţuitor. Se uită la Arnie, apoi la copertă, care, spre surprinderea lui, nu era prea rea sau neinspirată. Titlul *Starfire*: *The Interrogator, nr. 4 din saga* era scris cu litere mari, pe ecranul unui computer, fixat într-un bloc de gheaţă. Blocul plutea într-un peisaj extraterestru, cu o geometrie ciudată şi culori sinistre. Pe ecran, realizată într-o grafică bine aleasă, apărea faţa unei femei cu ochi mari, argintii, sprâncene late şi păr des, sclipitor. Încorporată în grafică, apărea informaţia: *Desene de V. Brown; Text de John Saint.*

Diamond privi ochii femeii. Nu era decât un desen, dar ochii aceia îi reţinură atenţia.

Îşi turnă încă o cană de ceai din plante şi începu să răsfoiască încet cartea.

Şi fu nevoit să recunoască imediat că da, arta era într-adevăr superioară, iar dialogurile lui John Saint surprinzător de literare pentru o asemenea creaţie.

— Cine deţine dreptul de autor? îl întrebă el.

— Vera Brown pentru *Starfire*. Dar este un parteneriat între Saint şi Vera.

— Şi ce legătură are Spring Kentfield?

— Este mama lui John Saint.

— Dar tatăl lui cine este?

— Sloane Treadwell. De la *Treadwell Communications*.

— Înţeleg.

Diamond întoarse paginile, gânditor.

— Dă-mi mai multe amănunte.

— Îl cunosc de mult timp pe Saint, am făcut şcoala împreună. Este un tip grozav, foarte talentat.

Îl descrise pe Saint plin de entuziasm şi spuse în concluzie.

— Acum este un scriitor recunoscut, i-a apărut o carte *Uşa închisă.* Pentru prima carte, a avut succes. A fost bine apreciată de critică.

— Ca să devii un scriitor adevărat, nu este suficientă o singură carte.

— Acum, lucrează la un scenariu, pentru *Starfire*.

— Serios? Şi de unde ştie că o să reuşească?

— Dar ai spus că scrie dialoguri inspirate pentru nişte comics-uri.

— Ah! exclamă Diamond, mai lasă-mă în pace.

Dar continuă să întoarcă paginile studiind fiecare desen în parte. Contururile erau îndrăzneţe, culorile inspirate. Se întrebă cum de reuşise un artist să vizualizeze scenele dintr-o perspectivă atât de neobişnuită.

Starfire însăşi era remarcabil definită pentru un personaj de comics-uri. Diamond o studie cum stătea îngenuncheată pe o dună de nisip, în pielea goală, înconjurată de o vegetaţie exotică, învăluită parţial în vapori. Faţa ei trăda o emoţie adâncă, şoc, tristeţe, nedumerire. Diamond ştiu imediat cum se simţea, era pierdută în spaţiu şi timp. Îi intuia gândurile şi aproape că îi auzea vocea. Parcă ar fi fost reală.

— Brown se foloseşte de un model? îl întrebă el, brusc.

Arnie încuviinţă din cap.

— J.B. Zise el, încrezător, aşteptându-se să-l impresioneze, pentru că J.B., cunoscută numai prin

iniţialele ei, era vestită acum. Ei, ce părere ai? îl întrebă el, văzând că nu reacţionase.

Diamond puse ceaşca pe farfurie şi o împinse. Un chelner atent o luă imediat.

— Mai doriţi ceva, domnule Diamond?

Jason Brill se încruntă.

— Este târziu. Nouă şi şaisprezece, spuse el, risipind imediat vraja lui *Starfire*.

Diamond îşi trecu mâna prin păr şi deveni brusc distant. Interviul se terminase şi se gândea la alte probleme.

— Ai dreptate, Arnie. Merită. Dar acum trebuie să plec. Am o întâlnire. Sună-mă la birou, să discutăm.

Luă plicul.

— O să studiez cartea.

Ajunse la intrarea principală, unde îl aştepta maşina, un *Jaguar XY-S* bleumarin, lucios ca o oglindă. Înainte să-şi dea seama că Arnie îl urmărea, Diamond se întoarse, domolindu-şi nerăbdarea.

— Arnie, nu mai am timp. Sună-mă te rog la birou.

— N-am terminat. O să merg la *Omega* cu tine.

Obrăznicia lui depăşea orice limită. Brill era scandalizat şi Diamond deschise gura să protesteze, dar, între timp, Arnie fusese deja remarcat. Un mic grup de turişti şopteau şi îşi făceau semne. Îl auzise pe unul din

ei, spunând:

— … şi acela este Victor Diamond, vestitul producător.

Din clipă în clipă vor apărea carneţelele cu autografe şi fanii isterici se vor năpusti peste ei, iar lui Diamond nu-i plăceau asemenea manifestări.

— Ah, Doamne, oftă el, urcă.

Diamond conducea cu o precizie nemiloasă, strecurându-se în traficul de pe bulevardul Sunset.

Arnie spunea:

— Noi am vrea să integrăm imaginile şi animaţia cu actori reali şi efecte speciale deosebite. Va fi ceva unic. Iar cu numele şi reputaţia ta, „o producţie Victor Diamond”, toţi vor şti că nu este doar un desen animat unidimensional. Or să-şi dea seama că este un film pentru adulţi, cu personaje şi subiect… Numai tu eşti în stare s-o faci.

Îi gâdila vanitatea şi Diamond se simţea satisfăcut. Da, trecea drept un om sofisticat, de bun gust. Risca adesea să prezinte scene erotice tari şi era mereu comparat cu marii producători europeni.

— Şi cu posibilităţile pe care le avem…

Diamond exclamă iritat.

— Haide, Arnie! Care posibilităţi? Toţi sunt nişte ne cunoscuţi. Banca n-o să mă gireze cu John Saint şi J.B.

Haide, fii serios.

— Ba poţi. Poţi să faci orice. De aceea am venit la tine, în primul rând. Eşti un om puternic.

Diamond încuviinţă din cap. Da, avea suficientă putere. *Studiourile Omega* nu îndrăzneau să-i refuze ceva. Îşi construise cu grijă imperiul. Îşi dăduse seama demult că tot talentul din lume nu era de ajuns. Timp de treizeci de ani cultivase oameni potriviţi, de la şefi sindicali la politicieni şi bancheri internaţionali. Îi cunoştea pe toţi, ştia pe ce butoane să apese şi unde erau îngropate cele mai multe cadavre şi la propriu şi la figurat. Era cel. Mai iscusit în ceea ce priveşte trasul sforilor.

— Vorbesc serios, zise Arnie, ia-o pe J.B. Are talent şi prezenţă scenică. Şi, la urma urmei, ea este *Starfire*. Saint nu s-a afirmat ca scriitor, dar o s-o facă, în curând. Am cumpărat drepturile pentru cartea sa *Uşa închisă*. Va triumfa. Şi mă ai şi pe mine. Dacă vrei, poţi garanta cu numele meu la bancă; voi juca parte din distribuţie şi voi pretinde un onorariu obişnuit. Chiar şi mai puţin, dacă este nevoie.

— De ce? îl întrebă Diamond.

— Cred în acest proiect.

— Şi, probabil, în John Saint.

— Am crezut în el întotdeauna.

Telefonul din maşină ţârâi.

— Nu, zise Diamond. Sunt într-o conferinţă. Spune-i domnului Zimmerman să revină.

Schimbă viteza şi se strecură cu dibăcie pe autostrada aglomerată. Mai aveau de mers doar câteva minute. Era din ce în ce mai cald; dădu drumul aerului condiţionat şi când şuvoiul rece pătrunse în habitaclul maşinii, începu să vizualizeze imaginile.

Faţă – J.B. – în prim plan şi apoi ochii lui *Starfire*. Apoi *Starfire* arogantă, senzuală, aproape goală, ţintind cu un arc extraterestru într-un monstru cu gheare şi colţi care se năpusteşte spre ea din nori. Va apela la Ralph Bakshi pentru animaţie, se gândi Diamond.

Telefonul sună din nou şi-l ignoră.

Da, era o idee interesantă, dacă o aborda cum trebuie, o fantezie erotică, însoţită de animaţie, efecte speciale şi un subiect de actualitate… de exemplu, mareele negre, circumscrise în problema internaţională a poluării mediului înconjurător, da, s-ar putea să aibă succes.

Porţile *Studiourilor Omega* se deschiseră şi intră fără să încetinească. Încă un sfert de milă. O barieră în dungi roşu cu alb se ridică pentru *Jaguar* şi Diamond pătrunse în sectorul său.

Înaintă până la clădirea principală, în locul său personal de parcare, pe care scria „Victor Diamond”.

Opri motorul.

— Bine, Arnie, zise el, după un timp. Adună-i pe toţi cei implicaţi şi o să discutăm.

— Vorbeşti serios?

Glasul lui Arnie îşi pierdu brusc hotărârea. Îi era recunoscător.

— Trimite-mi un contract. Apoi spune-le oamenilor tăi să-l sune pe Jason Brill şi să fixeze o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Vă aştept. Pe tine, pe Brown, pe Saint şi pe J.B., bineînţeles.

Diamond deschise portiera, lăsând să pătrundă căldura de afară.

— Sigur, zise Arnie. O să aranjez totul, doar că avem o problemă cu Saint…

Diamond făcu jogging ca de obicei, pe plajă, târziu, după-amiază, dar azi alergă mai mult şi mai înverşunat. Apoi înotă o jumătate de milă contra curentului, înainte să se întoarcă acasă.

Demult, după ce soţia sa intrase pentru totdeauna la azil, orbită de cât căutase faţa lui Dumnezeu în soarele deşertului, cu creierii prăjiţi de LSD, Diamond cumpărase trei din cele mai apropiate case din colonia litorală Malibu, le dărâmase şi îşi construise o piramidă maya din lemn roşu pe care o înconjurase cu grădini japoneze sculptate în stâncă.

Se zvonea că ciudata sa reşedinţă era un mormânt în amintirea iubirii sale pierdute, dar când fusese invitat să comenteze asupra acestui fapt, negase, evident. Nu avea nicio legătură cu Vangie. Voia doar să locuiască pe plajă.

— Dacă îţi cumperi o proprietate de mii de dolari, nu eşti obligat să-ţi auzi vecinii când trag apa la toaletă, le declarase el.

Nu mai amintise vreodată de soţia lui, iar acum, după aproape douăzeci de ani, scandalul şi tragedia superbei Vangie Sellors, fuseseră uitate de toţi, în afară de câţiva.

Diamond o vizita din când în când, să se asigure că era bine îngrijită, deşi trăia pierdută în lumea ei. Nu ştia cine era el, cine era ea sau ce fusese o dată.

Şi, între timp, ura lui faţă de droguri deveni legendară.

Diamond îşi făcu duş şi apoi se retrase în camera de meditaţie fără ferestre din centrul piramidei, unde se aşeză în poziţie de lotus, pe covorul negru, şi îşi goli mintea. După aceea se schimbă în pantaloni largi, de bumbac şi în cămaşă de pânză, se întinse pe un şezlong printre stâncile şi fântânile aranjate artistic şi îşi luă un *Perrier* cu gheaţă.

Soarele, un disc portocaliu proiectat pe marginea ascuţită, ca un cuţit al orizontului, începu să coboare, până se transformă într-o emisferă care zăcea într-o

baltă din aur topit.

Lui Diamond îi plăcea cel mai mult acest moment al zilei, această jumătate de oră de pace şi contemplaţie, până când servitorul său, Hamura, apărea să-i servească o cină uşoară, gătită excelent. După aceea, Diamond se retrăgea în camera de proiecţie, aflată de asemenea în mijlocul clădirii, imediat sub încăperea de meditaţie, să privească o selecţie din uriaşa sa filmotecă. Pentru seara aceasta, alesese *Şoimul maltez,* unul din filmele sale preferate.

Soarele devenise un punct roşu, care se stinse imediat. După aceea, amurgul se lăsă repede. Hamura apăru împingând o măsuţă mobilă, încărcată cu cristale, porţelanuri, şerveţele, un platou acoperit şi o sticlă cu *Meursault* sec, într-o frapieră. Se aşeză la o masă din fier forjat şi aprinse lampa, ce reprezenta o femeie stilizată din oţel cu braţele ridicate deasupra capului, ţinând o torţă în formă de floare. Lampa era decorativă, dar se asorta perfect. Apoi Hamura trase scaunul pentru Diamond, să se aşeze, şi-i puse şervetul mare, alb, pe genunchi. Îi servi felii de peşte crud, orez înfăşurat în iarbă de mare, creveţi uriaşi în sote de usturoi şi ulei de măsline, îi turnă vin şi apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Telefonul, Hamura, îi spuse Diamond.

Telefonul sosi imediat. Hamura se înclină din nou şi

plecă. Papucii săi nu scoteau niciun sunet pe piatră.

Diamond sorbi mai întâi din vin şi privi amurgul, în timp ce îşi amintea de Vangie Sellors, pe numele ei adevărat Evie Selz, fiica de şaptesprezece ani a unui predicator bătrân din Lubbock, Texas, cu păr blond, natural, şi ochi uriaşi, fumurii, din care făcuse o vedetă, renumită a fi cea mai frumoasă femeie din lume, o zeiţă care fugise cu un director renegat într-o comună din New Mexico, să facă cel mai grozav film al tuturor timpurilor. Numai că nu reuşiseră, iar directorul sărise de pe o stâncă şi se sinucisese, în timp ce Vangie plecase într-o călătorie din care nu se mai întorsese niciodată.

— Este o problemă cu Saint, îi spusese Arnie. Se află în Santa Paula.

Îi explicase apoi că Santa Paula era o închisoare federală în Satul Guerrero, din Mexic.

Diamond zâmbi trist. Se vedea trântind portiera şi privindu-l pe Arnie, peste maşină.

— De ce? îl întrebase el.

Din cauza drogurilor, bineînţeles. John Saint fusese condamnat la cincisprezece ani închisoare pentru că făcuse trafic cu droguri şi corupsese un minor, iar Arnie insistase evident că fusese o înscenare şi era nevinovat.

— Vrei să. Spui că m-ai ales pe mine să-l scot? Ar fi

trebuit să mă cunoşti mai bine, Arnie, îi spusese Diamond rece. N-ai decât să-l scoţi singur pe Saint al tău.

Arnie strigase.

— Am încercat. Încerc de doi ani. Dar cine o să mă asculte pe mine, care am fost la dezintoxicare? Te rog să mă crezi. Îţi jur că nu are niciun amestec…

Diamond zâmbise trist.

— Gata, Arnie, mi-am pierdut destul timp cu tine. Să nu mă mai suni niciodată.

Portarul în uniformă îl salutase în faţa uşilor verzi, groase, care dădeau în hol.

— Bună dimineaţa, domnule Diamond.

Diamond intră fără să se uite înapoi şi uşile se închiseră în urma lui.

— A fost so…

Dar strigătul disperat al lui Arnie fusese tăiat.

Diamond îşi termină cina, privind gânditor nimfa decorativă, care servea drept lampă. Îşi turnă încă un pahar cu vin şi ridică receptorul.

Apăsă butonul doi şi numărul se formă automat.

Când îi răspunse, nu se prezentă, ci spuse doar:

— Vreau nişte informaţii. Află tot ce poţi despre John Saint; are în jur de douăzeci şi cinci de ani şi este fiul lui Spring Kentfield.

Pe urmă luă sticla, paharul şi plicul voluminos şi intră în camera de proiecţie, închizând uşa capitonată în urma lui.

Şoimul maltez era gata pregătit, dar Diamond îl puse la loc, pe raft. Şi luă în schimb filmul *Imaginea lui Terry*.

Era o creaţie, practic fără subiect, pretenţioasă, greoaie, alb-negru, realizată în 1962. Personajele erau un fotograf, trei modele şi o ameninţare care rămâne necunoscută, până în final. Filmul fusese turnat aproape în întregime în metroul newyorkez. Singura imagine cu adevărat luminoasă erau cinci minute cu Vangie Sellors. În timp ce rula, deschise plicul şi scoase cartea de benzi desenate. O deschise la pagina unde *Starfire* îngenunchease pe duna de nisip.

Când Vangie apăru, în sfârşit, se uită când la ecran, când la desene şi dădu din cap, ca pentru sine.

Capitolul 15

Era sufocant de cald. Lui Saint i se prelingea sudoarea pe spate şi pe coaste.

Se lipi de peretele alunecos al celulei. De-abia mai respira; aerul gros era plin de duhori oribile. Lumina sclipea roşiatic, reflectând amurgul prin zăbrelele înguste. Îţi lua zece minute să te caţări până la el, pe zid.

Fusese trezit dintr-un somn agitat de un ţipăt îngrozitor, urmat de o izbitură înfundată şi un hohot de râs.

El Burro ocupa poziţia sa obişnuită, lângă toaletă, care era un canal deschis, cu marginea murdară de excremente. Beto îl apucase de păr şi-l dădea cu capul de perete. Veto era un vagabond ţicnit, care se apuca să zbiere, când te aşteptai mai puţin. Beto era şeful unei bande stradale şi ucisese o mulţime de oameni. Ceilalţi trei bărbaţi erau hoţi. Se ridicară din pat, bombănind că fuseseră treziţi.

Saint îşi îngropă faţa în palme, încercând în zadar să astupe zgomotul. Îl apucase disperarea pentru a nu ştiu câta oară. Va rămâne aici pentru vecie, abandonat, uitat. Lumea lui se redusese la această celulă şi la cumpliţii lui vecini, până când o să moară, sau o să înnebunească, aşa ca El Burro.

Dementul urlă din nou; Beto îi trase un pumn în gură şi-l plesni peste faţă. Hoţii râseră. Lumina roşie dispăru. Dincolo de glasurile lor, Saint auzi un sunet metalic şi voci răguşite.

Venise toreadorul.

„El Torro" era numele dat în batjocură de deţinuţi amestecului dezgustător de supă slinoasă şi bucăţi de legume putrezite, garnisită ocazional cu untură care,

împreună cu *tortilla* alcătuia unica lor raţie zilnică. Era adusă pe un cărucior murdar, împins de toreador, un uriaş cu nasul spart.

Uşa cuştii lor se deschise. Oamenii se strecurară pe lângă Saint ca nişte şobolani; auzi lipăitul picioarelor lor goale pe piatră. Alergă cu ei prin beznă. Când îi striga toreadorul, trebuiau să asculte sau să moară de foame.

Saint alergă la nesfârşit şi, în spatele lui, nebunul începu din nou să urle.

Alergă mai tare; urletele se intensificară.

Apoi, cineva îl strigă pe nume.

— Santo! Te rog!

Unul din hoţi îl apucă de umăr şi-l scutură.

Saint se zbătu, strigă apoi deschise ochii.

Îşi dădu seama, ameţit, că nu uriaşe El Burro, ci el.

— Este prea mult, îi reproşă colegul său de celulă. Santo, ai milă de nervii unui om bătrân. Ne terorizezi de şapte nopţi în şir. Javier Gallegos, colegul său din închisoarea federală, unde Saint fusese trimis după o lună, era un tip grăsuţ şi cinic, proprietarul unui restaurant, care întreţinuse o profitabilă reţea de prostituţie în camerele de deasupra localului. Omul avea o atitudine filosofică asupra sorţii sale; fusese o „înscenare” la fel ca în cazul tău, Santo. Au vrut să pună mâna pe amândoi.

Prezenţa lui îl alina pe Saint.

Şi în privinţa torturii era foarte la obiect.

— Bineînţeles. Trucul cu nasul. Este cea mai obişnuită metodă. Nu lasă urme, este simplă şi eficientă.

Saint spuse cu un glas sugrumat.

— Apă minerală şi sos *Tabasco*. În viaţa mea nu m-am simţit atât de umilit.

— Ai fi preferat să umble la părţile tale intime? Relaxează-te. Acum s-a terminat. Ai trecut prin iad şi ai supravieţuit. Iadul a luat sfârşit.

Bărbatul grăsuţ îşi înălţă braţele, incluzându-i pe ceilalţi deţinuţi.

— Bine ai venit în purgatoriu. Şi acum calmează-te şi aşează-te. Am pe undeva nişte calvados grozav.

Javier Gallegos fusese de la început un om pragmatic. Faptul că stătea în aceeaşi celulă cu un aristocrat american, în această zonă privilegiată a închisorii, îi conferea un anumit statut şi era cu atât mai important, cu cât Saint era de asemenea bogat. Pentru că aici se putea cumpăra totul cu bani, după cum îi declarase Gallegos.

— Ne putem ajuta unul pe altul şi timpul va trece mai plăcut.

Saint îi dădea bucuros o însemnată sumă de bani, în fiecare lună, în schimbul unei mâncări gustoase şi al

altor favoruri. Era sigur că Gallegos îl înşela mai puţin decât ar fi făcut-o alţii.

Acum, se auzi un clinchet de chei şi Gallegos îl anunţă încântat.

— Desayuno[6].

În timp ce unul din propriii săi chelneri împinse o masă mobilă în celulă.

— Micul dejun.

Ridică încet capacele şi adulmecă.

Nuevos rancheros. Muy bien.

Se îmbrăcase deja într-un costum gri de mătase, gata să înceapă ziua. Chelnerul puse un şerveţel roz la gâtul patronului său, turnă nişte cafea şi îi dădu ediţia de dimineaţă a ziarului *El Diario*. Gallegos deschise imediat la pagina financiară.

Saint se uită la micul dejun aranjat frumos pe măsuţă: faţă de masă albă, ceainic, suc proaspăt de portocale şi se gândi că se deosebea foarte mult de El Toro. De fapt, dacă ignorai pereţii pătaţi, zăbrelele, fereastra mică şi uşa încuiată, puteai să-ţi imaginezi că te aflai într-un hotel, unde serviciile şi mâncarea erau mulţumitoare.

Primul lucru pe care-l făcuse Saint când sosise în acest loc mai acceptabil, fusese să angajeze un nou

---

6 Micul dejun (sp.).

avocat.

Acesta îi promisese marea cu sarea şi nu făcuse nimic. Era mai elegant, mai bogat, şi Saint îşi dăduse seama acum, mai corupt ca senor Beltran, dar nu avea de ales.

În Statele Unite, afacerile sale se încurcaseră.

Arnie făcea tot ce putea, dar nu ajungea la niciun rezultat. Domnul Friedman nu avea putere în afara ţării, mai ales că autorităţile statului Guerrero refuzau să coopereze.

— Fletcher şi tatăl ei i-au cumpărat pe toți, probabil! exclamă Saint, izbind cu pumnul în zid. O să mă ţină aici până o să putrezesc.

— Cel puţin doi ani, zise Gallegos, încuviinţând din cap. Practic nu contează cine eşti, îi explicase el înălţând resemnat din umeri. De îndată ce maşina este pusă în mişcare, trebuie să-şi urmeze cursul. Nu are rost să te agiţi. Birocraţia reprezintă un fapt de viaţă de care trebuie să profiţi.

Îşi aprinse un trabuc şi se întinse confortabil pe scaun.

Saint pufni dezgustat.

— Auzi, să profiţi.

— De ce? Oricum, nu ai altceva de făcut. Vei vedea că timpul o să treacă. Relaxează-te, Santo. Nu te da cu capul de pereţi. O să găseşti destule distracţii aici, dacă o să le cauţi.

În timpul lunilor nesfârşite care urmară, Saint încercă să-şi umple timpul, aşa cum îi sugerase Gallegos. Cumpără o chitară ieftină şi învăţă s-o folosească. Nu cânta pentru că avea o voce răguşită acum şi îl durea gâtul. Prinsese repede spaniola de la prostituate, evazionişti fiscali, hoţi, traficanţi de droguri şi gangsteri. Învăţă să se lupte dobândind multe trucuri noi, care-l surprindeau. Totuşi, zilele erau foarte lungi, o succesiune de lumină şi de întuneric, mită, intrigi, singurele clipe fericite fiind mesele furnizate de restaurantul lui Gallegos.

Cel puţin, acum primea corespondenţă. Veneau mereu scrisori de la Vera, Arie, mătuşa Gloria, cei de la *Starfire* Entreprisess. Avea chiar şi o carte ilustrată de la mama lui. Nu se mai simţea abandonat şi uitat, dar faptul că lumea exterioară îşi vedea mai departe de viaţă fără el, îl durea mai rău ca oricând.

Nu avea nicio veste de la J.B., deşi nu se mira.

Însă, pe măsură ce treceau lunile, reuşi să uite episodul dintre ei. Era ca şi când anii s-ar fi întors înapoi pentru el şi J.B şi îl plictisea până la exasperare pe Gallegos, descriindu-i magica lor călătorie prin ţară şi săptămânile minunate, petrecute pe yacht. Noaptea, în beznă, Saint încerca să-şi readucă în memorie figura ei; 4ânjea s-o viseze, dar refuza să se materializeze şi, în

visele lui, era înnebunitor de aluzivă. Ei bine, îşi spuse el, nu era surprins; ea nu avea ce căuta într-un asemenea loc; nu trebuia să se gândească la ea, atâta timp cât se afla în închisoare.

— Ai dreptate. Nu-ţi pierde vremea, îl sfătuia Gallegos. Nu te iubeşte.

— De unde ştii?

— Doar ţi-am spus că m-am ocupat de femei.

La şase săptămâni după sosirea lui Saint, grăsanul său tovarăş de celulă se năpusti înăuntru zâmbitor, strigând:

— Santo. Hei, Santo! Ai un vizitator.

J.B. Saint îşi încleştă mâinile şi-i clocoti sângele în vene.

Poate era J.B. Poate se hotărâse până la urmă să se întoarcă la el. Şi, peste câteva secunde, se convinse că trebuia să fie J.B.

Dar nu era.

Gallegos o aduse pe Vera, făcându-i plecăciuni, ca şi când ar fi fost o ducesă. Apoi, cu tact, îi lăsase singuri, până când se încheiaseră orele de vizită.

Vera era roşie la faţă de căldură şi de mândrie că reuşise să-şi ducă la bun sfârşit călătoria lungă şi dificilă. Ţinea în mână o mulţime de pachete. Se îngrăşase îngrozitor.

Saint o îmbrăţişă. Dezamăgirea era zdrobitoare, dar,

după primele secunde cumplite, simţi o mare uşurare. N-ar fi vrut ca J.B. Să-l vadă aici, în asemenea hal. Dar de Vera nu-i era ruşine. De fapt, era atât de bucuros s-o vadă, încât fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Ah, Saint, este atât de îngrozitor! îmi pare rău, se lamentă Vera, plângând.

După ce îşi şterse lacrimile, se uită în jur, îl sărută din nou şi o înjură pe Fletcher. Îi dădu cadourile unul câte unul şi-l privi cu sufletul la gură cum reacţionează.

Îi adusese bomboane, unt de arahide şi borcane cu dulceaţa sa preferată. Pastă de dinţi, şampon, săpun, un aparat electric de ras, un dicţionar spaniol, casete pentru învăţarea limbii spaniole şi un casetofon. Dar, în primul rând, îi adusese o parte din cărţile pe care le ceruse. „N-am putut să le car pe toate şi nu am încredere să le trimit prin poştă”, şi noile desene cu *Starfire.*

— Am nevoie de ajutor Saint. Aş vrea să le verifici şi să refaci dialogurile. Nu sună cum trebuie. Sunt înainte cu câteva numere în privinţa desenelor, aşa că aş putea să ţi le aduc imediat…

Starfire se vindea bine.

— Vânzările merg grozav, îi spuse Vera. Peste trei sute de mii de exemplare pentru ultimul număr.

Saint interpretă această veste ca pe un semn bun. Dacă *Starfire* avea atâta succes, era bine pentru viitorul

lui. Însă Vera se întunecase la faţă, acum.

— Ah, Doamne, Saint, noi ne străduim pe cât putem, dar…

Nu reuşea să spună „soţia ta”.

— … ea şi tatăl ei refuză să discute cu noi. O lungesc ia nesfârşit.

Apoi, exclamă disperată:

— Cât de mult te urăşte această femeie. Ce minciuni oribile! Cât despre faptul că ai înjunghiat-o…

Vera se strâmbă.

— Şi eu aş înjunghia-o, dacă aş avea ocazia.

Îşi şterse nasul cu mâneca şi continuă:

— A plătit ca să te bage la închisoare şi a găsit un moment prielnic. Arnie a verificat. Atunci brigada de narcotice iniţiase o serie de razii. Voiau să facă câteva arestări ca să aibă cu ce să se laude. Este evident că nu au reuşit să prindă niciun traficant important, aşa că i-au cules pe cei mici.

— Ca mine.

Vera îl aprobă.

— Traficanţii neimportanţi, drogaţi şi pe tine, un turist american. Un ţap ispăşitor. Şi au fost plătiţi pentru asta. Ah, Saint, se văicări ea, ce încurcătură oribilă!

Saint se trezi pus în situaţia s-o consoleze pe Vera.

— Hai, calmează-te. Este O.K.

— Ba nu este. Este o porcărie. Şi stai să vezi, nici n-o să-ţi vină să crezi ce o să-ţi spun. L-am sunat pe tatăl tău, ce ticălos! Nu vrea să ştie de tine. Ba chiar s-a înfuriat că l-am sunat. N-a spus decât că se aştepta să-ţi risipeşti banii pe o carte de comics-uri şi că probabil meriţi să zaci în închisoare. Zău, Saint! Propriul tău tată. N-o să mişte un deget, deşi ar fi putut trage multe sfori. Arnie spune că de data asta avem nevoie, mai mult decât de bani, de sfori. Cineva influent. Mai influent decât Megraw.

Mai târziu, Gallegos îl întrebă, numai zâmbete:

— Ai avut o vizită plăcută?

— Bineînţeles.

Mexicanul îl privi uluit.

— Da, continuă Gallegos visător, o leoaică. Şi te iubeşte, te rog să mă crezi.

Dădu din cap, cu superioritate.

Saint pufni.

— Nu fi prost. Era Vera. Este o prietenă bună, doar atât.

Gallegos îl privi cu milă.

— Mai ai multe de învăţat despre femei, Santo.

Trecură zile, săptămâni, luni.

Un timp, după vizita Verei, Saint îndrăznise să spere. Şi, văzând că nu se întâmplă nimic, îl cuprinse şi mai

rău disperarea.

Gallegos deveni nerăbdător.

— Eşti prost. N-ai ce să faci, aşa că nu are rost să te chinuieşti.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, îl apostrofă Saint. Tu o să ieşi cât de curând de aici.

— Sigur. Dar nu vorbeam despre mine. Şi acum, ascultă-mă, Santo.

Fuseseră încuiaţi pentru noapte. Gallegos umplu două pahare cu coniac scump.

— Unul din scriitorii voştri americani, spunea: „Cel mai bun lucru în privinţa unui scriitor este că poate transforma cea mai cumplită experienţă în bani”.

Saint clătină din cap, resemnat.

— Poate. Dar cui îi pasă.

Gallegos insistă.

— Hai, nu-ţi mai plânge de milă. Eşti scriitor şi ai mari avantaje. Poţi să te refugiezi în fanteziile tale. Poţi scăpa de aici în fiecare zi şi în fiecare noapte. Şi, într-o zi, chiar şi aceste clipe cumplite ţi-ar putea fi de folos. O să spui: Slavă Domnului că am stat în puşcărie. Câte informaţii am adunat.

— Mda, pufni Saint. Sigur.

Mexicanul înălţă din umerii săi grăsuţi, sub cămaşa scumpă, de mătase şi dădu băutura peste cap.

— Eşti plictisitor, Santo. Şi prost. O să-ţi spun mereu, până o să pricepi: Eşti scriitor… aşa că scrie ceva.

Ca să scape de cicăleala lui Gallegos, Saint se apucă de treabă.

Mulţumită aranjamentelor tovarăşului său de celulă, făcu rost de tot ce-i trebuia; cumpără hârtie, stilouri.

I se aducea chiar şi o maşină de scris, când avea nevoie.

— Nu-i nicio grabă, remarcă Gallegos, ca şi când ar fi fost o mare realizare. Ai tot timpul la dispoziţie.

Saint fu cât pe ce să-i trântească o înjurătură, dar renunţă, pentru că îi venise o idee.

Gallegos îl lăsă singur.

Saint se uită la foaia albă de hârtie din maşină şi aşteptă. După un timp scrise: *Starfire, rătăcitoarea.*

După cinci minute de gândire, continuă: *Ecranarea*.

Povestea începea să se înfiripe în mintea lui şi se apucă să scrie.

„Starfire, *ambasadoare interplanetară, se întoarce în propria ei galaxie şi descoperă că steaua vechiului ei sistem solar devenise o supernovă; explodase şi se întinsese pe miliarde de kilometri. Acum, era un. Uriaş negru. Îşi înghiţise planetele, sateliţii. Întregul sistem fusese incinerat.*

Nu-i venea să creadă.

De ce nu fusese prevenită? Cât timp trecuse de la catastrofă? Pătrunsese în altă falie temporală... Acum, când planeta ei mamă nu mai exista, îşi pierduse puterile şi capacitatea de a-şi schimba forma. Şi, nici nu mai putea deplasa obiecte prin forţa minţii. Acum nu există decât două posibilităţi: fie va fi o formă de energie decorporalizată, fie va rămâne pe veci închisă în trupul nepotrivit al Dianei Star...

Este de asemenea închisă în vectorul care o duce înapoi, pe Pământ, unica ei speranţă pentru viitor.

Mintea lui Saint rătăci prin univers. Cu *Starfire* trecea nevătămat prin explozii distrugătoare, găuri negre şi miliarde de kilometri de praf cosmic.

În închisoare, continuă să scrie până seara.

„Călărind vectorul, Starfire se *întoarce din nou pe Pământ, dar se pare că şi în cazul acesta a sosit prea târziu.*

În absenţa ei este înnegrit, ars şi cristalin; aburi groşi se ridică din găuri; noroiul fierbe la orizont, un munte negru se ridică spre cer, sau sunt fortificaţiile arse ale unui oraş în ruină? Starfire este uluită pentru că acum Pământul va fi căminul ei pentru totdeauna. Jură să-l salveze, dacă va putea; n-o să-l lase să se rotească la nesfârşit, ca o bucată stearpă de stâncă...”

— Bun, zise Javier Gallegos, merge bine.

— Ar trebui să termin episodul în câteva zile.

Tovarăşul său de celulă încuviinţă din cap, zâmbind.

— Nu te grăbi. Fă treabă bună.

Trecu şi al doilea an. 1985 deveni 1986. În mai, Vera se întoarse la Santa Paula pentru altă şedinţă de redacţie. Îşi luă o cameră la hotel pentru o săptămână şi veni la închisoare ori de câte ori fu posibil.

Se obişnuise repede cu procedurile de vizitare şi se împrietenise cu unii deţinuţi.

— Nu este chiar atât de rău, dacă ai bani, zise ea.

— N-ai vrea să încerci şi tu?

— Cred că este mai umană decât o închisoare americană. Seamănă mai mult cu un sat, spuse fata, uitându-se la curtea plină cu familiile deţinuţilor, inclusiv copii mici.

— După ce pleacă, vă încuie noaptea.

Vera îi spuse că Arnie dorise şi el să vină, dar turna un film. Şi compania de asigurare nu-şi asuma riscul.

— Eu una cred că nu vrea să te vadă aici, îi declară ea. L-ar înfuria prea tare.

Se făcuseră sute de cereri pentru eliberarea lui Saint şi primiseră sute de promisiuni deşarte. Mama lui îl sfătuise pe Arnie să ia legătura cu Victor Diamond, pe care-l cunoscuse o dată, deşi circumstanţele nu erau prea clare.

— Este foarte supărată că lucrurile nu se urnesc din loc şi susţine că acest Diamond se bucură de o influenţă nelimitată.

— De ce crezi că m-ar ajuta? o întrebă Saint. La ce i-ar folosi?

Vera nu ştia ce să-i răspundă.

Când Saint îşi luă rămas-bun de la ea, într-o mare de copii, femei şi câţiva bărbaţi care ieşeau pe porţi, spre libertate, îi spuse deodată.

— Nu am nicio speranţă. O să stau aici pe vecie.

— Nu spune asta, protestă Vera, feroce. Ne străduim, cu toţii. Chiar şi mama ta. Se gândeşte să apeleze la altcineva.

— Voiam să te întreb. N-ai putea…

S-o rogi pe J.B. Să-mi scrie?

Dar nu reuşi să rostească aceste cuvinte şi, îşi spuse oftând, în sinea lui: N-avea niciun rost, oricum.

După aceea, se bucură că nu continuase.

Era mult mai bine s-o uite pe J.B., s-o alunge într-un sertar tainic al minţii lui şi să răsucească cheia.

În noaptea aceea, Saint se aşeză la maşina de scris şi puse o pagină nouă. Urmări cuvintele dactilografiate: „*Starfire*, un scenariu original de John Saint”.

„Spaţiul negru, adânc, punctat cu steluţe îndepărtate şi şuieratul subţire al vântului încărcat de praf.

Ne apropiem foarte mult de un ecran central, în formă de stea, care tremură vizibil şi apoi explodează silenţios, într-o izbucnire de energie, pentru a deveni un cancer atotcuprinzător de lumină roşie, care se umflă în afară, din ce în ce mai mare, uriaşă, răspândindu-se constant, până când, într-o explozie de sunete cacofonice, ecranul devine complet roşu.

Roşul păleşte din nou în negru, cântecul vântului persistă, stelele reapar, apoi se realiniază, sugerând trăsături umane. Vântul cedează locul muzicii în surdină, armonii tăcute, în tonalităţi joase, sugerând alienarea şi pierderea.

Treptat, din stele se formează faţa unei femei, mai clară, din ce în ce mai aproape, până când rămân doar ochii extraordinari, argintii, tremurând în culori incandescente, ca un opal incendiar. Pleoapele pulsează, o dată cu lumina stelelor.

Apare titlul principal.

Starfire…

Capitolul 16

„Dragă Donald, scrise Vera, îmi pare rău că nu ne-am văzut, când am fost în Anglia, dar mă grăbeam şi m-am dus direct în Yorkshire. Ştii mama nu se simte prea bine… deşi nu are nimic grav.

Are nevoie de cineva care s-o îngrijească, mi-a spus Cynthia. N-are pentru cine să-şi facă griji. Este lipsită de o preocupare oarecare.

Mama fusese patetic de recunoscătoare când o văzuse pe Vera şi „sunt atât de fericită, draga mea, că nu mai încerci să arăţi ca un fotomodel. Ştii nu mai semănai cu Vera noastră”.

Când venise timpul să se întoarcă în California, mama ei căzuse la pat, plângându-se de dureri cumplite.

— Nu-mi vine să cred că o să pleci din nou şi o să mă laşi. Ai devenit dură, Vera. Îngrozitor de dură. Şi pentru ce să te întorci? Doar nu te aşteaptă niciun băiat…

„Mă bucur că te întorci în sfârşit în California, îi scrise ea, în continuare. Se pare că înlocuitorul o să se descurce destul de bine. O să fiu plecată câteva săptămâni, aşa că n-o să pot să te aştept la aeroport, deşi cred că familia ta va fi încântată să te vadă şi n-ar avea niciun rost să mai apar şi eu”.

Nici vorbă, îşi spuse Vera, nu putea să-l întâmpine la aeroport, aşa cum o rugase, Nu voia deloc să-l vadă, mai ales acum, când se îngrăşase şi se gândea numai la Saint.

„Situaţia lui Saint nu s-a schimbat cu nimic. Mexicanii nu cedează. Dar Arnie şi cu mine nu ne-am dat bătuţi. Avem un nou plan. Deocamdată stau cu el,

după cum se vede din adresă, Beverly Hills, ca să complotăm împreună. Are o casă superbă, cu tot ce poţi visa; inclusiv o sală de proiecţie, saună şi sala de gimnastică, deşi Arnie nu foloseşte decât două camere, biblioteca unde îşi ţine scenariile şi ascultă benzile şi dormitorul…"

Era o cameră tare ciudată, decorată ca vizuina unui adolescent: un singur pat, cu ladă sub el, tapet simplu, draperii; jar pe pereţi fotografii de la şcoală, ale echipelor sportive, în care faţa lui Saint se vedea clar printre alţi băieţi de paisprezece ani.

„Arnie nu trăieşte deloc ca o vedetă. Se duce rar la petreceri şi nu cinează în oraş…"

Slavă Domnului. Vera se simţea îngrozitor printre femeile frumoase, suple şi bronzate din Beverly Hills. Îi era groază să iasă undeva cu Arnie care era recunoscut întotdeauna, în timp ce ea era privită cu revoltă. *Cine se crede vaca asta grasă, să iasă cu Arnie?*

Preferă să stea acasă. I se aduce mâncarea de la un restaurant italienesc…"

Şi era un restaurant foarte bun. Probabil că se va îngrăşa mai rău, dar ce conta, îşi spuse Vera?

Oftă şi se fâţâi pe scaun. Nu mai termina o dată scrisoarea.

Se gândi că i-ar fi fost mai uşor să-l sune pe Donald,

dar atunci ar fi trebuit să răspundă la întrebările lui, să gândească repede, să găsească scuze inspirate, în timp ce o scrisoare îi dădea ceva de făcut şi o ajuta să evite o confruntare directă.

Ah, de-abia aştepta să se întoarcă Arnie.

Se ridică şi începu să se plimbe de-a lungul terasei.

De ce dura atât de mult? Plănuise să-l vadă pe acest bărbat, Victor Diamond, ia ora opt dimineaţa.

Spring părea foarte sigură că numai el ar putea să-l ajute.

— A făcut filme în Mexico şi are prieteni importanţi în guvern. Este un tip extraordinar de influent.

Vera îl întrebase pe Arnie:

— A fost căsătorită cu el? Au fost amanţi?

Pentru că Spring nu precizase de unde îl cunoştea.

— Cred că au lucrat împreună, îi spuse Arnie.

— Mă rog, cel puţin se zbate pentru Saint. Se poartă ca o adevărată mamă.

Arnie îi răspunse scârbit:

— Nu fi atât de impresionată. Poziţia aceasta o avantajează. Mama îndurerată, aşteptând întoarcerea fiului.

— Ah, Arnie, eşti atât de cinic!

— Şi de realist.

Dar, indiferent de motive, Spring îl indicase pe Victor

Diamond, un bărbat important, iar Arnie plecase devreme, de dimineaţă, plin de speranţe.

Însă nu o sunase şi era un semn rău.

Îi ghiorăi burta. I se făcuse din nou foame, dar nu era decât ora cinci şi cina se servea după şapte.

Se aşeză din nou pe scaun. Puse cele trei pagini ale scrisorii pe masă şi le acoperi cu un peşte decorativ, să nu le zboare vântul. Va continua scrisoarea mai târziu. Păcat că Arnie nu avea nimic de mâncare în frigider.

Îşi dorea o bucată mare de tort, cu frişcă.

— N-a mers, zise Arnie obosit. N-a mers deloc, ce mai!

Făcuse un duş. Părul ud i se lipise de cap. Era îmbrăcat în pantaloni albi şi un tricou de aceeaşi culoare. Era frumos şi viril ca un personaj dintr-o piesă de Noel Coward.

— Asta este, zise Vera, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Consideră probabil că desenele animate sunt pentru copii.

Arnie clătină din cap.

— Nu, este cu totul altceva. Reuşisem să-i trezesc interesul. Am văzut că îi plăcea. Răsfoia cartea preocupat… Dar am stricat totul. Ar fi trebuit să ştiu că este împotriva drogurilor.

Îi venea să plângă.

— Am crezut că soţia lui se află în sanatoriu în urma unei depresiuni nervoase. Ştiam că este nebună sau ceva de genul acesta.

— Dar…

— Şi-a prăjit creierii cu LSD, în anii şaizeci. Este o legumă. Doamne, Vera, nu mai poate fi considerată un om. În clipa în care a auzit că Saint este în pușcărie din cauza drogurilor, n-a mai vrut să mă asculte. Şi, oricum nu m-ar fi crezut. N-are nicio vină. Dar eu nu mă dau bătut.

Arnie se răsuci şi îşi sprijini coatele de pervazul ferestrei, privind panorama posomorâtă a oraşului.

— Acum ştiu că este omul potrivit. Trebuie să-l atragem într-un fel. Noi doi o să ne gândim la o soluţie.

Verei îi venea să plângă.

— Aşa se întâmplă mereu. Ori de câte ori credem că ar putea fi o şansă ni se închide uşa în nas. Mă duc să-l văd în locul acela îngrozitor, încerc să fiu veselă, dar îmi vine din ce în ce mai greu. Şi apoi mă gândesc că pentru el este şi mai cumplit. Ah, Doamne, Arnie!

Vera îşi aranjă fusta înflorată.

— Nu ştiu cât o să mai rezist.

Se gândea la Saint, care-şi irosea cei mai frumoşi ani în infern şi murmură:

— Nu mai pot. Îl iubesc.

Arnie o bătu pe umăr cu mintea aiurea, ca Ei când ar fi fost un căţeluş; se ridică şi ieşi pe terasă. Îşi sprijini mâinile de balustradă şi se uită către Santa Monica şi ocean.

— Şi eu îl iubesc, spuse Arnie. De când l-am cunoscut. A fost colegul meu de cameră. Nimeni nu voia să stea cu mine. S-a transferat de la alt liceu şi a fost repartizat în cameră cu mine. Pe vremea aceea eram un puşti grăsan, cu ochelari, de care îşi bătea joc toată lumea. Iar el era frumos, sportiv, inteligent, popular şi toţi voiau să le fie prieten. În plus, mai era şi bogat. Din clipa în care a intrat pe uşă, mi-am spus: O să-mi arunce o privire, o să râdă şi o să se ducă imediat să ceară altă cameră. Mă temeam îngrozitor de el. Dar nu s-a întâmplat aşa. S-a purtat cu mine ca şi când aş fi fost şi eu frumos şi popular. Mi-a fost un adevărat prieten. M-a apărat de fiecare dată. Dacă se lua cineva de mine, îl punea imediat la respect. Era gata să se lupte cu toţi şi ei o ştiau. Mă lăsau în pace, când eram cu Saint. Aş face orice pentru el…

Soarele apunea acum; cerul se întunecase în spatele munţilor. Verei i se păru că zăreşte sclipirea unui fulger. O pală fierbinte de vânt mătură terasa. Era clima caracteristică în Santa Ana. Arnie se întoarse spre ea şi inspiră adânc.

— Iar acum este rândul meu să-l ajut şi jur că n-o să mă oprească nimeni şi nimic.

Vera se duse la baie şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. Când se întoarse, îl întrebă calmă:

— Presupun că va trebui s-o luăm de la început. Ce-o să facem?

Arnie se sprijini de scaun şi îşi băgă picioarele sub masă. Lumina lămpii i se reflectă în ochi. Pentru o clipă, Vera se gândi că nu mai văzuse pe nimeni atât de hotărât.

— Ce-o să facem? repetă Arnie. După cum văd eu lucrurile, trebuie să ne ocupăm serios de Vie Diamond, O să ne aducem artileria grea.

Vera îl privi mirată.

— Cum adică?

— O s-o aducem pe *Starfire* în persoană.

La început, J.B. Se înfurie.

— Eşti nebun? N-o să fac aşa ceva.

Arnie îi răspunse pe un ton tăios:

— Ba o să faci. Diamond nu mai vrea să mai audă de mine. Nu-mi răspunde la telefon. Eşti unica şansă a lui Saint.

— Deci, trebuie să mă culc cu Diamond şi să-l fac să-l ajute pe Saint.

— Eu n-am spus aşa ceva. Trebuie să-l impresionezi

atât de mult, încât să producă filmul, orice ar fi. Ascultă-mă, J.B. Este un profesionist. A fost fascinat de *Starfire.* Trebuie să te vadă. Crede-mă. Oricum, aş vrea să ştiu, spuse Arnie pe un ton ameninţător. Vrei sau nu ca Saint să iasă din puşcărie?

— Drept cine mă iei? Bineînţeles că vreau, dar… ascultă, Arnie. Nu da vina pe mine că s-a însurat cu Fletcher şi a ajuns în închisoare.

Arnie pufni, fără milă.

— S-a aruncat în braţele lui Fletcher din cauza ta. Ai făcut sau i-ai spus ceva. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nici nu vreau să ştiu. Dar numai tu l-ai fi putut opri să se însoare cu ea. Şi acum, numai tu poţi să-l scapi.

Vineri seara, două săptămâni mai târziu, Arnie o instruia pe J.B. Pentru petrecerea unde îl va întâlni pentru prima oară pe Victor Diamond. O machie cu mâinile lui, grijuliu şi profesionist.

Apoi se dădu câţiva paşi înapoi, să-şi privească opera şi clătină din cap, critic.

— Fondul este prea închis; trebuie retuşat.

Trasă din nou contururile, inspirându-se dintr-un desen cu *Starfire*, prins pe perete.

— Vreau să prindem expresia autentică.

Arnie angajase un detectiv particular, să verifice mişcările lui Victor Diamond. Şi aflase că evenimentele

de azi vor fi următoarele:

Mic dejun la Polo Lounge.

Şedinţe de producţie, la Omega, *de dimineaţă.*

Prânz cu David Zimmerman şi vizitarea preşedintelui corporaţiei newyorkeze.

Întâlniri de lucru după-amiază.

Rubin Zeff, ora cinci – cardiolog.

Cocktail, bufet Romano, *la ora opt.*

Atenţie: persoana nu obişnuieşte să participe la asemenea evenimente, dar azi va face o excepţie. Soseşte de obicei după ce se serveşte mâncarea, bea un pahar cu vin, cel mult două, discută despre afaceri importante şi pleacă peste o oră.

— N-o să merg, zise J.B. Pe un ton sec. Gândeşte-te la altceva.

Arnie se gândise de fapt şi renunţase la toate celelalte posibilităţi de a-i atrage atenţia lui Diamond, inclusiv o pancartă cu faţa lui *Starfire* pe autostrada Ventura sau o reclamă pe o pagină întreagă, în revista *Variety.*

— Este mult mai natural să-l întâlneşti la o petrecere.

— Natural? Când arăt în halul ăsta? Şi nici măcar n-am fost invitată. Sunt o intrusă. Dacă nu mă lasă să intru? Probabil că există o listă cu oaspeţii. Vor fi portari…

— Care vor fi instruiţi să lase să între toate femeile

frumoase neînsoţite. Nu te îngrijora, J.B. Romano este un satir.

— Un ce?

— Un maniac sexual.

— Grozav! Exact ce-mi mai lipsea. Ascultă, ce mă fac dacă Diamond n-o să apară? Sau dacă apare şi reuşesc să mă apropii de el? Sau dacă Romano se agaţă de mine? Ce-o să se întâmple atunci?

— O să tragi de timp, îi spuse Vera. Şi o să-l aiureşti. Explică-i cine eşti. *Starfire*, din sistemul Rigel.

— Da, *sigur*.

— Eşti *Starfire*.

Arnie veni în spatele lui J.B. Şi-i înălţă bărbia. Se uită în ochii ei fumurii şi-i privi faţa încadrată de coama de păr argintiu. Arnie supraveghease personal vopsitul părului la *Mr. G's.* Eşti *Starfire* şi arăţi superb. Şi poţi să-l manevrezi pe Steve Romano. Vera, adu penseta. Trebuie să-i subţiez sprâncenele.

J.B. Inspiră adânc.

— Nu te las să te atingi de sprâncenele mele.

— Stai liniştită, zise Arnie, hotărât. Dacă nu vrei să te ciupesc.

Apoi, îi aplică praf argintiu pe pleoape şi le contură cu creion gri.

Vera se mişca stânjenită de pe un picior pe altul. Era

prea ciudată. Arnie se pricepea grozav la machiaj, dar exagerase. J.B. Dispăruse. Se transformase în *Starfire*. Arnie se dădu din nou înapoi, să-şi privească opera.

— Este bine.

— Vreau să beau ceva, zise J.B.

— Nici gând, protestă Arnie. O să-ţi strici conturul buzelor.

În cele din urmă, îi aduse rochia, o tunică metalică, scurtă şi sandale argintii, legate în cruciş, până la genunchi. Singura bijuterie a lui J.B. Era un inel greu de argint, în formă de şarpe încolăcit pe degetul ei stâng arătător.

Arnie o luă de umeri şi o întoarse spre oglinda triplă.

— Şi acum, *Starfire*, priveşte-te.

J.B. Se uită mută de uimire la prinţesa luptătoare cu piele luminoasă şi ochi uriaşi.

— O să-i produc un şoc, murmură ea. Diamond este bătrân, s-ar putea să facă un atac de cord şi să moară. Şi n-ar putea să-l mai ajute pe Saint.

— N-are decât cincizeci de ani. Nu este bătrân. Şi are o sănătate de fier.

— Nu uita că era programat la un cardiolog, îi aminti Vera.

Arnie ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Tipul duce o viaţă foarte stresantă, aşa

că îşi ia precauţii şi se duce la control.

— Chiar dacă n-o să-l apuce apoplexia, zise J.B., o să se înfurie că încercăm să-l tragem pe sfoară. Aşa că vom ajunge la acelaşi rezultat.

Arnie se aplecă spre ea, cu mâinile pe umerii ei şi o privi prin oglindă.

— Indiferent ce se întâmplă, zise Arnie, pe un ton ciudat, poţi să te descurci. Ai această putere. Acum eşti *Starfire*. Uită-te din nou la tine.

Vera se dădu înapoi. I se tăiase răsuflarea şi era puţin speriată. Pentru o secundă, avu impresia că între ei trei se produsese un transfer de tehnologie. Acum au. Pierdut-o, se gândi Vera. J.B. A devenit cu adevărat *Starfire*, şi n-o s-o mai recapăt înapoi. Şi dacă Diamond nu-l scoate pe Saint din puşcărie, am făcut-o degeaba.

— Ar fi bine să reuşeşti, zise ea.

— *Starfire* reuşeşte întotdeauna, spuse Arnie.

Apoi, i se adresă lui J.B.

— Poţi ajunge în mintea lui Diamond, să-i imprimi gândurile tale. Trebuie să-l salvezi pe Saint şi poţi s-o faci. Poţi să faci orice.

În hol, printre simpli muritori, J.B., semăna într-adevăr cu o creatură exotică de pe altă planetă.

Oamenii se întorceau s-o privească. Se lăsase o linişte mormântală.

— Cristoase! murmură J.B.

Îi tremurau mâinile.

Îşi scăpă geanta mică, argintie. Arnie i-o ridică şi i-o atârnă de umăr.

O atinse uşor pe braţ.

— Noroc. J.B. Îi aruncă o ultimă privire îngrozită, cu ochii ei stranii. Apoi îşi strânse buzele, îşi îndreptă umerii şi-l urmă pe şofer.

Arnie şi Vera o urmăriră cum se suia în maşina argintie, care o va purta către Coldwater Canyon, spre misiunea ei.

— Nu trebuia să fii atât de dur cu ea, îi spuse Vera.

— Fac orice, zise el apucând-o de mână şi trăgând-o în ascensor. Iar acum o să-mi încalc regulile. Nici nu putea fi în moment mai potrivit. O să ne îmbătăm criţă amândoi.

Capitolul 17

— Sunt *Starfire.* Am putere. Sunt *Starfire.* Am putere…

J.B. Murmura cuvintele ca pe o vrajă, în timp ce stătea încordată pe bancheta limuzinei. Se clătină o dată cu maşina care ieşi de pe autostradă, cotind pe o stradă principală şi apoi pe una mai puţin importantă. Pe urmă, urcară spre munţi. Se simţea pierdută, singură, ca şi

când ar fi călătorit într-adevăr prin spaţiu.

În cele din urmă, opriră în faţa unor porţi din fier forjat, scăldate în lumină, păzite de patru bodyguarzi.

Primul ei impuls fu s-o ia la fugă. Să deschidă portiera şi s-o şteargă, înainte s-o poată opri cineva. Dar, după un scurt schimb de cuvinte, pe care nu-l auzi, porţile uriaşe se deschiseră şi intrară înăuntru şi ajunseră la nişte uşi lăcuite.

Maşina întoarse în spatele ei; era prea târziu să fugă. J.B. Intră în casa viu luminată a lui Steven Romano, într-un hol imens, înalt cât două etaje, unde plantele şi florile tropicale atârnau de la balcoane impunătoare şi muzica intona cadenţe electronice neobişnuite, care o făceau să se simtă şi mai pierdută.

Sunt *Starfire*, îşi spuse J.B. Hotărâtă. Sunt *Starfire* şi am putere.

Luă un pahar de şampanie de la un chelner şi apoi îl urmă prin hol, trecând printr-o arcadă. Ajunse într-o grădină japoneză, din piatră, cu pietriş alb şi sculpturi. O luă pe nişte trepte acoperite de muşchi, trecu de o piscină interesantă ca formă, traversă un pod îngust de piatră, peste o cascadă. Coborî din nou nişte trepte şi trecu pe lângă pereţi înalţi, acoperiţi de iasomie şi clematis. Altădată, i s-ar fi părut superbe.

Steve Romano dădea cocktail-ul pe terasa cea mai

joasă, pavată cu marmură şi plină cu mobilă din fier forjat, vopsită în alb. Era îmbrăcat în pantaloni negri de piele şi vestă asortată, fără cămaşă. Un craniu mic, din fildeş îi atârna pe pieptul gol pe un lanţ lat de aur, alcătuit din zale. O zări imediat pe J.B., ridică din sprâncene şi veni lângă ea.

— Bine ai venit, frumoasă străină.

Steve îşi încolăci o buclă argintie pe deget.

— Arăţi ca şi când ai înjunghia balauri cu suliţa.

Fata îşi trase şuviţa din mâna lui şi încercă să surâdă relaxat.

— Bună. Sunt J.B.

Se uită în jurul ei. Niciunul dintre oaspeţi nu era Diamond. Dar nu avea ce face. Nu se mai simţea deloc *Starfire,* luptătoarea. Se considera mai curând un animal de sacrificiu, gata să fie aruncat în gura tigrului care va sosi din clipă în clipă.

— Ştiu foarte bine cine eşti, zise Romano încântat, dar nu ştiu cui aparţii.

Să aparţin? O sclipire periculoasă luci în ochii lui J.B.

— Nu aparţin nimănui.

— Eşti *singură?* l-auzi! Este cea mai bună veste pe care am primit-o în toată săptămâna.

Steve îi zâmbi cuceritor şi o strânse de umăr.

— Mă plictisesc îngrozitor. Este o petrecere îngrozitoare. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu-i deloc pe gustul meu.

Ciocni paharul cu al ei.

— Bine ai venit. De-abia aştept să-mi înveseleşti seara, cântând.

J.B. Se gândi furioasă: n-o să mă descurc. N-o să reuşesc!

Dar apoi, îşi aminti de Saint, de faptul că era şi ea vinovată de soarta lui, de furia lui Arnie, de iubirea Verei. Sorbi din şampanie şi-l privi rece.

— Nu pot să te ajut, îi răspunse *Starfire.* Sunt afonă.

— Dar ai o limbă ascuţită. Apreciez această calitate la o femeie.

Romano o privea înfometat.

— Şi eu personal, prefer petrecerile mai intime. Ce-ar fi să ne luăm paharele şi să mergem în dormitor? Până terminăm, poate se cară cu toţii.

Îi puse mâna posesiv pe gât, sub păr. J.B. Se dădu înapoi, fără să vrea.

— Ai putea să faci măcar atâta pentru mine, zise el, amabil. În felul acesta, îţi vei plăti intrarea.

Starfire îşi spuse că Arnie avusese dreptate. Romano era un maniac sexual.

— Văd că nu-ţi pierzi timpul.

— Nu, zise Steve, calm, de ce mi l-aş pierde? Este casa mea şi petrecerea mea.

— Mi-ai dat un răspuns cinstit şi vreau să fiu la fel de sinceră, zise *Starfire*.

— Nu neapărat, protestă Steve. Aici este prea mare gălăgie. Haide, draga mea. Nu poţi să mă refuzi. O să discutăm în pat. O să-mi spui de ce ai venit aici şi ce vrei. Voi încerca să te ajut. Răsplătesc, întotdeauna un episod amoros. Poţi să întrebi pe oricine.

— Eşti foarte amabil, îi răspunse *Starfire*. Dar nu mă regulez cu fiinţe umane.

Romano clipi.

— Cum adică?

— Nu mă înţelege greşit. Nu vreau să insinuez că ai fi o formă inferioară de viaţă…

Ochii lui întunecaţi sclipiră mânioşi. Îşi ţuguie buzele. Acum nu mai părea la fel de frumos.

— La ascultă, cui spui tu că este o formă inferioară de viaţă?

Starfire zâmbi.

— Nu fac decât să respect ordinele primite.

— Cine dracu' eşti? râse supărat. De unde ai venit?

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

— Hai, pune-mă la încercare.

— Din sistemul Rigel.

— Ai dreptate. Dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să te cred. Eşti destul de ciudată. Dar pentru cine ai venit, dacă nu pentru mine?

— Trebuie să întâlnesc pe altcineva.

— Ascultă, domnişoară. Nu-mi place să fiu folosit şi mai ales în casa mea.

— Dar aşa este viaţa. Chiar te deranjează? îl întrebă *Starfire*. Nu ştie nimeni în afară de noi doi şi văd că ţi-a trecut plictiseala. Poate că ţi-am înveselit seara, aşa cum ai dorit.

Şi apoi, din fericire, fură înconjuraţi de un grup de oameni îmbrăcaţi în culori strălucitoare.

— Stevo, dragul meu, arăţi superb.

— Hei, Stevo, scumpule, cine este prietena ta?

Romano răspunse pufnind:

— Prinţesa Leia cu o nouă coafură.

Invitaţii izbucniră în râs. Un bărbat o întrebă:

— Maşina din parcare este nava ta spaţială?

Starfire clătină din capul ei argintiu.

— Nu, Doamne fereşte! Este un automobil închiriat.

Râsul se înteţi. Se pare că făcuse senzaţie.

Apăru un chelner şi le umplu paharele.

Dar unde era Diamond? Poate că n-o să vină. Încă cinci minute, se gândi *Starfire* şi plec.

Apoi, o femeie cu păr roşu, strident, împodobit cu

perle de cultură îi şopti bărbatului de lângă ea:

— Mort, uite cine a apărut? Nu ţi-am spus eu că o să vină?

Se făcu brusc linişte, când grupul se întoarse să-l privească pe bărbatul care cobora treptele.

Starfire se întoarse şi ea. Steve Romano îi spunea că acum îi era cu adevărat datoare. O să-l cunoască pe Victor Diamond aşa că merita să o reguleze de două-trei ori, dar ea nici nu-l auzea măcar.

Stătea liniştită, în mijlocul curţii, strângând paharul de şampanie cu ambele mâini. Nu mai era *Starfire,* ci redevenise J.B. Şi nu mai putea de frică. Se rugă să se producă un miracol, adică să n-o observe Diamond. Îşi repetă în gând: Sunt *Starfire.* Sunt invizibilă. Sunt *Starfire.* Sunt invizibilă.

Dar vraja nu avea niciun efect, bineînţeles. Îi pieriseră toate puterile.

Victor Diamond o văzu imediat şi încremeni pe loc, străpungând-o cu privirile lui întunecate. J.B. Se simţi brusc cu zece ani mai bătrână. Tipul părea uriaş, impunător. Era întruchiparea fiecărei figuri autoritare pe care o văzuse vreodată.

— Vie, spuse Romano, sunt încântat că ai venit.

În spatele lui J.B. Femeia cu păr roşu murmură:

— Haide, Mort, n-ai mai avut niciodată asemenea

şansă…

Diamond răspunse la salutul lui Romano printr-o simplă înclinare a capului. Trecu printre invitaţi ca şi când n-ar fi existat şi se opri în faţa lui J.B.

— Cine eşti? Şi de ce încerci să arăţi ca Vangie?

Vangie? Cine mai era şi asta? îl privi mirată şi încercă să vorbească, dar i se încleştase bărbia. După un timp, reuşi să spună:

— Sunt J.B.

— Ah, da! Bineînţeles.

Diamond închise ochii, obosit.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez. Arnold Blaize te-a trimis. Mă întrebam ce o să mai scornească.

N-avea rost să nege.

— Aşa este.

— O să regrete, spuse Diamond.

Era convinsă.

— Şi tu la fel.

J.B. Inspiră adânc. Îl ura pe Arnie. De ce o băgase în aşa ceva? Nu era cinstit. Se înfuriase pe Arnie, şi pe Saint, fiindcă era vinovat, fără să vrea, pentru această umilinţă.

Zâmbi acru.

— Îmi pare rău. Eu una i-am atras atenţia că n-o să meargă.

— Ah, dar te înşeli. Pentru o clipă, acolo, pe scări, am crezut cu adevărat că zăresc o fantomă. Eram uluit.

Diamond făcu un pas înainte, până când o domină cu statura lui. J.B. Se retrase după o măsuţă din fier forjat şi sticlă.

— O fantomă? se miră ea.

— Hai, zău aşa, spuse Diamond, zâmbind maliţios, nu mă lua drept prost. Am destui ani, draga mea şi cunosc toate trucurile. Sau, cel puţin, îmi imaginam că le cunosc, Acesta este cel mai reuşit dintre toate. Felicitări, ai câştigat un premiu pentru originalitate. Ai face orice ca să devii vedetă, nu-i aşa? Şi acum, ţine-ţi discursul de acceptare şi şterge-o!

Cu o mână tremurândă, J.B. Puse paharul jos, pe masă, Era mult mai rău decât se aşteptase.

— Nu ştiu la ce te referi când vorbești despre fantome. Uite ce este, sunt de acord cu tine, a fost o prostie. Îmi pare rău. O să plec imediat.

Se întoarse. Diamond o prinse de braţ.

— Stai. Mai este ceva.

Veioza de pe masă îi lumina ochii negri, ca nişte tăciuni. O strânse de mână.

— Vreau să-i transmiţi un mesaj lui Arnie Blaize. Spune-i că n-o să-l ajut pe ticălosul lui de prieten să iasă din închisoare. Sper să rămână acolo până o să

putrezească.

Îşi spori strânsoarea.

— Spune-i, de asemenea, că, dacă va încerca să prezinte proiectul *Starfire* în altă parte, o să-l distrug. Nu permit să-şi bată cineva joc de Vangie în asemenea hal.

O strângea atât de rău, încât îi sfărâma oasele. Încercă în zadar să se desprindă şi se gândi: Dumnezeule, o să-mi rupă mâna.

— O să-i spun, zise J.B., încercând să nu clipească. Şi acum, dă-mi drumul.

— Iar în ceea ce te priveşte, îi spuse Diamond, ar fi bine să te întorci în orăşelul de preerie de unde ai venit şi să nu mai visezi să devii vreodată vedetă.

O strânse din nou de mână.

J.B. Inspiră adânc. Acum nu se mai temea de el. La urma urmei, nu era decât un om, un ticălos obsedat de putere, ca mulţi alţii. Oare ceea ce făcuse ea era chiar atât de rău? Bineînţeles că nu. Îi sclipiră ochii.

— Încetează.

0 Se albiseră buzele şi îşi trase mâna.

— Nimeni nu are dreptul să-mi vorbească aşa.

Bărbatul se strâmbă.

— Nu are rost să faci scene, draga mea, zise el, batjocoritor.

J.B. Îşi frecă mâna amorţită. Nu mai fusese niciodată atât de furioasă.

— Dacă tot mi-am distrus cariera, zise ea cu un glas sugrumat, atunci, o s-o îngrop de tot.

Şi, zicând acestea, îi arse o palmă cu toată puterea, dându-i capul pe spate. Diamond scăpă paharul care se făcu ţăndări pe dalele de marmură.

Se lăsă liniştea în jurul lor şi apoi începură cu toţii să şoptească agitaţi.

— O ş-o dea în judecată… l-a molestat…

Şuierau ca nişte şerpi veninoşi, iar glasul lui Steve Romano se ridica deasupra tuturor.

— Îmi pare rău, Vie. Iisuse, habar n-am cine este căţeaua asta. A stricat petrecerea. Este nebună. Chem doctorul imediat şi poliţia.

J.B. Îl ignoră. Se uită la Victor Diamond, cu ochii sclipind.

Apoi se întoarse şi coborî scările fără să privească înapoi, ieşi pe uşile lăcuite şi se urcă în maşina care o aştepta deja, ca prin farmec.

Nu o apucă tremuratul sau plânsul decât când ajunse acasă, în camera ei. Şi, după aceea, crezu că nu va mai reuşi să se linişească.

— M-am străduit, îi spuse ea lui Arnie la telefon, a doua zi, de dimineaţă, dar n-a ţinut. Din cauza unui

lucru pe care nu-l cunoşteam.

Apoi îi povesti de Vangie; se pare că ea, J.B., semăna cu Vangie Sellors.

— Şi a fost oribil. Pur şi simplu oribil. Cred că n-am urât pe nimeni vreodată ca pe el, pentru ce mi-a spus şi ce a făcut. Pe urmă, când am ajuns acasă mi-a fost ruşine. Bietul om! îmi pare rău, Arnie. Nu mai pot. Te rog să nu mă obligi s-o mai fac o dată.

Era sâmbătă, o zi în care fotomodelele aveau liber. O zi pentru somn, cumpărături sau prânzuri cu prieteni.

Dar J.B. Nu făcu nimic din toate acestea. Conectă robotul telefonic, nu rezista să discute din nou cu Arnie sau, şi mai rău, cu Vera, şi îşi petrecu dimineaţa fâţâindu-se plină de neastâmpăr prin apartamentul ei. Auzi telefonul sunând de două ori şi îşi imagină propria ei voce spunând: „Alo, sunt J.B. Acum nu pot veni la telefon…”

După-amiază, se duse pe plajă şi rătăci fără nicio ţintă, timp de două ore.

Era o zi fierbinte, sufocantă, cu un soare palid, care de-abia se vedea prin pâclă. J.B. Era îmbrăcată în blugi tăiaţi, într-o cămaşă largă, în dungi şi îşi legase părul argintiu. Îşi ştersese tot machiajul *Starfire,* frecându-şi tare obrajii, până îi înroşise. În timp ce mergea, evenimentele din noaptea trecută i se îngrămădeau în

minte la nesfârşit. Îi dezamăgise pe Saint, Arnie şi Vera şi-l plesnise pe Victor Diamond, ceea ce va avea repercusiuni cumplite. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, poate că ar fi acţionat altfel. Dar nu i se va mai oferi o a doua şansă. Diamond spusese că va boicota toate încercările lui Arnie de a lansa *Starfire*-ul şi îl crezuse. Se simţea cumplit. Dar, de unde să ştie că semăna cu Vangie Sellors?

Se întoarse la maşină, prea absorbită de nefericirea ei ca să remarce *Jaguar*-ul negru tras lângă BMW-ul ei argintiu sau pe bărbatul cu păr alb, des, aşezat la volan, cu bărbia sprijinită gânditor în palmele întinse pe volan până când deschise portiera, se dădu jos din maşină şi-i spuse:

— Ai făcut o plimbare lungă.

La care ea îl întrebă mecanic:

— De ce mă urmăreşti, domnule Diamond?

J.B. Mirosea a sare, suflată de briza oceanului. Pâcla se ridicase la apusul soarelui. Aşezându-se pe șezlong, aşa cum îi spusese Diamond şi dându-şi capul pe spate, văzu un cer negru, de catifea, pe care stelele ardeau palide, uriaşe, îngrămădite una lângă alta. Privea spaţiul nesfârşit şi se întreba care era constelaţia Rigel.

Hamura apăru cu şampanie şi două cupe de cristal. Le umplu, făcu o plecăciune şi apoi se retrase.

Diamond înălţă paharul.

— Îţi datorez scuze. Ştii, la început am crezut că intenţionai s-o reprezinţi pe soţia mea.

Lui J.B. Nu-i venea încă să creadă că i se oferea această miraculoasă a doua şansă. Clătină din cap în beznă şi-i spuse cu un glas scăzut:

— N-am ştiut… n-am văzut niciun film de-al ei… nicio poză. După aceea, mi-a părut rău…

— Vangie a făcut trei filme şi eu le deţin pe toate. Ştii, mi-a venit greu să o las să fie văzută de străini. O voiam numai pentru mine. Da, sunt egoist, dar aşa simt.

— Probabil că ai iubit-o foarte mult, zise J.B.

— Chiar şi după atâta timp, sentimentele mele sunt uimitor de puternice. Prefer să nu mai vorbim despre ea.

Diamond rămase tăcut un timp. J.B. Nu îndrăznea să-i întrerupă visarea. În cele din urmă, îi spuse:

— Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că a fost o neînţelegere şi că te-am nedreptăţit. M-am gândit că ar trebui să vorbim. Poate voi reuşi să mă recompensez. Deşi… zise el, uşor amuzat, cred că tu ar trebui să te recompensezi faţă de mine. Îşi frecă obrazul. Ai un pumn destul de puternic.

— Ştiu. Par eram atât de furioasă, murmură ea, vinovată.

— Date fiind circumstanţele, aveai tot dreptul să fii.

Şi acum, J.B., sunt gata să te ascult. Spune-mi exact ce crezi că aş putea face pentru tine.

După aceea, totul merse foarte uşor.

J.B. Îi explică amănunţit care era situaţia cu Saint, Fletcher, Arnie, Vera şi ea. Şi constată cu uimire că Victor Diamond era un interlocutor foarte plăcut şi o întrerupse de puţine ori. Se simţea din ce în ce mai bine în compania lui. Niciodată nu mai fusese atât de destinsă în prezenţa cuiva.

La un moment dat, îi spuse:

— Se pare că toţi aveţi o încredere neţărmurită în mine. Chiar vă imaginaţi că pot să vă scot prietenul din închisoare?

— Arnie spune că ai relaţii. Că îi cunoşti pe cei din guvernul mexican. Din poliţie, din brigada de narcotice.

Diamond încuviinţă din cap.

— Aşa este.

— Şi, că l-ar elibera, dacă i-ai ruga.

— Cine ştie. Aş putea încerca.

— Îţi mulţumesc, zise J.B.

— Cred că plăcerea este de partea mea, zise Diamond pe un ton sec. Şi acum hai să discutăm despre tine. Şi *Starfire*…

Puţin mai târziu, o conduse pe o uşă de sticlă, într-un hol spaţios, cu dale de gresie, pe sub o arcadă pe un şir

de trepte înguste, din piatră, care şerpuiau în zigzag, pe una din laturile casei.

Dormitorul ocupa în întregime etajul trei. Era o cameră foarte simplă, cu pereţi albi, podea de gresie şi un perete din sticlă, spre vest. Singura mobilă era o bancă de lemn, care semăna cu cele din catedralele spaniole şi, în mijlocul încăperii trona un pat uriaş, înălţat pe o platformă, acoperit cu o cuvertură mare, cu culori stridente: ruginiu, roşu, mov şi negru.

— Seamănă mai degrabă cu un altar, spuse J.B.

Diamond o aprobă.

— Da, nu-i aşa?

Atinse un panou pe peretele de lângă arcadă şi lumina se diminuă. Când îl atinse din nou, acoperişul se deschise silenţios.

— Dezbracă-te, îi porunci el, blând.

J.B. Ridică mâinile să-şi tragă fermoarul. Rochia metalică îi alunecă pe şolduri şi căzu strălucitoare la picioarele ei. Ieşi din ea şi îşi desfăcu sandalele. Înaintând desculţă pe dalele reci, îşi împături hainele şi le aşeză pe banchetă.

— Stai acolo, lângă fereastră, îi spuse Diamond.

J.B. Îl ascultă. Peretele din sticlă se dădu la o parte, lăsând să pătrundă aerul umed. Auzea din nou murmurul valurilor oceanului. Se întoarse să privească

apa. Nu voia să-l vadă dezbrăcându-se, deşi îi sesiza mişcările, în timp ce îşi scotea hainele. Apoi, străbătu camera, îndreptându-se spre ea şi J.B. Încremeni, cu mâinile încleştate. Era bătrân şi poate cardiac, dar acum, părea destul de blând şi îl plăcea foarte mult. Îi era recunoscătoare, dar îşi aminti deodată ce crud o strânsese de mână. O mai durea şi acum. Se gândi că era singură, într-o casă ciudată, doar cu el şi un servitor invizibil, care era sigură că n-ar veni, dacă ar ţipa.

Fir-ar să fie, se întrebă ea, de ce fac asta? De ce m-am lăsat antrenată într-o asemenea situaţie?

Şi îşi răspunse singură: Pentru că acest om este Victor Diamond, un tip influent şi puternic, care a promis să-l scoată din închisoare pe Saint… Dar acesta nu era tot adevărul. N-o fac numai pentru Saint, îşi dădu seama J.B. O fac şi pentru mine, pentru că vreau, pentru că este cel mai extraordinar om pe care l-am întâlnit vreodată… şi – îi tresări inima – pentru că o să mă lase să fiu *Starfire.* Şi când o să fiu *Starfire,* o să am putere. O să am toată puterea din lume.

Diamond întinse braţele, o luă de umeri şi o trase spre el. Ridică mâna şi îi atinse fruntea, pipăindu-i faţa, gâtul, sânii, umerii. Se opri pentru o clipă pe umeri şi apoi degetele lui coborâră pe spate, până la fese, unde puful creştea în cerculeţe, de fiecare parte a coloanei

vertebrale.

— Şi acum, în pat, murmură el.

Ceea ce urmă, fu un balet lung, de mişcări precise, calculate, executate cu o răbdare monumentală.

Nu-i cerea absolut nimic. Îi şoptea doar:

— Acum ridică genunchii, întoarce-te, întinde-te!

Ca şi când i-ar fi dat indicaţii regizorale dintr-un film. De-abia o atingea.

Ştia că urmăreşte jocul de lumini şi de umbre pe trupul ei, că îi studia pielea şi îi pipăia locurile intime. Cu o mână o apăsa pe frunte, în pernă, iar pe cealaltă o băgase între picioarele ei, apăsându-i ferm zona pubiană cu degetul lui mare, în timp ce se zbătea sub el.

După aceea, se întinse lângă ea, fără s-o atingă, respirând regulat.

J.B. Se întreba dacă îşi dăduse seama că ea nu ajunsese la orgasm şi dacă îi păsa.

Diamond îi vorbi brusc, surprinzând-o, pentru că credea că doarme.

— Prima oară este greu să fie perfect. Dar, cu timpul o să-ţi placă.

— Sunt convinsă, murmură J.B., spunându-şi în sinea ei: Nu poate fi păcălit, ar fi trebuit să ştiu.

Mai târziu, când ar fi putut să jure că adormise, îi spuse:

— Pot să-l scot pe Saint din închisoare. Şi o s-o fac. Anunţă-i pe Arnie şi pe Vera Brown.

Oftă uşurată.

— Îţi mulţumesc. Îţi suntem foarte recunoscători, cu toţii…

— Bineînţeles. Dar cu o singură condiţie.

— Desigur.

— Vreau să mi se acorde drepturi depline asupra personajului. Vera trebuie să-mi cedeze drepturile ei. Ai înţeles, J.B.? O vreau pe *Starfire.*

Capitolul 18

Fu recunoscut imediat.

— Uite, mamă! Nu este…

— Acolo! Tipul în cămaşă verde cu femeia aceea grasă. Este…

— La te uită! De-abia am venit de zece minute în Los Angeles şi am văzut o vedetă.

Indiferent, Arnie Blaize studia panoul cu sosiri să vadă când aterizează avionul companiei *Western Airlines*, de la Mexico City.

— Fir-ar să fie, Vera, are o oră întârziere. Ce-o să facem două ore?

— Ţi-am spus să nu venim atât de devreme.

Glasurile strigară:

— Te iubim, Arnie.
— Dă-ne un autograf. Aici, pe braţ, pentru Billi!
— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Arnie. Vreau să avem copii împreună…

Arnie îşi semnă numele pe şerveţele de hârtie, plicuri, carne rozalie de adolescenţi şi le zâmbi tuturor, dându-le speranţe. Dar Vera ştia că Arnie nu se afla acolo. Că trupul lui era aici, în aeroportul din Los Angeles însă mintea şi sufletul erau cu Saint, în avionul acela, undeva, deasupra deşertului Sonoran.

Vera nu se mira. Şi ea se simţea desprinsă de realitate. Nu-i venea să creadă că totul se petrecea atât de repede. După doi ani de furie, dezamăgiri şi frustrări, se rezolvase totul.

Cu condiţia să-i cedeze lui Victor Diamond drepturile asupra *Starfire*-ului.

Arnie protestase furios.

— Dacă este singura soluţie, spusese Vera, nu mai am de ales.

Atunci, răsună un strigăt isteric: „Arneee!” Şi apoi altele, mai stridente.

O puştoaică bine făcută de paisprezece ani îşi rupse bluza, dezgolindu-şi sânii albi, tremurători.

— Te doresc, Arnie!

Vera îl apucă de braţ.

— Nu putem aştepta aici.

— O.K., zise Arnie. O să ne ducem la intrare.

Vera se uită la mulţimea de adolescenţi entuziasmaţi, înnebuniţi să apuce o şuviţă din părul lui Arnie, un petec din cămaşă.

— Eşti nebun. Trebuie să ieşim de aici.

Dar, înainte să se năpustească asupra lui, sosi o persoană oficială, din partea aeroportului, înconjurat de poliţişti solizi. Arnie şi Vera fură escortaţi în sala rezervată VIP-urilor şi îi dispersară pe fanii lui Arnie. Vera se întreba dacă el observase măcar ce se petrecea şi se aşeză recunoscătoare pe un scaun.

Dar Arnie nu se linişti. Continuă să se agite, uitându-se pe fereastră la avioanele de pe pistă. Dar niciunul nu-l avea pe Saint la bord. Comandă apă minerală unei chelneriţe numai zâmbete, o bău repede şi îşi petrecu următoarele zece minute lovindu-şi dinţii de sticlă sau zăngănind cuburile de gheaţă, până când Vera crezu că o să urle de disperare.

Timpul trecea foarte greu.

Vera încercă să se gândească ce simţea acum, când trebuia să vândă *Starfire*-ul. Ar fi trebuit să fie distrusă, dar… Nu, îşi spuse Vera, am pierdut-o deja. De fapt, am pierdut-o de două ori, pentru că *Starfire,* nu mai fusese a ei de când o văzuse pe J.B. De mult la petrecerea lui

Arnie.

Arnie murmură:

— N-a trecut decât o oră. Doamne, când o să aterizeze avionul?

Victor Diamond o luase pe J.B. La Mexico, cu el. Când se vor întoarce, se vor întâlni cu toţii. Va pregăti documentele care-l vor face singurul proprietar al personajului *Starfire*. Oare cum o să se simtă când o să renunţe la creaţia ei?

Dar acum nu putea să-şi facă griji. Acum aştepta din clipă în clipă să-l vadă pe Saint, liber…

Şi apoi auzi.

— Vera! exclamă Arnie, făcând semn spre panoul electronic. Vera. A aterizat!

Iar Vera îşi dădu seama că era pur şi simplu îngrozit.

’ Arnie se lipi de uşă, cercetând din priviri fiecare pasager care ieşea din vamă.

Erau turişti arşi de soare, cu haine viu colorate, oameni de afaceri, familii mexicane numeroase şi un grup de preoţi cu pălării negre. Toţi împingeau un cărucior cu bagaje, suveniruri şi, uneori câte un bebeluş. Dar Saint nu era nicăieri. În cele din urmă, când Arnie începu să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe altul şi Vera se agită – dacă a pierdut avionul sau, mai rău, dacă fusese o greşeală şi nu îl eliberaseră – un bărbat singur,

aproape ultimul pasager, ieşi pe uşă. Era palid, cu păr lung, îmbrăcat în nişte haine care nu i se potriveau. Nu avea cărucior, nici bagaje, doar un pachet, învelit în hârtie maron, pe care îl strângea protector la piept. Mergea cu o concentrare exagerată, ca un marinar care nu mai fusese pe uscat de ani de zile.

Saint se întorsese acasă.

Urmă o săptămână grea, Saint era când uimit, când posomorât, când suspicios sau docil. Îl lăsase pe Arnie să-l ducă la dentist, să-i repare dinţii rupţi şi apoi la un magazin, în Melrose Avenue, să-i aleagă haine noi. Îl lăsase pe Arnie să hotărască în locul lui, mişcându-se ascultător şi ridicându-şi braţele să i se ia măsurile. Se uita posac în oglinzi, ca şi când şi-ar fi recunoscut propria-i persoană, îmbrăcat în cămăşi, haine, pulovere şi pantaloni noi.

Arnie îi spuse agitat:

— Suferi probabil de şoc întârziat, ca ostatecii şi luptătorii veterani.

— Şi?

— Poate ar trebui să apelezi la un psihiatru. *Round Montain* nu mai este doar un centru de reabilitare pentru drogaţi. Se ocupă şi de veterani şi victime ale răpirilor. Dacă stai o lună acolo…

— Las-o baltă. Nu vreau să schimb o puşcărie cu alta,

îl refuzase Saint.

— Trebuie să-i dai timp să-şi revină, spunea Vera. Este şocat.

În cea de-a treia zi, Saint deveni volubil. Începu să vorbească. Avea un glas răguşit.

Când Arnie îl întrebă ce se întâmplase cu vocea lui, Saint îi răspunse evaziv.

— Am avut probleme cu gâtul.

— Ce fel de probleme? Ai fost bolnav?

Saint ridică din umeri şi ieşi pe terasă.

— Nu-l mai întreba, îl sfătui Vera. L-au torturat, să-i smulgă declaraţia, l-au rănit gâtul.

— Ce i-au făcut? zbieră Arnie.

Vera se uită spre uşa deschisă.

— Taci din gură.

— Dar… Ah, Doamne, Vera. Este cel mai rău… Iisuse! Nu mai suport. Eu…

Şi apoi o întrebase pe un ton aproape ostil:

— De unde ştii? De ce cu tine vorbeşte şi cu mine nu?

Vera ridică din umeri.

— Din întâmplare mă aflam acolo. Tortura este un fapt de viaţă în Santa Paula.

Arnie o imită.

— Un fapt de viaţă… Doamne, Vera, îmi vine rău când mă gândesc că Saint…

— Arnie, crede-mă, este mai bine să nu insişti.

— Are nevoie să-şi descarce sufletul, protestă el.

— O s-o facă, atunci când va fi pregătit, îl repezi Vera. Nu-l pisa.

Saint nu suporta tavanele joase, uşile închise şi aglomeraţia.

Insistă să doarmă pe o saltea, pe terasă, deşi nu prea reuşea deloc să închidă ochii şi îşi petrecea noaptea plimbându-se desculţ prin cameră şi uitându-se pe fereastră.

Pe stradă, în aglomeraţie, devenea agitat şi după ce mersese la cumpărături, în Melorse Avenue, refuzase să mai iasă undeva cu Arnie, fie şi în limuzina cu geamuri fumurii. Arnie atrăgea prea mult atenţia asupra lor.

Şi, spre dezamăgirea lui, care de-abia aşteptase să cineze cu Saint într-un elegant restaurant italienesc, constată că prietenul lui prefera să meargă cu Vera, la *McDonald's* şi să mănânce *Big Mac,* cartofi prăjiţi şi salată, cu mult muştar şi sos.

Saint, care se hrănise foarte bine în închisoare, mulţumită lui Gallegos, prinsese gustul mâncării populare.

— De-abia aştept să înfulec o pizza, hot-dog, şi hamburgeri, asezonaţi cu tot ce trebuie, le declarase el solemn, în a treia zi… şi tu, Arnie, nu poţi intra într-un

local *McDonald's,* fiindcă ai provoca o adevărată ambuscadă.

Deşi, nu era singurul motiv. Se simţea mai în largul lui cu Vera, care îi vorbea ca unui om normal, nu ca unui convalescent, ieşit dintr-un sanatoriu. Şi se simţea plăcut în compania ei, dându-şi seamă, pentru prima oară, cum privesc oamenii o femeie grasă.

— *McDonald's,* pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Arnie.

— Da, îmi place. Poţi sta afară, în aer liber şi te poţi strecura repede, dacă vrei.

— Dar acum eşti în siguranţă. Te afli în California, nu uita.

— Sigur, îi răspundea Saint, ştiu.

Dar nu părea prea convins.

La sfârşitul săptămânii, Vera spuse pragmatic:

— Are nevoie de linişte şi pace, undeva, departe de agitaţia oraşului.

Şi atunci, Arnie se gândi la noua lui casă de la lacul Tahoe.

Din vara aceea, când stătuse cu Saint, lacul Tahoe i se păruse un refugiu şi cumpărase casa cu un an în urmă. Era un paradis, unde avea mult prea rar ocazia să se refugieze, un loc cu vânt, cer, apă şi singurătate. Saint se va vindeca repede acolo.

De ce Dumnezeu nu m-am gândit de la început? se mustră el.

Plecară cu yachtul chiar din prima zi.

Saint se aşezase la cârmă. Opri motorul la două mile de țărm şi îi anunţă.

— Mă duc să înot.

Arnie îl privi dubios.

— Este îngrozitor de rece.

— Nu-mi pasă. N-am mai înotat de doi ani.

Îşi scoase cămaşa, pantalonii şi se aruncă în apă, înotând viguros. Însă, după ce stătuse atâta timp în închisoarea de la Tropice, i se subţiase sângele şi trupul lui era slab şi palid. Înaintă câţiva metri. Arnie îndreptă barca în direcţia lui, iar Vera lăsă scara să urce la bord.

— Trebuie să fii atent, îl cicăli ea pe Saint, trăgându-l din apă.

Se prăbuşi tremurând şi gâfâind pe punte.

— Nu mai eşti în formă. Trebuie să te refaci.

Saint se căţără pe un scaun, îmbrăcat în puloverul pescăresc cumpărat de Arnie pentru el, în Melrose. Îşi trăsese mânecile până la cot, sfidător. Avea o piele foarte albă.

— Vera, îi spuse el, în timp ce-i clănţăneau dinţii, nu te mai purta ca o cloşcă.

Zilele trecură liniştite.

Saint îşi petrecea majoritatea timpului plimbându-se şi conducând barca pe lac, în mare viteză.

În cea de-a şaptea după-amiază, stătea în barcă şi privea rândunelele adunându-se deasupra lui. Aveau burţi albastre şi străbăteau mii de kilometri în stoluri în formă de potcoavă.

Arnie n-ar fi vrut să-l lase să plece singur cu barca, dar Saint insistase.

— Promite-mi că n-o să mai înoţi. Mai ales că o să fii singur şi vremea o să se strice din clipă în clipă.

Arnie şi Vera rămăseseră pe chei, privindu-l, ca şi când ar fi plecat de unul singur într-o călătorie în jurul lumii.

Saint le făcuse cu mâna şi se îndepărtase, gonind pe luciul apei. Trecu de oraşul Tahoe, de Homewood şi străbătu lacul spre Nevada, unde opri motorul şi lăsă vasul să plutească la o milă de Sand Harbor Cove.

Aici, privind cerul fierbând înaintea furtunii, răcorit de vânt şi acompaniat de tunete, clătinându-se pe yacht-ul scuturat de valurile agitate, găsi momentul pe care îl aştepta de atâta timp. Era liber să se gândească la zilele petrecute cu J.B., la Los Angeles. Imediat ce îi sugerase să vină aici, Arnie îşi amintise că Saint o cunoscuse pe Fletcher la Lacul Tahoe. Şi îi spuse stânjenit şi vinovat.

— Poate că nu este totuşi o idee atât de bună.

— De ce nu?

— S-ar putea să fie dureros pentru tine. Am fost un prost să nu mă gândesc că…

Saint fusese sincer surprins.

— Este O.K., Am.

Nu-i mai păsa de Fletcher. Iar Tahoe fusese întotdeauna pentru el locul lui J.B., unde o s-o aducă din nou, o dată. Scena aceea care se petrecuse la San Francisco, demult, i se părea atât de trivială acum. Furia şi dorinţa ei intensă de a-l răni dovedeau tocmai că ţinea la el.

Saint îşi aminti îndurerat de picnicul lor la Sand Harbor Cove. O pătură în dungi maron cu alb, umbrită de ramurile copacului de deasupra lor. Lângă pătură o revistă, sandvişuri şi lada lor frigorifică albă, cu capac roşu. Saint închise ochii şi se văzu alergând din nou prin nisipul fierbinte spre J.B., care ar fi trebuit să fie acolo, sub pini.

J.B. În costumul ei albastru de baie, bând o Cola.

Dar, spre regretul lui, pătura rămânea goală. Nu era nimeni acolo.

Vasul se clătina nebuneşte, zguduit de furtună.

Venea ploaia, înaintând rapid peste lac. Saint stătea întins pe spate, cu picioarele sprijinite de una din laturi. Tunetul bubui asurzitor deasupra lui.

Apoi, ploaia se revărsă ca un duş rece. Lui Saint însă nu-i păsa. Era preocupat de nedreptatea situaţiei cu care se confrunta. În ciuda eforturilor sale, nu putea să recreeze faţa lui J.B.

În închisoare îşi spusese că era mai bine aşa. J.B. Nu avea ce căuta nici măcar în visele lui.

Şi acum nu mai putea s-o vadă cu ochii minţii.

Se simţi scuturat violent.

Deschise ochii speriat. Înseamnă că adormise, nu? Se temea încă să doarmă. Nu-i venea să creadă că era liber. Avea senzaţia că o să se trezească din nou în celula lui.

Dar acum, când îşi înălţă privirile, văzu ploaia, norii şi îşi spuse: Sunt liber, amintindu-şi pentru a mia oară acea ultimă zi incredibilă, când Gallegos îl felicitase pentru prietenii săi influenţi. Şi îi promisese că va fi întotdeauna bine venit în restaurantul lui; comandantul închisorii îi strânsese mâna viguros, ca şi când şi-ar fi luat la revedere de la un oaspete foarte important. Poliţistul care-l escortase la helicopter îl privise plin de admiraţie…

Sunt liber, îşi reaminti Saint. Liber cu adevărat.

Era liber datorită lui Victor Diamond. Îi va fi obligat toată viaţa acestui om necunoscut, care-l salvase, şi i-o luase pe J.B.

Nu-i de mirare că nu reuşea să şi-o amintească; nu

mai făcea parte din visurile lui.

Casa lui Arnie fusese proiectată în aşa fel încât să folosească din plin terenul stâncos. Era veselă, însorită, din lemn natural, cu podele din ardezie şi terase construite în jurul pădurilor de pini Monterey; era ca şi când ai locui într-o casă în copaci, spunea Arnie.

Piscina cu apă fierbinte era la cel mai jos nivel, săpată direct în munte şi oferind o vedere panoramică a lacului. Era mândria şi bucuria lui Arnie, mai mare decât un bazin obişnuit, cu insule formate de stânci prea uriaşe ca să fie excavate. Pe margini, se întindea o grădină tropicală, formată din palmieri pitici, ferigi şi orhidee.

Acum, după miezul nopţii, aerul din exterior era foarte rece şi ferestrele înalte se aburiseră.

Vera se dusese de mult la culcare.

Saint, întins gol pe dale, cu părul ud lipit de cap, se juca absent cu paharul. Arnie stătea tăcut pe trepte, cu picioarele în apa fierbinte şi bea *7-Up* dintr-o cupă verde din sticlă.

Saint strănută brusc. Ştiam eu, se gândi Arnie, a răcit, tot plimbându-se pe lac, pe furtună. În timp ce Saint privea geamurile aburite, Arnie se trezi urmărind fiecare vertebră de pe spinarea lui Saint, fiecare coastă. Slăbise mult, deşi se bucurase de generozitatea lui senor Gallegos. Apoi, îi cercetă nerăbdător trupul, încercând

să găsească semne de tortură. Vera îi spusese că îi răniseră gâtul, oare ce altceva îi făcuseră? Arnie se gândea cu oroare, dar nu-i plăcea să nu ştie. Însă, nu vedea nimic. N-avea niciun semn distinctiv.

Enervat, Saint şterse cu palma desenul pe care-l făcuse pe dalele aburite şi plonjă la loc, în piscină, înota în jurul stâncilor şi dispăru sub apă. Trupul lui costeliv se zărea palid; iar părul lung, negru, plutea ca nişte alge.

Se aşeză pe trepte, lângă Arnie şi îşi scutură părul, împrăştiind picături de apă.

Acum era exagerat de cald şi de umed. Geamurile se aburiseră din nou. Erau prinşi împreună într-o bulă de abur, se gândi Arnie.

Saint oftă adânc, îşi sprijini cotul de genunchi şi îşi îngropă bărbia în palmă.

Arnie îl privea prudent. Oare ia ce se gândea? Ce simţea? Ce bine ar fi fost să vorbească, să-şi descarce sufletul, să-i împărtăşească toate necazurile şi chinurile. Şi poate că acest loc cald şi umed era cel mai potrivit.

Arnie veni mai aproape şi se lipi de Saint, punându-şi o mână pe umărul ud al prietenului său.

— Saint, murmură Arnie prin abur, ar fi timpul să…

Se opri. Nu îndrăznea să continue.

Saint întoarse capul. Ochii lui păreau înceţoşaţi şi pierduţi.

— Ce este?

— Mă gândeam că poate ai vrea să… Ah, exclamă Arnie, pierzându-şi răbdarea, las-o baltă.

„Lasă-l în pace, îi spusese Vera. O să-ţi spună când va fi pregătit”.

Şi poate că avea dreptate.

Între timp, îşi redobândise prietenul. Era viu şi sănătos. Putea să fie mulţumit cu atât.

Arnie îl îmbrăţişă şi, pentru câteva clipe, Saint se întoarse orbeşte în braţele lui. Arnie îl strânse la piept cu bucurie şi îi mângâie părul ud.

— Este O.K., murmură el, este O.K. Totul va fi bine. Şi, atunci…

Se pierdu. Era târziu, îl cuprinsese oboseala; pluteau în beznă, aburi şi căldură, iar pielea umedă, alunecoasă a lui Saint se lipise de a lui.

Ameţit, Arnie îi atinse obrazul lui Saint, îi băgă două degete sub bărbie şi îi ridică faţa. Apoi îl sărută blând pe gură, fără să se poată opri.

Saint nu se dezmetici imediat. Pierdut în visurile sale, îşi imagina probabil că o sărută pe J.B. Dar clipa de rătăcire trecu şi veni imediat momentul raţiunii.

Saint îl respinse şi îl privi cu ochi mari de uimire.

Arnie tremură îngrozit. Ah, Iisuse, ce făcuse? Ce-o să spună Saint? Ce-o să facă? Aşteptă neajutorat să fie

batjocorit. Ştia că nu va suporta să audă ce-o să spună Saint.

Dar prietenul lui nu spuse nimic. Îl privi foarte serios pe Arnie şi, pentru prima oară de când ieşise din puşcărie, părea foarte atent. Se lăsase o linişte grea, apăsătoare şi insuportabilă pentru Arnie.

— Ah, Arnie, zise Saint, în cele din urmă. Ce ticălos egoist am fost întotdeauna!

Arnie distrus îşi plecase ochii, gândindu-se: Am stricat totul. Pentru totdeauna. S-a terminat tot ce era între noi şi numai din cauza mea.

Îşi încleştă mâinile în poală, pentru ca Saint să nu-i vadă erecţia ruşinoasă. Îi venea să vomite, îl auzi pe Saint strănutând din nou.

Şi apoi, cu glasul lui răguşit îi spuse:

— Ah, Arnie, îmi pare atât de rău.

Capitolul 19

J.B. Se trezi în beznă, lângă un bărbat străin.

O cuprinse panica. I se accelerase pulsul.

Cine sunt?

Unde sunt?

Cine este el?

Apoi se linişti şi începu să-şi amintească.

Sunt *Starfire*.

Mă aflu la Casa de los Suspiros, în Puerto Vallarta, Mexico.

Sunt cu Victor Diamond. Este un om puternic, cu prieteni la fel de puternici, dar eu sunt şi mai puternică, pentru că am declanşat totul.

Starfire trecu în revistă cu satisfacţie săptămâna trecută, când totul mersese foarte bine.

Mai întâi, zburase la Mexico City, în jet-ul lui Diamond, o pasăre albă, strălucitoare şi graţioasă, cu stewarzi în uniforme albe şi insigne albastre, care o serviseră cu cocktail-uri, reviste, un prânz *gourmet*, în timp ce Diamond îi dăruise un pandantiv de opal pe un lanţ de aur şi i-l prinsese la gât.

— Aceasta este piatra ta. S-o porţi mereu.

Apoi, se plimbaseră într-o limuzină, ea şi Diamond pe bancheta din spate şi un bodyguard înarmat lângă şofer, până la apartamentele de la *El Presidente Chapultepec*, unde chiar şi aerul vibra de putere, se gândi ea, fascinată.

A doua zi, cu opalul la gât, îmbrăcată în noua ei rochie argintie, cumpărată de Diamond în dimineaţa aceea, de la un boutique din Zona Roşa, prânzise la *San Angel Inn*, cu un grup de bărbaţi bine îmbrăcaţi, între două vârste, care vorbeau corect englezeşte şi purtau o mulţime de bijuterii din aur. Unul era ministru în

guvern, altul guvernator de stat, iar al treilea şeful poliţiei federale. La sfârşitul prânzului, *Starfire* află că misiunea ei fusese încununată de succes; fusese trimis un elicopter chiar în după-amiaza aceea să-l aducă pe Saint în capitală, de unde va lua un avion spre Los Angeles.

— Va ajunge într-o oră sau două, zise Diamond. Sper că eşti fericită.

A doua zi, plecară la Puerto Vallarta. Era o excursie de plăcere şi afaceri în acelaşi timp, pentru că exista un sat, undeva pe coastă, pe care Diamond voia să-l viziteze pentru o eventuală scenă de filmări. Poate chiar pentru *Starfire*, îi sugerase el.

Între timp, stăteau la Casa de los Suspiros, casa suspinelor, sus pe culmea unui deal, deasupra apelor galbene ale râului Cuale. Era o locuinţă magică, plină de spaţii neregulate, în care arcadele se deschideau pe neaşteptate în curţi ascunse, bogate în flori; apa ţâşnea într-o piscină, în curtea interioară, prin gura unui balaur din piatră; şi păsărelele cântau în colivii, cu glasurile lor dulci, cristaline.

Plouase în după-amiaza şi în seara aceea, culminând cu o furtună spectaculoasă. În timp ce urcau scările, în ploaie, prin fulgere şi tunete, din casa albă răsuna o muzică şi mai puternică decât furtuna.

Diamond izbucnise în râs, amuzat.

— *Cavaleria Valkiriei, ce* potrivit! Parcă te văd zburând prin spaţiu.

Apoi se trezi de tot şi îşi aminti că nu era *Starfire*. Era doar J.B. Care spusese:

— Eu credeam că este din *Apocalypse Now*.

Şi ascultase explicaţiile lui Diamond, care zâmbise răbdător.

— A fost folosită în *Apocalypse Now*, în scena cu helicopterul. Muzica a fost scrisă acum o sută de ani, în Germania, de Richard Wagner. Este dintr-o operă, numită Die *Walkure*.

Se simţise deodată foarte ignorantă şi vulnerabilă. Avea sentimentul ciudat că *Starfire* ar fi ştiut despre Richard Wagner, apoi îşi aminti agitată: haide, eşti Jo-Beth Feeney, din Corsica, Texas, care n-a terminat clasa a douăsprezecea şi nu trebuia să uite acest lucru.

În noaptea aceea ploua încă. Strada îngustă, pavată se transformase într-un torent noroios. Aşa că preferaseră să rămână acasă.

— Şi acum, hai să vorbim despre tine. Povesteşte-mi de viaţa ta.

Aşa că, în timp ce bea tequilla la lumina lămpii, J.B., îi depănă povestea vieţii ei, omiţând însă, instinctiv, coşmarul de şase luni de la New York.

Starfire nu i-ar fi permis lui Angelo s-o mintă, s-o înşele, s-o folosească. N-ar fi pozat pentru un calendar sexy şi nici nu s-ar fi umilit pentru Coach.

Acum, călătoria cu autobuzul de la Amarillo la New York se împletea cu cea făcută alături de Saint, prin ţară. Şi dacă Diamond bănuise că nu-i spusese totul, nu o întrebase însă nimic.

Mai târziu, în timp ce mâncau salată şi pui cu orez, pregătit de bucătăreasă şi lăsat fierbinte în cuptor, Diamond o întrebă:

— Şi n-ai visat niciodată să devii vedetă?

J.B. Clătină din cap.

— Nu. Era visul lui Melody. Era mult mai drăguţă şi câştiga concursuri de frumuseţe.

— De ce ai devenit model?

— N-am ştiut alt mod de a câştiga mulţi bani cât mai repede.

— Vrei să fii bogată?

Era amuzat.

Sub privirile lui insistente, îi fu imposibil să nu-i spună despre mama ei şi Melody Rose.

— Nu doar pentru mine. Şi pentru ele.

— Acum le întreţii? o întrebă Diamond.

— Sigur. Cine ai vrea să o facă?

— Păi, ar fi şi Floyd, îi sugeră Diamond.

J.B. Se strâmbă, clocotind de ură şi, pentru o fracţiune de secundă, văzu faţa lui purpurie şi ecusonul pe care scria *Floyd*.

— Nici gând. A dispărut pentru totdeauna din vieţile noastre. Slavă Domnului!

Diamond zâmbi misterios.

— Nu te baza pe acest lucru. Adesea, oamenii apar în viaţa ta când te aştepţi mai puţin.

În jur de ora nouă, se întrerupse electricitatea şi la puţin timp după aceea, vântul bătu atât de violent, încât răsturnă lampa de pe masă şi o făcu să se zdrobească de podea.

— Ar trebui să ne ducem la culcare, spuse Diamond.

Făcu din nou dragoste cu ea, în patul mare, acoperit cu plasă, ca într-o peşteră, în timp ce fulgerele luminau dealurile, dincolo de râu.

O luă de umeri şi o întoarse uşor cu faţa în jos. Simţi apăsarea genunchilor lui pe şolduri, mâinile, care îi dădeau părul la o parte de pe gât. Apoi, buzele lui îi dezmierdară ceafa, coborând pe spate. Se mişcă, îşi trecu mâna între picioarele ei şi o ridică. Degetele lui o dezmierdau expert. Îi cunoştea deja corpul, foarte bine.

— Un deliciu, murmură Diamond, ca mătasea.

Încă nu o pătrunsese.

— Nu pot vedea ce se întâmplă, îi explică el, în

şoaptă. Dar eu vreau să văd totul, să ajungem împreună la orgasm…

Îi plăcea să-i lângă penisul, fluturând repede limba. O urmărea cum îl privea în timp ce ejacula, iar apoi, satisfăcut, îi încolăcea părul lung în jurul sfârcurilor.

Dar clipele acelea erau pentru după-amiezele şi serile târzii, când soarele cobora la asfinţit, roşu-portocaliu, şi Diamond examina culorile, luminile şi umbrele. Acum era întuneric şi, între vise, erau închişi împreună, în mica lor lume, sub plasă.

— Ca mătasea, repetă Diamond, pipăindu-i trupul.

După aceea, J.B. Rămase nemişcată, simţind umezeala pe coapsele ei. Diamond îşi sprijinea braţul de şoldul ei. Se vedea cu ochii minţii vizitând cu Diamond magazine scumpe, în Mexico City şi acum în Puerto Vallarta, unde cumpărase bijuterii, haine, genţi de piele şi pantofi. Se gândea la avioanele particulare, la hotelurile de lux şi la servitorii gata să-i îndeplinească ordinele. Ce sunt eu? Răspunsul evident era stânjenitor; o versiune de lux a lui Melody Rose, asta sunt.

Dar nu era adevărat. Nu va permite să fie.

Acum era *Starfire,* care gândea cu totul altfel: Victor Diamond este al meu, acum. O să facă tot ce-i spun şi, în curând, voi obţine toată independenţa şi puterea de care am nevoie.

Ignora însă glasul lui J.B. Care o prevenea: Renunţă acum, cât mai poţi.

Dar ştia, se pare, că era deja prea târziu.

Vera stătea în cadă, în apartamentul ei din Telegraph Hill şi se epila.

Saint se afla de partea cealaltă a uşii, în camera unde lucrase o dată ore în şir şi se plimba plin de neastâmpăr, ca o panteră în cuşcă.

— Camera asta este prea înghesuită. Nu poţi să te muţi într-un apartament mai spaţios? Cum îţi place să trăieşti aşa? Eu n-aş mai putea să lucrez aici. Mă înnebuneşte.

Îşi dusese berea la fereastră, unde putea cel puţin să privească barul cu motociclişti.

I se părea foarte zgomotos, astă seară; motocicliştii uruiau asurzitor, oamenii ţipau şi zbierau, iar muzica tuna feroce.

— Nu te enervează atâta zgomot? o întrebă Saint, iritat.

Vera ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. De fapt, îmi ţine companie.

Îşi săpuni piciorul drept şi începu să-şi. Radă părul de la genunchi la gleznă, întrebându-se din nou ce se întâmplase noaptea trecută între Saint şi Arnie.

Fusese o seară atât de obişnuită. Mâncaseră pizza la

cină şi apoi jucaseră Scrabble pe covor, în faţa căminului. Saint câştigase cu uşurinţă, bineînţeles şi se bucurase ca un copil.

Pe urmă, Vera se dusese la culcare. Auzise ca prin ceaţă vocile lui Arnie şi Saint în bucătărie. Şi uşa frigiderului închizându-se. Iar apoi linişte. Dormise şi se trezise brusc mai târziu, nu avea idee cât de târziu, ştiind că cineva se afla în camera ei, lângă pat. O voce murmurase în beznă:

— Vera? Eşti trează?

Se ridicase într-un cot, să aprindă lumina.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

— Am făcut ceva…

Saint părea nedumerit şi trist.

— Am făcut un lucru cumplit.

O prinse de braţ.

— Te rog să nu aprinzi lumina.

— Ce ai făcut? îl întrebă Vera.

— S-a întâmplat atât de repede. Nu mi-am imaginat. N-am crezut…

— Saint, şopti ea, dar nu-i răspunse.

Îl auzi oftând. Apoi, îi spusese:

— Nu are rost. Îmi pare rău că te-am trezit. Culcă-te la loc.

Îi puse mâna pe cap şi o împinsese în pat. Pe urmă

auzise uşa închizându-se în urma lui.

De dimineaţă, se întrebase dacă nu cumva visase.

Dar era evident că se întâmplase ceva. Saint şi Arnie se evitau şi erau curios de politicoşi şi de formali unul cu celălalt.

— Am, trebuie să vorbesc cu tine, îi spusese Saint.

— Nu este nevoie. Nu este nimic de spus, îi răspunse Arnie.

— Dar…

— Las-o baltă. O.K.?

Se făcuse linişte.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să plec, spusese Saint.

— Unde o să te duci? îl întrebase Arnie.

— Cred că ar fi mai bine să vii cu mine, la San Francisco, îi sugerase Vera.

Arnie îi condusese la Reno, să prindă avionul. Îi lăsase în faţa aeroportului, unde o îmbrăţişase pe Vera şi o sărutase pe obraz. Însă pe Saint nici măcar nu-l atinsese. Şi nu dăduse mâna cu el, spre disperarea lui.

Toate acestea se întâmplaseră în acea dimineaţă. Iar după-amiază, Saint se hotărâse să pună ordine în viaţa lui. Discutase cu un agent imobiliar. Trebuia să-şi găsească o casă unde să locuiască. Vorbise cu avocatul lui, cu managerul, cu mătuşa Gloria şi cu o agenţie

turistică. O anunţase că va pleca la New York. De-abia dacă scosese câteva cuvinte cu Vera, toată ziua. În afară de faptul că trimisese scenariul la biroul lui Diamond de la *Omega*, nu pomenise nimic de *Starfire*. Începuse să bea prea mult.

— Ce dracu' se întâmplă? zise Vera, cu voce tare şi ieşi repede din cadă.

Se şterse şi intră în living-room, îmbrăcată în halat.

— Nu pot să te las aşa. Trebuie să vorbim.

Saint stătea în lumina rozalie a neonului, lângă fereastră. Şi o întrebă fără să se întoarcă:

— Crezi că sunt blestemat, Vera?

— Nu, zise ea. Ai trecut printr-o experienţă neplăcută. Dar acum s-a terminat.

— Nu la asta mă refeream.

Saint bău încă o înghiţitură.

— Ascultă, ai putea să-mi spui de ce iubesc pe cine nu trebuie şi sunt iubit, la rândul meu, de cine nu trebuie?

— Iubirea este întotdeauna bună, indiferent de unde vine, spuse Vera, hotărâtă.

Saint zdrobi în mână cutia goală de bere.

— Nu şi atunci când răneşte, Vera. N-am vrut, dar am făcut numai rău. L-am rănit pe Arnie, pe J.B. Pe Fletcher…

Vera se propti în faţa lui, înfigându-şi mâinile în şoldurile ei solide.

— Eşti morbid. Haide, Saint. N-ai rănit-o pe Fletcher. Ce ți-a făcut ea ţie…

— Nu cunoşti toată povestea şi n-am de gând să ţi-o spun. Cel puţin, nu în seara aceasta. Principalul este că n-am iubit-o niciodată. M-am însurat cu ea ca să mă răzbun. Dacă n-ar fi fost acolo când nu trebuia, poate că lucrurile ar fi fost altfel. Dar a fost, am rănit-o, n-am iubit-o niciodată şi ea a ştiut asta. Nu este proastă, ci mai degrabă patetică, Vera. Are mintea deranjată, îi place să se joace…

— Încetează, Saint…

— La început, erau jocuri nevinovate, dar acum îi place să se dea mare cu cuţite şi pistoale, se bagă în diverse încurcături cu oameni periculoşi. Probabil că, până la urmă, o să se sinucidă sau o s-o omoare cineva, iar eu aş fi putut s-o opresc, la un moment dat. Aş fi putut s-o ajut. Dar n-am făcut-o…

— Saint, te rog.

— Am înnebunit-o şi mai rău cu nepăsarea mea. Şi acum l-am distrus şi pe Arnie. Iisuse, Vera, mă simt ca un rahat. Este atât de vulnerabil. A…

— Taci. Ascultă, Arnie va fi O.K. Este mult mai puternic decât crezi.

— Nu ştii ce s-a întâmplat.

— Îmi imaginez. Ştiu ce simte pentru tine. Mi-a spus.

— Nu ştiu ce să fac.

— Nimic, decât să fii prietenul lui. Are nevoie de prieteni.

Vera întinse braţele spre el.

— La fel ca şi tine.

Saint căzu în braţele ei, făcând-o să se clatine. Apoi, îl strânse la piept.

— Este O.K. Zise Vera. Va fi totul bine.

— Când eram în închisoare, zise Saint deodată, mă gândeam la tine. Nu o visam pe J.B., ci pe tine. Ai fost întotdeauna prietena mea. Te vedeam cu peruca mamei mele, spunându-mi că se va rezolva totul.

— Atunci, zise Vera, mângâindu-i părul, matern, lasă-mă să-ţi arăt că aşa va fi.

Îl luă de mână.

— Vino în pat. Eşti epuizat. O să te simţi mai bine de dimineaţă.

Vera se trezi foarte târziu. După poziţia soarelui pe perete, era trecut de prânz.

Se întoarse şi se întinse languros. Era singură în pat. Mă rog, trebuia să se aştepte la asta, nu?

Închise ochii. Încă nu era pregătită să înceapă ziua. Ar fi vrut să continue visul de noaptea trecută, cu Saint. Şi-l

derula din nou, în minte, minut cu minut, secundă cu secundă.

Nu se întâmplase aşa cum crezuse că va fi prima experienţă sexuală. Nu fusese cuprinsă de pasiune şi nu îşi pierduse capul.

Saint intrase în camera ei, clătinându-se pe picioare, se prăbuşise pe pat şi leşinase.

După un timp, cu braţul amorţit de greutatea lui, încercase să-l dea la o parte, ca să-şi facă şi ea loc. Iar atunci Saint se trezise şi apoi… Vera chicoti, fără să vrea. Fusese cât se poate de lipsit de romantism. Se luptaseră în patul îngust. Saint alunecase şi înjurase şi, în cele din urmă, se fixase într-o poziţie incomodă şi o străpunsese. Simţise o durere ascuţită, de scurtă durată. După aceea, zăcuse în braţele ei, cu capul între sânii ei şi adormise epuizat. Mai târziu, mult după ora două, pentru că neonul de afară se stinsese şi aleea era pustie, cu excepţia pisicilor din curtea din spate, îl simţise mişcându-se. Deschisese ochii şi-l văzuse cum o privea, deşi era prea întuneric să-i zărească expresia.

Nu spusese nimic, ci îi dăduse la o parte părul de pe frunte şi îi sărutase ochii şi buzele. Nu scosese niciun cuvânt în timp ce-i dezmierdase sânii şi apoi o străpunsese pentru a doua oară, mângâind-o. De data aceasta fusese mai uşor şi trupurile lor se mişcaseră în

acelaşi ritm, ca într-un dans. În beznă, cu Saint, Vera se simţise suplă, graţioasă şi frumoasă.

După aceea, îi sărutase din nou pleoapele închise, murmurând:

— Mulţumesc, Vera.

Şi dormise ca un buştean. De data aceasta, nu se mai deşteptă decât dimineaţă, mult după răsăritul soarelui, când îl simţise coborând din pat. Puţin mai târziu, auzise o uşă închizându-se, dar fusese prea obosită să se mişte.

Acum, deschise ochii, fără să vrea.

A plecat. Ştia prea bine.

Totuşi, îndrăzni să spere, timp de cincizeci de secunde, până se dădu jos din pat şi îl căută prin apartament.

Îi lăsase un bileţel în mijlocul planşetei.

Când îl luă, sună telefonul.

Vera spuse:

— Alo?

Bileţelul începea cu: *Dragă Vera…*

O voce masculină întrebă:

— Domnişoară Brown? Sunt Victor Diamond.

„Nu găsesc cuvintele potrivite să-ţi mulţumesc pentru noaptea trecută, aşa că n-o să încerc să-ţi spun decât că nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Eşti o adevărată prietenă, în cel mai bun sens al cuvântului”.

— Ah!

Pentru o clipă, nu reuşi să-şi amintească cine era Victor Diamond. Iar apoi, îi spuse:

— Oh! Da.

„Iartă-mă că te-am părăsit, dar nu sunt o companie prea plăcută acum şi este evident că trebuie să mă adun, înainte să împovărez pe cineva cu prezenţa mea. O să te sun îndată ce am un plan. Sau mai curând.”

— Îmi pare rău că nu v-am contactat mai devreme, dar am fost în Mexico.

— Da… da, ştiu.

— Avocatul meu o să vă trimită prin poştă documentele necesare referitoare la *Starfire*. Puteţi să le arătaţi avocatului dumneavoastră. Sunt convins că veţi fi mulţumită.

Doamne, tipul nu-şi pierdea vremea! Trecea direct la afaceri.

— Şi eu sunt convinsă, domnule Diamond, zise ea glacial.

— De-abia aştept să vă cunosc. Trebuie să ne întâlnim cât mai curând toţi trei: dumneata, John Saint şi cu mine. Am încercat să dau de el şi mi s-a spus că sunteţi împreună.

— Da, însă… a plecat.

„Însemni foarte mult pentru mine, Vera…”

— O să-i spun că aţi sunat. Sunt sigură că o să mă caute.

Închise şi se uită la numerele lăsate de Diamond. Erau de la studio şi de la casa lui din Malibu.

— Timpul este foarte important, îi spusese el.

Aşa deci, se gândi ea. Vorbise cu marele Victor Diamond, în persoană, proaspăt întors din Mexico, cu J.B.

„Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc…”.

Visătoare, deschise blocul de desen, întrebându-se când o să sune Saint.

Desenă, timp de o jumătate de oră, mirându-se că putea să creeze asemenea imagini. Apoi, puse creionul jos şi se atinse fericită între picioare, unde simţea o durere plăcută. Da, era plăcută, pentru că îi amintea că se întâmplase cu adevărat. Avea un iubit şi devenise în sfârşit femeie.

De-abia aştepta să facă din nou dragoste şi se întrebă dacă nu cumva era nimfomană.

Saint, îi spuse ea desenului, te iubesc. Te rog să vii cât mai curând.

Şi nu ieşi toată ziua din casă, ca să-l aştepte.

Soneria sună în sfârşit la nouă seara, când Vera îşi pierduse orice speranţă.

Îşi spălă părul. În caz că se întorcea, voia să fie curată

şi să miroasă frumos.

Soneria ţârâi din nou.

Era el; trebuia să fie el. Cine altul ar fi venit atât de târziu?

— Îţi mulţumesc, Doamne, murmură Vera, dar mai bine îl trimiteai după ce mă limpezeam pe cap.

Apoi se gândi: Pe toţi dracii! Ce contează! sări din baie, îşi puse un halat peste corpul ud, săpunit şi, cu inima bătându-i să-i sară din piept, trânti uşa de perete.

Dar bărbatul care aştepta nerăbdător în prag, nu era Saint.

— Oh! exclamă Vera uimită, strângându-şi halatul peste sâni. Tu erai!

— Ai grijă să nu exagerezi cu această primire călduroasă, îi spuse doctorul Donald Wheeer.

Arăta superb într-o pereche de pantaloni bej, sacou bleumarin şi o cravată asortată. Era bronzat şi i se accentuaseră pistruii. Ochii lui albaştri sclipeau uşor amuzaţi.

— Ce surpriză! zise Vera, cu jumătate de gură.

— Da, se vede.

— Intră, te rog.

Îl invită în living-room.

— Îmi pare rău, dar la mine este mare dezordine. Am fost plecată. Dacă aş fi ştiut că vii…

— Ai fost plecată, repetă Donald. Tocmai de aceea n-am sunat. Am observat că mă evіţi.

Se îndreptă spre ea şi îi atinse obrazul. Degetele lui erau reci pe pielea ei fierbinte.

— Nu-i adevărat. Adică…

Vera îşi strânse din nou halatul şi făcu un pas înapoi, involuntar.

— Vrei nişte cafea? reuşi ea să spună, în cele din urmă. Scuză-mă o secundă sau ceva de băut? Cred că am nişte vin…

Nu suporta s-o atingă, mai ales acum, după ce Saint… Se gândi vinovată. Acesta este Donald Wheeler, cel mai bun prieten al meu din lume, care a făcut totul pentru mine, m-a ajutat să văd cine sunt, iar eu nu suport să mă atingă.

Se năpusti în bucătărie. În spatele ei, Donald spuse:

— Nu vreau vin. Am cinat în oraş şi în seara aceasta mă întorc cu maşina la Saint Helena. Doar cafea. Dar cine credeai că este la uşă, când am sunat?

Se prefăcu că nu-l aude şi întârzie mult până pregăti cafeaua, trântind ostentativ ceştile şi linguriţele.

Când se întoarse, îl găsi aplecat peste planşeta ei, uitându-se la desene.

— Faci progrese. De fapt, eşti foarte bună.

Nu mai încercă s-o atingă, spre imensa ei uşurare.

— Îţi mulţumesc, oftă ea. Vrei zahăr?

— Da, sigur. Două linguriţe.

O privi amuzat.

— Arăţi ca madame de Pompadour, după o zi proastă la salonul de înfrumuseţare. Nu crezi că ar trebui să-ţi clăteşti părul?

Când se întoarse din baie, cu părul curat şi umed, pieptănat pe spate, îl găsi la planşetă, examinându-i desenele.

— A trecut mult timp de când nu ne-am văzut şi avem atâtea să ne spunem. Aşa că m-am gândit s-o iau înainte, citindu-ţi jurnalul.

— Ţi-am scris ce am făcut, zise Vera. Mai vrei cafea?

— Da, însă nu prea sunt la curent cu ultimele evenimente. S-au întâmplat multe lucruri. Mai ales acum, când Saint a ieşit din închisoare.

— Da, este teafăr şi sănătos.

— Deci, planul principal a dat roade.

— Victor Diamond a tras sforile. Este un producător de filme.

— Un mare afacerist, zise Donald, pe un ton sec. Am auzit de el. La fel ca mulţi alţii, bănuiesc. Dar nu cred că face ceva pe degeaba.

— Nu. Adică…

Vera îi explică despre ideea lui Arnie cu *Starfire* şi

despre propunerea pe care i-o făcuse lui Diamond, precizând că Saint scrisese scenariul în puşcărie.

Donald o îndemnă să continue.

— Şi?

— Şi ce?

— Care-i poanta?

— Nu este nicio poantă. Doar că Victor Diamond a devenit directorul firmei *Starfire Productions* şi i-am vândut drepturile pentru personajul *Starfire*. Dar nu aveam de ales, dacă voiam să-l eliberăm pe Saint… şi mi-a oferit o sumă însemnată.

— Simt totuşi că ai nişte reticenţe.

— Trebuia să-l scoatem pe Saint din închisoare.

O privi pe sub sprâncene.

— Bineînţeles. Felicitări.

— Mulţumesc.

Vera schimbă subiectul, înainte să apuce s-o întrebe despre Saint, Diamond şi *Starfire*.

— Şi acum, povesteşte-mi despre tine. Cum te simţi acasă?

Donald prinsese momeala, spre uşurarea ei.

— Mai bine decât mă aşteptam. Voi practica medicina la o clinică din Saint Helena şi mă bucur că am scăpat de sistemul englez de asigurare a sănătăţii, deşi experienţa a fost utilă. Da, îmi place să fiu acasă mai

ales în această perioadă. Am ajuns la timp pentru recoltă.

— Care recoltă?

— De struguri. De sâmbătă într-o săptămână va fi festivalul anual al culesului, la noi.

Văzând că Vera nu era deloc lămurită, îi explică:

— O petrecere mare pentru a sărbători recolta. Toţi zdrobesc strugurii cu picioarele goale şi se prefac că sunt ţărani italieni. Este unul din motivele pentru care am trecut pe la tine. Să te invit.

— Da, cred că aş fi de folos. Cu greutatea mea, o să zdrobesc cât zece oameni la un loc.

Donald încuviinţă din cap.

— Da şi o să fii premiată.

— Nu te-ai speriat de cum arăt? îl întrebă Vera.

— Nu m-am speriat niciodată.

— Nici măcar nu eşti surprins?

— Nu. Ai fost nefericită. Poate voi reuşi să te ajut.

Nu-i răspunse. Donald se uită la obrajii ei înroşiţi, puse ceaşca pe masă şi luă din nou carnetul de desen, începu să întoarcă paginile.

— Stai liniştită, Vera. Nu sunt chiar atât de prost. Şi acum, spune-mi despre aceşti oameni. El cine este?

— Arnie Blaize, sprijinindu-se de balustrada terasei sale din Beverly Hills, privind apusul.

— Bineînţeles, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Întoarse pagina.

— Şi *Starfire*.

— Mă rog, nu chiar, spuse Vera. Este J.B. Cu ochii măriţi de mirare, uitându-se într-o oglindă cu ramă luminoasă.

— Nu mai spune! exclamă Donald, cercetând desenul. Dar este cu adevărat *Starfire*.

Răsfoi paginile.

— Şi acesta este Saint, evident.

— Da.

Era Saint, nebărbierit de două zile, cu o şapcă de baseball, înfulecând un *Big Mac*.

Pe urmă, Arnie la Tahoe. Stătea în spatele unui tip, ţinând un prosop. Tipul era Saint, bineînţeles, dar nu se vedea decât un umăr gol şi un braţ…

Apoi Saint din nou, cu capul plecat, concentrat, stând pe podea, cu picioarele încrucişate, înconjurat de paginile risipite ale manuscrisului său.

— Lucrează la scenariu, îi explică Vera.

— Mă rog, cred că nu mai este nevoie să-mi spui cine este fiecare, zise Donald.

Ajunse la ultima pagină şi Vera rămase cu gura căscată şi înşfăcă blocul de desen, dar era prea târziu.

Saint apărea din nou şi-l desenase chiar de dimineaţă.

Îl văzuse doar ca o umbră palidă, în beznă, dar mâinile ei îi redaseră corpul cât se poate de amănunţit. Îl desenase îngenunchind, sprijinindu-se în mâini. Faţa lui părea vie, ochii intenşi, gura hotărâtă şi penisul întărit, gata să pătrundă.

— La te uită, zise Donald calm, văd că te pricepi la anatomie, Vera.

Îi smulse caietul. Îi venea să moară de ruşine. De ce nu rupsese foaia? Şi, în primul rând, de ce desenase aşa ceva? La ce se gândise? Era un desen şocant, intim. N-ar fi trebuit să-l vadă nimeni, mai ales Donald.

Din fericire, în clipa aceea, răsună un zgomot pe alee. Oameni care alergau, înjurături, strigăte.

Donald se întoarse şi se uită pe fereastră. Peste câteva clipe, îi explică liniştit:

— O fată, îmbrăcată într-un sutien din pene a turnat un pahar cu bere în capul altei fete. Nu vezi aşa ceva în Orpington, Am lipsit prea mult timp.

Se uită pe fereastră, timp de câteva minute. Nu reuşea să-i vadă faţa. Când agitaţia se potoli, se întoarse spre ea.

— Ascultă, Vera. Nu eşti obligată să-mi spui nimic. Ai ţinut întotdeauna la Saint, nu-i aşa? Nu uita că te cunosc de când aveai cincisprezece ani.

— Îmi… pare rău.

— N-ai de ce. Sunt un om în toată firea. Şi acum, fii atentă. Am o propunere.

Iar apoi, spre surprinderea ei, îi sugeră să-l sune pe Victor Diamond şi să-i ofere proprietatea familiei Wheeler ca loc pentru desfăşurarea primei lor întâlniri.

— Dacă stai să te gândeşti, nu este deloc o idee rea. Va fi o întâlnire dificilă şi ar fi mai bine să aibă loc pe un teren neutru. Spune-i să vină la sărbătoarea recoltei.

Vera îl privi uimită.

— Dar de ce? De ce faci asta?

— O să profit de o publicitate deosebită. De ce n-aş face-o? Iar apoi, adăugă serios: Simt că vreau să asist la acest eveniment.

Şi, în final, îi spuse zâmbind ştrengăreşte:

— Ca să fiu cinstit, mor de curiozitate. Vreau s-o cunosc pe *Starfire* în carne şi oase.

Capitolul 20

Aerul tremura de căldura gropii cu grătare, unde, o echipă de bucătari nădușiţi, întorceau încet doi miei, înfipţi pe frigărui. Dar la umbra copacilor, unde se adunaseră majoritatea oaspeţilor, era mai rece. Vera se aşezase tot acolo, la o masă de picnic, cu carnetul în poală, desenând.

— La o masă apropiată, plină de sticle şi pahare, doi

bărbaţi turnau vin. Tricourile lor roşii, aveau imprimate frunza de viţă şi cea de stejar a firmei *Oak Crest Winery*. Bărbatul în jur de treizeci şi cinci de ani, cu păr negru, era John Bardelucci, pivnicerul şef de la *Oak Crest*. Turna cu mărinimie, explicând:

— Acesta este cel de-al optzeci şi şaselea *Chardonnay* al nostru, al optzeci şi doilea *Cabernet*, are un buchet deosebit; suntem foarte mândri de el. Celălalt, cu părui roşu sclipind în soare, turna mai generos, dar mai puţin ceremonios.

— Acesta este cel de-al optzeci şi treilea *Zinfandel*, al dracului de gustos.

Era Donald, vărul primar al lui John, doctorul proaspăt întors din Anglia.

Pe aleea pietruită care ducea la pivniţe, fusese aşezat un rezervor mare, metalic, folosit la transport. Era plin cu struguri zinfandel, proaspăt culeşi şi, înconjurat cu baloturi de paie. Vreo douăzeci de oameni se căţăraseră pe baloturi, în rezervor, zdrobind strugurii cu picioarele goale, acompaniaţi de trei bătrâni cu perciuni, în salopete şi cămăşi, care cântau la două viori şi un acordeon.

De unde stătea, Vera zărea dansatorii doar de la piept în sus şi numai capetele negre, săltăreţe ale copiilor. Odrasle ale culegătorilor mexicani. Făcuse deja o

încercare şi constatase – deşi se lăudase că putea zdrobi cât zece oameni la un loc – că era foarte greu să ridici cât mai sus genunchii şi să storceşti strugurii, în zumzetul albinelor, alunecând în pasta lipicioasă până la coapse.

Se aşteptase resemnată ca Donald să râdă de statura ei voluminoasă şi de lipsa de putere, dar, când se întorsese asudată la masă, îi spusese doar:

— Este mai greu decât te aşteptai, nu-i aşa?

Şi continuase să toarne vin. Se purta drăguţ, probabil, fiindcă îi era milă de ea. Îşi amintise, mai mult ca sigur, de desenul acela compromiţător şi observase că Saint o evita. Se simţea umilită şi tristă. Nu înţelegea ce se întâmplase. Dar, îşi reaminti Vera, nu trebuia să uite că se vor întoarce împreună, cu maşina. Poate atunci, pe drum, Saint o să-i spună că tot ce-i scrisese în bileţel era adevărat.

„Însemni foarte mult pentru mine, Vera. O să te sun de îndată ce am nişte planuri. Sau mai devreme”.

Iar ea îl crezuse; dar n-o mai sunase, deşi aşteptase în fiecare dimineaţă, cu inima strânsă.

Îşi spusese că plecase la New York. Că era foarte ocupat.

Dar nu era suficient şi, când o sună în sfârşit, află că se întorsese deja de două zile în zona golfului.

Primele lui cuvinte fuseseră o acuzaţie.

— Ai vândut *Starfire*-ul.

Deci, discutase deja cu Diamond.

— De ce nu mi-ai spus?

— Voiam să termin mai întâi…

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

Verei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Făcuse totul numai pentru el.

— Am dreptul să-l vând, dacă vreau, îi spusese ea, înţepată.

— Nu-mi place, Vera.

— Ar fi bine să-ţi placă. Pentru că, dacă n-aş fi vândut, ai fi fost şi acum la Santa Paula.

— Şi cu noi cum rămâne?

— Nu s-a schimbat nimic.

— N-ar fi trebuit să faci asta. *Starfire* este al nostru. Al nostru.

Ar fi vrut să-i spună: Nu, nu este. Dar nu ştia cum să-i explice. Lipsise doi ani.

Cât timp discutaseră, nu pomenise nici măcar o dată de noaptea petrecută împreună. Se arătase supărat, plin de indignare.

Nici nu venise s-o vadă. Vor discuta în drum spre Napa. Mă rog, tot era ceva că o conducea cu maşina.

Discutaseră despre afaceri, până când ieşiră de pe

autostradă, pe Sieverado Trail. Apoi, Saint îi povestise despre casa pe care se pregătea s-o închirieze la Seadrift, lângă ocean, la douăzeci de mile de coastă.

— Trebuie să vii s-o vezi, Vera.

Indiferenta cu care formulase invitaţia o duruse mai rău ca orice, îi vorbise ca şi când ar fi fost o cunoştinţă oarecare.

Spune ceva, îl imploră Vera în gând; te rog, spune ceva despre noaptea aceea, chiar dacă nu vreau să aud… nu te purta ca şi când nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Spre sfârşitul călătoriei, pe drumul şerpuitor printre dealuri, devenise îngândurat şi din ce în ce mai tăcut, iar Vera înţelese brusc despre ce era vorba. *„Eşti o prietenă adevărată, în cel mai bun sens al cuvântului”.* Aşa îi declarase şi în scrisoare. Nu sunt. Decât prietena lui grasă, se gândi ea, căreia poate să-i împărtăşească orice şi, probabil că nici atât, pentru că peste nicio oră, o să o vadă pe J.B. Şi o să se îndrăgostească din nou de ea. Nici nu s-ar putea altfel. Este atât de frumoasă. Şi, la urma urmei, ea este cea care l-a scos din închisoare; J.B. L-a fascinat pe Victor Diamond…

Când sosise, deja tulburată emoţional, nu fusese capabilă să dea ochii cu Diamond. Însă, ca şi când i-ar fi intuit starea de spirit, fusese discret şi îi lăudase opera.

— Este o plăcere să mă asociez cu o persoană atât de

talentată. Iar un asemenea proiect este o nouă experienţă pentru mine, domnişoară Brown.

Se aşezaseră pe o bancă şi îi explicase contractul de vânzare, punct cu punct. Vera încuviinţase din cap şi zâmbise. Termenii legali îi jucau în faţă, în timp ce în spate, o auzi pe J.B. Spunând:

— Vreau să discut cu tine, Saint, trebuie să-ţi spun ceva. Poţi veni cu mine câteva clipe?

Şi apoi se îndepărtară, unul lângă altul, până când se opriră sub un stejar. Vera o văzu pe J.B. Sprijinindu-şi mâinile de umerii lui Saint, în timp ce el o săruta pe frunte. Ştia că şi Diamond îi privea, deşi, în aparenţă, nu-şi ridicase ochii din hârtii.

Vera îi răspundea mecanic la întrebări, pentru că înţelegerea lor era o simplă formalitate acum. În orice caz, părea totul în ordine şi ar fi putut să considere că dăduse lovitura. Dar ei nu-i mai păsa.

Încerca să se concentreze asupra lui Victor Diamond şi a documentului. Faţa lui stătea atât de aproape de a ei. Ştia că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare şi să se simtă flatată de laudele lui, să-i admire personalitatea, dar nu reuşea.

Vera se mişcă pe scaun, depărtându-se de el instinctiv. Constatase deodată că era respingător şi nu avea încredere în el.

Dar nici nu era de mirare. Cum să aibă încredere într-un om care pretinsese *Starfire*-ul în schimbul eliberării lui Saint. Bănuia de asemenea că laudele lui erau calculate şi că se folosea de aspectul lui plăcut şi de mintea ageră ca să captiveze şi apoi să manipuleze.

Când Saint se întoarse cu J.B. Şi Diamond o luă şi se îndepărtară spre storcătoare, Vera îi privi un timp, înainte să-şi scoată blocul de desen.

Trasă trăsăturile acviline, capul perfect, cu păr des, argintiu, sprâncenele groase, ochii adânci, dar, cu toate că era un chip frumos, îi lipsea ceva. Desenase o faţă de reptilă, care se zgâia la ea, cu buze subţiri, crude şi batjocoritoare, cu ochi duri, de animal de pradă, lipsiţi de sentimente.

Nu, nu-l plăcea. Şi ştia că el remarcase acest lucru.

O cuprinse tremuratul, deşi era foarte cald.

Tot drumul, în maşină, Saint se rugă în gând s-o audă pe Vera spunând ceva despre noaptea petrecută împreună. Ar fi vrut să audă orice, pentru că el nu ştia ce să-i zică sau cum să înceapă.

De când ieşise din închisoare, trăise un adevărat calvar emoţional. Nu găsea nimic stabil de care să se agaţe; cât timp lipsise, evenimentele şi vieţile oamenilor evoluaseră fără el. Iar acum, propria lui viaţă îi scăpase de sub control. Pentru o clipă se gândi chiar cu nostalgie

la Santa Paula, unde cel puţin ştia la ce să se aştepte.

Se gândi: Vera mă crede probabil un rahat că am fugit de ea.

Şi are dreptate. Dar adevărul era că se simţise stânjenit, ruşinat că profitase de ea şi-i fusese frică să sune. O rănise pe J.B., pe Fletcher, pe Arnie, şi acum se temea că venise rândul Verei.

Ce încurcătură! Ştia că ar trebui să-şi ceară scuze, să-i explice în ce hal se simţise şi să-i spună că fusese grozavă. Ceea ce era perfect adevărat, la urma urmei. Fusese grozavă. Cine ar fi crezut? Dar, neştiind cum să înceapă, tăcuse. O să discut cu ea în drum spre casă, îşi promise Saint; o să ne oprim într-un loc liniştit, la un mic han, o să bem un pahar de vin, o să mâncăm şi o să-i spun.

Sosiră la petrecere. Parcase lângă o maşină mare, argintie, care se dovedise a fi a lui Diamond.

Doamna Wheeler şi fiul ei îi salutară. Dădură mâna cu el şi o sărutară pe Vera. Răspunsese mecanic, pentru că acum venise momentul la care visa de doi ani.

O văzuse pe J.B.

Îi era imposibil să n-o privească.

Parcă venea din altă lume. Nu găsea alt cuvânt mai potrivit. Purta o rochie albă, scurtă, din pânză, sandale albe şi o bentiţă argintie. Un pandantiv din opal îi

sclipea pe piept.

— Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse el, destul de formal, dându-şi seama, spre ruşinea lui, că Verei nu-i mulţumise pentru sacrificiul ei.

Dimpotrivă, ţipase la ea că vânduse *Starfire*-ul.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse J.B., sărutându-l pe obraz.

Şi apoi, adăugase:

— Ascultă, vreau să discut cu tine. Poţi să mă însoţeşti o clipă?

Se plimbară pe alee, pe sub copaci şi o ascultase cum îi povestea că îi părea rău, că o luase prin surprindere când venise la ea acasă, că nu ştiuse ce să-i spună; fusese furioasă şi se simţise ameninţată, trântise primul lucru care-i venise pe limbă. Cât visase să audă aceste cuvinte. O sărută pe fruntea rece şi se gândi la J.B. Pe plaja de la Sand Harbor Cove, pe iachtul lui Jake Plank, aruncând firimituri pescăruşilor; în rochia pe care i-o cumpărase de la *J. Magnin*, dansând în casa de pe deal, dar atunci fusese altă fată, trecuse prea mult timp. O luă de mână şi o strânse, aşteptându-se să simtă vechea rezonanţă, dar, spre mirarea lui, nu simţise nimic. Absolut nimic şi nu pentru că era cu Victor Diamond şi. N-o să mai meargă niciodată la lacul Tahoe cu el. Acum nu mai conta. Nu înţelegea. Nimic nu mai era la fel, se

gândi Saint, Uluit. Nimic nu se întâmplă aşa cum m-am aşteptat.

Când J.B. Şi Diamond se îndepărtaseră spre storcătoare, se dusese la masa de vinuri şi Donald Wheeler îi turnase un pahar de *zinfandel* optzeci şi şase.

— Deci, ia spune-mi, cum ţi se pare marele magnat hollywoodian?

— Nu ştiu. O.K. Îi răspunse Saint, prudent.

Cel puţin, Diamond nu era îmbrăcat în costum de mătase, cu inele şi lanţuri de aur, aşa cum şi-l imaginase.

— Sunt surprins însă că a fost de acord să vină aici, zise el. Nu mi se pare pe gustul lui.

— Aşa este, îl aprobă Donald, dar i-am spus Verei să insiste. Este foarte greu pentru ea să renunţe. Prima întâlnire trebuia să fie într-un loc unde să se simtă în largul ei. Şi Diamond a fost de acord. Cel puţin a dovedit că are clasă.

Saint bănuia că îi bătuse un apropo, dar se prefăcu că nu înţelege.

— Este frumos din partea ta, că te-ai gândit la acest lucru.

— A fost o plăcere, zise Donald, zâmbind reţinut. De fapt, mi s-a vorbit atâta despre tine, în toţi aceşti ani, încât consider că te cunosc.

În storcătoare, J.B. Sărea veselă, într-un tricou *Oak Crest* cu două numere mai mari şi un şort kaki la fel de uriaş, prins strâns de talia ei suplă.

— De unde dracu' a luat hainele acelea? întrebă Saint.

Donald îi răspunse imediat; şi el o urmărea pe J.B.

— Cred că i le-a dat mama. În orice caz, nu putea zdrobi struguri aşa cum era îmbrăcată.

Diamond se întoarse la masa de vinuri. Îşi şterse petele roşii de pe picioare. Era încălţat în tenişi, fără şosete şi reuşise în mod miraculos să se păstreze impecabil de curat.

Îl salută vesel pe Donald, refuză încă un pahar cu vin şi-i spuse lui Saint.

— Cred că este timpul să discutăm.

O luară pe potecă, în sus, pe dealuri, printre stejarii înfrunziţi. Zarva petrecerii scăzu în intensitate şi se estompă complet când cotiră la un moment dat.

Diamond mergea ca un indian, cu paşi lungi şi apăsaţi.

Era linişte, cu excepţia insectelor şi a frunzelor uscate de stejar, care foşneau sub picioarele lor; lui Saint i se părea că era zumzetul căldurii.

La un. Sfert de milă depărtare, ajunseră în dreptul unor stânci mari, acoperite cu muşchi, care străjuiau o râpă plină pe jumătate cu carcase ruginite de

autoturisme şi maşini agricole abandonate.

— Mă uimeşte întotdeauna să constat că oamenii de la ţară sunt atât de dezordonaţi, remarcă Diamond, pe un ton rece.

Apoi se aşeză pe o stâncă şi îi făcu semn lui Saint să vină lângă el.

— Presupun că trebuie să le depoziteze totuşi undeva, zise Saint.

Se uitară un timp în râpă, iar apoi Diamond spuse:

— Da, cred că ai dreptate. Dar nu am venit aici să discutăm despre problemele familiei Wheeler, ci să ne cunoaştem. Noi doi vom face afaceri împreună. Mi-am asumat acest risc. Şi va trebui să mă convingi că a meritat.

Saint rămase tăcut pentru o clipă.

— Vrei să te conving că nu sunt traficant de droguri?

— Am auzit de la toţi ceilalţi. Aşa că, acum aş vrea să aud şi de la tine. Ia-o de la început. Spune-mi exact ce s-a întâmplat în Mexico.

Şi, spre surprinderea lui, Saint se trezi că-i povesteşte totul lui Diamond, începând cu dezastrul căsătoriei sale cu Fletcher şi continuând cu cocaina implantată, arestarea, smulgerea mărturiei, procesul parodie, cei doi ani la Santa Paula şi cum se refugiase uşurat, dedicându-se scenariului lui *Starfire*.

Diamond ascultase atent; Saint avea senzaţia că tăcerea lui era mai importantă decât cuvintele.

În cele din urmă, îi spusese:

— Te cred.

Şi, după o clipă, îl întrebase:

— Unde este soţia ta, acum? Ce face?

— Nu ştiu.

— Cred că nu se bucură prea tare că ai fost eliberat.

— Presupun că nu.

— Îmi pare o femeie răzbunătoare şi dezechilibrată. O bombă periculoasă.

— O să verific, îi răspunse Saint.

— Ba nu. N-o să faci nimic. Lasă totul în seama mea.

Saint se întoarse surprins. Diamond urmărea o şopârlă care traversa un gard ruginit. Se oprise în profil şi apoi dispăru imediat, când aruncă în ea cu pietricele.

— Stai cât mai departe de ea, indiferent ce s-ar întâmpla. Este spre binele tău.

Saint se mişcă stânjenit. Nu se gândise că Fletcher o să treacă la represalii acum, după ce fusese eliberat. Aruncă şi el o pietricică în râpă. Lovi metalul şi ricoşă.

— Crezi într-adevăr că este periculoasă?

— Categoric.

— Bine… atunci voi face cum spui.

— Aşa, îl aprobă Diamond şi o să mă laşi pe mine să

mă ocup de Fletcher.

Şi apoi, ca şi când ar fi discutat etapele unui plan şi terminaseră cu Fletcher, Diamond îi spuse:

— Pe urmă, este proiectul lui Arnie. *Uşa închisă.* A început să se lucreze la ea, dar am auzit că sunt în întârziere.

Saint încuviinţă din cap.

— Ar fi trebuit să înceapă până acum fotografierea.

— Din câte ştiu, sunt probleme cu finanţarea şi distribuţia.

— Exact. Distribuitorul strâmbă din nas. Aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, s-ar putea să cadă totul.

— Păcat! Este o carte bună, zise Diamond. Îţi recomand să preia totul *Omega*. Ce aveţi de spus tu şi Arnie?”

Saint ridică din umeri.

— Nu ştiu. Va trebui să discut cu el.

— Te sfătuiesc să acceptaţi.

— Adică nu prea avem de ales, nu-i aşa?

— Nu prea, recunoscu Diamond, dacă vreţi ca piesa să apară pe scenă.

— Atunci, zise Saint, cred că o să-ţi mulţumim.

Şi aşa se încheie discuţia despre *Uşa închisă.*

Pe urmă, Diamond spuse:

— Cred că ar trebui să te muţi la Los Angeles, cât mai repede posibil.

Saint clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să locuiesc la Los Angeles. Intenţionez să-mi cumpăr o casă, pe coastă.

— N-ai decât. O s-o foloseşti în weekend-uri, sau când n-o să am nevoie de tine la *Omega*.

Saint se gândi intrigat: acest om a preluat *Starfire-ul* şi acum se pregăteşte să preia şi viaţa mea. Cine dracu' se crede?

Rămase tăcut, ascultând trosnetul metalului în căldură, în timp ce Diamond care îi luase tăcerea drept răspuns aproximativ, spunea:

— Ştii, am visat întotdeauna să alcătuiesc o echipă perfectă. Un grup de oameni talentaţi, care să lucreze împreună, să se cunoască şi să fie loiali. Cu un asemenea grup, bine cotat şi condus, poţi realiza adevărate miracole.

Apoi, sărise brusc la alt subiect.

— Am înţeles că Spring Kentfield este mama ta.

Saint aprobă.

— Şi că părinţii tăi au divorţat.

— La şase luni după ce m-am născut.

— Am cunoscut-o o dată pe Spring Kenfield. De mult, cred că acum douăzeci şi cinci de ani. Apoi, l-a

întâlnit pe tatăl tău. Te rog să mă scuzi că îţi spun, dar mama ta a cultivat întotdeauna relaţiile personale profitabile.

— Aşa este, îl aprobă Saint.

Şi atunci îşi aminti. În timp ce privea frunzele de stejar luminate de soare, văzu parcă alte frunze şi alt cer senin, la nunta lui, când se plimbase cu mama lui, costumată în Scarlet O'Hara.

Îi ceruse să-l lămurească în privinţa tatălui său.

— N-are rost să te prefaci, îi spuse el.

Iar ea ezitase câteva clipe în plus. Simţi că i se usucă gura.

Diamond îl privi atent, păru că vrea să mai adauge ceva, dar se răzgândi apoi şi spuse doar:

— Ar fi bine să ne întoarcem. Ajunge pentru o singură zi.

J.B. Se gândise cu groază la această clipă, când o să-l revadă pe Saint. În avion, îşi spuse: „Nu i-am scris niciodată". Se uita pe fereastră la munţii maron-cenuşii de sub ei. „Ar fi trebuit s-o fac".

A, Poate, dar este prea târziu.

Însă, se dovedise surprinzător de uşor să-l întâlnească pe Saint. Era evident că o iertase şi, cu toate că se bucura s-o vadă, nu mai exista nimic dramatic, sentimental între ei. Ba chiar, se simţea în largul ei,

alături de el.

Spre uşurarea ei, constată că îi plăcea petrecerea, mai ales că scăpase de supravegherea lui Diamond. Măcar azi, se va preface că nu era *Starfire*, că locuia la Oak Crest şi cultivă struguri, ca familia Wheeler.

Îi plăcea totul. Casa era aşa cum ar fi trebuit să fie, mare şi frumoasă, înconjurată de verande spaţioase. Dincolo de pajişte şi grădinile bine întreţinute, era chiar pivniţa de prelucrare a vinurilor, o clădire din piatră, veche de optzeci de ani, acoperită cu iederă ruginie acum. Iar în depărtare se întindeau viile.

— *Zinfandel*, îi spusese mama lui Donald, cabernet, pino noir şi chardonnay.

Numele acestea vibrau în mintea ei ca o poezie.

Lui J.B. I-ar fi plăcut să viziteze clădirea, să vadă cum se făcea vinul şi să se plimbe prin vii. Iar Anna Bardelucci Wheeler ar fi fost încântată să-şi lase oaspeţii şi s-o conducă, dar trebuia să-şi onoreze rolul de gazdă.

— Ce plictiseală, oftă ea. O să-ţi arate Donald, mai târziu. Şi acum scoate-ţi rochia asta nepotrivită, pune-ţi şortul şi treci la muncă.

J.B. Sări în struguri cu un strigăt de bucurie, alăturându-se grupului care storcea strugurii în zumzetul albinelor. Muzica îi mergea la suflet. Dansă prin masa

lipicioasă ca şi când ar fi călcat pe aer. Copiii mexicani erau roşii din cap până în picioare, râzând şi bătându-se cu struguri. O matroană din înalta societate a San Francisco-ului fu înţepată de o albină şi scoase nişte înjurături care ar fi făcut să se îngrozească şi pe nişte muncitori constructori. Un grăsan alunecă şi căzu, fiind ridicat în picioare de un bătrânel cu o pălărie uzată de fetru.

J.B. O auzi pe stăpâna de la Oak Crest spunând reporterilor de televiziune:

— Aveţi grijă să filmaţi copiii şi vedetele. Vom deveni renumiţi în toată ţara, cu asemenea reclamă.

Soarele dogorea. Se ridicase un vânt fierbinte, care lua pe sus şerveţelele de hârtie şi paharele din plastic. Cei din storcătoare începură să se împuţineze. Diamond plecase să discute cu Saint. Şi Donald Wheeler îi luă locul. Avea pe cap o pălărie australiană pe care şi-o scoase acum, să-şi facă vânt şi să se apere de albine.

Părul lui roşu îi atârna ud de sudoare. Îi zâmbi lui J.B.

R Te distrezi?

Îl privi la fel de zâmbitoare, cu faţa murdară.

— Nu mi-am imaginat că oamenii mai zdrobesc strugurii cu picioarele.

— Numai în ocazii speciale. Restul se bagă în storcătorul automat.

— Păcat, zise J.B.

Donald râse.

— N-ai mai vorbi aşa după primele zece tone.

Trioul Bill Sharp Country cânta *Curcanul în paie* şi J.B. Îi acompania, fredonând.

— Îmi place muzica asta.

Puţin îmi pasă de Richard Wagner, se gândi ea.

— Eşti entuziasmată că vei juca în primul tău film? o întrebă Donald, curios.

J.B. Ridică din umeri în timp ce dansa. Aproape uitase de *Starfire*.

— Presupun că da.

Donald înălţă din sprâncene.

— *Presupui?* Ascultă, domnişoară, nu vrei să fii bogată şi vestită?

Acum, aici, nu i se mai părea atât de important.

— Nu este real, zise J.B. Ridicând braţele şi arătând peisajul verde-auriu. În schimb, toate acestea, sunt.

Rămăseseră aproape singuri, dansând în soarele arzător. Îi vedea pe Diamond şi pe Saint, două siluete mici, una cu păr alb, alta cu plete negre, urcând pe o potecă, printre dealuri.

Aerul era atât de fierbinte şi uscat încât te sufoca.

Donald îşi scoase tricoul şi-l trânti pe margine. J.B. Îi zâmbi. Îl plăcea foarte mult. Era greu de crezut că

practica medicina; era o persoană cât se poate de obişnuită. Şi nici nu părea în vârstă, pentru că avea un trup tânăr, la fel ca zâmbetul lui. Îi plăcea cum arăta şi cum zâmbea. Îi plăcea părul roşu de pe pieptul lui şi ochii care sclipeau sub şapca australiană. Ştia că şi el o plăcea şi îşi dădu seama deodată: mă place aşa cum sunt în realitate, nu-şi imaginează o fantasmă.

Donald îi întinse mâinile şi ea îl prinse de degete.

— M-am săturat de căldură. Hai să vizităm pivniţele înainte de prânz.

— Ah, de-abia aştept, zise J.B. Fericită.

Doamna Wheeler stătea în capul mesei lungi de lemn, cu Diamond în stânga, nepotul John, la dreapta şi apoi J.B. Şi Donald; Vera se aşezase vizavi de Diamond. Bunica lui Donald trona în capătul opus, flancată de Saint şi de un bărbat gras, se pare un senator, cu ochi sticloşi acum, beat criţă.

J.B. Se înroşise entuziasmată. Se căţărase să vadă rezervoarele de fermentare, unde pielea purpurie, umflată a strugurilor crăpase la suprafaţă, formând o pastă solidă.

— Noi îi spunem pulpa strugurelui.

— Părea atât de solid. Îmi venea să mă arunc înăuntru.

Se făcu linişte pentru o clipă. Fiecare bărbat de la

masă şi-o imagina pe J.B. Rostogolindu-se în strugurii fermentaţi.

Un chelner apăru cu o tavă plină cu friptură de miel. Vera luă încă o bucată şi apoi o felie de pâine şi o halcă de *Brie*.

J.B. Luă osul în mâini, fără să-şi dea seama, şi începu să-l roadă.

— Doamne, sunt moartă de foame. Friptura asta este grozavă.

Donald Wheeler chicoti amuzat.

— Ai muncit, nu glumă.

— Îmi place să văd o persoană care mănâncă sănătos, zise doamna Wheeler, privind-o încântată. Sper că fiul meu a fost un ghid bun.

J.B. Îi mărturisi:

— N-a fost prea rău, dar sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştie. Sunt sigură că dumneavoastră m-aţi fi lămurit mai bine, adăugă ea.

Donald o imploră pe J.B.

— N-o pune pe mama să înceapă. O să te plictisească îngrozitor.

— Nu-i adevărat, îl repezi J.B.

— Taci din gură, Donald. Când mai am ocazia să găsesc pe cineva interesat de munca mea?

Şi, fără să mai stea pe gânduri, doamna Wheeler se

lansă într-o prelegere despre obţinerea vinului, amintind de echilibrul chimic al solului, de apa freatică, protecţia împotriva gerului şi microclimate, spre deliciul lui J.B., care o asculta cu mare atenţie.

— Cel mai mare regret este că unicul meu fiu s-a făcut medic.

Tonul ei sugera că această profesie este absurd de frivolă în comparaţie cu cultivarea strugurilor.

Diamond o privea pe J.B. Întrebător, cu ochii lui întunecaţi şi apoi se uită la faţa uimită a lui Donald Wheeler.

Donald nu observă. Luă câteva frunze din mormanul de struguri de pe masă şi le prinse în părul răvăşit al lui J.B.

— Eşti nimfa lui Bachus.

— Cine?

— Zeul vinului. Protectorul nostru. ,,

Fata se întoarse spre el, râzând. Îi străluceau ochii. În schimb, Diamond o privea din ce în ce mai rece şi pustiit, ca spaţiul infinit.

Când apuse soarele, vremea se răci brusc şi petrecerea începu să se destrame.

Saint stătea singur la masă sub stejari şi deschise caietul de desen al Verei.

O văzu pe J.B. Stând la masa, răvăşită şi uşor ameţită,

cu frunze de viţă în păr, în timp ce soarele se reflecta în opalul uriaş de la piept. Era opalul lui Victor Diamond, dar nu el o făcuse să-i sclipească ochii. Saint ştia de asemenea că ochii ei nu sclipiseră niciodată aşa, nici pentru el.

Apoi pe Donald, gol până la brâu, cu şapca lui australiană, ca crocodilul Dundey, dansând pe struguri. Avea faţa umbrită, dar ochii lui sclipeau sub borul şepcii, transmiţând un mesaj la fel de clar ca şi când ar fi fost scris cu litere de-o şchioapă.

Saint se gândi ameţit: totul se întoarce din nou. El o iubeşte pe ea, la fel cum ea îl iubeşte pe el, dar îi aparţine lui Diamond. Să vedem ce-o să iasă.

Pe urmă, pe Diamond. Îi conturase figura din linii lungi, sugerând un om puternic, reţinut. Ochii cu pleoapele grele păreau ameninţători. Un şarpe, îşi spuse Saint aşteptând să se repeadă asupra prăzii. Iar spatele dur ca diamantul este mortal…

Şi, în sfârşit, el. Se uită la propria lui imagine. Ochii îi ardeau pe faţa trasă. Pomeţii obrajilor păreau ascuţiţi, ca nişte cuţite. Se gândi că nu arată deloc plăcut, întoarse pagina din nou, să-l studieze pe Diamond. Oare nu exista o asemănare între ei?

Nu-şi dădea seama, în casă, sună telefonul.

Doamna Wheeler îi strigă.

— Saint? Este pentru tine.

Când luă receptorul, i se păru că nu era nimeni la capătul celălalt al firului. Apoi auzi un şuierat şi o voce tună în urechile lui:

— Ticălosule. Credeai că o să scapi de mine, nu-i aşa? Ai grijă. Vin după tine. Şi, de data aceasta nu mai ai nicio şansă.

Răsună un păcănit şi convorbirea se întrerupse.

Saint se uită la receptorul din mâna lui.

— Presupun că era doamna Treadwell, zise un glas.

Îşi ridică privirile. Diamond stătea în prag, zâmbind enigmatic. J.B. Venise în spatele lui, îmbrăcată din nou în costumul ei argintiu. Redevenise *Starfire*. Singura notă discordantă erau frunzele pe care le strângea în mână.

— Da, spuse Saint. Era Fletcher.

Partea a patra

Capitolul 21

Douăzeci de luni mai târziu, în iunie 1988, apărea în *Variety* pe două pagini, proiectată pe cerul nopții, cu ochii mari deschişi, cu fiecare pupilă înlocuită de o stea sclipitoare.

Sub fotografie, scria: *J.B. Este Starfire.*

Şi, cu litere galbene, umplea toată pagina: *993.025 de dolari, în primele cinci zile.*

Iar în acea seară, când se sărbătorise o săptămână încununată de succese, care-i primise pe toţi, în afară de Diamond, scena unu de la Studiourile *Omega* fusese transformată într-un peisaj selenar, cu cratere pline cu nisip argintiu.

Erau prezenţi oamenii cei mai importanţi din industria filmului, inclusiv directorii corporaţiei new-yorkeze.

Victor Diamond dăduse lovitura; cu un buget ridicol de mic, cu actori aproape necunoscuţi, realizase un lucru inedit.

Acum, stătea în mijlocul scenei, să-şi primească laudele, îmbrăcat în frac. *Starfire* era lângă el, într-o rochie extraordinară, cu imprimeuri holografice. Părea venită din altă lume. Era doar un chip frumos, cu păr argintiu, deasupra unui trup alcătuit din culori greu de imaginat.

Cine era *Starfire?* De unde venise? într-adevăr, fusese o dată J.B., fotomodel, dar cine era J.B.? Nici măcar nu mai avea un nume. Poate că răsărise de niciunde, deşi se răspândiseră fel de fel de zvonuri. *Starfire* era moştenitoarea orfană a unei plantaţii sudice… descendenta unei case regale europene… nepoata unui

criminal de război nazist, care se ascunsese în Argentina, nimeni nu ştia exact, decât cei mai apropiaţi prieteni ai ei, dar aceştia nu vorbeau.

— Vindem mister, îi explicase Diamond lui J.B. *Starfire* este o enigmă desăvârşită. Oamenii îşi imaginează probabil că vii de pe altă planetă, că eşti diferită, de neatins. *Starfire* nu are un trecut pe Pământ şi nici familie.

J.B. Îi spusese încăpăţânată:

— Dar eu nu vreau să fiu extraterestră şi de neatins. Şi nu uita că am o familie. O am pe mama şi pe Melody Rose. Dacă o să ajung celebră, nimic n-o s-o oprească pe Mei să spună că este sora mea.

Diamond o liniştise.

— O să asculte de glasul rațiunii.

Vrei să pariem? îi stătea pe limbă lui J.B. Să-l întrebe. Dar toate acestea se petrecuseră de mult şi, până acum, Mei, contrar obiceiului ei, cooperase.

La început, Melody se opusese din răsputeri să vină în California; voia să stea la New York şi să-ţi cheltuiască banii mai departe, remarcase Diamond, pe un ton sec.

Însă, în cele din urmă, posomorâtă, acceptase să fie trimisă la o clinică de reabilitare pentru drogaţi, în Pasadena şi, după şase luni, părea un alt om. Acum îi era recunoscătoare lui Diamond că o salvase de pe

marginea prăpastiei. Se bucura pentru prima oară de o viaţă bună.

Diamond îi găsise o slujbă la localul *La Pergola,* un binecunoscut restaurant din Westwood Village, unde conducea clienţii la masă cu un zâmbet fermecător. Avea un mic BMW portocaliu şi locuia într-un apartament, cu un singur dormitor, în Santa Monica.

— Ca să vezi cum au ieşit lucrurile până la urmă, îi spuse Melody lui J.B. Într-una din rarele ocazii când se întâlniră. Uită-te la noi. Tu ai ajuns o mare vedetă, iar eu am o casă frumoasă, haine elegante şi lucrez la un restaurant de lux, ca *La Pergola*... Diamond este cineva, nu-i aşa?

— Da, o aprobă J.B. Este o persoană foarte importantă.

Un timp, îl privise pe Diamond aproape cu respect, ca pe tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, un om de încredere, care rezolva totul.

— Bineînţeles, tu nu eşti ca Melody Rose, o asigurase Diamond într-o discuţie, la miez de noapte, când îi mărturisise în sfârşit că se temea să nu fie şi ea o târfă ca oricare alta. Ce idee ridicolă! Tu ai talent, o carieră promiţătoare şi nu primeşti decât ceea ce meriţi.

Şi ce uşurată se simţea că Melody se afla în sfârşit în siguranţă, departe de droguri, de băutură, de prostituţie

şi ducea o viaţă cinstită.

— Mi-a spus: „Nu te amesteca în lucruri murdare şi o să ne înţelegem bine împreună, îi mărturisise Melody, dar, dacă mă dezamăgeşti o singură dată, vei regreta”.

— Să ştii că nu glumeşte, Mei.

— Da. Şi mi-a spus că o să-mi păstrez slujba, frumuseţea şi câştigurile, atâta timp cât îmi ţin gura. Şi aşa o să fac. Nu sunt proastă. N-a ţipat niciodată la mine, dar nici nu este nevoie, îi declarase Melody, cutremurându-se – ochii şi vocea lui… mă înspăimântă mai rău ca Angelo.

J.B. Nu dăduse prea multă importanţă acestui fapt la vremea aceea; Melody Rose se supunea întotdeauna bărbaţilor duri şi totul mergea perfect.

Dar acum, câteva luni mai târziu, când obţinuse aproape tot ce-şi dorise, J.B. Nu mai era atât de sigură. Realizase lucruri pe care nici nu le visase vreodată, dar nu aşa cum îşi dorise. Crezuse că bogăţia şi succesul o vor face independentă, dar se înşelase. Fraze ciudate continuau s-o obsedeze noaptea: *Slujba, frumuseţea şi bunurile… Bunurile.* Ce voia să spună cu asta?

J.B. Avea un somn agitat. Începuse să ia Valium ca să poată dormi, deşi nu mai făcuse aşa ceva în viaţa ei.

Trează, la ora trei dimineaţa, vedea cum Diamond o folosise de la bun început, pentru a-şi atinge scopurile,

indiferent care erau acelea, aşa cum se folosise de ei toţi, fără ca ei să bănuiască măcar, deşi, la lumina zilei, toate acestea păreau nişte aberaţii. În realitate, toţi îi erau datori în multe privinţe.

J.B. Îl studie pe Arnie Blaize. Stătea lângă Vera şi discuta cu un reporter de televiziune.

Succesul lui Arnie fusese fenomenal de când se asociase cu Diamond. Avusese două creaţii grozave: *Uşa închisă* şi acum *Starfire.* Popularitatea lui atinsese apogeul. Devenise sex-simbolul numărul unu al naţiunii, după scenele filmate alături de *Starfire,* în praful negru de lavă de pe insula Lanzarote, în largul coastei africane. Era de asemenea un model pentru tineretul ţării. După ce îşi stricase reputaţia, luptase să ajungă din nou în vârf, iar acum era un mare luptător împotriva drogurilor. Ţinea discursuri la colegii, în campusuri universitare şi făcea reclame antidrog. – „Nu puteţi spune *Nu”,* insista el. „Eu am spus o dată şi am provocat moartea cuiva. Vă rog să mă credeţi că ştiu ce vorbesc”.

Se transformase rapid într-un idol naţional, oferind câte ceva pentru toţi. Era admirat de copii, respectat de părinţi, idolatrizat de orice femeie, de la opt ani în sus.

Reportera, o tânără asiatică, într-o rochie roşie, elegantă, cu umeri laţi, spunea.

— Îţi mulţumesc, Arnie şi îţi urez mult noroc.

Camera de luat vederi se întoarse spre Vera, departe de Arnie şi, pentru o fracţiune de secundă, faţa lui zâmbitoare păruse îmbătrânită şi tristă.

— Pentru cei care nu ne-au urmărit până acum, continuă reportera, eu sunt Wendy Morita, de la *People Watch* şi le iau un interviu lui Arnie Blaize şi Verei Brown, la dineul dat în cinstea filmului *Starfire,* ultima creaţie de senzaţie a studiourilor *Omega.* Vera Brown este creatoarea lui *Starfire,* personajul care a captat imaginaţia întregii naţiuni. Trebuie să fie un moment deosebit pentru tine, Vera.

Vera recunoscu că era, într-adevăr.

— Vera supraveghează secvenţele de animaţie pentru film şi continuă să deseneze în fiecare lună, din atelierul ei, din San Francisco, deşi partenerul ei, scriitorul John Saint locuieşte la Los Angeles. Cum reuşeşti să te descurci, Vera?

— Totul se face prin intermediul computerelor. Saint îmi transmite textele prin fax, iar apoi eu creez grafica pe un modem, conectat la calculatorul principal de la studiourile *Omega.*

— Deci, cu toate că sunteţi parteneri, nu vă prea întâlniţi?

— Nici nu este nevoie, dacă avem un fax şi un

computer.

— Ce tehnologie de vârf folosiţi! Văd că animaţia a evoluat foarte mult din zilele lui Disney. Şi acum, o ultimă întrebare, Vera. Poţi spune telespectatorilor noştri cum a început totul? Cum s-a născut *Starfire*?

Vera, suplă ca o trestie, într-o rochie crem de mătase, cu părul tuns, stil Louise Brooks, care i se potrivea perfect, ridică din umeri şi zâmbi.

— Pe vremea aceea, *Starfire* era alter ego-ul meu. Mă vedeam urâtă şi neînsemnată, iar viaţa mea părea atât de mohorâtă, încât am creat-o pe *Starfire*, frumoasă şi plină de aventuri inedite. Era tot ce nu eram eu şi făcea tot ce ştiam că eu n-aş fi în stare să realizez vreodată.

— Mă rog, văd că lucrurile s-au schimbat radical. Ce poveste încununată deA succes! Este un vis care s-a transformat în realitate. Îţi mulţumesc că ne-ai împărtăşit aceste gânduri personale, Vera. Poate că îi vei inspira pe telespectatorii noştri.

J.B. Încuviinţă din cap. Era destul de adevărat; viaţa se schimbase pentru Vera.

Slăbise din nou şi Arnie se ocupase de coafura ei şi de aspectul ei exterior. Îi găsise stilul potrivit care să-i pună în evidenţă personalitatea.

Era o femeie şic, frumoasă şi de asemenea bogată.

Diamond îi plătise o sumă însemnată pentru drepturile

asupra Starfire-ului. Iar acum o pusese în legătură cu o companie japoneză de film, care producea o nouă serie de desene animate, de calitate superioară. Reflecta la oferta lor. Dacă accepta, va trebui să se stabilească la Tokyo.

Viaţa Verei nu mai era plictisitoare şi mohorâtă, dar o pierduse pe *Starfire* şi Diamond nu mai avea nevoie de ea. O cumpărase şi ea ştia prea bine acest lucru.

Şi apoi, mai era şi Saint, care se bucurase de asemenea de un succes deosebit. J.B. Îl vedea acum, superb, într-un frac albastru, cămaşă neagră şi cravată lată, argintie, sprijinit de un crater din plastic, lângă o vedetă cu sâni impunători.

După ce preluase producţia cărţii sale, *Uşa închisă,* Diamond îl lansase pe Saint pe cel mai scurt drum către vârf. La *Omega,* îl considerau toţi drept succesorul lui Diamond şi acum se bucura de tot atâta putere ca David Zimmerman însuşi.

În acelaşi context, problemele personale ale lui Saint se topiseră ca zăpada sub razele soarelui, la prânz.

— Presupun că era doamna Treadwell?

În seara aceea, la sărbătoarea recoltei, de la familia Wheeler, J.B. Îl urmase în cameră pe Diamond. Acum i se părea că trecuse un milion de ani.

— Da, era Fletcher.

— Ce voia?

Saint ar fi vrut să-i spună „nu te priveşte”, însă după ce Diamond insistase, recunoscuse că Fletcher îl ameninţase.

— Dar nu este nimic serios, îi spusese el.

Însă, Diamond o luase foarte în serios pe Fletcher şi în ciuda protestelor susţinute ale lui Saint, îi ceruse să se întoarcă imediat la Los Angeles, cu ei.

— Nu pot, o conduc pe Vera acasă.

— O s-o conducă altcineva.

Şi nici nu-l lăsase pe Saint să-i explice acesteia de ce nu putea s-o însoţească.

— Cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai bine. Doar nu vrei s-o înspăimânţi.

Diamond îl instalase pe Saint într-un apartament, la hotelul *Beverly Hills* şi îi dăduse un însoţitor, un tânăr pe nume Jeff, care semăna cu un student la teologie, dar era de fapt un fost membru al Brigăzilor Verzi, un asasin profesionist. Saint fusese revoltat.

— N-am nevoie de tipul ăsta. Mă descurc şi singur cu Fletcher. Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că poate să-mi facă aici?

Şi apoi, deodată, Fletcher încetă să mai fie o ameninţare. Murise într-un accident stupid, lovită mortal de vestitul armăsar al tatălui ei, Trumpet Call. Harlan

Megraw, bietul de el, înnebunit de moartea fiicei sale preaiubite, împuşcase calul cu pistolul Mauser dăruit lui Fletcher şi apoi îşi zburase creierii.

Circulaseră fel de fel de zvonuri, bineînţeles dar nu pentru mult timp. Tot ce se întâmplase părea atât de clar. Se ştia că armăsarul era un animal feroce, iar la autopsie, se constatase că Fletcher Megraw Jreadwell avea o alcoolemie mult peste limita admisă. În plus, se ştia că este o ţipă excentrică, ba chiar nebună.

Deşi uluit de moartea lui Fletcher, Saint fusese atât de ocupat de noile lui responsabilităţi şi de succesul repurtat, încât nu avusese timp să-şi pună prea multe întrebări sau să regrete. „Acum, Fletcher a fost neutralizată”, aşa se exprimase Diamond, textual: „Neutralizată. Poţi să consideri închis acest capitol şi să îţi vezi de afaceri”. Ca şi când ar fi putut să închidă un episod atât de traumatizant din viaţa lui.

Nu era de mirare că, uneori, avea figura unui om care se războia cu el însuşi. J.B. Observa uneori că-l privea furios pe Diamond, mentorul lui. Saint suporta greu sclavia recunoştinţei… şi Saint nu era sclavul nimănui.

Deşi, ce mai ştiu eu despre ceilalţi? se întrebă J.B. În ultima vreme, pierduse legătura cu toţi. Nu avea niciun moment liber, de dimineaţă şi până seara.

Nu avea posibilitatea să-i destăinuiască cuiva temerile

ei pentru că nu-şi mai vedea prietenii. Nu putea vorbi între patru ochi cu Vera, Saint sau măcar cu Arnie, iar Donald Wheeler şi mama lui dispăruseră din viaţa ei, ca şi când n-ar fi existat niciodată. Le scrisese să le mulţumească pentru petrecerea minunată dată la culesul viilor, dar nu-i răspunseseră şi nici nu o sunaseră.

Acum, îşi dădea seama că sărbătoarea recoltei fusese cea mai fericită zi din viaţa ei. Îi era dor de Donald. De fapt, îi era dor de toţi. Uneori, se simţea foarte singură. Nu prea înţelegea cum toţi oamenii pe care-i cunoştea se topiseră parcă.

Inclusă familia. Într-adevăr, Melody Rose era destul de aproape dar J.B. O vedea rar şi cum avea atâtea de făcut, uită de ea. Imaginea mamei şi a lui Floyd se estompa ca nişte fotografii vechi.

Cu mult timp în urmă, sosise un bileţel la Studiourile *Omega* adresat lui J.B. Și semnat *Tata*. Tonul scrisorii era plângăreţ şi ameninţător. Acum, când J.Beth ajunsese mare, Floyd considera că ar trebui să-i trimită şi lui nişte bani „altfel, s-ar putea să spun lucruri care nu ţi-ar conveni”.

— Exact la ce mă aşteptam, zisese Diamond pe un ton sec. Nu te îngrijora, o să mă ocup eu de el.

Apoi adăugă:

— Şi de mama ta.

Sunase din avion. Zburaseră direct la Amarillo, unde Diamond închiriase un *Lincoln Continental* negru, ca să ajungă la Corsica.

J.B. Nu mai fusese la Corsica de şapte ani şi se mirase s-o găsească la fel de mică şi insignifiantă, ca o spârcâitură de muscă pe harta rutieră. Era deprimant şi se gândea cu groază că o s-o revadă pe mama ei şi pe Floyd. Singurul moment plăcut era întâlnirea cu Charlene.

Phil's Sandwich Shop era la fel, doar că nu mai avea acelaşi farmec. Charlene, de peste treizeci de ani, acum, părea de peste patruzeci, palidă la faţă şi grasă.

— Jo-Beth? Iisuse. Chiar tu eşti?

Charlene se dădu un pas înapoi, fără să creadă. Se uită la J.B., la Diamond, la limuzina neagră de afară şi zâmbi nesigură.

— Doar te-am sunat, Char. Ţi-am spus că vin.

— M-da, se bâlbâi Charlene, dar nu… presupun că… mă rog… mai luat prin surprindere…

Îi pieri glasul, J.B. Comandă o ceaşcă de cafea şi o bău, cocoţată pe un scaun de bar crăpat, din plastic.

— Ce mai face Leroy?

Soţul lui Charlene, Leroy, lucra în construcţii, la Amarillo. Cumpărase un nou apartament, copiii erau bine.

După aceea, conversaţia lâncezi.

J.B. O întrebă:

— Ce mai face mama?

— Cred că bine, spuse Charlene. L-am făcut cumpărăturile, aşa cum m-ai rugat, dar nu ştiu. O să te convingi singură.

— Parcă n-aş mai fi fost eu, îi spuse J.B. Lui Diamond în maşină, cu părere de rău. Parcă nu m-ar mai cunoaşte.

— Păi nu mai eşti şi este normal să nu te mai cunoască, zise Diamond blând, închizându-se din nou în limuzina cu aer condiţionat.

— Dar este prietena mea.

— A fost. Însă acum s-a terminat şi ea ştie prea bine acest lucru.

Este cumplit, se gândi J.B. Distrusă.

Ce păcat că o prietenie se destrăma atât de uşor, deşi… îi răsărise un gând răutăcios în minte. De fapt, nu era atât de cumplit, pentru că Charlene era şleampătă, se îngrăşase şi ar fi fost neplăcut s-o caute la Los Angeles… Dar se cutremură să constate cum gândea, Dumnezeule! se sperie J.B. Ce se întâmplă cu mine? Eu nu sunt aşa.

Dar peste câteva clipe, se întrebă: Sau sunt? Oare m-am schimbat chiar atât de mult?

Mama ei arăta groaznic. Avea părul răvăşit, neîngrijit, purta o rochie de casă murdară şi nişte espadrile rupte. Degetele de ia picioare erau foarte murdare. Se uită la ei prin uşa spartă şi strigă:

— Nu te apropia de mine. Eşti un suflet blestemat.

— Mamă, am venit cu un prieten să…

— Josephine-Elizabeth, nu are niciun rost. Pleacă, n-ai auzit? Trăieşti în păcat. Pleacă şi ia-ţi ruşinea cu tine.

Şi apoi, îl văzu pe Diamond. Acesta îi zâmbi şi-i spuse blând:?

— Pot să intru să discutăm puţin?

Clipi, emoţionată şi deschise uşa imediat. Lumina revărsată de cerul cenuşiu poleia capul argintiu al lui Diamond ca un halou. Bătrâna o întrebă nesigură pe fiica ei.

— Cine este acest om, Josephine-Elizabeth?

Înăuntru era o mizerie groaznică şi mirosea urât. Living-room-ul şi bucătăria erau pline de conserve goale, cutii şi broşuri religioase. *Şi tu poţi fi cel ales. Moşteneşte universul, După Armageddon cu Iisus.*

Scuturând praful de pe un scaun, mama ei se scuză.

— Am rămas în urmă cu treburile gospodăreşti. Şi apoi, adăugă sfidătoare: Dar îţi ia o mulţime de timp să îndeplineşti sarcinile lui Dumnezeu.

Diamond o aprobă.

— Da, bineînţeles. Şi sunt mândru de tine. La fel ca toţi ceilalţi.

— Ah!

Femeia se uită în ochii lui, care sclipeau Ga nişte pietre negre, lustruite şi murmură:

— Ei te-au trimis?

Diamond încuviinţă din cap.

Copleşită, îşi apropie mâinile şi zâmbi transfigurată.

— M-am gândit… de când te-am văzut că trebuie să fii unul din cei aleşi.

— Şi tu eşti la fel, doamnă Feeney, îi spuse Diamond. Am venit să te răsplătesc pentru faptele tale bune şi să te ajut să trăieşti o viaţă binecuvântată. Emisarii mei vor veni să te ia azi, puţin mai târziu. Fă-ţi valiza şi urmează-i pe calea Domnului.

Floyd lucra tot la benzinăria *Texaco*. Părea mult mai mic decât şi-l amintea J.B.

— Fă plinul, îi porunci Diamond.

— Imediat, domnule.

Floyd făcu exces de zel. Spălă geamurile şi verifică metanul.

Apoi, pe un ton complet diferit de cel folosit faţă de mama ei, Diamond îl întrebă răstit:

— Eşti Floyd Feeney?

— Da, domnule, chiar eu.

Îi arătă ecusonul prins de buzunarul de la piept.

— Ai o fată vitregă, pe nume Jo-Beth, nu-i aşa?

Floyd se arătă iritat.

— Şi ce-i cu asta?

Diamond vorbea liniştit, dar ameninţător. J.B. Se gândea cum apărea în ochii lui Floyd, cu părul lui argintiu, ochelari negri, haine scumpe, limuzină, un adevărat simbol al puterii.

— Ai încercat s-o violezi, spuse el, ca şi când ar fi fost ieri.

Floyd se desprinse de lângă maşină, roşu la faţă, cu ochii bulbucaţi de furie.

— Este o minciună nenorocită. Nici măcar n-am atins-o…

— După aceea, ai spus tuturor că ea ţi-a făcut avansuri.

Floyd se agită, din ce în ce mai îmbujorat.

— Este o târfă mincinoasă. Dacă o să mai pun mâna pe ea, vreodată, o să…

— N-o să mai pui niciodată mâna pe ea. Şi nici n-o să-i mai ceri bani şi n-o s-o ameninţi. Dacă mai încerci din nou să iei legătura cu ea, voi ordona să fii ucis.

Îi vorbise cu atâta siguranţă, încât J.B. Se cutremură. Floyd nu se uitase nici măcar o dată la ea. Stătea pe scaun lângă şofer, dar nu credea că ar fi recunoscut-o,

oricum.

Se făcuse cenuşiu la faţă şi îi tremurau buzele.

— Ai înţeles? îl întrebă Diamond.

— D… da, domnule, se bâlbâi Floyd.

— Bine. Să nu uiţi.

Iar apoi apăsă pe acceleraţie şi maşina se desprinse din loc.

— Gata, îi spuse el lui J.B., s-a rezolvat.

Da, bineînţeles. Îl neutralizase şi pe Floyd, iar mama ei se afla acum într-un sanatoriu elegant din Dallas. Înţelesese că aparţinea Celor Aleşi, deci nu mai era Lurline Feeney. Şi nici nu mai avea fiice, ceea ce n-o deranja deloc, în circumstanţele respective. Peisajul era frumos, înconjurat de un zid înalt, cu cioburi de sticlă deasupra, ca s-o ferească de urâţenia lumii exterioare. Personalul de serviciu era îmbrăcat în alb, ca îngerii şi ea era liberă să împlinească sarcinile Domnului, dimineaţa, la prânz şi seara.

J.B. Se simţise uşurată şi recunoscătoare faţă de Diamond, la vremea aceea. Abia peste câteva săptămâni o cuprinsese resentimentul şi spaima.

Diamond fusese blând şi generos cu mama ei, îi zâmbise şi îi vorbise ca unei prinţese, dar n-o făcuse din suflet. J.B. Bănuia că o dispreţuia pe biata femeie, la fel ca pe toţi cei care nu se ridicau la nivelul lui. Nici măcar

nu o considera o fiinţă umană, nu-i era milă de ea şi nu se gândea la fericirea ei. O aruncase într-un sanatoriu, o declarase „neutralizată” şi cu asta basta. Mama ei avusese multe de îndurat, se gândi J.B. Iar ce i se întâmpla acum nu putea fi mai rău decât prin tot ce trecuse.

Chiar şi Floyd – faptul că îl văzuse ameninţat şi umilit, nu-i dăduse satisfacţie, aşa cum s-ar fi întâmplat o dată. Ştia acum, că-i fusese milă de el şi se simţise ruşinată. Nu era decât un biet om amărât, care bea prea mult ca să uite de toate visurile sale năruite.

Acum, mama şi Floyd dispăruseră din viaţa ei. Corsica era un capitol încheiat. Trecutul lui J.B. Se rulase în spatele ei, ca un covor şi covorul fusese aruncat.

Şi, în timp ce stătea acolo, zâmbind şi bând şampanie, ştia că nu avea trecut şi că nu bănuia ce-i va aduce viitorul.

Cucerise toată lumea şi acum începea să înţeleagă ce mult pierduse.

Capitolul 22

Starfire se ghemui cu genunchii la gură, singură, în bezna şi liniştea infinitului.

Era o particulă de praf, plutind undeva, în Univers.

Nu avea trup şi nici suflet.

Îşi zgârie genunchiul cu vârful unei unghii lungi, argintii, ca să simtă şi să audă ceva, să-şi reamintească, din nou că, de fapt, avea un trup, care-i aparţinea lui J.B. Feeney. Iar trupul acela se ghemuise pe covorul negru, într-o cameră fără ferestre, în formă de piramidă, dintr-o casă ciudată din Malibu, în septembrie, 1989.

Studiase meditaţiile şi exerciţiile de yoga, iar Diamond o încuraja să-şi petreacă un timp cât mai îndelungat în camera întunecată, explorându-şi cele mai îndepărtate abisuri ale minţii.

— În felul acesta, te apropii cel mai mult de senzaţia de a fi pierdută în spaţiu, îi spuse el.

Trecuse un an de la lansarea filmului *Starfire*. Încurajaţi de succesul uimitor, începuseră imediat producerea celei de-a doua părţi, în care se povestea ce se întâmplase până atunci şi se derulau noi întâmplări.

Starfire Îl, bazându-se pe succesul primei părţi, avea un buget mult mai mare şi o publicitate deosebită, de la bun început.

J.B. Îşi vedea faţa şi ochii în formă de stele pe pagini întregi, în reviste, pe panouri de zeci de metri, atârnate pe autostradă şi, o dată, într-un spectacol TV, apăruse scris pe cincizeci de ecrane *J.B. Este Starfire.*

Un producător de modă avangardist crease o gamă de

produse *Starfire*, din lame argintiu, mătase opacă, metalică şi piele; exista o gamă de produse cosmetice *Starfire* şi se încheiaseră aproape negocierile pentru acordarea licenţei unei importante companii de jucării, pentru producerea unei păpuşi *Starfire* de zece centimetri, plus garderoba şi accesoriile necesare.

J.B. Nu se mai ducea nicăieri fără garda sa personală, alcătuită din bodyguard, şofer, publicist şi secretară. Trecuse de mult vremea când putea intra singură în magazin, să se plimbe sau să se ducă pe plajă. Îşi conducea rar maşina pentru că era mereu recunoscută, urmărită, agasată pe autostradă, aşa că acum mergea în limuzina cu geamuri fumurii.

Corespondenţa ei era sortată cu grijă pentru propria ei siguranţă, îi spusese Diamond. Aşa că nu citea nici scrisorile personale ale fanilor, nici aiurelile nebunilor. Şi nici nu aflase decât după multă vreme de ameninţarea cu moartea primită de a un grup religios fundamentalist din Oklahoma, pentru că era atât de bine păzită, încât măsurile suplimentare de securitate treceau neobservate.

Apărea în public la spectacolele de caritate şi era invitată de onoare la convenţiile internaţionale SF, dar nu i se permitea să dea interviuri sau să ţină discursuri, pentru că imaginea ei de fiinţă enigmatică, misterioasă, extraterestră, trebuia păstrată cu orice preţ.

Când ieşea, foarte rar, să cineze cu Diamond, în oraş, o făcea cu un scop precis.

— Îl vezi pe bărbatul acela, de vizavi în haină cenuşie? o întrebă Diamond, aplecându-se spre ea confidenţial.

J.B. Îl studie.

— Da?

— Este vicepreşedintele companiei petroliere Ca/co *Oii*. Este un om rău şi corupt. Trebuie să pătrunzi în mintea lui, draga mea *Starfire* şi să afli ce planuri are pentru forarea în Alaska?

— Dar eu…

— Priveşte-l şi concentrează-te. Goleşte-ţi mintea de orice, în afara lui. Sondează-i creierul şi află adevărul.

Zâmbi, dar Diamond era serios.

— Trebuie să te obişnuieşti. Poţi s-o faci foarte bine. Stă în puterea ta să reuşeşti.

— Mda, O.K.

Se concentră, aşa cum ar fi făcut *Starfire* asupra capului bărbatului. Avea păr des, cărunt. Îşi imagină că îi dă la o parte părul, deasupra gulerului şi apoi pătrunde prin celule, os şi ţesut la materia cenuşie care pulsa în interior. Îşi sprijini bărbia în mână, îşi îngustă ochii şi îl fixă atentă.

După câteva clipe, spre satisfacţia ei, omul începu să

se foiască pe scaun.

— Vezi că ai reuşit, îi spuse Diamond.

Apoi se răsuci, puse jos furculiţa şi se întoarse uluit spre ea.

— Bravo, *Starfire,* murmură Diamond. Ştiam eu că poţi.

J.B. Este Starfire.

Acum, îi venea aproape să creadă că putea într-adevăr să pătrundă în creierele oamenilor. Chiar şi în piramida neagră, se proiecta în spaţiu. Învăţa din ce în ce mai mult să-şi trăiască rolul.

Diamond era foarte încântat de ea.

Totul se reflecta în munca ei, spunea el.

Scenele de studio fuseseră filmate; în curând, peste două săptămâni, vor pleca în Mexic, să filmeze scenele din junglă şi mlaştini. Diamond era deja acolo, cu cea de-a doua unitate de filmare. În ultimele şapte săptămâni, căutase peisaje cu palmieri, răvăşite de vânt, torente noroioase prăbuşindu-se pe pantele munţilor, deşi ploile încetaseră probabil până acum.

Undeva, departe, o luminiţă roşie pulsa intermitent. Un pulsar, îşi spuse *Starfire,* într-o galaxie îndepărtată.

Apoi, într-un ungher îndepărtat al minţii ei îşi aminti că era semnalul dat de Hamura cu o jumătate de oră înainte să servească cina.

Se ridică în picioare. Uşa se afla sub luminiţa roşie.

Dezorientată, ca şi când ar fi escaladat o pantă abruptă, găsi panoul care, atunci când era apăsat, deschidea uşa spre o anticameră, care-i servea drept încăpere de decompresiune mentală şi senzuală. Rămase acolo timp de cinci minute, după care intră în garderobă şi alese o rochie strălucitoare, creată de Mylar.

Hamura aranjase o masă pentru o persoană, pe terasă. Făcu o plecăciune, zâmbi, îi turnă vin dintr-o sticlă aburită şi-i prezentă un platou pe care aranjase artistic escalop şi legume. Din difuzoare ascunse răsunau, cadenţele vrăjite ale melodiei *Clair de lune* de Debussy.

Dezamăgită că revenise ca de obicei cu picioarele pe pământ, J.B. Sorbi vinul, îşi mângâie opalul şi privi oceanul. Nu prea îi era foame. De fapt, nu avea chef de nimic. Se întreba ce-o să facă până o să se culce. Dacă Diamond ar fi acasă, s-ar uita la un film, dar fără el nu avea voie să între în camera de proiecţie, aparatele erau prea valoroase şi încuia întotdeauna încăperea.

Îşi dorea să fi existat cineva cu care să vorbească, cineva care să-i aducă aminte că era o fiinţă umană.

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte, J.B. Se îmbrăcă în rochia argintie, gata să plece la studio, când Hamura o chemă la telefon.

— Domnul Baize, o anunţă el, făcând o plecăciune.

Dar nu era Arnie Blaize.

— Sunt Donald Wheeler. Ai uitat de mine?

Era uimită.

— Don…

O întrerupse.

— Taci. Nu-mi spune numele cu voce tare.

— Dar… Ce vrei? De ce? Vreau să spun că… a trecut atâta timp…

— Ştiu. Ce faci azi?

— Cred că… mă duc la studio.

— Ia-ți liber. Am închiriat un yacht. Mi-ai spus că nu ai navigat niciodată.

— Dar… cum… Unde eşti?

— La o benzinărie, pe autostradă. Vin să te iau peste zece minute.

— Nu pot.

— De ce?

— Diamond nu m-ar lăsa.

— N-o să afle. Este în Mexic. Nu se întoarce până mâine, cel mai devreme.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Vera.

— Ai vorbit cu Vera?

— Există vreo lege care să-mi interzică să vorbesc cu prietenii tăi? Da, ea mi-a spus. Am aflat de asemenea că

este îngrijorată pentru tine. Şi nu este singura. Aşa că fă-ți bagajul.

Clătină din cap, înainte să-şi dea seama că nu putea s-o vadă.

— Nu pot, zău, Donald, îi spuse ea. Dacă mă sună?

— N-o să te găsească şi gata.

— Dar ce-o să-i spun lui Hamura?

— Nu trebuie să-i spui nimic. Nu-i treaba lui. Este doar un servitor.

— Este mai mult decât atât.

Un spion, se gândi J.B.

— Atunci, spune-i că te duci la studio să discuţi o scenă cu Arnie Blaize. Ce zici, vii sau nu?

— Nu… da! strigă ea bucuroasă. Vin.

Alergă la parter, aşa cum era îmbrăcată şi aşteptă cu răsuflarea tăiată. În clipa când maşina neagră *Corvette* trase în faţa casei, se aşeză lângă şofer şi trânti repede portiera. Maşina rapidă trecu repede de poartă, ducând-o în lume pe *Starfire,* deşi îl zărise cu coada ochiului pe Hamura, uitându-se după ea.

Dar nu-i mai păsa. Era liberă.

Donald Wheeler era îmbrăcat în blugi, într-un tricou decolorat şi adidaşi. Condusese mai mult de cinci sute de mile, toată noaptea şi părea obosit.

— Nu înţeleg, zise J.B. De ce faci asta?

— Mi-a fost dor de tine.

— Atât de brusc. Nu m-ai sunat niciodată, până acum.

— Ba te-am sunat. Şi ţi-am scris. Ţi-am trimis vin. Din strugurii pe care i-ai zdrobit cu picioarele tale. Dar nu mi-ai răspuns şi m-am gândit: Acum a devenit o mare vedetă şi a uitat de oameni neînsemnaţi.

— Serios. N-am primit nimic, zise ea.

— Era de aşteptat, îi răspunse Donald, încordat.

— Vrei să spui că Diamond îmi cenzurează corespondenţa? îl întrebă ea, şocată.

— Tu ce crezi?

— Da, bineînţeles… mă protejează. Primesc scrisori de la tot felul de nebuni. Spune că actorii nu trebuie să citească toate aiurelile, ca să nu le afecteze munca. Dar corespondenţa mea personală…

Nu-i venea să creadă.

— Ascultă, îi spuse Donald, nu te mai gândi la asta, acum. Cel puţin, nu azi. Vreau să ne distrăm.

Să ne distrăm. Uitase aproape ce înseamnă asta. Era *Starfire* şi *Starfire* muncea neîntrerupt să salveze Pământul, pădurile, oceanele şi animalele; nu avea timp de distracţie.

Apoi, speriată, J.B. Se lăsă pe scaun şi strigă:

— O să fiu recunoscută.

— Există o soluţie.

Donald îşi scoase tricoul şi i-l aruncă.

— Îmbracă-te beu el şi pune-ţi gluga pe cap, să-ţi acoperi părul. În torpedou sunt nişte ochelari de soare.

Îşi puse tricou, ascultătoare. Era cald şi mirosea uşor a sudoare şi cai. Era uluită de îndrăzneala ei.

— Ce-o să facă Diamond când o să afle?

— Chiar trebuie să afle? o întrebă Donald.

— Ştie totul întotdeauna, spuse J.B.

Se aştepta să apară brusc şi s-o oprească, deşi era departe. Dar ea era *Starfire* şi putea să-şi întindă mintea în tot universul. Se gândea la el şi poate că îl chema involuntar, alături de ea, prin telekinezie.

— Nu poate face nimic. Eşti cu mine, spuse Donald.

Şi, când îl auzi spunând aceste cuvinte, se simţi deodată în siguranţă.

— Oricum, zise el întorcând maşina pe un drum secundar, acolo unde mergem noi va fi numai mare, pescăruşi şi peşti. Iar ei n-au auzit niciodată de *Starfire* şi nici de Victor Diamond.

Directorul ambarcaţiunilor de agrement de pe plajă era o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un pulover portocaliu, pătat de ulei. Era solidă, bronzată şi îşi purta părul încărunţit strâns în coadă de cal.

— Bună, sunt Marge. V-aţi ales o zi minunată pentru plimbarea cu barca.

Se uită la picioarele lungi ale lui J.B. Şi la tunica ei argintie.

— Drăguţ costum de baie, draga mea, dar mi se pare cam sumar pentru navigaţie. Ţi-ai adus nişte pantaloni?

J.B. Clătină din cap.

— Am venit în grabă.

O urmară pe Marge pe puntea de lemn, spre digul în formă de deget care se clătina sub greutatea lor, către un şir de ambarcaţiuni albe, legate la ponton.

— Sunteţi singurii mei clienţi, azi.

Donald o îndemnă.

— Hai, alege, J.B.

Se uită la ambarcaţiuni şi arătă una, la întâmplare.

— Aceea.

Marge zâmbi şi aplaudă.

— Bună alegere.

Se urcară la bord şi le arătă unde erau pânzele, şi cum funcţiona pompa, aflată mai departe, sub o perdea din plastic.

Erau două cabine şi o magazie, cu parâme suplimentare şi nişte unelte. Explicaţiile durară cam trei minute. Apoi, Marge porni motorul cu o mişcare sigură, îl lăsă la relanti şi se căţără pe dig să desprindă odgoanele.

Donald desprinse ambarcaţiunea de ţărm,

îndreptându-se spre gura portului, în larg.

— Putem merge destul de departe ca să nu se mai vadă uscatul? îl întrebă J.B. Timidă.

— Bineînţeles.

— Mi-ar plăcea să nu mai văd pământul.

Era prea târziu să-şi facă griji din pricina lui Diamond. J.B. Oftă mulţumită şi se întinse pe perna albastră din plastic, întrebându-se cum ar fi să fie Marge, care nu se îmbrăca în rochii argintii, muncea în aer liber, nu ştia nimic despre spaţiul interior şi puţin îi păsa. Închiria doar bărci, vindea momeli pentru peşti şi nu trebuia să fie…

Donald o întrebă deodată:

— La ce te gândeşti?

— La *Starfire*.

— Atunci, nu te mai gândi. Este ora zece, soarele străluceşte şi ar trebui să bem o bere.

O bere.

— Hei… strigă J.B. Ai dreptate.

Căută în punga de carton pe care o adusese, scoase o cutie de *Corrs* pentru Donald şi una pentru ea, iar apoi desfăcu pachetul învelit în hârtie albă, cerată, pe care-l cumpărase la un supermarket, descoperind patru sandvişuri elveţiene, cu muştar, pâine albă şi două murături mari.

— Nu prea este o hrană potrivită pentru vedete, zâmbi el, dar n-am găsit altceva.

J.B. Îi răspunse sincer:

— Este exact ce-mi doream. Pot să mănânc unul chiar acum?

— Poţi face ce doreşti.

Ieşeau din apele calme, în plin ocean; J.B. Vedea linia întunecată a brizei pe apă, la câţiva metri, înaintea lor. Donald trase de cârmă.”

— Este timpul să ridicăm pânzele. Ştii cum se face?

Fata clătină din cap.

— Este destul de uşor.

Lăsă motorul la relanti, urcă pe punte şi se căţără pe catargul principal.

— Acum o s-o trag, îi spuse el de sus, de pe catarg, şi pânza o să se ridice. Fii atentă.

Şi se ridică, într-adevăr, fâlfâind în vânt.

Se întoarse pe punte, legă pânzele şi coti în direcţia opusă vântului.

— Grozav! exclamă Donald. Acum navigăm.

Opri motorul şi, deodată, se făcu linişte. Nu se auzeau decât clipocitul valurilor şi şuieratul vântului.

J.B. Îşi petrecu următoarea oră, întinsă pe burtă, pe punte, privind yacht-ul care despica apa.

Se aplecă până când băgă mâna în ocean, uitându-se

cum apa se scurgea printre degetele ei, în fâşii argintii-verzui.

Erau aproape singuri pe suprafaţa oceanului şi apa se întindea la orizont ca o fustă plisată din mătase violent. În spatele ei, ţărmul se pierdea în ceaţă. Nu mai era *Starfire,* ci J.B. Naviga, în sfârşit, călătorind oriunde şi nicăieri. Dar cel mai grozav era, se gândi ea deodată, entuziasmată, că nu ştia nimeni unde se afla, nici măcar Diamond.

Acum, soarele se înălţase sus, pe cer şi se făcuse cald. Îşi scoase tricoul. Tunica argintie sclipi în soare iar opalul reflectă razele fierbinţi. Donald zâmbi.

— Îmi trebuie ochelari de soare, ca să mă uit la tine.

J.B. Îi răspunse:

— Cred că este o prostie să mă îmbrac, aşa.

— Poţi să te dezbraci. N-o să te vadă nimeni.

— În afară de tine.

— Asta este altceva.

— Şi tu eşti medic, oricum, glumi J.B.

Râse, pentru că nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre un medic, o persoană grizonată, serioasă, în halat alb şi cu stetoscop. Şi pentru că era o zi frumoasă se distra, dar nu-şi scoase tunica.

Băură bere şi terminară sandvişurile. J.B. Savură fiecare îmbucătură, muşcând fericită dintr-o murătură cu

pătrunjel şi lingându-şi degetele.

— Cred că te saturi, la un moment dat, să mănânci numai caviar şi să bei şampanie, o tachină Donald.

J.B. Îl aprobă sincer.

— Aşa este.

— Dar bănuiesc că te-ai plictisi la fel de repede de murături şi sandvişuri.

Era greu de imaginat că s-ar sătura de asemenea mâncare, dar îl aprobă liniştită.

— Presupun că da.

Donald îşi scosese tricoul şi adidaşii şi manevra barca. Din când în când, îşi înălţa capul să ia un gât de bere. J.B. Îi vedea muşchii contractându-se când înghiţea. Apoi se ridică, se întinse şi căscă.

— Ştii ce o să facem acum? O să te învăţ cum se navighează, ca să pot trage un pui de somn.

Era uşor, atât de uşor şi natural ca respiraţia. J.B. Ţinea cârma, verificând compasul. Trebuia să fie la 26 T grade sud-vest, aşa cum o învăţase Donald, „dacă nu vrei să ne rătăcim…” Deşi ea ar fi fost foarte fericită să navigheze la nesfârşit, dincolo de capătul pământului.

Donald Wheeler stătea liniştit pe scaunul îngust. Probabil că este obosit. Se bucura că doarme. Străbătuse atâta drum doar ca s-o vadă pe ea.

Îi studie faţa relaxată, remarcând ridurile din jurul

ochilor şi gurii. Buza superioară şi bărbia erau aspre. Nu se bărbierise de dimineaţă. Se uită la părul lui blond. Ar fi vrut să-l atingă, ştiind deja cum ar fi la pipăit; tare, mătăsos şi exuberant.

Se întreba cum ar fi să se culce cu el şi simţi un val de căldură.

Îşi ţinu respiraţia, uimită să constate ce mult o excitase acest gând. Îl privi prudentă. La urma urmei, era *Starfire* şi îşi transmitea propriile gânduri celorlalţi oameni.

Dar el nu se mișcă şi deveni curioasă. Cum ar fi să mă culc cu el? începea să-şi imagineze, deşi sexul cu Donald Wheeler va fi diferit de tot ce cunoscuse până acum. Era convinsă de acest lucru. Sigur, nu avusese prea mulţi amanţi, ca să facă o comparaţie. Doar doi, de fapt.

Saint, pentru care fusese o fecioară, aşteptând să fie salvată şi venerată şi Diamond, cu care executa un balet minuţios şi insensibil în beznă.

Acum, la fel ca sandvişul elveţian, cu bere şi murături, îşi imagina că sexul putea fi dur, josnic şi murdar, fără reţineri, cu un partener pe măsură. Ce nostim ar fi, se gândi ea, să se lupte cu cineva în pat, să transpire, să nu se gândească, să nu calculeze, doar să muşte, să zgârie şi să se reguleze ca lumea, fir-ar să fie.

Ar…

Ah! îşi duse mâinile la gură, ca şi când ar fi rostit cuvintele cu voce tare şi se uită din nou, agitată, la Donald. Gândul acesta fusese atât de intens, încât îl simţise şi el, mai mult ca sigur.

Dar nu, ţinea ochii închişi. Oare ce culoare aveau ochii lui? Nu putea să-şi amintească. Îşi înclină capul într-o parte, gândindu-se. Căprui? Verzi? Negri? Dar, nu, erau aurii-roşiatici, calzi şi o priveau cum îl studia.

— Arăţi foarte bine aşa, de jos în sus, zise Donald leneş.

Apoi întinse o mână, o apucă de păr şi o sărută uşor pe buze. Zâmbea. J.B. Bănuia că se trezise de mult. Şi, mai ales, că îi citise gândurile.

— Unde suntem?

— Nu ştiu. Undeva.

— Bine. Ai păstrat direcţia?

— Mai mult sau mai puţin.

— Bravo. Eşti un marinar înnăscut. Ce s-a întâmplat cu pânzele?

J.B. Se uită în sus, văzând că atârnau fără viaţă.

— Probabil că s-a oprit vântul.

Donald se ridică într-un cot şi privi oceanul calm, care se întindea la orizont ca o oglindă.

— Ai dreptate. Ce privelişte minunată! Vrei să înoţi?

J.B. Fusese nevoită să înveţe să înoate bine, ca s-o interpreteze pe *Starfire.* Avusese cei mai buni profesori. Şi acum se bucura că o făcuse.

Donald legă o pernă gonflabilă de marginea vasului şi o aruncă în apă. Slăbi parâmele şi pânzele se lăsară.

— Cred că nu vrei să vedem yacht-ul plecând fără noi.

O luă de bărbie şi o sărută din nou, iar apoi, dintr-o mişcare, îşi scoase pantalonii şi chiloţii şi se aruncă în apă.

— Hai, vino, este grozavă, o strigă el.

Arăta bine, într-adevăr. Şi, în fond, de ce nu, îşi spuse J.B.

Îşi scoase tunica şi se aruncă goală în valuri. Îşi păstrase doar pandantivul din opal.

Apăru la suprafaţă, cu părul revărsându-se pe faţă şi simţi nişte braţe reci în jurul ei. Donald o sărută din nou. Se scufundară, se ridicară şi se urmăriră unul pe altul, în jurul bărcii. J.B. Îl apucă de umeri şi-l trase sub apă. Iar el o înşfăcă de glezne, s-o scufunde, în momentul acela, simţi ceva, la gât, dar nu-i dădu importanţă.

Plutea uşor, strângând perna la piept, cu părul lung, întinzându-se în urma ei, în apa caldă. Îşi dorea ca ziua să nu se mai termine.

— Prea târziu, exclamă Donald, satisfăcut. Te-am

prins.

— Hei, nu, nu se poate.

Se căţără pe punte şi, fără să-i pese că era goală, întinse mâna să-i ia aparatul de fotografiat.

— Nu dau voie să mi se facă poze.

R Şi crezi că eu sunt o persoană oarecare?

Îi dădu imediat aparatul. Devenise brusc serios.

— Ce credeai că aş face cu fotografia? îţi imaginai că o să te şantajez? Că o s-o vând la ziarele de scandal?

J.B. Clătină din cap.

— Nu, bineînţeles. Nu ştiu.

— Îmi pare rău, J.B. Ai dreptate, ia-o şi fă ce vrei cu ea.

Fata îi întinse aparatul cu ambele mâini.

— O voiam doar pentru mine, continuă el. O amintire a unei zile frumoase. Şi a fetei pe care…

J.B. Îl privea prudentă.

— Pe care?

— Pe care o iubesc.

— Oh! exclamă ea şi-i dădu înapoi aparatul de fotografiat.

— Îţi promit, că n-o s-o vadă nimeni, în afară de mine.

Puse aparatul de fotografiat în cabină şi întinse braţele. J.B: veni la pieptul lui.

Donald îi răsuci părul şi i-l stoarse, iar apoi i-l încolăci în jurul gâtului.

Se priveau, în timp ce barca se legăna şi catargul se mişca deasupra capetelor lor.

— Te visez de mult. De doi ani, îi spuse el, încet. De când te-am văzut la petrecere. Stăteai acolo, frumoasă şi sclipitoare, dar ochii te trădau.

J.B. Aştepta, cu respiraţia tăiată.

— Şi apoi, continuă Donald, fata aceea avea picioare purpurii, strivea struguri se ameţise puţin şi îşi prinsese frunze de viţă în păr. În momentul acela râdeai şi îţi sclipeau ochii. De atunci, am tot visat să-i fac mereu să sclipească.

Se aplecă peste ea, ţinând-o strâns de păr.

— Sărută-mă.

J.B. Nu-şi imaginase un asemenea sărut. Era mai. Mult o contopire înfometată a dinţilor, buzelor şi limbilor.

Căzură amândoi pe pat. Îi simţi mâinile pe sânii care erau acum fierbinţi şi tari ca pietrele. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui. Acum, nu mai era un balet atent coregrafiat, ci o pasiune violentă, nestăpânită. Nu-şi imaginase că putea fi atât de minunat. Nu era nevoie să se prefacă sau să mintă că ajungea la orgasm. Nu ştia cum să se abţină. Îl dorea la fel de mult

cât o dorea şi el şi nu se mai opriră, până când, izbucni înăuntrul ei, iar ea simţi că pluteşte într-un loc întunecat, singuratic şi secret.

După aceea, o ţinu strâns în braţe şi îi sărută ochii închişi.

— Sclipeau, murmură J.B.

— Vreau să dorm cu tine în braţe, îi spuse el, blând.

— Nu este timp.

— Nu acum. Dar va veni timpul. Cât de curând.

Ar fi vrut să-l creadă.

În timp ce se îndreptau spre Malibu, Donald o întrebă:

— Când o să te mai văd?

— Nu ştiu.

— Trebuie să-l părăseşti, cred că îţi dai seama.

— Nu este chiar atât de simplu.

— Oamenii se părăsesc unii pe alţii la tot pasul.

— Dar Diamond nu este ca toţi ceilalţi.

— Ce te reţine? *Starfire!*

Clătină din cap.

— Nu.

În momentul acela, era adevărat. *Starfire* nu mai conta pentru ea.

— Atunci ce? Doar nu-l iubeşti?

— Nu. Însă nu pot să-l părăsesc. Te rog, nu mă obliga să spun mai multe.

— Nu eşti proprietatea lui.

Ba da, din păcate era, numai că nu-i mărturisise acest fapt. Sunt prinsă într-o cursă şi nu ştiu pentru cât timp. Sunt proprietatea lui, la fel ca mama şi sora mea. J.B. Ştia că Donald o studia atent şi îşi plecă privirile.

— Te temi de el? o întrebă, iar apoi adăugă, fără să aştepte un răspuns: Nu trebuie să te temi. Ce poate să facă?

J.B. O vedea cu ochii minţii pe Fletcher Megraw, zăcând moartă în iarbă; şi un cal negru, cu copitele murdare de sânge, mişcându-se agitat. Și, deodată, ştiu, cu siguranţă că moartea ei nu fusese un accident.

Dacă îl părăsea… Se gândi la mama ei, singură, în Dallas, la mila lui Diamond şi la Melody Rose. „Pot să-mi păstrez slujba, frumuseţea şi bunurile – desfigurată".

Iar acum, înţelesese la ce se referise Diamond.

Braţul lui răzbunător era foarte lung. Se putea întinde cu uşurinţă până la Saint Helena şi Oak Crest Winery.

— Să nu mai vii aici niciodată şi să nu mă mai suni. Promite-mi, îi spuse ea, deodată.

— Nu pot. Te iubesc.

— Dacă mă iubeşti, promite-mi fir-ar să fie, zise J.B., încleştând din dinţi. Trebuie!

Trecură de ghereta portarului. Poarta reşedinţei lui Diamond se deschise silenţios. Cineva o urmărea.

— O să aştept până te întorci din Mexic. Dar nu mai mult. Niciun minut în plus. Tu poate că te temi de Diamond, dar eu nu mă tem.

— Vom vedea. Dar acum, pleacă. Te rog. Pleacă…

Văzu maşina neagră îndepărtându-se, iar apoi îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre casă, unde uşa principală era larg deschisă. O siluetă înaltă stătea în lumina palidă.

Nu era deloc surprinsă să-l vadă.

Primul lucru care o întrebă Diamond, fu:

— Unde ai fost?

Iar apoi, adăugă, în timp ce-i studia faţa arsă de soare şi umerii goi:

— Unde este opalul?

Mult timp, îl văzu în coşmarurile ei, căzând de pe lanţul rupt şi scufundându-se în adâncul oceanului, răsucindu-se, pălind, pe măsură ce aluneca tot mai departe.

Capitolul 23

Diamond şi *Starfire* ajunseră în La Playita cu hidroavionul, în prima săptămână din octombrie. Avionul trase lângă cheiul nou-nouţ, unde-i aştepta un comitet de primire. Capii celor mai importante familii locale, care erau proprietarii restaurantului, magazinului

alimentar, ai celui de vinuri, stăteau în faţă, flancaţi de ţărani, pescari şi de prăpăditul şi oarecum modestul părinte Ignacio. Femeile se înghesuiau în spatele bărbaţilor. Undeva, separat de grup, un tip stătea pe vine şi își pipăia cuțitul de la brâu, privind străinii pe sub pălăria sa cu boruri murdare.

Diamond păşi pe chei. Bătrânul preot făcu un gest care semăna mai mult sau mai puţin cu o binecuvântare. Diamond îi răspunse salutându-l, iar apoi se întoarse şi-i întinse mâna lui *Starfire*.

Apăru o siluetă în auriu şi argintiu, atât de strălucitoare, de palidă şi înaltă, încât, pentru o clipă, se făcu linişte. Întrerupând tăcerea, ciudat de tare, o femeie şuieră. Părintele Ignacio pipăi săculeţul cu ierburi care-i atârna la gât, alături de cruce, ca să-l ferească de farmece.

Salvador Ortega, proprietarul cârciumei fu cel care întrerupse momentul stânjenitor, pentru că era un om de afaceri şi nu se cădea să se preocupe de superstiţii, iar acest cuplu exotic va închiria, contra unei sume exorbitante, una din casele sale. O casă frumoasă, îi asigurase el; simplă, dar bine plasată. Avea o priveliște superbă şi era răcoroasă, sus, pe coama dealului, unde adia briza dinspre ocean.

Într-adevăr, şase oameni lucraseră toată ziua s-o

aranjeze pentru chiriaşii importanţi care vor locui acolo, deşi nu dăduse prea multe detalii. Femeile frecaseră podelele de gresie, bătuseră covoarele, alungând scorpionii şi păianjenii, în timp ce bărbaţii reparaseră toaleta, rupseseră buruienile din curte, greblaseră pământul, văruiseră pereţii şi stâlpii, luaseră gunoiul îngrămădit în spatele casei.

Ochoa îşi duse la piept pălăria de pai uzată şi îi făcu o plecăciune lui Diamond, iar apoi lui *Starfire*. Cei doi băieţi care-l însoţeau aduseră doi ponei.

Diamond şi *Starfire*, urmaţi de o mulţime de săteni, care se înghesuiau să-i vadă mai bine sau chiar să-i atingă, o porniră prin sat, trecând de cârciumă, biserică, magazinul de băuturi, alimente şi câteva colibe; dincolo de Rio Verde, potcoavele poneilor bocăniră pe noul pod de lemn; apoi, urcară o pantă abruptă şi, după ce trecură de o poartă din lemn, apăru casa. Albă şi strălucitoare, cu covoare indiene viu colorate pe podeaua de gresie şi mănunchiuri de flori în vazele pictate de mână.

— Este frumoasă, îi spuse *Starfire* lui Ochoa şi-i zâmbi blând, gândindu-se că nu era rea pentru o închisoare.

Saint şi Vera, în calitate de director adjunct şi îndrumător literar, şi ceilalţi oameni importanţi din echipă erau cazaţi pe *Desperado*, un yacht dotat cu un

centru de comunicaţii şi computere, sală de proiecţie, în care să studieze filmările zilnice, un birou şi zece cabine confortabile.

Arnie Blaize, singurul actor principal care nu stătea la bord, ocupa un trailer cu aer condiţionat, într-un luminiş, dincolo de sat, care se afla într-o tabără mai extinsă unde fuseseră cazaţi cameramanii, tehnicienii, actorii secundari, garderobierele, personalul de pază şi medical.

Însă Victor Diamond nu intenţiona să stea cu restul actorilor principali, pe yacht, în golf, sau în trailere. Voia ca el şi mai ales *Starfire* să fie cât mai izolaţi.

În afară de orele când filma, *Starfire* trebuia să stea în casă, ca şi când ar fi avut domiciliu forţat. Sătenii, care nu aveau habar de această situaţie, acceptaseră pur şi simplu sechestrarea, ca fiind foarte potrivită pentru o vedetă.

În cea de-a treia seară în La Playita, J.B. Stătea pe scară, în faţa casei, privind cum se lasă întunericul şi ascultând zumzetul insectelor. Liliecii fâlfâiau prin copaci. O mică lăcustă se opri în faţa ei şi îşi umflă gâtul într-un balon roşu-aprins, scoţând un sunet răsunător.

Acum, în timp ce îl aştepta pe Diamond să se întoarcă de la o întâlnire cu cameramanii, avea câteva clipe de

singurătate, ceea ce se întâmpla foarte rar, în care putea să se gândească. Îşi aminti de ziua petrecută pe yacht, când fusese într-adevăr J.B. Pentru că, în persoana lui *Starfire,* a gândi putea avea rezultate periculoase.

Îşi spunea adesea că este o prostie, că nu putea, bineînţeles să-şi proiecteze gândurile în aşa fel încât Diamond să le intercepteze, dar devenea din ce în ce mai nesigură. Diamond o obligase să-şi petreacă ultimele două săptămâni singură, în camera de meditaţie. Nu ca pedeapsă, insistase el, ci ca să-şi purifice mintea de intervenţia periculoasă a doctorului Wheeler. Şi, drept rezultat intrase mai mult ca oricând în pielea personajului *Starfire.*

Nu se referise la actul ei de sfidare. Şi nici nu-i mai pomenise de opal, ceea ce i se păruse alarmant, dintr-un anumit punct de vedere, nu puteai trata cu indiferenţă un dar de-al lui Diamond, fără să suporţi consecinţele într-un fel sau altul.

Ea zâmbise, se scuzase şi încercase să facă haz de întreaga aventură. Încercase să şi-l alunge din minte pe Donald Wheeler, pentru binele lui, în caz că Diamond ar ghici ce făcuseră împreună. În timp ce noaptea, în visele ei, armăsarul zdrobea sub copite un cadavru, numai că, de data aceasta, nu era al lui Fletcher Megraw.

Totuşi, cu toate că Diamond nu făcuse prea mare caz

de escapada ei, era evident că nu mai avea încredere în ea. Nu-i era permis să între singură în camera de comunicaţii şi nu i se dădea ocazia să discute între patru ochi cu Vera, Saint sau măcar Arnie. Şi când Diamond era obligat să plece fără ea, se afla sub supravegherea unui bodyguard, angajat dintre săteni. Pentru protecţia ta, îi spusese Diamond, dar ea ştia foarte bine care era adevărul. În momentul de faţă bodyguard-ul stătea la datorie, lângă poartă, deşi *Starfire,* cu simţurile ascuţite la maximum, simţea apropierea unor figuri întunecate, şoptind în beznă şi era sigură că zărise o siluetă foarte aproape, în mărăcinişul din spatele casei.

Îşi sprijini bărbia în palme, îşi goli mintea, aşa cum o învăţase s-o facă şi se concentră.

Pentru o fracţiune de secundă, i se păru că atinge prin forţa gândului altă conştiinţă, care tresare brusc şi fuge.

Erau mulţi oameni care o urmăreau; se obişnuise cu privirile lor insistente oriunde se ducea şi cu ostilitatea mută a femeilor. Diamond îi spusese că era de aşteptat; arăta extraordinar, iar pentru femei reprezenta o adevărată ameninţare. Aşa că nu-şi mai făcea probleme că o priveau şi o urmăreau uneori, dar cine era persoana de la care primea emanaţii diferite de o simplă curiozitate? Alt servitor de-al lui Diamond? Un paznic, suplimentar, care să-l verifice pe bodyguard? Cine? Şi

ce voia?

În timp ce J.B. Medita pe treptele casei, Saint înainta cu un pas sigur printre colibe, spre cârciumă.

Era o clădire modestă, cu podea de ciment şi acoperiş din tablă ondulată care răpăia asurzitor în timpul furtunilor. Înăuntru, se aflau opt mese înalte şi câteva scaune puse la întâmplare. Şiruri de becuri colorate atârnau din tavan, deşi erau aprinse doar sâmbăta, pentru discotecă, când generatorul era pus în funcţiune şi tot satul se aduna să bea şi să danseze până după miezul nopții.

În seara aceea, sala era aproape pustie, cu excepţia lui Tomas Ochoa, de şaisprezece ani, care stătea pe un taburet şi răsfoia un număr din comics-ul *Batman*. Şi a lui Borracho Pete, un american expatriat, care locuia în La Playta din 1968 şi devenise cu timpul expert în băuturi şi a unei găini prăpădite, care râcâia inutil sub un scaun.

Saint comandă o halbă cu bere *Tecate*, un pahar cu tequilla şi o farfurioară cu felii de lămâie, puse o bancnotă de douăzeci de mii de pesos pe bar şi fu informat de Tomas, cu un zâmbet fermecător, că nu avea de unde să-i dea restul.

— Bine, îi răspunse Saint în spaniolă, păstreaz-o şi deschide-mi un cont.

Apoi, se aşeză la o masă din colţ, cu faţa spre port. Mirosea a noroi, canalizare şi peşte, dinspre docuri. În mijlocul golfului, *Desperado* plutea uşor.

Saint se uită la şirul de cabine luminate, încercând să-şi dea seama care o fi a Verei. Faptul că privea luminile, ştiind că se afla acolo, îl stânjenea mai mult decât propriile lui gânduri.

— Încearcă s-o transforme pe J.B. Într-un fel de robot, îi spusese Donald Wheeler la telefon. Consideră că îi aparţine, trup şi suflet.

Iar Saint îl întrebase:

— Atunci de ce nu îl părăseşte?

— Nu ar fi prima oară când fuge de un bărbat, adăugase el, cu amărăciune.

— Se teme de el. O are la mână cu ceva.

— Cu ce?

— Dacă aş şti, aş putea să acţionez într-un fel. Ascultă, Saint, îi spusese Donald, tu o să fii acolo cu ea. Şi tu şi Vera. Păziţi-o. Sunaţi-mă cât de des puteţi, dar nu din locul acela, numit La Playita. Duceţi-vă la Puerto Vallarta şi telefonaţi-mi de la unul din marile hoteluri. Din câte ştiu, acest telefon de la care vorbim. Acum, este ascultat. Iisuse, doar nu am înnebunit.

Aşa că Saint începu să se uite în jur, să aştepte şi să-şi pună întrebări fără răspuns.

Oare Donald era într-adevăr nebun sau avea dreptate să se teamă? Şi îşi răspunse că da, Donald avea dreptate, mai mult ca sigur. Lui Saint nu-i plăcuse deloc ce aflase de la Donald, că toată corespondenţa lui J.B. Era cenzurată, că era obligată să stea în beznă, ore în şir, în camera de meditaţie a lui Diamond şi, gândindu-se acum, nu-şi amintea, nici el, nici Vera, nici Arnie când avuseseră ocazia să discute cu ea între patru ochi. Nu, totul demonstra că era prizonieră.

În jurul lui Diamond circulau nişte zvonuri tenebroase care, după ce discutase cu Diamond, creaseră în mintea lui Saint nişte elemente ameninţătoare dar vagi până acum. În clipa de faţă, de exemplu, îşi dădea seama că nu crezuse niciodată versiunea oficială a morţii lui Fletcher. Sigur, era nebună, dar nici chiar aşa. Nu s-ar fi dat la Trumpet Call, oricât de beată ar fi fost.

Era evident că Diamond o ucisese. Poate că îl pusese pe Jeff, fostul membru al Beretelor Verzi cu figură nevinovată.

Nici Vera nu crezuse în versiunea e oficială.

— Este prea cusută cu aţă albă.

Saint ştia că nu-l plăcuse niciodată şi nu avea încredere în Diamond.

— Este un tip crud, dar îşi maschează perfect caracterul. Pare că face numai lucruri bune, dar din

motive meschine şi numai în folosul lui, personal.

Saint se gândi: dacă Diamond se teme de cineva, acea persoană este Vera. Ea vede totul foarte clar; priveşte direct în inimile oamenilor… Şi era singura dintre ei pe care nu puteai s-o păcăleşti. Saint bănuia că Diamond o ura pentru asta, deşi era mult prea inteligent s-o arate; ascunzându-se în spatele unei măşti zâmbitoare, o trimitea cât mai departe de el, dincolo de Pacific.

Acum, Saint, se uita cu drag la fereastra luminată, care ar putea fi a cabinei ei. Îşi dorea să fi fost acolo, s-o țină în braţe şi să-l aline cu tăria ei de caracter. Voia să-şi pună capul la pieptul ei şi să-i spună plângând: Este un om rău, Vera, crud şi duşmănos, dar îi sunt dator şi cred că s-ar putea să fie tatăl meu. Ce-o să mă fac?

Dar n-o să mai apeleze niciodată la ea; se folosise de prea multe ori de ea. De data aceasta, o s-o lase în pace.

Cabina Verei era mică, dar plăcută, cu un pat comod. Avea o cameră de baie cu lavabou, oglindă, duş şi toaletă, un dulap cu sertare şi o masă rabatabilă.

N-ar fi trebuit să stea aici, pentru că lui Diamond nu-i convenea. Bineînţeles, bănuia de mult că o îndepărta sistematic de ceilalţi; o făcea în cel mai drăguţ mod posibil, cu zâmbete, recompense şi un contract în Japonia, pe care toţi, în afară de ea, l-ar fi considerat o ocazie fantastică.

De fapt, ştiind că ar fi trebuit să-şi petreacă cel puţin o lună alături de Saint, nici nu intenţionase să vină.

Dar apoi, Donald Wheeler apăruse la uşa ei, încordat şi speriat.

— Vera, trebuie să mă ajuţi. O ţine în camere întunecate… îi cenzurează corespondenţa. Este bolnav, Vera. O pândeşte o mare primejdie.

Aşa că Vera apăruse în sanctuarul lui Diamond, ignorându-l pe Jason Bull, care stătea ca un cerber la uşa lui şi îi spusese:

— M-am răzgândit. Bineînţeles că trebuie să văd personal cadrul natural.

Diamond încercase s-o abată de la dorinţa ei.

— O să-ţi dai seama, din film.

— Nu va fi suficient. Vreau să prind exact atmosfera; aş lucra mult mai bine dacă aş putea face schiţe la faţa locului.

Arnie o susţinuse.

— Am nevoie de Vera. Vreau să vină. „

Diamond cedase, cu graţie se pare, deşi Vera nu avea deloc încredere în el.

Îşi propuse să nu-i dea nicio ocazie s-o trimită înapoi. Va fi cât mai retrasă, dar va încerca s-o protejeze pe J.B. Chiar dacă vânduse *Starfire*-ul, refuza s-o abandoneze.

Vera se uită pe fereastra deschisă la lămpile care

sclipeau în colibele din port, la lumina intensă de la cârciumă şi la fuioarele de fum care se ridicau pe coşuri, în alte circumstanţe, i-ar fi plăcut acest loc. Aprecia exotismul peisajului, contrastele de frumuseţe şi decădere, feţele oamenilor, mai ales ale copiilor şi, bineînţeles, haosul filmărilor.

Retrasă, evitând privirile iscoditoare ale lui Diamond, avea tot timpul să deseneze.

Răsfoi ultimul bloc care conţinea schiţele din ultimele zile.

La început, sosirea, iată-i pe toţi, negustorii, preotul, femeile şi copiii, privind-o uluiţi pe J.B., ca şi când ar fi o zeiţă. Îi desenase pe toţi, dintr-un condei.

Acum, spre surprinderea ei, constatase că singurul conturat clar, era un omuleţ care stătea retras de grup, cu pălăria trasă pe faţă.

Rămase acolo, privind desenul şi întrebându-se: De ce el?

Pe urmă, îi desenase pe Diamond şi pe J.B., cu picioarele lor lungi atârnând aproape până la pământ de pe ponei, urmaţi de săteni, într-un şir lung, în sus, pe deal.

Cine era el?

Mă rog, se gândi, La Playita era un sat mic şi, după câteva zile, o să afle, mai mult ca sigur.

Următoarea schiţă îl reprezenta pe Saint, sprijinit de o canoe de lemn, trasă pe plajă, discutând cu un pescar. La început, trebui să-l privească de două ori, să-şi dea seama că era cu adevărat Saint. Era îmbrăcat într-o cămaşă de bumbac, în dungi albastru cu alb şi blugi tăiaţi şi părea foarte relaxat, dar în acelaşi timp complet diferit. Arăta ca şi când s-ar fi născut aici, se gândi Vera. Saint vorbea spaniola, dar nu ca pe o limbă străină, ci cu o fluenţă deosebită, ca un mexican, folosindu-se de diverşi muşchi care-i transformau faţa.

Ştia că el nu dorise să vină în Mexic. Se temuse că va fi prea vulnerabil. Însă nu fusese aşa.

— Aici este de fapt libertatea, spusese Saint. Ştii că ai văzut ce putea fi mai rău şi ai reuşit să treci peste.

Se uită la portretul acestui nou Saint, străin, oftă, rupse încet pagina şi începu să scrie pe cealaltă parte.

„Dragă Saint,

Suntem cu toţii în Mexic şi numai Dumnezeu ştie ce clocoteşte în jurul nostru, dar eu nu mă gândesc decât la tine.

Te iubesc. Îmi spun să nu fiu proastă, fiindcă tu nu mă iubeşti şi nu mă consideri decât o prietenă, dar nu reuşesc să mi te scot din suflet. Îmi amintesc de noaptea aceea, când am făcut dragoste, şi mă gândesc că acum eşti doar la câţiva metri de mine. Te doresc atât de mult

şi mi-e dor de tine.

*N-am cuvinte să descriu ce cumplit a fost în aceşti ultimi ani, când am încercat să ascund ce simţeam, ca să nu te stânjenesc şi să nu te pierd definitiv. M-*am *gândit că orice era de preferat decât să nu te mai văd deloc.*

*Acum însă m-am răzgândit. Este prea dureros. M-*am *hotărât în sfârşit să accept oferta corporaţiei* Onishi *şi sunt sigură că fac ce trebuie.*

De aici înainte, o să mă comport ca o persoană adultă. O să-mi amintesc momentele plăcute petrecute împreună, ce minunat a fost să lucrez cu tine, ce bine ne înţelegeam.

Parteneriatul nostru se va încheia, iar Starfire *este al tău şi al lui Diamond. De fapt, pentru mine este o uşurare. Nu mai am nevoie de* Starfire *şi nici nu simt că face parte din mine. Acum îi aparţine* lui J.B.

O să-mi reamintesc mereu că pot avea succes prin propriile mele forţe şi că nu mai am nevoie de tine.

Dar nu pot să mă păcălesc singură sau să mă mint; te-am *iubit din clipa în care* te-am *văzut. Te iubesc şi acum şi te voi iubi întotdeauna.*

Însă gata, ajunge. S-a terminat.

Ce bine că n-o să vezi niciodată această scrisoare…"

În Westwood Village, în timp ce *Starfire* Investiga

mintea intrusului ei necunoscut, Saint şi termina primul pahar de tequilla, iar Vera se apleca peste scrisoare şi începea să plângă, Melody Rose Feeney, actualmente Melrose, conducea un bărbat tânăr şi atrăgător la o masă bună, în restaurantul *La Pergola.*

Comandă specialitatea casei – cotlet mahimahi la grătar – şi o jumătate de sticlă de *Chablis.* Observă toate acestea, pentru că era nu numai frumos, şi bine îmbrăcat, dar, mai ales nu purta verighetă şi era singur.

Când era gata să termine de mâncat, se apropie de masa lui şi-l întrebă dacă mai dorea ceva. Iar el îi răspunse că era totul bine şi ar fi şi mai bine dacă ar accepta s-o invite undeva, la un pahar, după ce ieşea din tură.

Melrose îi zâmbise şi îi spusese că era de acord şi termina la ora unsprezece.

Îl chema Whitney Davidson, ceea ce ei i se părea aristocratic, dar, din nefericire, era din alt oraş. De fapt, venise din Florida şi se întorcea chiar a doua zi; sunt ghinionistă, ca de obicei, se gândi Melrose posomorâtă, mai ales că, în plus faţă de celelalte calităţi ale sale, îi vorbea foarte frumos.

— Cum de lucrezi într-un restaurant? O fată ca tine! Ar trebui să fii fotomodel sau actriţă.

Cuvintele acestea gâdilau în mod plăcut urechile lui

Melrose. Comandă un brandy *Alexander*, care îi fu servit cu frişcă şi o cireaşă în mijloc. Îi plăceau băuturile dulci. Amestecă brandy-ul cu paiul şi clătină din cap.

— Aşa visam, să fiu model… dar nu am reuşit. Nu eram destul de înaltă. Aşa mi-au spus peste tot.

— Păcat, zise Whitney. Eu, personal, consider că femeile mignone sunt mai atrăgătoare şi mai feminine.

— Am câştigat nişte concursuri de frumuseţe.

— Sunt convins.

— La *Rodeo Queen* şi *Miss Trumbleweed*, la târguri. Şi am lucrat puţin şi ca fotomodel, la New York, dar nu pentru mari firme.

I se aduse încă o băutură. O amestecă, sorbi şi supse cireaşa.

— Lenjerie, zise Melrose şi calendare artistice. Cam aşa ceva.

Oricum, Whitney nu părea interesat de activitatea ei de la New York, deşi, se gândi Melrose, nu era prea rău.

— Eşti singură la părinţi? o întrebă el, în schimb.

— Nu, mai am o soră.

— Şi îţi seamănă?

— Nu, deloc.

— Bine. Ajunge o frumuseţe în familie.

Întinse mâna şi îi luă o şuviţă de păr între degete.

— Pariez că nu are un păr superb, ca al tău.

Melrose era încântată de compliment. Da, părul ei avea o frumoasă nuanţă arămie, mulţumită coaforului costisitor pe care i-l plătea Diamond.

— Te vezi des cu sora ta?

Ar fi de preferat să priceapă că nu voia să discute despre Jo-Beth, ci despre ea.

— Nu. Nu suntem prea apropiate.

Whitney Davidson comandă încă un rând de băuturi, îi spuse detaşat:

— Probabil că este geloasă pe tine. Fiindcă eşti frumoasă.

Era un tip foarte înţelegător.

Melrose supse din pahar cu paiul şi după aceea, o apucă cheful să discute despre Jo-Beth. N-ar fi trebuit, ştia prea bine, dar, după trei brandy *Alexander*, nu se mai temea de Vie Diamond. Ameninţările lui păreau îndepărtate, iar el plecase în Mexic. La urma urmei, cineva trebuia să ştie cine era sora ei.

— Geloasă? râse ea, surprinsă. Da' de unde!

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Este o ţipă foarte norocoasă. Îi iese totul, fără să se căznească.

Indignată şi ameţită, Melrose începu să se bâlbâie.

— Nu… nu este drept. A ajuns fotomodel, iar acum

este o vedetă, pozată în toate ziarele. Iar eu, sunt o biată însoţitoare, într-un restaurant.

Whitney murmură înţelegător:

— Cred că îţi vine foarte greu.

— Mda.

Îi puse în faţă altă băutură. Nu-şi dădea seama ce era cu ea. Renunţase să se mai comporte ca o doamnă şi redevenise Melody Rose Feeney. Băgă degetul în frişcă, o amestecă, îl linse şi apoi spuse:

— La toţi dracii, cred că unii sunt învingători, iar alţii învinşi.

Whitney Davidson, o aprobă, cu înţelepciune.

— Dacă o vezi acum, ţi se pare atât de pură, încât ai crede că se cacă îngheţată. Dar ai rămâne încremenit dacă mi-aş da drumul la gură.

Whitney se sprijini de spătarul scaunului şi-i spuse:

— Cred că nu vrei să-mi destăinui lucruri prea personale sau dureroase.

— Dureroase! O să-ţi spun ceva să cazi jos.

Melody Rose apucă paiul şi începu să trăncănească fără să se oprească.

— Află că este *Starfire.* Salvează mediul de poluare. Un fel de Femeie Minune extraterestră, care protejează puii de focă şi alte rahaturi de genul acesta. Iisuse Cristoase! Şi după tot ce-am făcut pentru ea. Am primit-

o şi am ajutat-o după ce a încercat să-l ucidă pe Floyd.

Whitney începu:

— Cine…

— Tatăl nostru vitreg. A încercat s-o violeze şi ea l-a lovit cu ceva în cap. Aşa că a fugit la mine, la New York, iar eu am primit-o, deşi a picat într-un moment nepotrivit şi lui Angelo nu i-a convenit, cel puţin, nu la început.

— Angelo.

— Da. Avea o agenţie de fotomodele pentru care lucram. Era prietenul meu. Ar fi trebuit s-o las acolo pe bancă, pufni Melody Rose, la autogară. A apărut în viaţa mea, ca o ticăloasă ce este şi mi-a luat tot. Chiar şi pe Angelo, care mă iubea.

Goli paharul, trăgând zgomotos din pai.

— Şi a fost plasată vedetei ăleia pentru că era virgină, fir-ar să fie.

Whitney o întrebă, prudent:

— A fost plasată în locul tău?

— În locul meu?

Melody trânti paharul pe masă.

— Ce vrei să spui? Crezi că eram prostituată?

Whitney se arătă jignit.

— Nici vorbă. Tu eşti stilată, Melrose. Se vede.

— Mda, bine.

Se îmblânzi şi apoi se aplecă spre el, confidenţial.
— Stai să-ţi spun…
Whitney Davidson o conduse acasă pe Melody Rose, acasă până în apartamentul ei şi o depuse în pat, sforăind.
Când se întoarse la hotelul lui, sună la biroul său din Florida. Acolo era ora patru dimineaţa, dar i se răspunse imediat.
— Ai avut dreptate, zise Whitney. Peştele ăla împuţit valorează greutatea lui în aur. Ar fi bine să te aşezi pentru că n-o să-ţi vină să crezi.
Whitney îşi menţinea calmul cu mare efort, dar tremura fără să vrea de nerăbdare, pentru că, ceea ce aflase de la Melody Rose era prea frumos ca să fie adevărat.
— La dracu', toată lumea ştie că l-a sedus pe Floyd şi apoi a minţit, spunând că el a încercat s-o violeze. Tipa are un caracter oribil. Este foarte rea. Deşi am făcut atâtea pentru ea. A ajuns mare vedetă cu casă în Malibu şi Mercedes, în timp ce eu sunt o amărâtă de chelneriţă şi, se opri pentru mai multă emfază, ea *era prostituată, nu eu!*

Capitolul 24

Starfire stătea în mijlocul mozaicului murdar, în ceea

ce fusese o dată o baie superbă. Chiuveta scumpă, de marmură, atârna într-o parte, robinetele se înverziseră de rugină, un morman de cutii de bere ruginiseră într-un colţ, iar şoarecii se cuibăriseră în cada aztecă din aur.

Pentru scena de azi, când îl întâlnea prima oară pe Arnie, *Starfire* era îmbrăcată într-o complicată bluză din piele, o fustă scurtă, metalică şi o curea lată, din care atârnau arme ciudate, futuriste.

Era la începutul după-amiezei. Căldura şi umiditatea continua să crească. Se va întuneca în curând; norii se adunaseră ameninţători în spatele dealurilor. Furtuna de după-amiază se apropia cu paşi repezi.

Sudoarea se prelingea pe spinarea goală a lui *Starfire*, iar macheuza o tampona uşor cu un burete.

— Gata, murmură Diamond.

Se făcuse linişte. Chiar şi insectele se ascunseseră în culcuşurile lor, să se adăpostească de arşiţă.

— Filmăm.

Operatorul de imagine pocni tăbliţa pentru a doua oară.

— Daţi-i drumul.

Starfire îşi înclină capul într-o parte, ascultând concentrată, iar apoi traversă camera, îndreptându-se spre fereastră.

Ridică încet arcul, pentru a noua oară, fixă săgeata şi

trase de coardă; începuse să obosească. O dureau braţele subţiri şi muşchii.

Tufişurile de pe coama dealurilor se mişcară, apoi se dădură la o parte şi apăru Arnie Blaize, în blugii săi *Levi Strauss* tăiaţi, tricou şi cizme, un vagabond al secolului douăzeci, pierdut în timp. Era o scenă lungă, tensionată. *Starfire* se pregătea să tragă în Arnie şi este interesant cum reacţionează el. Diamond voia să dureze cât mai mult.

Arnie o priveşte şocat, iar apoi înspăimântat, pe măsură ce îşi dă seama că o să-l ucidă. Treptat, frica se transformă în resemnare, în timp ce se pregăteşte să moară. Nu spune nimic. Ridică doar mâinile şi-şi desface braţele.

Prin plan: Starfire. Îşi îngustează ochii, gândindu-se. Este prieten sau duşman? Oare ar putea risca să-l considere aliat sau ar trebui să-l ucidă, ca să fie sigură.

Starfire tremura de oboseală. De-abia mai ţinea arcul întins. Era o armă tradiţională, grea, cu o săgeată adevărată, cu vârf de oţel.

Undeva, în stânga foşnise ceva. Un animal prin frunzele uscate. Şi pentru o secundă, speriată, fu cât pe ce – deşi nu chiar – să dea drumul săgeţii.

Apoi, încet, foarte încet, lăsă arcul în jos.

Arnie stă în faţa ei, palid, lac de sudoare. Îşi şterge

fruntea cu o mână tremurândă.

— Opriţi, comandă Diamond, oftând. Copiaţi pelicula.

Apoi, uitându-se la norii negri, adăugă:

— O.K., pentru azi am terminat.

Pe plajă erau câteva restaurante, care ofereau peşte proaspăt, salsa de casă şi tortillas, iar Vera prefera să-şi ia prânzul aici, nu cu ceilalţi.

Pielea ei sensibilă de englezoaică era protejată de un sombrero uriaş, din pai. Stătea gânditoare, în faţa unei cutii cu bere, felii de lămâie, o porţie de creveţi cu usturoi sau raci prăjiţi şi apoi desena, timp de-o oră.

Azi, ca de obicei, se adunaseră lângă ea o mulţime de copii curioşi. Aveau de la trei la cincisprezece ani. Îl întrebă pe unul din cei mari:

— Cum te cheamă?

— Raul, îi răspunse solemn, băiatul.

Îi făcu portretul din câteva linii precise. Ceilalţi copii se îngrămădiră, exclamând entuziasmaţi. Pe urmă, îi dădu desenul lui Raul.

— Este al tău, dacă îl vrei.

O privi, zâmbind fericit şi întinse mâna. Ceilalţi, începură să strige că vor şi ei. Îi desenă pe Susana, pe Martin şi finisă portretul lui Paco, un băieţel drăguţ, de şase ani, cu un zâmbet timid şi ochi uriaşi, de catifea. Îl

desenă cu urechi de Bambi în creştetul capului.

Un fulger licări în spatele muntelui. Vera, care nu ştia spaniola, le spuse încet şi clar în engleză că şedinţa se terminase. Va ploua în curând şi trebuia să se întoarcă pe vas. Iar copiii o înţelegeau perfect, se pare. Oftară şi o implorară să mai deseneze pe încă unul. Dar ea clătină din cap.

7 Mâine, le promise Vera, *mariana*.

În timp ce copiii se îndepărtau, se gândi deodată ce bine ar fi fost să fie aici în vacanţă şi să deseneze de plăcere, fiindcă, deşi Diamond nu era ostil pe faţă, ştia că nu este bine binevenită şi se simţea din ce în ce mai stânjenită.

Diamond n-o înghiţea deloc. Azi-dimineaţă făcuse câteva schiţe cu *Starfire* în costumul ei de războinică şi plecase înainte de prânz…

Poftim, făcea aceeaşi greşeală. La fel ca macheozele, garderobierele şi restul personalului, o considera pe J.B. *Starfire*.

Dar îi venea din ce în ce mai greu să nu o confunde.

În schiţele de azi, ochii lui J.B. Păreau ciudaţi şi feroce. Vera închise carnetul. Oh, da, se gândi ea, prefera să-l deseneze pe Raul şi pe ceilalţi copii.

Saint se aşeză pe un scaun pliant din metal şi îşi întinse picioarele. Căldura îl învăluia ca o pătură umedă

şi, ca de obicei după-amiaza, era aproape singur în local, cu excepţia lui Borracho Pete, a unei femei, care vindea artă populară indiană unei galerii de artă din La Jolla, şi azi, a unui cultivator de marijuana din ţinuturile muntoase, venit în oraş pentru afaceri.

Dincolo de bar, părinţii lui Tomas sforăiau împreună într-un hamac. Senor Ochoa, păros, fără cămaşă, iar senora, în desuuri, cu sânii revărsându-se din sutienul uriaş din mătase mov, susţinut de oase de balenă.

Tomas îi aduse lui Saint o cutie cu bere *Tecate* şi un pahar de tequilla, fără să-i ceară. Saint dădu băutura peste cap; azi avea nevoie de o tărie.

Arnie fusese agitat.

— Am o presimţire rea, îi spusese el, după prima scenă. Se petrece ceva ciudat. Ca şi când, se uită peste umăr la *Starfire*, n-ar şti cine sunt.

Saint îi sugerase lui Diamond:

— Sparge scena în două. Filmează-i separat.

Dar Diamond nu voia să audă. Dorea să vadă realismul întâlnirii, la fel de mult cum dorea s-o pună pe *Starfire* să folosească o armă adevărată.

Arnie îşi făcea probleme, pentru că, de fapt, nu juca deloc. Şi, în cele din urmă, ajunsese să fie chiar înspăimântat.

— Nu-i nicio primejdie, îl asigurase Diamond. Ea se

teme şi mai mult de tine, decât tu de ea. Nu ştie cine sau ce eşti. Da, încordează arcul spre ţintă, dar nu trage.

Poate nu de data aceasta, se gândise Saint, dar cine poate şti ce se va întâmpla pe viitor.

— Dacă J.B. Intră atât de bine în rol, încât te ignoră?

Dar Diamond îşi menţinea părerea.

— L-am spus să nu tragă şi n-o s-o facă. Sunt stăpân pe situaţie.

Acum, unul din traficanţi, un tip blond pe nume William, intră în local şi se aşeză lângă cultivatorul de marijuana. Saint urmări încheierea tranzacţiei.

Înainte să plece, William îi făcu cu mâna.

— Hei, omule…

Saint îi răspunse la salut. Se gândi cu ironie că tot satul şi echipa de filmare aflase că fusese închis pentru droguri. Or, acest lucru, plus faptul că vorbea limba spaniolă cu accentul dur, deprins în celulă, îl ridica la nivelul unui erou naţional. Toţi erau prietenii şi admiratorii lui.

Şi, în timp ce se întreba dacă n-ar trebui să găsească o barcă, să se ducă la Puerto Vallara şi să-l sune pe Donald Wheeler –*” Sunt groaznic de înspăimântat, o transformă într-un fel de robot”* – vârfurile munţilor dispărură într-o perdea întunecată de ploaie. Acum nu se mai putea. Va fi nevoit să aştepte până seara.

Hotărî să discute problema cu Vera. Diseară şi să-i ceară părerea. Avea nevoie de părerea şi bunul ei simţ. Slavă Domnului că exista Vera!

Femeia care se ocupa cu comerţul de artă se pregătea de plecare.

Peste câteva clipe, aşa cum bănuise, Borracho Pete se îndreptă clătinându-se spre el.

— Hei, omule. Ce mai faci?

Se aşeză fără să aştepte un răspuns şi se aplecă spre el. Saint se îngreţoşă când îi simţi duhoarea.

— Vrei nişte iarbă bună?

— Nu azi.

Americanul dădu din cap în direcţia omului cu maceta.

— Ăla-i Royal Gutirrez. În engleză înseamnă „regal”.

— Ştiu.

— Cultivă cea mai bună marfă din vale.

— Da, am auzit.

— Este nebun de legat. Oamenii se tem de el.

Borracho Pete dădu din cap cu înţelepciune şi se scărpină sub braţul împuţit.

— Aş putea să-ţi spun ceva, dacă vrei.

Se uită cu subînţeles la paharul gol al lui Saint.

— Faci cinste cu un rând?

Saint îi făcu semn lui Tomas, care umplu paharul lui

Borracho Pete, turnând dintr-o sticlă fără etichetă.

— Ce-i asta?

— Ricea.

Americanul îl dădu peste cap şi se prăbuşi pe scaun.

— Este grozav, dacă te obişnuieşti cu tăria. Mai ieftin ca berea şi te arde ca focul. Royal Gutierrez bea ricea, ’ atunci…

Se lansă într-o poveste lungă, incoerentă pe care o considera o recompensă binemeritată pentru o băutură sau două.

Royal Gutierrez venise în oraş, într-o călătorie de afaceri.

— Stătea chiar acolo, ca întotdeauna. Ştii, acela este scaunul lui personal. Şi câinele a venit la el şi l-a lătrat…

Unul din tehnicienii de sunet intră în local. Se aplecă peste bar, luă o bere din frigider şi lăsă un teanc de bancnote. Dincolo de vocea plictisitoare a lui Borracho Pete, Saint distingea clar sforăiturile soţilor Ochoa, în hamac. Tehnicianul de sunet se aşeză lângă Gutierrez. Începură să discute în şoaptă. Gutierrez făcu semn că nu.

— L-a lovit cu piciorul, dar a continuat să latre. Atunci, a scos maceta şi…

Borracho Pete îl privea atent pe Saint. Văzând că nu

spune nimic, îi zise:

— Pun pariu că te gândeşti că i-a tăiat capul, nu-i aşa?

Saint dădu din cap indiferent.

— Presupun că da.

— Oho! îl contrazise beţivul, subliniindu-şi vorbele. Nu, omule! Nu capul, l-a tăiat picioarele, unul câte unul şi le-a aruncat peste zid în apă.

Saint îşi imagină scena dezgustătoare.

— Într-adevăr?

Borracho Pete se arătă ofensat.

— Sigur că da. Stătea chiar aici, pe scaunul ăsta, dacă vrei să ştii.

— Groaznic.

Tehnicianul învelea ceva în plastic, iar Gutierrez îndesa altceva în cămaşa lui pătată. Ca şi când ar fi simţit că se vorbea de el, îşi înălţă capul şi văzu că Saint îl privea. De sub borul pălăriei sale sclipeau doi ochi galbeni.

Saint îşi feri privirile, cutremurându-se.

Borracho Pete se aplecă din nou spre el şi-i şopti:

— Vine în oraş, o dată pe lună, când este lună plină. Oamenii spun că stă la ruine. Se zvonesc fel de fel de lucruri despre el, că este un demon şi aşa mai departe, dar nu îndrăznesc să facă nimic. Uneori, unii o iau spre munţi şi nu se mai întorc niciodată. Se spune că este şi

canibal.

Făcu semn spre cutia de bere a lui Saint.

— Eşti gata pentru încă un rând?

Diamond trase sforile, să legene patul şi întinse mâna să ia sticluţa de unsoare.

Presupunând că i-ar fi şoptit:

— Este un duşman, *Starfire*.

Probabil că l-ar fi ucis pe Arnie fără să ezite. Oftă satisfăcut.

Întoarse capul spre locul unde stătea ea. Era îmbrăcată doar în nişte bikinii argintii, privea ploaia şi mânca o banană. Capul ei frumos era înclinat într-o parte, ca şi când ar fi pândit apropierea unui posibil duşman.

Se uită la ea cum termină banana şi aruncă coaja în tufişuri, unde va fi mărunţită în câteva clipe de furnici.

Diamond se dădu jos din hamac şi străbătu camera, aşezându-se în spatele ei. Se uită peste umărul ei, spre gol unde *Desperado* se legăna ca o jucărie.

În curând, va fi timpul să coboare. Se vor înghesui toţi în camera de proiecţie să vadă filmările din ziua aceea, s-o privească pe *Starfire,* ţintind spre pieptul lui Arnie, în timp ce faţa lui îngrozită va fi repetată la nesfârşit, din diverse unghiuri.

Ploaia se opri şi soarele se ridică peste norii negri. Valea sclipea luxuriantă, verde ca un smarald, în lumina

serii.

O bărcuţă apăru după stânci şi se deplasă silenţios. Diamond îl văzu pe Saint ancorând-o de yacht-ul *Desperado* şi sărind a bord. Cât de curând, trebuia să discute foarte serios cu Saint despre viitor.

Starfire stătea în beznă, ascultând. Dincolo de vuietul valurilor şi de zumzetul insectelor, broaştelor şi şopârlelor, auzi paşii lui Diamond, apropiindu-se pe cărarea din piatră şi văzu sclipirea lanternei sale.

Fuseseră şi alte sunete, în ultima oră, dezvăluite de acalmia creaturilor nopţii, care simţiseră şi ele prezenţa intrusului.

— Ar trebui să dormi, îi spuse Diamond. Mâine trebuie să te trezeşti la ora patru pentru machiaj.

Vor filma la prima oră a dimineţii, pe bancurile de nisip, unde apa galbenă-verzuie era sufocată de ferigi uriaşe, ierburi şi irişi sălbatici, înfrumuseţaţi cu o uimitoare floră preistorică din latex şi plastic.

În acest cadru natural, *Starfire* va ateriza pe Pământ pentru prima oară, pierdută, extraterestră şi goală.

— N-o s-o fac, protestase J.B. Nu accept să filmez nud.

— Nu fi ridicolă, zâmbise Diamond indulgent. Nu poţi călători prin spaţiu ca o formă de energie şi apoi să te materializezi îmbrăcată.

— De ce nu am o dublură?

— Pentru că ştii foarte bine că este imposibil ca *Starfire* să fie înlocuită.

Iar acum îi spuse:

— În curând va fi dimineaţă.

— Este prea cald ca să dorm, îi răspunse ea.

Diamond se duse în spatele casei, în baia lor în aer liber. Auzi cum dă drumul la apă.

Când se întoarse, trase plasa de ţânţari şi-i spuse:

— Dacă tot eşti trează…

Apoi, o întinse pe pat, îiridică picioarele şi îşi plecă fruntea între coapsele ei.

— Este cineva acolo, îi zise ea, când patul se aplecă sub greutatea lui. Ne urmăreşte.

— Prostii, murmură Diamond. Nu-i nimeni. Hai!

Era târziu.

Arnie Blaize stătea pe plajă pe un scaun pliant. Se aplecase într-o parte, pentru că un picior al scaunului se afundase în nisip.

Peste câteva clipe, se va duce în trailerul său, va aprinde lumina, va declanşa aerul condiţionat, va da drumul la muzică, dar ştia că tot nu va reuşi să adoarmă. Tremura încă. Azi-dimineaţă, la filmare, se gândise: o să mă ucidă. La dracu', fusese convins.

Tremură şi privi silueta albă a vasului *Desperado*,

ferestrele negre, ca nişte ochi goi şi se întrebă care era cabina lui Saint.

Se gândi la Saint care stătea singur, în patul lui. Nici el nu dormea şi era foarte trist. Avea nevoie de cineva. De un prieten. O fiinţă apropiată.

Apăru o siluetă pe plajă şi se aşeză lângă el, dar nu prea aproape, ca să-l stânjenească. Era un băiat din sat. Întoarse capul; puştiul îl studia. Arnie îl văzu zâmbind. Dinţii lui albi sclipiră în beznă.

Arnie surâse şi el. Acum îşi amintea bine de băiatul acesta. Era mai înalt decât ceilalţi, cu părul decolorat de soare. Stătuse sfidător în faţa lui Arnie, ţinând un plic vechi în mână şi un pix cu cap de Mickey Mouse. Voia un autograf de la Arnie, marea vedetă hollywoodiană. Picioarele lui lungi erau pline de nisip.

Arnie se gândi din nou la pielea băiatului, la obrajii lui întunecaţi, catifelaţi şi se întrebă, fără să vrea, cum ar fi să-l atingă.

Băiatul îl salută.

— *Buenas noches, senor.*

Arnie îi răspunse: *Buenas noches.*

Apoi adăugă o frază pe care o repetase de nu ştiu câte ori: *Como se llama?*

Cum te cheamă? Se întrebă din nou câţi ani avea băiatul, dacă ar trebui să-i vorbească la plural sau să i se

adreseze cu „tu”.

— Raul, îi răspunse băiatul.

— Câţi ani ai?

— *Que?*

— *Cuantos ahos tiene?*

— *Catorze.*

Paisprezece… Pentru o clipă, Arnie se simţi cuprins de imaginaţie. Ce-ar fi să-l ia pe Raul în braţe, să-i simtă trupul tânăr, inima bătând, picioarele pline de nisip; să-şi strige disperarea şi să fie alinat şi iubit de cineva care-l admira şi-l înţelegea în acelaşi timp, pentru că Raul era şi el singur. Iar apoi, în nisip, ar putea…

Se ridică brusc în picioare, aruncând scaunul şi spuse:

— Noapte bună.

În timp ce se îndrepta spre trailerul său, auzi ecoul răspunsului politicos al băiatului.

— *Adios, senor!*

Ştiind că se uita după el, jignit.

Capitolul 25

Era umed înainte de ivirea zorilor şi se lăsase ceaţa.

Starfire mergea cu Diamond în prima serie de jeep-uri, zdruncinându-se de pietrele şoselei nou construite, şerpuind pe serpentinele din munţi. Apoi, virară brusc în jos, la stânga, pe drumul de acces tăiat de curând prin

junglă, de-a lungul râului, spre cotul acela cu apă verzuie şi vegetaţie luxuriantă.

Se luaseră măsuri deosebite pentru această scenă; nimeni, în afară de Diamond şi de persoanele cheie nu ştia că *Starfire* va apărea goală, ca nu cumva să afle cei din sat. O măsură inutilă, de altfel, pentru că satul ştia întotdeauna totul.

Deşi J.B. Era îngrijorată, pentru *Starfire* nu conta. Se supusese răbdătoare să i se epileze tot părul de pe corp şi să i se aplice un machiaj argintiu verzui. Acum călătorea prin spaţiu, cu ochii închişi, apropiindu-se de planeta albastră, cu resurse de aer şi de apă, care îi oferea unica şansă de supravieţuire.

Jeep-ul opri pe poteca abruptă şi zdruncinătura vehiculului o introduse pe *Starfire* în primul strat subţire exterior, din atmosfera pământului.

„Sesiză imediat diferenţele drastice faţă de călătoria ei anterioară, dar nu îşi dădu seama că, printr-o buclă temporală, se întorsese într-un trecut foarte îndepărtat, când luase sfârşit o civilizaţie şi urma să apară alta, cea a omului. Şi nici n-avea cum să observe că o forţă străină jefuia Pământul de resursele sale.

Aerul şuiera pe lângă ea; jungla se derula în viteză. Se zăreau ruine, de ambele părţi; unda ei de şoc declanşă cercuri concentrice de vegetaţie, precum

cerculeţele într-un lac”.

Vârfurile munţilor erau învăluite acum într-o lumină cenuşie, care deveni la început rozalie şi apoi roşiatică. Era un cadru natural perfect. În tufişuri, păsările şi insectele începură să foşnească şi să zumzăie zgomotos, în schimb, oamenii erau încordaţi şi aproape tăcuţi.

Diamond murmură:

— Treci la locul tău.

Starfire lăsă şalul să-i cadă de pe umeri şi se căţără pe malul râului. Se întinse pe burtă, în noroiul moale. Auzea murmur de glasuri, clipocitul apei şi un sunet înfundat, în timp ce cineva îi ştergea urmele.

— Lumini!

O rază caldă se lăsă pe umărul ei argintiu.

— Rostogoleşte-te!

Alte sunete, îndepărtate, făcute de om. Le ignoră.

„Sunetul ajunse la apogeu, un caleidoscop ameţitor de culori şi apoi linişte. Nu se auzea decât respiraţia şi bătaia inimii, din ce în ce mai sonoră. Pe un fundal verde, braţele umanoide ale lui Starfire apar ca într-o fotografie în evoluţie. Carnea se formează pe os, la început transparentă, apoi tot mai opacă, până când, o vedem întinsă pe burtă, în baltă, privindu-şi uluită mâinile murdare de nori. Ameţită, încearcă să se ridice. Planeta are o forţă gravitaţională mai puternică decât

îşi amintea. Se aşeză încet în genunchi şi se sprijină pe călcâie. Uluită, priveşte florile încâlcite şi frunzele dese, pline de rouă. Ridică mâinile şi îşi studiază degetele; îşi atinge genunchii, coapsele şi îşi şterge noroiul verzui de pe sâni. Scena sugerează o naştere dureroasă".

Saint se întrebase cum o să se simtă s-o vadă pe J.B. Goală. Aşteptase filmarea din această dimineaţă, cu un amestec de sentimente contradictorii, dar acum nu mai tânjea după J.B. Îi era doar milă de *Starfire*. Biata de ea, se gândi el. Este atât de nedumerită şi de pierdută.

Apoi, clătină din cap, nerăbdător. Era J.B. Îşi reaminti el. Da, J.B. Care interpreta rolul lui *Starfire*.

Din junglă, priveau douăsprezece perechi de ochi şi glasuri spaniole şuşoteau agitate:

— Vezi? Este o fată în carne şi oase. Doar ţi-am spus.

— Nu are păr acolo.

— Şi este verde.

— Prostule! S-a bărbierit. Şi verdele este de la machiaj.

— El Loco spune că este Chirihuatete.

— El Loco este nebun, doar ştii asta.

— Dar să presupunem că…

— Vrei să încerci? Să te regulezi cu ea?

— Dacă te regulezi cu ea, omule, o să-ți crească un sex de cal, pentru tot restul vieţii.

Bineînţeles că nu era Chirihuatete. Ştiau prea bine acest lucru, doar nu erau proşti, însă cine ştie…

Deci băieţii şi tinerii satului priveau şi murmurau, unsprezece perechi de ochi întunecaţi şi o pereche de ochi galbeni, misterioşi.

I se prinsese o lipitoare de călcâi, lungă de trei centimetri, şi începuse să sugă lacom. Nu făcea parte din scenariu. *Starfire* era curioasă să vadă lipitoarea, încercă s-o desprindă, dar îşi înfipsese gura în carne. Trase, o rupse în jumătate; se uită uimită. Camerele continua să filmeze. Dar, înăuntrul lui *Starfire*, era J.B., care ştia ce sunt lipitorile şi tresări dezgustată.

— Să ia cineva porcăria asta de pe mine.

— Tăiaţi.

Se răsuci pe călcâi, ca şi când ar fi încercat să scape din propriul ei trup.

— Luaţi-o!

Un tehnician aprinse o ţigară şi arse resturile lipitorii. J.B. Se întunecase la faţă.

— Le urăsc, zise ea.

Căzu în genunchi, întoarse capul şi începu să icnească în noroi.

În tufişuri, vocile şoptiră:

— De unde ştii că vrăjitoarele nu vomită?

— Ştiu, pur şi simplu.

— La dracu’. Vreau să mă regulez cu o vrăjitoare.

— Pun pariu că ar fi foarte plăcut, oricum. Unsprezece perechi de ochi negri priveau sânii murdari de noroi ai lui J.B.

La fel ca şi cei galbeni.

J.B. Se simţi rău restul zilei şi cea următoare. Îi era greaţă şi avea crampe.

De fapt, *Starfire* trebuia să se îmbolnăvească. Să cadă pradă unui virus, la care nu era imună; aşa era scris în scenariu, dar n-ar fi trebuit să se îmbolnăvească într-adevăr şi să nu poată veni la filmare.

Diamond se îngrijoră la început din pricina bugetului. Apoi crezând că *Starfire* nu-şi revine, din cauza sănătăţii ei, se gândi la apele noroioase ale lui Rio Verde, în care se cufundase de nu ştiu câte ori.

Doctorul Schiffrin de la clinică era asaltat de o mulţime de pacienţi, care sufereau de febră, diverse răni, diaree şi tăieturi care se infectau imediat în clima umedă.

— Şi-a făcut toate vaccinările înainte să vină? îl întrebă el pe Diamond.

— Bineînţeles. La fel ca noi toţi.

— Apa este contaminată, îl anunţă doctorul Schiffrin. Şi în sat bântuie hepatita.

Starfire insistă:

— Nu am hepatită. Nu m-am adaptat încă atmosferei pământene, atâta tot.

Probe de sânge şi urină fură trimise la un laborator din San Diego şi, cu toate că rezultatele analizelor erau bune, *Starfire* se simţea rău.

Saint închirie o barcă rapidă de la Ochoa şi se repezi la Puerto Vallarta, de unde îl sună pe Donald Wheeler din holul hotelului *El Camino Real*.

— Are un parazit intestinal, dar analizele sunt bune şi nimeni nu ştie ce este cu ea. De fapt, conform scenariului, ar fi trebuit să se îmbolnăvească într-adevăr. Se întâmplă lucruri destul de ciudate pe-aici.

— Aş vrea să vin chiar acum, îi spuse Donald Wheeler, dar mai am câte ceva de rezolvat. Am făcut nişte săpături şi am aflat că Diamond nu este o persoană prea cumsecade. Încă o săptămână şi ceva şi o să strâng destule dovezi ca să mă confrunt cu el o dată pentru totdeauna.

— Ce facem cu J.B.?

— Dacă situaţia ei se înrăutăţeşte, dă-mi de știre şi vin imediat.

Însă, a doua zi de dimineaţă, *Starfire* se simţi mult mai bine. Spuse că acum se acomodase cu atmosfera pământeană. Diamond profită că slăbise şi că era trasă la faţă, ca să filmeze scenele cu ea, bolnavă.

La sfârşitul săptămânii următoare, aproape conform programului, când rămăseseră doar câteva zile până la încheierea filmărilor, se întoarseră în zori la Rio Verde, să filmeze cea mai importantă scenă dintre *Starfire* şi Am e.

În film, această scenă era fi precedată de o secvenţă subacvatică, *Starfire* înotând, filmată deja într-un rezervor, la Hollywood. Era o scenă veselă. Trupul ei era scăldat în lumină iar sânii, şoldurile şi picioarele lungi aveau dungi auriu cu verde. Înota, se răsucea, ca şi când ar fi plutit în imponderabilitate.

— Acum picioarele ei bronzate de soare, păreau mai reale sub machiaj.

„Înainta prin apa care-i ajungea la genunchi, spre omul care aştepta. Se atinseră. Bărbatul tresări pentru o clipă, ca şi când s-ar fi curentat. Întinde din nou mâna spre ea şi-l lasă să-i atingă umerii, sânii, faţa şi apoi o sărută. Camera de luat vederi se concentrează asupra feţelor lor. Starfire *nu a mai fost niciodată sărutată. Îl privi curioasă şi apoi emoţionată. Exprima o gamă de sentimente: compasiune pentru acest om şi vulnerabilitatea lui, pentru nevoia emoţională a întregii rase umane şi încântare pentru că împărtăşea aceste trăiri. Îi acoperă gura cu a lui. Îşi încleştează mâinile pe umerii ei. Îşi dă capul pe spate; degetele lui i se*

încolăcesc în păr; îi sărută gâtul şi sânii; cad împreună în noroi; apa sare în jur; se rostogolesc, se joacă aidoma unor animale tinere, pline de mâl cald, până când mişcările bărbatului devin mai agitate şi o imobilizează cu greutatea lui. Convulsiile lor finale sunt acoperite, în parte, de aburul care se ridică; cerul se întunecă, ploaia începe să cadă şi Starfire *scoate deodată un strigăt sălbatic…"*

În noaptea aceea, Arnie şi Vera cinară împreună la lumina lumânării, în grădina de la *Joya Escondida*. Aşa cum îi arăta şi numele, era într-adevăr o bijuterie de hotel, ascuns de culmea unui deal, la o oră de navigat, în drum spre Puerto Vallarta. Era săpat în stâncă. Fiecare cameră fusese orientată diferit şi niciuna nu se afla la acelaşi nivel cu celelalte, ca să ofere o izolare perfectă, având propria-i terasă cu vedere spre mare.

După ce Diamond încheiase filmările, Arnie părea terminat.

— Trebuie să plec.

Figura lui o alarmase pe Vera.

— Nu mai suport să stau niciun minut în plus.

— Dar nu poţi plecă aşa, pur şi simplu, Arnie.

— Nu-mi pasă. Plec. Doar pentru o noapte.

— Şi cum rămâne cu asigurarea…

— Dracu' s-o ia de asigurare şi dracu' să-l ia şi pe

Diamond. Dacă mai stau aici încă o clipă, simt că o să înnebunesc.

Acum însă părea că îşi revenise aici, sub palmieri, unde aerul mirosea a flori şi a mare.

— Îmi pare rău, Vera. Nu ştiu ce m-a apucat. Îţi mulţumesc de o mie de ori că ai venit cu mine. Eşti o prietenă adevărată şi arăţi fantastic.

Vera se îmbrăcase în cea mai bună rochie a ei. O cumpărase cu trei luni în urmă, de la un boutique *Georgio Armâni*, de pe Rodeo Drive. Era un tub din mătase neagră, care ar fi trecut neobservat. Când Arnie insistase s-o probeze, fusese uimită de linia ei elegantă. Fusese cât pe ce să n-o aducă aici, în La Playita, fiindcă nu se aşteptase să aibă ocazia s-o poarte. Se gândi melancolică: port o rochie superbă şi stau într-unul din cele mai romantice locuri de pe pământ, cu sex-simbolul lumii. Eu, Vera Brown. Milioane de femei ar fi în stare să ucidă ca să fie în locul meu, în clipa de faţă… iar pentru mine nu este decât o cină cu un vechi prieten.

Arnie comandă o sticlă de *Perrier* pentru el şi o jumătate de *Dom Perignon* pentru ea. În timp ce beau, discuta cu chelnerul şi alese meniul care consta din pate de ciuperci sălbatice, salată de andive cu sos de usturoi şi friptură de miel asezonată cu rozmarin.

Când li se aduse cafeaua, lui Arnie îi revenise

culoarea în obraji şi zâmbetul în priviri.

— Parcă ar fi un Paris cu palmieri, îi spuse Vera.

Arnie o aprobă.

— Cel mai frumos loc din lume. Este renumit. Aici se ascund îndrăgostiţii din lumea bună.

Vera îl întrebă sardonic:

— Cei de la publicitate n-au prins de veste? Ar putea scoate ceva. Păcat că nu avem un fotograf la îndemână.

— Cred că se poate aranja.

— Pentru cea mai bună masă din viaţa mea, toastă Vera. Sper că n-am pus la loc prea multe kilograme. Şi pentru tine.

— Pentru noi. Eşti frumoasă, Vera. Îmi place rochia ta.

— Tu ai ales-o, nu-ţi aminteşti?

— Serios? se miră Arnie.

După aceea, se plimbară pe plajă. Era aproape lună plină şi stelele păreau uriaşe. Nisipul rece şi moale le mângâia picioarele goale şi valurile spălau ţărmul. Arnie o luă de mână pe Vera.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Aş fi înnebunit fără tine…

Când ajunseră la hotel îi spuse:

— Vreau să-ţi cer o favoare, Vera. Dacă mă refuzi, te înţeleg.

Bineînţeles că n-o să te refuz, râse ea.

— Vrei să vii cu mine în pat? Am nevoie de cineva. Doar ca să te ţin în braţe.

După o clipă de ezitare, îi răspunse:

— Bine. Doar ca să mă ţii în braţe…

Putea face măcar atâta lucru pentru un prieten.

Arnie nu aprinse lumina. Vera se urcă în pat, lângă el, îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte, din *broderie anglaise*, pe care i-o dăruise o dată J.B. De ziua ei.

Afară, cicadele cântau şi briza mării scutura palmierii.

Se întoarse spre Vera, o luă în braţe şi o sărută pe buze. O strânse atât de tare, încât simţi că i se taie respiraţia.

— Sărută-mă aşa cum trebuie, Vera, murmură el.

Era prea surprinsă ca să i se opună. Gura lui Arnie o posedă şi îi băgă limba, înainte să-şi tragă respiraţia.

Încercă să-şi tragă capul.

— Ce faci, Arnie?

— Vera, te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

— Arnie, nu, eu…

Dar o sărută din nou. Degetele lui îi dezmierdară sfârcurile.

— Îmi pare rău, Vera. Eram atât de sigur că…

— Nu-i nimic. Încetează, Arnie. Nu contează.

Când bătăile inimii se liniştiră şi începu să respire

adânc, Vera crezu că adormise şi îi dădu drumul. Dar îl auzi spunându-i foarte calm:

— Din cauza stress-ului. Mâine va fi mai bine.

— Nu te îngrijora, Arnie.

— Te iubesc, Vera.

— Şi eu te iubesc.

— Cred că te-am iubit întotdeauna.

Se ridică şi o privi… Iar după un timp, cu un glas atât de domol încât de-abia îl auzi, o întrebă:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Nu, Arnie, îi răspunse ea, fără să ezite.

Dar el insistă ca un copil frustrat.

— De ce nu? Doar ne iubim. Am avea o viaţă bună.

Şi ne-am distra.

— Ştiu… dar nu se poate.

— Ţi-aş da tot ce doreşti.

Începu să înşire toate lucrurile pe care i le-ar oferi. Toate casele, hainele, maşinile, bijuteriile, vacanţele şi jucăriile."

— N-am nevoie, Arnie. Nu sunt importante pentru mine, îl repezi ea.

— Pentru alte femei ar fi.

Clătină din cap foarte încet în beznă.

— Eu nu sunt ca alte femei.

Fără să vrea, îşi imagină cum ar fi să-i spună mamei

ei: Apropo, m-a cerut în căsătorie o vedetă şi l-am refuzat. Ce părere ai?

— Dar am nevoie de tine, fiindcă putem vorbi. Trebuie să discut cu cineva.

Îl apucă tremuratul.

— După-amiaza aceasta a fost prea mult pentru mine. Oamenii vor vedea scena aceea, în care fac dragoste cu J.B. Şi vor crede că este adevărat. Că acela sunt *eu.* Nu înţelegi? De fapt, nici n-ai cum.

Îl strânse în braţe, în timp ce bolborosea disperat.

— Aşa se întâmplă mereu. Vor să ştie: cine este prietena mea? Cu cine am fost la înmânarea premiilor Os*car?* Şi dacă n-am nicio prietenă, atunci încep zvonurile, de ce nu am, ce este cu mine, nu cumva am herpes, sau chiar Sida? Aşa că oamenii de la studio îmi dau o ţipă, se asigură să ne fotografieze cineva, o sărut într-un loc public, un puşti trimite poza la ziar şi gata; altă nouă aventură! Care se destramă săptămâna următoare, sau chiar mai curând. Şi se întâmplă mereu acelaşi lucru. Te rog, Vera! Am nevoie de tine.

— Te-ai însura cu mine doar pentru camuflaj? Ar fi o minciună. Şi niciunul din noi nu doreşte aşa ceva.

Arnie se dădu brusc jos din pat şi se duse la fereastră. Rămase acolo gol, în lumina stelelor.

— Nu, bineînţeles că nu. Îmi pare rău, Vera. N-am

vrut să te jignesc.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar suntem prieteni.

După o clipă, îi spuse râzând amar:

— Ştii că sunt încă virgin? Sunt un sex-simbol care nu ştie ce înseamnă sexul. Patetic nu-i aşa? Eram sigur că voi reuşi cu cineva la care ţin. Dar n-am putut s-o fac nici măcar cu tine. Îmi pare rău.

— O să reuşeşti, vei vedea. Undeva se află persoana potrivită.

Vera inspiră adânc.

— O să-l găseşti, într-o zi.

Se lăsă o linişte încordată.

— Ce ai spus?

— Am spus că o *să-l* găseşti. Te chinuieşti inutil. N-are rost să te mai prefaci.

— Cum adică mă prefac?

— Arnie, zise Vera hotărâtă, nu eşti prima persoană din lume care se confruntă cu faptul că este homosexual.

Gata. O spusese. Îl simți cum se încordează.

— Ai aflat de la Saint? o întrebă el, cu un glas pierdut.

— Nu. Am pus cap la cap mai multe lucruri. N-a fost prea greu.

— Ah! oftă el şi privi din nou stelele. După noaptea aceea, n-am mai putut să-l privesc în ochi.

— Încetează, îl apostrofă Vera. Doar ştii că Saint ia oamenii aşa cum sunt. Chiar tu mi-ai spus-o. Nu-i pasă cum arată, dacă sunt bogaţi şi celebri sau ce gusturi sexuale au.

De la fereastră i se păru că-l aude cum o aprobă.

— De atunci, am tot încercat să-ţi spun că ai rămas prietenul lui.

— Nu pot…

— Nu trebuie să faci mare caz de lucrul acesta. Arată-i doar că şi tu îl consideri prietenul tău.

Diamond îl întrebă.

— De ce te duci la Puerto Vallarta?

Saint se aşteptase la întrebare şi-i răspunse cu uşurinţă.

— Mă pun la încercare. Vreau să văd cum mă simt să merg singur într-un oraş mexican.

— Nu poţi s-o faci şi aici?

— Aici nu este un oraş şi nu sunt poliţişti înarmaţi, în uniformă.

Diamond păru mulţumit de răspuns.

— Într-adevăr.

Opri motorul *Zodiac-ului.*

Pluteau pe apă lângă o stâncă, la intrarea în port. Luna strălucea pe cer.

— Şi, cum merge?

— O.K. Mai bine decât mă aşteptam.

— Mă bucur să aud asta.

Diamond privi cerul.

— În curând va fi lună plină.

— Ai vrut să vin cu tine până aici ca să mă întrebi de Puerto Vallarta?

— Nu, îi răspunse Diamond. Vreau să discutăm.

— Despre ce?

Saint se aplecă şi băgă mâna în apă până la cot. Când o scoase, constată că era fosforescentă.

— Hei, ia te uită.

— Da, nostim, remarcă Diamond.

Apoi adăugă:

— Vreau să discutăm despre planurile mele în ceea ce te priveşte. Dar, mai întâi, m-am gândit că este timpul să-ţi spun ceva despre mine. Vreau ca lucrurile să fie cât mai clare între noi.

Saint îl aprobă prudent.

— Voi începe cu începutul. Ştii că nu mi-am cunoscut niciodată părinţii? Mi s-a spus că am fost găsit pe o alee, în Brooklyn, învelit într-un sac. Am fost crescut într-un orfelinat catolic.

Saint scoase o exclamaţie de compasiune.

— Călugăriţele nu mă plăceau. Eram un copil mândru şi nu apreciau această calitate. Mândria trebuia

îngenuncheată, umilită. Nu se mirau că fusesem aruncat ca un gunoi, îmi spuneau ele, nimeni nu-şi dorea un copil imposibil ca mine. Îmi dădeau tot felul de pedepse. La şase ani am fugit, dar m-au adus înapoi. Am trecut prin diverse familii adoptive. Mă luau pentru că li se dădeau bani, evident. Eu fugeam, eram prins, trimis la orfelinat, adoptat din nou şi tot aşa. Între timp, am deprins nişte tehnici de supravieţuire, cum era şi normal.

Saint stătea tăcut în barcă, agitând apa fosforescentă. Nu spunea nimic, ştiind că Diamond detesta mila, la fel de mult ca el.

— Una din acele tehnici era minciuna, bineînţeles. Dar eu am dezvoltat-o la dimensiuni artistice. La paisprezece ani, am hotărât să nu mai avea rost să lupt împotriva sistemului pentru că, până atunci, într-un fel sau altul, puteam să conving oamenii să facă ce voiam eu. La şaisprezece ani eram înalt pentru vârsta mea şi arătos. Mi-am schimbat numele din Joe Smith în Victor Diamond şi am devenit actor.

Râse.

— Sunt convins că aş fi făcut carieră. Dar mi-am dat seama imediat că un actor ascultă de alţii, mai mari. Nu deţine controlul, nu are putere, iar eu ştiam că puterea este totul. Trebuia să-mi conduc propria viaţă şi pe a

altora.

Saint se mişcă în loc şi privi constelaţia Orion care sclipea deasupra capului lui Diamond.

— Şi ce ai făcut?

— M-am mutat la Hollywood şi am intrat în marele joc. Eram foarte bun… Apoi, am întâlnit-o pe Vangie Sellors.

— Soţia ta.

— Nu doar soţia mea. Creaţia mea. Înainte să mă cunoască, nu era nimic, doar o fată frumoasă din Texas, care câştigase un concurs de frumuseţe.

— Se spunea că era cea mai frumoasă femeie din lume.

— Poate. Şi mă credea un Dumnezeu. Alături de mine, ar fi devenit o mare stea; poate cea mai mare care a existat vreodată. Atunci, am avut un vis, care s-a transformat în obsesie: îmi doream ca Joe Smith, care fusese aruncat ca un gunoi, să creeze o dinastie în lumea filmului, iar Vangie şi cu mine, cel mai puternic bărbat şi cea mai frumoasă femeie, să aibă copii frumoşi şi talentaţi care să ducă mai departe opera lor. Dar visul a murit, zise Diamond obosit, iar eu am pierdut-o. Ştii povestea. Dinastia s-a terminat înainte să înceapă şi am renunţat la vis pentru că am ştiut că nu voi mai găsi o altă Vangie. În orice caz, m-am convins că nu aveam

nevoie de un copil. Atunci eram tânăr şi, când eşti tânăr, crezi că vei trăi veşnic. Însă s-a dovedit că mă înşelam în toate privinţele.

Saint îl întrebă încet:

— Ce legătură au toate acestea cu mine?

— Îmbătrânesc şi surprinzător, constat că nu sunt nemuritor. Şi că nici nu mai pot să fac copii fiindcă mi s-a spus că sunt steril.

Diamond îl privi în beznă şi-i spuse cât se poate de natural, ca şi când ar fi vorbit despre filmările de a doua zi:

— Acum vine rolul tău, Saint. Eşti singurul copil pe care-l voi avea vreodată. Trebuie să-mi dai moştenitori.

Stâncile se apropiaseră. Saint trase automat de vâsle şi *Zodiacul* înaintă spre larg. Nu-l întrebase niciodată şi nici Diamond nu-i spusese.

— Vrei să insinuezi că sunt într-adevăr fiul tău?

— Altfel de ce crezi că te-am eliberat de la Santa Paula? zise el, nerăbdător. N-ai observat până acum că ţi-am ghidat cariera pas cu pas? Bineînţeles că eşti fiul meu.

Saint se auzi întrebându-l:

— Ţi-a spus mama?

— Mi-a spus că sunt singura persoană care aş fi putut să te zămislesc; şi, date fiind circumstanţele respective,

am crezut-o. Şi acum, ascultă-mă.

Diamond i se adresă pe un ton rece, măsurat.

— Vreau să-mi faci un fiu. După aceea, voi trece la atac şi voi prelua *Omega*. Nu va dura mult; sunt deja cea mai importantă persoană. Zimmerman şi hârțogării lui vor fi de domeniul istoriei. Imaginează-ţi ce am putea face împreună. Vom avea o groază de bani, o echipă de oameni talentaţi, care vor depinde numai de mine şi, eventual de tine. Apoi, fiul tău şi nepotul meu va moşteni tot ce am realizat noi. Îţi ofer lumea pe tavă, o dată cu nemurirea.

Sfinte Dumnezeule, se minună Saint. După un timp, îi răspunse:

— Nu cred că voi putea să mă descurc. Şi deocamdată, nu intenţionez să mă însor.

— Nu contează. Şi, oricum, ea va fi deja măritată.

Saint inspiră adânc.

— Ea?

— Noua mea Vangie. Da, Saint, am descoperit-o din nou pe Vangie. Ţi-am sus că m-am înşelat în toate privinţele.

Mut de uimire, îi ascultă explicaţiile în clipocitul valurilor.

— Tu şi cu ea veţi face un copil pentru mine şi, în ochii lumii, va trece drept fiul meu. Nimeni nu va şti

adevărul.

— Vrei să spui că…

— Da, *Starfire* şi cu mine ne vom căsători de îndată ce ne vom întoarce în Statele Unite. Pe urmă, trebuie să te străduieşti s-o laşi gravidă cât mai curând posibil.

A doua zi de dimineaţă, *Starfire* se simţi rău din nou. Diamond îi studie uimit faţa trasă.

Îi spuse doctorului Schiffrin că laboratorul făcuse o greşeală, mai mult ca sigur. Omiseseră ceva.

— Am nevoie de încă o părere avizată. Cineva priceput. Este bolnavă.

Aşa că seara jeep-ul trustului *Omega* îl adusese pe doctorul Reinaldo Suarez de la centrul medical al Universităţii californiene din San Francisco. Doctorul Suarez era un renumit specialist în boli tropicale, mai ales cele endemice, din vestul Mexicului, unde se născuse.

Era un tip micuţ, delicat şi părea foarte tânăr pentru faima de care se bucura. *Starfire* îl privi resemnată.

— Nu uitaţi că sunt extraterestră. Corpul meu nu suportă bolile umane.

— Vom vedea, îi zâmbi doctorul Suarez.

Stătea întinsă în patul de la clinica improvizată pe vas, albă la faţă ca perna.

— Trebuie s-o consult, îi spuse el, lui Diamond. Vă

rog să aşteptaţi afară.

Diamond ieşi din cameră. Doctorul Suarez îi puse întrebări de rutină, referitoare la starea ei de sănătate, la care-i răspunse agitată. Apoi îi examină ochii, urechile, gâtul, sânii, o ascultă la plămâni, îi luă tensiunea şi, în cele din urmă, după ce o aranjă în poziţia corespunzătoare pe cearceaf, o palpă în regiunea abdominală şi pelviană.

După aceea, îşi trase un scaun lângă pat şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Am cerut să ți se facă analize suplimentare, îi spuse doctorul Suarez, dar sunt sigur că vor ieşi bine.

Starfire îl aprobă din cap, obosită.

— Cu o singură excepţie, continuă doctorul. Oamenii sunt atât de proşti uneori, încât nu văd pădurea de copaci. Trec cu vederea cele mai evidente răspunsuri.

Starfire se arătă uimită.

— Care răspunsuri?

— Eşti tânără şi frumoasă şi ai un bărbat care te iubeşte.

— Ce legătură au toate acestea cu starea mea de sănătate?

— Au cea mai mare legătură, deşi nu este nimic grav.

Ai simptomele normale ale unei sarcini în primele luni. Iar graviditatea nu este o boală.

O bătu pe mână şi se ridică.

— Felicitări, draga mea. Îţi recomand odihnă şi hrană bună. Rămâi în acest trailer cu aer condiţionat şi întoarce-te cât mai repede acasă. Un copil este mai important decât orice film din lume.

Se ridică brusc şi-l privi uluită.

— *Sunt gravidă?*

Era imposibil. *Starfire* nu putea fi gravidă.

— De ce nu?

— Pentru că eu… Dumnezeule! exclamă J.B. Nu mi-am imaginat că…

Lăsă mâna să-i cadă.

— Vă rog, un moment, doctore Suarez!

Se opri la uşă.

— Faceţi-mi un serviciu, nu-i spuneţi lui Diamond.

Încuviinţă din cap, înţelegător.

— Bineînţeles. Sunt sigur că vreţi să-i daţi dumneavoastră vestea cea bună.

Apoi plecă. J.B. Se uită la uşa închisă, gândindu-se posomorâtă: va fi într-adevăr o surpriză.

Capitolul 26

Vera îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ar fi vrut ca Saint să încetinească ritmul. Aerul atârna nemişcat; cerul sclipea şi, departe, către vest, se contopea cu

marea, într-o linie albă, strălucitoare. Drumul înapoi, în şalupă, de la *Joya Escondida* fusese reconfortant dar, din clipa în care se oprise barca, o izbise căldura ca şi când ar fi deschis uşa unui cuptor.

Acum, la începutul după-amiezei, plaja, colibele şi jungla alcătuiau un peisaj de basm, iar Saint nu părea să observe şi nici nu era afectat de căldură. Mergea de-a lungul apei, prin gunoaie, în timp ce Vera de-abia se mai ţinea după el, gâfâind.

— Are o fixaţie. Se crede stăpânul rasei umane; dinastia lui va conduce Hollywood-ul ca un cap încoronat. M-a numit înlocuitorul lui. Este steril, aşa că eu trebuie s-o las gravidă pe J.B. Şi să-i fac un moştenitor.

Saint dădu cu piciorul într-o cană de plastic.

— Sunt fiul lui, aşa că vezi, succesiunea nu va fi afectată. Mi-a povestit la nesfârşit despre ce grozav va fi totul. Ce forţă, ce situaţie şi ce faimă vom avea. Mi-a vorbit pe un ton atât de liniştit, ca şi când ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Vera încercă să pară calmă.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Ce-ţi imaginezi? N-am fost de acord, bineînţeles. Dar nu i-a păsat. A spus că o să mă răzgândesc.

— Dar J.B. Ce-o să zică? Nu cred că…

— Mi-a spus că n-a discutat încă despre acest lucru cu ea, dar nu crede că se va opune. La urma urmei, e în avantajul tuturor.

— Dumnezeule. Şi pe urmă?

— Pe urmă ne-am întors. L-am lăsat pe chei şi mi-a spus, cu acelaşi glas calm că nu am de ales pentru că viitorul multor oameni depinde de hotărârea mea. Că eu eram elementul cel mai important. Cel puţin, nu trebuie să fac nimic… până ne întoarcem şi se însoară… iar apoi, Iisuse, Vera!

Îşi strânse mâinile în pumni şi privi golful unde *Desperado* se legăna lin.

— Vrea să fiu pe post de armăsar. Este o nebunie.

— Este mai mult decât o nebunie, zise Vera. Nu-i întreg la cap. Mi se pare revoltător şi ridicol. Şi ce voia să spună când a afirmat că este în joc viitorul altor oameni?

— Nu ştiu.

— Nu-mi place. Am impresia că te ameninţa. Pe tine… sau pe altcineva.

Ajunseseră la restaurantul ars, călcând în picioare nisipul amestecat cu cenuşă. Saint îi spuse încet:

— Am un sentiment cumplit în ceea ce-l priveşte, Vera. Parcă ar fi un păianjen uriaş, cu opt ochi, care îţi ţese pânzele şi apoi mă gândesc la Fletcher…

Începu să înainteze înapoi, spre sat. Se părea că picioarele lui goale nu erau afectate de nisipul zgrunţuros. Inspiră adânc.

— Da, mă gândesc la Fletcher. Ar fi trebuit să-l trimit la toţi dracii pe Diamond, să-i fi spus că nu sunt de acord, dar n-am făcut-o, pentru că mă tem de el. Nu pentru mine, ci pentru J.B. Iar apoi, m-am gândit: Cristoase, este tatăl meu! Şi, indiferent cine ar fi, îi sunt dator, doar ştii ce a făcut pentru mine. Îi respect talentul şi inteligenţa şi chiar îl compătimesc. Nu prea ştiu ce gândesc, doar că… Ah, Vera! îşi trecu mâna peste faţă. Nu cred că vreau să fiu fiul lui.

Vera o luă din nou la fugă să-l ajungă. O ardeau picioarele i se lipise cămaşa de spate şi îi dansau puncte negre în faţa ochilor. Îl apucă de cot şi-l trase în apa care plescăi în jurul gleznelor lor.

— Dar Diamond este absolut sigur de acest fapt? îl întrebă ea.

— Crezi că Spring a minţit din nou? în cazul acesta, toată această dinastie n-ar mai avea niciun rost. După părerea lui Diamond, ar fi fost imposibil să am alt tată şi îl cred. Mama nu se complică. Nu se culcă cu bărbaţi decât cu un anumit scop.

— Dar, poate a avut alt scop. Poate că a existat cineva de care n-a ştiut nimeni, nici măcar Diamond. Trebuie s-

o întrebi, Saint. Pentru liniştea ta sufletească.

— Şi îţi imaginezi, măcar pentru o clipă, că mi-ar spune?

— Este evident că nu, dacă n-o întrebi, îi răspunse Vera, hotărâtă.

Arnie îl întrebă timid, la fel ca atunci când îl chema să joace tenis, în timp ce el lucra la cartea lui, în casa închiriată la malul lacului Tahoe.

— Pot să mă aşez?

Când Arnie se instală, îşi turnă bere într-un pahar şi stoarse lămâie în el, apoi continuă:

— Saint, vreau să discutăm. Vera mi-a spus…

Părea foarte afectat.

— Mi-a spus că n-ai avea nimic împotrivă.

Saint îi făcu un semn încurajator. Dar, văzând că Arnie se oprise, îi spuse:

— Bineînţeles.

Arnie, oftă şi îşi plecă umerii.

— Noaptea trecută, am fost la *Escondida*. Ştii locul?

Saint încuviinţă din cap.

— Simțeam nevoia să scap de aici. Nu mai rezistam niciun minut în plus.

— Cunosc senzaţia.

— Ba n-o cunoşti, zise Arnie, încordat. N-ai cum.

I se albiseră mâinile pe pahar. Părea foarte vulnerabil.

— Îmi pare rău.

Saint şi-i alungă din gând pe Diamond, Spring şi J.B.

— N-am vrut să te ironizez.

— Am putut întotdeauna să vorbesc cu tine.

— Vei putea şi acum.

— Crezi?

— Dă-i drumul, Arnie. Bineînţeles că poţi. Dacă îţi mai faci griji pentru noaptea aceea, la lacul Tahoe, află că nu are rost.

— N-am ştiut ce să-ţi spun.

— N-ai avut încredere în mine şi m-a durut.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Ţi-am acceptat scuzele. Să nu mai faci asta niciodată. Iar acum, bea-ţi berea, pentru numele lui Dumnezeu şi spune-mi ce te frământă.

Arnie îşi puse mâinile pe masă şi îşi privi degetele. După un timp, spuse cu un glas hotărât.

— Noaptea trecută, Vera şi cu mine ne-am culcat împreună. Am crezut că dacă sunt cu ea voi putea să… fac dragoste cu o femeie. Este frumoasă. Ţin la ea. La dracul O iubesc. N-am putut să fac nimic până nu… m-am prefăcut.

— Că este altcineva?

— Da. Şi m-am simţit îngrozitor, Saint. Ca şi când aş fi violat-o. A fost oribil, mai ales că s-a arătat atât de

înţelegătoare.

— Da, îl aprobă Saint, aşa este întotdeauna.

— Am minţit-o. Şi pe ea şi pe mine.

Vorbea încordat.

— Toată viaţa mea este o minciună. Din zi în zi, îmi vine din ce în ce mai greu să mă prefac că sunt omul care nu voi fi niciodată.

Saint îi spuse după o clipă:

— Înseamnă că va trebui să iei anumite hotărâri, nu-i aşa?

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti…

— Hei, băieţi!

Întoarseră capul în acelaşi timp. Tomas stătea lângă masa lor, zâmbind triumfător.

— Uite, Santo. Inocencio a închiriat-o în Puerto Vallarta.

Băiatul vârî o videocasetă sub nasul lui Saint, tremurând de bucurie.

— Thriller… Michael Jackson.

— Linişteşte-te, îi spuse Saint. Îţi trebuie un televizor.

— Şi un video, murmură Arnie.

— *Claro.*

Tomas trase un scaun şi se aşeză nerăbdător.

— Santo, vreau să-mi faci o mare favoare.

Îi explică într-un torent de cuvinte spaniole, aproape

incoerente de entuziasmat ce era. Ştia, la fel ca toţi ceilalţi că filmările se vor termina la sfârşitul săptămânii, iar sâmbătă seara era discotecă. Tomas aflase de televizoarele din trailere; le văzuse. Oare nu s-ar putea ca unul din tehnicieni să aranjeze un sistem de proiecţie la cârciumă?

— Eşti destul de important ca să ne ajuţi, exclamă el. Noi nu am văzut niciodată aşa ceva. Este o discotecă amărâtă, nu ca în Puerto Vallarta. Am fost acolo, omule. Au lumini care sclipesc din podea şi filmul rula pe un ecran mare – întinse braţele ca nişte aripi, ©a să le arate cât de mare. Am văzut doi ţipi bătându-se călare pe cai, într-o biserică…

Ce bine ar fi să se poată rezolva totul atât de uşor.

— Sigur, zise Saint, imediat. De ce nu? Sunt convins că vor putea trage nişte cabluri înăuntru. O să verific eu.

— Ah, omule! strigă Tomas, împingând înapoi scaunul care scrâşni pe ciment, cu un proiector, nişte suc din abundenţă pentru toată lumea şi Michael Jackson, o să-ţi aranjăm o petrecere de adio pe cinste.

Când Tomas sări peste bar, împărtăşindu-şi entuziasmul fratelui său mai mic, Inocencio, Arnie îl întrebă:

— Despre ce a fost vorba? N-am reuşit să înţeleg.

Saint îi explică.

— O petrecere de adio, zâmbi Arnie. Cu un videoclip Michael Jackson.

Trasă mici desene pe suprafaţa umedă a mesei.

— Parcă am fi fost aici dintotdeauna şi acum, deodată, s-a terminat. Şi o s-o luăm din nou, de la început, adăugă el.

— După cum ţi-am spus, Arnie, depinde numai de tine, zise Saint, răbdător.

— Ştiu.

— Dacă îţi vine atât de greu să fii Arnold Blaize, atunci trebuie să încetezi.

— Nu pot.

— Ba poţi.

Saint îl văzu cu ochii minţii pe Arnie la şcoală, un băieţel gras, ţinând piept tuturor.

— Ai destul curaj.

— Înainte, când îmi venea greu, mă drogăm puţin şi totul era bine.

— Mă gândeam la perioada petrecută la St. Regins. Pe atunci nu te drogai.

Arnie îşi plecă privirile.

— Dacă aş recunoaşte ce sunt, s-ar termina cu cariera mea.

— Dar na trebuie să recunoşti. Trebuie să le impui, pur şi simplu punctul tău de vedere. Dacă le convine

bine, dacă nu, nu. Oricum, aşa cum te simţi acum, crezi că-ţi mai pasă de cariera ta?

Arnie închise ochii.

— Îţi imaginezi ce ar scrie în ziare? Câtă murdărie? Câtă bârfă? Oamenii m-ar urî.

— Da, unii. Dar ar uita repede. Gândeşte-te însă la cei care te-ar admira şi ar dori să aibă curajul tău, ca să facă acelaşi lucru. La oamenii cărora le-ai schimba viaţa.

— L-aş dezamăgi.

— Pe cine?

— Pe Diamond. M-am angajat să fac două filme pe an, timp de trei ani.

— Renunţă. O să te coste bani. Dar n-o să-ţi pierzi sufletul.

— Nu pot. Îi sunt dator.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că m-a ascultat. Pentru proiectul *Starfire*. De fapt (cred că bănuieşte cine sunt şi are grijă să fiu protejat. Îi pune pe cei de la publicitate să-mi aranjeze diverse flirturi.

— Îşi protejează investiţia, nu pe tine.

— O dată, m-a întrebat dacă am ceva deosebit să-i spun. Pentru că, orice ar fi, putea crea necazuri. Nu-i plac surprizele. „Spune-mi acum, a zis el, şi vom vedea cum o să aranjăm”, l-am răspuns că nu… Şi numai

Dumnezeu ştie că era destul de adevărat.

Faţa lui Arnie se încordă de disperare.

— Iar acum, concernul *Omega* intenţionează să comande o păpuşă Arnie, alături de cea *Starfire*.

Râse zgomotos.

— Îţi imaginezi? Un păpuşoi homosexual Arnie? *Omega* şi Diamond personal s-au implicat foarte mult.

— N-o să dea faliment.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Tu poţi să-i ţii piept, dar eu nu.

— Dar l-ai înfruntat şi tu când te-ai dus după el, la *Polo Lounge*.

— Da, dar vezi, n-am făcut-o pentru mine, ci pentru tine.

Saint ancoră vasul la ponton şi de data aceasta luă un taxi până la un hotel de la aeroport. Instinctul îl îndemna să telefoneze mereu, de la alt hotel, pentru orice eventualitate.

Dură mult şi cheltui o groază de bani până o găsi pe Spring Kentfield. Un gând ascuns, care-i încolţise de mult în minte, refuza să-i dea pace. Când îi auzi vocea, în cele din urmă, părea iritată. În fundal, răsunau clinchete de pahare, râsete şi muzică.

— Mama, de ce i-ai spus lui Vie Diamond că sunt fiul lui, când ştii prea bine că este o minciună? o întrebă el,

fără nicio introducere.

O auzi exclamând şi apoi pufnind şocată şi furioasă.

— Ascultă, Sloane, ce înseamnă acest joc ridicol?

— Nu este niciun joc, mamă. De ce i-ai spus?

— Acum, îmi este imposibil să discutăm. Cinez cu nişte persoane foarte importante.

— Nu-mi pasă, nici dacă ai cina cu Steven Spielberg, George Lucas şi Francis Ford Coppola. Uite ce este, dacă îndrăzneşti să-mi închizi telefonul, o să-ţi pară rău.

Altă exclamaţie de revoltă. Apoi, Spring Kentfield îi spuse pe un ton glacial:

— Nu mă sperie ameninţările tale, Sloane. Vorbim peste cinci minute. Dar de la alt telefon.

Auzi glasuri înfundate, clinchete, râsete şi muzică. În cele din urmă se ridică alt receptor, iar cel din sufragerie sau din camera unde se ţinea petrecerea, se închise.

— Hai, spune, o îndemnă Saint.

Spring îi răspunse înţepat:

— Presupun că ai uitat că, dacă n-aş fi fost eu, ai fi şi acum în puşcărie. Ar trebui să-mi fi recunoscător pe viaţă, nu să-mi arunci acuzaţii. Şi te rog să mă crezi, Sloane, numai Diamond ar fi putut să te scoată din încurcătura în care intraseşi.

— Vreau să ştiu de ce ai aşteptat atât de mult?

— Nu te înţeleg, Sloane.

— Ba mă înţelegi foarte bine. Am stat doi ani la Santa – Paula până să-i spui lui Arnie să se ducă la Diamond şi să-i pomenească numele meu. Dacă ştiai că este tatăl meu şi are atâta putere, de ce nu te-ai dus imediat la el?

— N-am vrut să apelez decât în ultimă instanţă.

— N-ai apelat, fiindcă nu ţi-a trecut prin minte.

— Nu este adevărat, Sloane. Am aşteptat momentul potrivit.

Saint insistă.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte fiindcă nu este tatăl meu. Dar te-ai gândit poate că nu strica să încerci. Îl cunoşteai destul de bine pe Diamond ca să ştii că îşi dorea dintotdeauna un fiu şi ţi-ai spus ce-ar fi să-i serveşti pe tavă unul gata crescut, care se afla la Santa Paula.

— Şi ce dacă? Orice mamă ar fi făcut la fel, în locul meu. Mă gândeam la binele tău. Nu conta ce preţ plăteam.

— Foarte frumos, mamă, dar nu te cred sută la sută. Te cunosc prea bine. În momentul de faţă, nu-ţi merge chiar atât de grozav şi nu-ţi strica să te apropii de Victor Diamond, oferindu-i ce îşi dorea.

— Sloane, insinuările tale mă dezgustă.

— Mamă, ascultă-mă. N-o să primeşti nimic în schimb. Are un plan de viitor şi tu nu faci parte din el.

— Este ridicol…

— Nu-ţi dai seama că este nebun? Suferă de megalomanie. Iar acum o are din nou pe Vangie.

Tăcu şi apoi îl întrebă în şoaptă:

— Ce ai spus, Sloane?

— Crede că J.B. Este propria lui creaţie, la fel cum a fost Vangie.

— Ah, Doamne! exclamă Spring, furioasă. Ar fi trebuit să fiu eu, şuieră ea. Ticălosul. Ar fi trebuit să fiu eu.

— Ce vrei să spui, mamă?

— M-ar fi ales pe mine. Noi doi am fi fost împreună. Ah, dacă aş fi stat cu el…

— Dar n-ai stat. L-ai părăsit pentru altul. Cel puţin, aşa mi-a spus.

— Ah, Sloane, nu-i adevărat. O văzuse pe Vangie şi eu nu mai aveam nicio şansă.

— L-ai spus că erai gravidă?

— Bineînţeles.

— Şi ce-a făcut?

— Mi-a dat bani să avortez.

— Înseamnă că sunt foarte norocos că mă aflu în viaţă, remarcă Saint, cinic. Doi taţi au vrut să scape de mine.

— Nu-i momentul să glumeşti, Sloane.

— Nu glumesc, mamă, oftă Saint. Dar, când am intrat în închisoare, i-ai spus că nu ai avortat până la urmă.

— Da.

— Şi te-a crezut când i-ai declarat că sunt fiul lui?

— Bineînţeles. Ştia că nu aveam pe altcineva. Altfel, nici nu mi-ar fi dat bani pentru avort.

— Acum există teste ADN foarte precise. Se poate dovedi cu cea mai mare exactitate cui aparţine paternitatea, zise Saint, prudent.

Spring nu-i răspunse. Se făcu linişte, până când Saint insistă.

— Deci aveai şi pe altcineva. Hai, mamă, spune-mi!

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu nu. Dacă ar afla acum…

— Mă interesează doar pentru mine, mamă, o linişti el. Îţi promit că n-o să-i spun niciodată lui Victor Diamond că ai avut alt amant.

— Bine, zise Spring, inspirând adânc. Dar nu cred că o să-ţi placă ce vei auzi.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

R Da…

Începu să vorbească în şoaptă:

— De fapt este puţin probabil ca Victor Diamond să fie tatăl tău, există motive fizice pe care n-are rost să ţi le explic, dar, o dată, o singură dată, a existat un

moment când ar fi fost posibil; a trebuit să trudesc ca o sclavă, nici nu-ţi imaginezi ce a trebuit să fac, dar ar fi fost posibil… şi, când i-am spus că sunt gravidă, m-a crezut imediat că el este tatăl. Are nevoie să se simtă bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Voia să mă creadă, Sloane. Îşi dorea foarte mult un copil.

— Cine era?

— N-am spus nimănui, în viaţa mea, acest lucru. N-a ştiut nimeni. Tatăl tău a fost şofer la casa de filme *Paramount.* A fost singura dată în viaţa mea când am făcut aşa ceva. Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat numai pentru sex.

Vorbea în şoaptă, ca şi când ar fi fost şi acum şocată de atitudinea ei.

— Se spunea că mergea cu maşina ca un dement. Mie nu-mi plac astfel de lucruri, violenţă, zgomot, mizerie. Era un ticălos arogant, un mexican dintr-o mahala tijuaneză, cu ochi pătrunzători. Este unul din motivele pentru care nu te voiam lângă mine. Îmi deşteptai prea multe amintiri umilitoare.

Saint ignoră stoic ultimul argument.

— Dar cum ai reuşit să nu se afle? Diamond ştie tot, întotdeauna.

.

— N-am fost văzută niciodată cu el; nu mergeam

nicăieri împreună, nu-i vorbeam în public. De fapt, nu-i vorbeam aproape deloc.

— Şi?

.

— Venea în trailerul meu, între filmări. Stătea câte cinci sau două minute, o făceam pe podea, pe masă… Doamne, era dezgustător.

— Unde este acum?

— A murit. A fost ucis într-o urmărire poliţienească idioată, cu maşini şi motociclete. Slavă Domnului, m-am gândit la vremea aceea. Aşa, Diamond n-o să mai afle niciodată. Râse amar. Dar pe. Urmă, a văzut-o pe Vangie. Nu mă mai voia pe mine, sau copilul meu. Acum, te doreşte, bineînţeles. Şi m-am gândit că poate o să se recompenseze faţă de mine.

— Ah, mamă. N-o să meargă, îi explică Saint, cu blândeţe. Este prea târziu. L-ai dat deja ce îşi dorea. Nu mai ai cu ce să-l atragi…

La ora şapte, după ce îl priviră pe Diamond urcând la bordul vasului *Desperado* şi dispărând sub punte, să supravegheze filmările, Saint şi Vera se strecurară în camera lui J.B. Din clinică. O găsiră în pat, bând un pahar cu apă minerală cu cuburi de gheaţă. Era palidă, dar arăta mult mai bine.

Vera o întrebă:

— Cum te simţi?

— Bine. L-am spus lui Diamond că mâine voi putea filma. Mai am o singură scenă.

— Trebuie să discutăm. A fost imposibil să ajung la tine fără să afle el…

Vera începu.

— Ţi-a spus… despre…

J.B. Dădu din cap, calmă.

— Sigur. Ne vom căsători de îndată ce ne întoarcem în California. Pe urmă, Saint şi cu mine vom face un copil.

— Cum poţi vorbi atât de liniştită? gemu Vera. J.B., nu-ţi dai seama că este nebun, ca Hitler, cu rasa lui superioară?

Nu se putea abţine. În mintea ei, amărăciunea se împletea cu bucuria. Saint fusese obligat să se culce cu J.B. Şi era revoltat. Se vedea cât de colo că nu-l încânta.

J.B. Înălţă din umeri.

— N-o să se întâmple aşa ceva.

— Bineînţeles, o susţinu Saint. N-aş face aşa ceva. Dar, oricum, nici nu ar avea rost. Nu sunt fiul lui Diamond. Am vorbit aseară cu mama.

Începu să le povestească.

— Nu prea ştiu cum mă simt acum, când am aflat că sunt fiul unui şofer mexican. Oricum, nu cred că mai

contează…

Se opri, pentru că J.B. Începuse să râdă. Căpătase accente isterice, până când Vera o imploră:

— Nu! încetează! Va fi totul bine. Poţi să-l părăseşti pe Diamond de îndată ce vom ajunge acasă. Termină, J.B. Te rog.

— Nu pot… nu pot să mă abţin, pufni J.B.

Bău nişte apă, se înecă şi apoi le spuse:

— Este al dracului de nostim.

— Nostim? se mirară Saint şi Vera.

— Mă refer la momentul ales. Nu ştiu cum să vă spun, dar este prea târziu.

Vera se încruntă.

— Cum adică?

— Pentru că sunt deja gravidă. Am aflat ieri, de la doctorul Suarez. Nu sunt bolnavă. Am simptomele tipice unei sarcini în primele luni, îl câtă ea.

Vera o privi cu ochi mari de uimire.

— Şi de ce nu i-ai spus lui Diamond?

— Pentru că nu este copilul lui.

— Nu… eşti sigură?

— Este imposibil să fie.

J.B. Se înecă din nou cu apă şi puse paharul pe noptieră, cu o mână tremurândă.

— N-am făcut nimic care ar fi putut să mă lase

gravidă. Nu poate, nu înţelegi? Este nu numai steril, ci şi impotent. Pricepeţi? Impotent. Nu i se scoală. Nu i s-a sculat niciodată.

Saint îl compătimi pe Diamond. Era o adevărată tragedie; sau mai bine-zis o tragicomedie macabră.

După o linişte încordată, Vera o întrebă:

— Atunci, al cui este?

De parcă n-ar fi ştiut.

— Al lui Donald Wheeler.

Pentru o clipă, ochii lui J.B. Sclipiră, iar apoi deveniră reci ca gheaţa din pahar.

— Ştiţi, am avut un sentiment ciudat să-l văd pe doctorul Suarez stând acolo unde v-aţi aşezat voi şi spunându-mi că sunt gravidă. Era ca şi când m-aş fi trezit după un vis lung. Sau, poate, un coşmar. M-a trezit la realitate atât de repede, încât m-a ameţit. Este ceva *real*, nu o fantezie prostească. *Eu* sunt reală.

Se bătu pe stomacul plat.

— Am un copil aici, copilul meu.

Vera o întrebă amorţită:

— Ce crezi că va face Diamond când va afla?

— Trebuie să pleci. Imediat! îi spuse Saint.

J.B. Râse amar.

— Nu rezolv nimic dacă fug. Nimeni nu poate să-l rănească pe Diamond fără să scape de pedeapsă. Aţi

înţeles? Nimeni. Dar acesta este copilul meu şi voi face tot ce pot ca să-l protejez. Orice. Este nostim, adăugă ea, credeam că femeile devin blânde şi dulci când sunt gravide. Dar nu-i aşa. Se întăresc şi cred cu adevărat că pot fi crude, dacă trebuie.

Saint se întoarse de la Puerto Vailarta mult după miezul nopţii.

— Este gravidă, îi spusese lui Donald Wheeler. Cu tine.

Donald nu se arătase surprins. Îl anunţase încordat:

— Mâine sunt acolo. Până vin, nu faceţi nimic care să-i trezească suspiciunea. Purtaţi-vă normal. Ascultă-mă, Saint. Nu trebuie să faci nimic.

Iar apoi adăugase:

— Va fi bine. Îţi promit.

Saint ar fi vrut tare mult să fie adevărat.

Sub uşa Verei se vedea lumină. Saint bătu încet şi deschise.

— Am vorbit cu el. Vine.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Camera era goală. Patul arăta neatins. Nu se culcase.

Saint era uimit; se aşteptase s-o găsească aşteptându-l nerăbdătoare să afle ce discutase cu Donald.

Dar apoi îşi aminti. În seara aceasta, Vera se ducea la cârciumă cu Ochoa şi cu personalul tehnic de la *Starfire*

să aranjeze spectacolul video Michael Jackson.

— O să înnebunesc dacă stau aici să te. Aştept.

Se întoarse să plece. Pe masă, văzu un desen al lui Diamond şi, din impuls, se opri să se uite. Diamond se metamorfozase acum într-un şarpe, cu solzi şi limbă bifurcată. Saint zâmbi amar. Sub desen, era chiar el, trăgând barca pe plajă. Părea diferit acum, chiar şi când se privea cu propriii săi ochi; luă foaia şi o studie, înţelegând brusc diferenţa. Avea o faţă de mexican. Semăna cu un şofer arogant din Tijuana.

Apoi, observă că scria ceva pe partea cealaltă. *„Dragă Saint, iată-ne pe toţi în Mexic implicaţi în Dumnezeu ştie ce evenimente care clocotesc în jurul nostru, iar eu mă gândesc numai la tine”.*

Citi foarte atent până la sfârşit.

„Te-am iubit de prima oară cum te-am văzut şi te voi iubi întotdeauna. Dar gata. S-a terminat. Ce bine că n-o să vezi niciodată scrisoarea aceasta.

Saint nu se mai duse după Vera, la cârciumă.

Se aşeză singur pe punte, în beznă.

Lumina lunii strălucea fantomatic printre nori. Vântul bătea ciudat de puternic, zgâlţâind lanţul ancorei. Dacă ar fi fost alt anotimp, ai fi crezut că se schimbă vremea.

Pe ţărm, se vedea o lumină gălbuie deasupra cârciumei şi se auzeau crâmpeie de muzică. Îşi sprijini

bărbia în mâini şi se gândi.

Pentru o clipă, mintea lui se goli de gânduri, ca şi când acest ultim şoc i-ar fi paralizat gândirea şi l-ar fi aruncat într-un vârtej emoţional.

Apoi, simţi o căldură în tot corpul, de la inimă, până în degetele de la mâini şi de la picioare. Vera îl iubea.

Nu bănuise niciodată. Apoi îşi dădu seama: bineînţeles că ştiuse în sufletul lui, dar fusese întotdeauna J.B. Între ei, aruncând o asemenea sclipire, încât îl orbise şi nu reuşise să vadă că Vera fusese întotdeauna cea care îl susţinuse în momentele grele. La ea alergase când era disperat şi îl primise fără să-i pună nicio întrebare. Da, îl primise chiar şi în patul şi înăuntrul ei. De fapt, la Vera se dusese prima oară, în mod instinctiv, după cina îngrozitoare de la New York, când aflase adevărul de la tatăl său. Vera îl vizitase în închisoare şi-i adusese unt de arahide şi un casetofon. Vera care gândea la fel ca el şi puteau comunica din priviri, fără să vorbească.

Ah, Vera!

Iar acum, dacă nu făcea ceva foarte repede, o să-i părăsească pentru totdeauna, o să se ducă în Japonia să lucreze şi nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Nu trebuia să-l părăsească. N-ar suporta.

Nu, hotărî Saint. El şi Vera trebuiau s-o ia de la

început şi, de data aceasta, va juca aşa cum trebuie.

Capitolul 27

După-amiaza era fierbinte şi liniştită. Întunecimea se răspândea încet, ca o pată, dinspre sud-vest.

Tomas Ochoa privise cerul toată ziua, rugându-se să se producă un miracol, să nu plouă, sau, măcar să nu fie torenţială, aşa cum ameninţa cerul negru, pentru că ar răpăi pe acoperişul de tablă galvanizată, s-ar scurge prin crăpături şi găuri, ar scurt-circuita aparatele electronice şi, în general, ar strica această seară minunată.

— *Por favor, Dios,* se rugă Tomas. Nu ne trimite ploaia.

Saint lăsase un mesaj în camera Verei: „Donald trebuie să sosească; J.B. Trebuie să se comporte cu luciditate”. Fusese cât pe ce să adauge. „Trebuie să vorbim”. Dar acum, când sosise momentul, se temea să se confrunte cu ea. Dacă îl refuza? Avea tot dreptul so facă.

În orice caz, n-o văzu decât după-amiază. Nu veni la filmări de dimineaţă, când o *Starfire,* plină de energie, alergă pe treptele, ruinelor, până când Diamond se declară satisfăcut. Abia după ultima scenă, o găsi pe plajă, înconjurată de copiii care aşteptau să le facă portretul.

— Vine Donald? îl întrebă ea, nerăbdătoare. Este trecut de ora două.

— Spunea că mai are ceva de rezolvat.

— Ce anume?

— Cred că vom afla în curând. Câţi copii mai vrei să desenezi?

— Cât de mulţi pot. Aşa trece timpul mai repede.

— Vera…

Desenă cu grijă rochia albă a Celestinei pe care o purtase la prima comuniune şi o îmbrăcase acum special ca să pozeze.

— Da?

— Voiam să… nu contează. Îţi spun mai târziu.

În timp ce Saint o lăsă pe Vera să deseneze pe plajă, aproape uşurat că îi venea atât de greu să vorbească, doctorul Donald Wheeler îşi parcă maşina închiriată între *Mercedes*-ul SDL 320 şi de Sedan-ul *Buick* negru, în parcarea aglomerată a casei lui David Zimmerman, din Bel Air.

Majordomul englez desăvârşit, care-l întâmpină la uşă, îi spuse:

— Îmi pare rău, domnule, dar domnul Zimmerman nu vă poate primi acum.

Înăuntru se auzeau telefoanele ţârâind, zgomot de glasuri, uşi trântite. Într-un cuvânt, domnea mare

agitaţie.

Donald i se adresă cu cel mai exagerat accent britanic pe care îl putea reda:

— Am fixat o întâlnire. Mă aşteaptă.

După cum prevăzuse, accentul îl ajută.

— Ştiţi, acum este ocupat, îi mărturisi majordomul. Mi-a spus că nimeni, absolut nimeni… Ar fi mult mai bine să treceţi săptămâna viitoare.

— Nu se poate, îl contrazise Donald. Ar fi prea mult. Spune-i că vreau să discutăm despre Victor Diamond, Fletcher Megraw şi Vangie Sellors.

Donald scrise numele pe spatele cărţii şale de vizită.

Majordomul clipi din ochiul drept. Îi atinsese o coardă sensibilă.

— Nu vă pot promite nimic, îi spuse el. Azi nu este o zi bună.

Dar luă cartea de vizită şi dispăru cu ea.

Peste câteva minute, Donald fu poftit într-o cameră mare care dădea spre parc, unde doi bărbaţi se certau violent, la un birou. Unul din ei era înalt, iar chelia bronzată era încadrată de o coroană de păr creţ, negru; celălalt era mic, în formă de pară, purta un costum negru, de mătase şi ţinea un ziar în mână. Pe prima pagină, se vedea fotografia unei fete, nud, peste care scria cu litere de-o şchioapă: *Starfire a fost prostituată.*

— Fir-ar să fie, urlă bărbatul chel la cel în formă de pară, te duci imediat acolo. Trebuie să pleci chiar acum.

Când apăru Donald, îi spuse:

— O.K., doctorul Wheeler, indiferent despre ce este vorba, sper să merite deranjul.

— Vă promit că merită, îi răspunse Donald, înclinându-şi capul într-o parte, ca să se asigure că era într-adevăr J.B. În fotografie.

Tomas făcuse un ecran dintr-un cearceaf, suspendat de acoperişul cârciumei, în colţurile de jos prinse cu cuie în podea. Un generator, într-un camion, uruia în spatele clădirii, să alimenteze cu energie proiectorul TV, echipamentul de sunet şi reflectoarele care, la atingerea unui comutator se vor aprinde pe rând, formând un spectacol orbitor, multicolor, de lumină. Va fi mult mai grozav, se lăudase Tomas tuturor, decât în cea mai bună discotecă din Puerto Vallarta. În blugi mulaţi şi cămaşă roşie, cu părul uns din abundenţă, ţopăia ca o pasăre împăunată între bar şi cabina improvizată, unde un tehnician cu căşti la urechi dirija sunetul şi lumina.

Oamenii începuseră să se adune de la ora şase; săteni, indieni, rezidenţi americani şi toţi tehnicienii şi personalul companiei *Omega*, care nu plecaseră cu avionul de după-amiază şi nu traversaseră muntele cu camionetele. Chiar şi părintele Ignacio trecu pe acolo şi

se cocoţă pe un scaun de bar. Semăna cu un vultur bătrân, cu aripi prăfuite. Plecase din biserica lui goală; era mult prea cald şi oricum nu venea nimeni să se confeseze. Răsună tunetul, înfundat. Tomas veni la el şi-l luă de braţ.

— Roagă-te, părinte. Roagă-te să nu plouă.

Ierarhia *Omega* ocupa o masă între cabina tehnică şi bar, unde erau obiectul unei mari atenţii, târfelor şi speculanţilor. Era un grup impresionant, când îi priveai.

Victor Diamond stătea în centru, îmbrăcat în alb, din cap până în picioare, pantaloni albi, călcaţi la dungă, cămaşă albă scrobită, care în mod incredibil nu se înmuiase în căldura sufocantă. După părerea unora, îi mai lipsea doar o coroană şi o diagonală din mătase peste piept, cu un blazon strălucitor, ca să semene cu un împărat. Saint stătea în stânga lui, bronzat, în blugi negri şi cămaşă neagră, cu o bentiţă roşu cu alb în jurul frunţii. Avea aura vag ameninţătoare a unui băiat dintr-un cartier mărginaş al Los Angeles-ului. Vizavi de ei, la aceeaşi masă, Vera purta o bluză roşie şi o fustă neagră scurtă, care se ridicase mult deasupra genunchilor, ruj roşu, sfidător şi o bougainville roşie prinsă după ureche. Arnie, alături de ea, era îmbrăcat într-o cămaşă în carouri albastru cu alb şi blugi şi o eşarfă bleumarin cu alb, legată larg la gât. Deşi era îmbrăcat în acelaşi stil ca

Saint, proiecta o imagine complet diferită, la fel de inocentă ca aceea a lui Curly, frumosul cowboy din Oklahoma.

Şi apoi, bineînţeles, era *Starfire,* care sclipea la dreapta lui Diamond, în rochia scurtă, făcută dintr-un material asemănător foliei argintii, cu ochii alungiţi şi foarte întunecaţi, cu părul ei lung răsucit în vârful capului şi prins cu o baretă din argint filigranat. Părea pierdută, de o frumuseţe ireală, o întruchipare a lui Chirihuatete înseşi, dacă ai crede în bârfele răutăcioase ale bătrânelor şi în rătăcirile lui El Loco.

Tomas trânti pe masă o halbă de bere şi alta de margaritas şi un pahar de suc de grapefruit pentru J.B., care nu voia să bea alcool. Luă o bancnotă de cincizeci de mii de pesos şi şi-o îndesă cu efort în buzunarul blugilor.

Borracho Pete apăru plin de speranţe lângă Saint, dar, când văzu privirea descurajatoare a lui Diamond, bombăni, zâmbi şi dispăru.

În cabină, tehnicianul căuta prin colecţia de benzi uzate a lui Tomas care sunau oribil în difuzoare.

Băieţii mexicani beau şi se uitau la J.B.

— O să dansezi cu ea, omule?

— Glumeşti? Să dansez cu o zeiţă? Sau cu o vrăjitoare?

— Te temi că o să-ţi facă farmece?

— Nu m-ar deranja.

— Haide, omule, nu-i vrăjitoare. Doar nu eşti chiar atât de prost.

— Atunci, invit-o la dans.

Beau, murmurau şi complotau, Iat-o, disponibilă pentru prima oară. Putea fi atinsă, puteai să discuţi şi să dansezi cu ea fără să te temi că vei fi admonestat, pentru că era fiesta.

Era de asemenea ultima lor şansă. Cei cu filmările plecau a doua zi.

— De ce ar accepta să danseze cu noi? Poate că nu o fi vrăjitoare sau zeiţă, dar este, în orice caz, o vedetă.

— Dar el este mereu alături de ea.

Tăcură cu toţii, privindu-l pe Diamond, de care se temeau cumplit.

— Hai, nu fi laş, invit-o. De-abia aşteaptă.

— Haide, omule.

— N-am nevoie. Ai văzut-o vreodată zâmbind? Este rece ca gheaţa.

— Aşa ţi se pare.

Cel care vorbea rânji.

— Îţi spun eu că trebuie să fie foarte focoasă.

— De unde ştii?

— Pentru că Inocencio îi amestecă sucul cu ricea,

omule. Chiar eu am preparat amestecul.

— Vorbeşti serios?

Se întoarseră toţi uluiţi să-l privească pe inocencio, băiatul de paisprezece ani, de la bar.

— După vreo trei pahare, le promisese el, gheaţa o să se topească în mâinile voastre.

Diamond se sculă în picioare şi ridică o mână, să se facă linişte. Prezenţa lui era atât de impunătoare, încât se făcu linişte imediat.

Aproape în acelaşi timp, bubui tunetul, ca un vuiet prelungit de tobe. Acum părea mai vrăjitor, decât împărat. Parcă ar fi comandat forţele naturii. La bar, părintele Ignacio îşi pipăi săculeţul cu ierburi protectoare de la brâu.

— Mâine vom pleca, zise Diamond, şi vreau să vă spun câteva cuvinte. Se uită mai întâi la *Starfire*, şi apoi la Saint şi la Arnie. Aici am creat o magie prin talentul şi tehnologia noastră Suntem o echipă grozavă şi am făcut un film grozav. Împreună, putem face orice. Am creat o nouă lume şi toţi faceţi parte din ea, acum. Sunteţi o părticică din *Omega* şi *Starfire,* din istoria creării lor.

Mulţimea aplaudă. Diamond aşteptă până când se făcu linişte, rotindu-şi privirile triumfătoare.

— Am aflat cu puţin timp în urmă, dar am vrut să

aştept momentul potrivit şi cred că acesta este.

Inspiră adânc şi îi anunţă:

— Ei bine, avem lumină verde de la cei cu bani.

Mergem înainte, cu toate forţele şi cu un buget mai mare ca oricând. La anul vom filma din nou.

Înălţă paharul.

— Toastez pentru *Starfire*.

Apucă o mână a lui J.B. Şi o ridică în aer.

Puţini înţelegeau, în afară de americani, dar sensul era foarte clar. Camera răsună de aplauze şi bubuituri.

Şi acum, strigă Diamond cu aerul unui mare lord, care oficia deschiderea anuală a balului servitorilor, hai să dansăm.

La panoul sonor, tehnicianul dădu la o parte benzile lui Tomas, oftând uşurat şi introduse caseta cu *La Bamba*. Oamenii se îngrămădiră pe ringul de dans; lumini multicolore clipeau într-o feerie de culori. Era cea mai memorabilă fiestă de când exista La Playita.

Saint întinse mâna.

— Vino, Vera.

Pe ringul de dans, fără să bage de seamă înghesuiala, o ţinu strâns în braţe. Nu putea să mai amâne discuţia. Era acum sau niciodată. Repetase oare în şir ce voia să-i spună.

Vera se opuse, cu răsuflarea tăiată.

— *La Bamba* nu se dansează aşa.

— De ce nu?

Pe Saint nu-l interesa muzica. Simţea doar talia Verei, caldă, sub bluza subţire de mătase şi atingerea degetelor ei care se răsuceau pline de neastâmpăr în, mâna lui. Chiar şi faptul că Donald Wheeler nu sosise încă părea lipsit de importanţă. O strânse mai tare. Era atât de suplă acum, atât de delicată. O cunoscuse grasă, slabă şi durdulie. La dracu'! De fapt, ce conta? Acum uitase cuvintele inteligente pe care plănuise să i le spună şi zbieră să se facă auzit în muzica asurzitoare:

— Vera, nu vreau să pleci în Japonia. Vreau să rămâi aici. Să te căsătoreşti cu mine, pentru că ne potrivim grozav. Nu vreau să te pierd şi…

Doamne, nu spusese cel mai important lucru.

— Te iubesc, fir-ar să fie.

Răsuflă uşurat, aşteptând-o nerăbdător să-i răspundă.

Dar ea nu-i spuse nimic. Pentru o clipă, avu senzaţia că încremenise în loc. Nici măcar nu-l privea.

— Vera? N-ai de gând să spui ceva?

Se gândi: Poate că nu m-am auzit. Apoi, îşi spuse disperat: Dacă o să mă refuze? Doamne, habar n-am ce se petrece în viaţa sau în capul ei. Am fost convins că era de ajuns să spun: „Mărită-te cu mine".

— Am fost cel mai mare prost că nu mi-am dat seama

în atâţia ani. Am înţeles abia noaptea trecută, când am intrat în cabina ta şi am văzut scrisoarea aceea.

Vera îl călcă pe picioare.

— Mi-ai citit scrisoarea? îl întrebă ea, cu un glas sugrumat.

— Ştiu că n-ar fi trebuit. Dar am făcut-o. Vera, te iubesc. Te rog să mă crezi. Este adevărat. Te-am iubit întotdeauna, dar nu mi-am dat seama. Mi-a trebuit prea mult să înţeleg. Sunt un prost. O să te măriţi cu un prost. Şi cu un fost puşcăriaş. Te rog, Vera, spune da.

I se păru că îi răspunsese, dar cuvintele fură astupate de zgomotul asurzitor.

— Ce ai spus?

O strânse în braţe, disperat să-i audă răspunsul, dar ea îi zise doar:

— Te rog, Saint, n-am putea să ne aşezăm acum?

Când Saint şi Vera se duseseră la dans, Arnie îi spuse lui Diamond:

— Vie, aş vrea să discutăm.

— Sigur, Arnie, exclamă Diamond expansiv. Te ascult.

— Ştiu că nu este momentul potrivit, dar trebuie să-ţi spun acum. Este vorba de noi, ca echipă. Ei bine eu nu mai pot face parte din această echipă. Vreau să plec.

Urmă încă o pauză. Lui Diamond îi pieri zâmbetul şi

clipi din ochi.

— Ai dreptate, nu este momentul potrivit. Eşti epuizat, ca noi toţi, Arnie. Ştiu asta. Tocmai de aceea nu m-am supărat când ai plecat în noaptea aceea, cu Vera. O să discutăm la Los Angeles.

— Nu pot aştepta până atunci. Ştiu că ţi se pare o prostie, consideri probabil că, dacă am aşteptat până acum, nu contează încă o zi în plus.

— Ai dreptate. Este o prostie. Nici nu te ascult.

— Trebuie, pentru că vorbesc serios. Acesta este sfârşitul. Nu voi mai juca în *Starfire III*.

Diamond continua să zâmbească.

— Nu fi nebun, Arnie. O să facem mai mulţi bani decât ai visat vreodată. Sau ai primit o ofertă mai bună?

— Nu este vorba de afurisiţii de bani. Nu m-au interesat niciodată banii.

— Atunci ce este?

— Nu sunt un actor prea bun…

— Şi ce-ai vrea? Să joci în Shakespeare? Ascultă, Arnie, poate că nu eşti Lawrence Olivier, dar ai talent. Vom căuta împreună ceva care să-ţi placă.

— Nu înţelegi. Dacă aş fi un actor adevărat, m-aş preface. Dar nu suport să mai fiu sex-simbolul naţiunii. Nu se mai poate.

Diamond îl privi gânditor.

— Cred că vorbeşti serios.

Arnie încuviinţă din cap.

Diamond îşi schimbă brusc atitudinea. Luă complet altă înfăţişare, ca şi când celulele corpului său s-ar fi aranjat diferit şi ar fi apărut altă fiinţă.

— Înţeleg, zise Diamond. Şi apoi adăugă. Vrei să-mi spui că nu mai poţi ţine ascuns secretul?

Arnie clipi surprins.

— Ştiai?

— Bineînţeles.

— Dar cum?

— De când mi-ai vorbit din tot sufletul de Saint. Fii atent, Arnie. Eşti prea transparent.

Arnie era uluit, dar îşi reveni repede.

— Atunci mă bucur că ai înţeles. Da, sunt homosexual şi nu-mi este ruşine. O să dau totul în vileag.

Arnie zâmbi uşurat că fusese atât de uşor, până să-şi dea seama că Diamond îl privea cu dispreţ, ca şi când ar fi fost un gândac dezgustător plutind în formol.

Diamond continuă de parcă nu l-ar fi auzit:

— Tânjeşti după el, nu-i aşa? Poate că visezi noaptea că îl regulezi: Da, trebuie să fie foarte greu să fii un homosexual, obligat să facă dragoste cu femeile pe ecran şi să dea impresia că-i place.

Arnie se schimbă la faţă. Simţea că-i vuieşte ceva în cap.

— Nu, îi spunea Diamond. Am nevoie de tine, Arnie. Nu poţi pleca. Îmi pare rău, băiete, ai semnat un contract de durată. Dacă mă părăseşti, n-o să-ţi mai găseşti niciodată de lucru în industria cinematografică. Se va termina cu cariera ta.

Ignorând uruitul din creieri, Arnie îi răspunse:

— Nu-mi pasă.

Glasul lui îi suna artificial în urechi, ca şi când nu i-ar fi aparţinut.

— Dar de toţi copiii aceia şi de părinţii lor, care te consideră un erou, nu-ţi pasă? Te admiră pentru că ai avut puterea să renunţi la droguri.

— Eu…

Diamond zâmbi. Arnie se gândi că era zâmbetul pe care-l afişa probabil un păianjen, văzând că i s-a prins o muscă în plasă.

— Cum ar fi să citească în ziarele de dimineaţă că ai fost concediat de *Omega*, pentru că te regulai pe plajă cu băieţi mexicani? Să ştii că te-am văzut noaptea trecută.

Arnie deveni pământiu la faţă.

— N-ai avut ce să vezi. Vorbeam doar, Iisuse Cristoase, Diamond…

— Oamenii aceştia sunt săraci, Arnie. Dacă îi dai unui băiat o sută de dolari, spune ce vrei. Cum îl cheamă?

Parcă Raul, nu?

— N-ai putea face asta. Nimeni n-ar…

— Să presupunem că s-ar răspândi vestea că ai SIDA, Arnie? Şi că ai infestat un sat întreg de oameni nevinovaţi?

Arnie îl privi mut de uimire, iar Diamond îl privi la rândul lui cu ochii săi întunecaţi, ca nişte găuri incandescente.

— Nimeni nu mă înşală fără să fie pedepsit Arnie. Şi nu mă părăseşte decât dacă îi dau eu drumul.

J.B. Bău însetată. Sucul ei avea un gust ciudat, dar era rece şi îi potolea fierbinţeala. Dacă reuşesc să trec de ziua de azi şi de mâine şi dacă doctorul Suarez nu-i spune lui Diamond că sunt gravidă, totul va fi bine.

Becurile se legănau ameţitor în vântul care bântuia prin cârciumă, iar reflectoarele pulsau în ritmul muzicii. Îşi termină băutura şi Tomas îi aduse alta, imediat. Bău din nou, îşi lipi palma de abdomen şi se gândi la copilul de acolo, atât de mic, dezvoltându-se constant, celulă cu celulă.

Ştia că trebuia să-l părăsească pe Diamond cu orice preţ. Nu-şi mai făcea iluzii în privinţa lui, spre deosebire

de Arnie. Când va afla de copil, va încerca să-l ucidă, iar ea ar face orice să-l protejeze, nu îndrăznea încă să se gândească dacă era un băieţel sau o fetiţă, chiar dacă ar însemna să le sacrifice pe Melody Rose şi pe mama ei.

Bău din nou suc şi încercă să judece coerent, dar nu reuşea să se concentreze. Iar acum, văzu un tânăr în faţa ei, de fapt nu era un tânăr, mai mult un băiat, nu avea nici şaptesprezece ani, zâmbind şi întinzându-i mâna.

Se uită la Diamond, dar discuta aprins cu Arnie şi nu observase.

Ştia că nu i-ar da voia să danseze. Aşa că o să dansez, se gândi J.B. Era un mic gest de revoltă, care o încânta. Apoi se gândi să danseze departe, în mulţime, dincolo de uşă, fără să se oprească, să danseze pe plajă, dincolo de cer şi de ocean, în siguranţă pentru totdeauna, alături de Donald Wheeler şi de copil. Îl luă de mână pe băiat şi se ridică. Îi zâmbi şi-l urmă în mulţime, trăind iluzia că este liberă. Închise ochii şi, pentru o clipă minunată, crezu că era cu Donald Wheeler, că venise s-o salveze, s-o ia cu el…

Luminile se reflectau strălucitoare pe rochia ei scurtă, argintie. Băiatul o ţinea de mână şi o învârtea. Probabil că îşi pierduse clama, pentru că părul i se revărsă deodată pe umeri.

Deschise ochii din nou şi râse sălbatic, pentru că nu semăna deloc cu Donald Wheeler; era slab, brunet, cu părul îmbibat cu gel, îmbrăcat într-o cămaşă ieftină de mătase albastră, stridentă. Însă era un dansator foarte bun.

Acum dansa aproape toată lumea, în înghesuială. Câţiva indieni stăteau lângă perete, în frumoase cămăşi albe, brodate, din bumbac şi pantaloni, privind petrecerea cu o oarecare curiozitate. Lângă ei, un om mic de statură, cu un sombrero, se proptise în uşă. La brâu îi atârna un cuţit mare în formă de seceră. Pentru o clipă i se păru că-l recunoaşte.

Băiatul o ţinea strâns în braţe; prea strâns. Îi simţea duhoarea unsorii de păr şi îi venea să vomite. Luminile jucau în jurul ei, muzica bubuia asurzitor şi o înţepa ceafa.

— Hai să ieşim, îi spunea băiatul, hai afară.

Nu simţea podeaua sub picioare. De fapt, nu-şi mai simţea picioarele şi se împiedicase probabil, pentru că o strânse mai ferm. Dacă n-ar fi ştiut sigur că nu băuse altceva decât suc de fructe, ar fi spus că este beată. Fu dusă afară, în beznă, unde vântul şuiera, răvăşind nisipul, valurile se spărgeau de ţărm şi o minge luminoasă clipi dincolo de golf. Orbită, simţi mai degrabă decât văzu două figuri trecând pe lângă ea, spre

cârciumă. Iar apoi îşi astupă urechile cu mâinile când răsună un tunet prelung, ameninţător, în cantină se stinseră toate luminile.

Când se întoarseră, un omuleţ, în costum negru înainta urmat de altul, mai înalt, cu păr roşu, udat de ploaie.

Jason Brill şi Donald Wheeler.

Brill era îngrozit şi ud până la piele.

— Ar fi trebuit să ajung de nu ştiu când, îi spuse el lui Diamond, clănţănind din dinţi, dar vremea este îngrozitoare. A izbucnit afurisita asta de furtună tropicală. Aeroportul s-a închis acum. Am fost ultimul avion pe care l-au lăsat să aterizeze.

— Ce tot spui? pufni Diamond. De ce ai venit? Şi ce dracu caută el cu tine? exclamă, aruncându-i o privire fioroasă lui Donald Wheeler.

— Mi-a fost de mare ajutor, gemu Brill. Mi s-a făcut rău în şalupă. Am zăcut două ore. A fost îngrozitor. Nu. M-am simţit niciodată atât de cumplit, adăugă el, mai ales că am nişte veşti atât de proaste.

Arnie se uită mirat când la Brill, când la Dortald.

Vera îşi croi drum prin mulţime, cu Saint după ea şi-l luă de mână pe Donald.

— Slavă Domnului că ai venit!

Diamond îl fixă pe Brill cu o privire ucigaşă.

— Indiferent ce ar fi, trebuia să-mi transmiţi veştile personal? Ai uitat că există telefoane? Ai fi putut să trimiţi un fax. N-avea niciun sens, mai ales că ne întoarcem mâine.

— Nu puteam aştepta până atunci. Dave mi-a spus să iau avionul. Ne-a spus la amândoi.

— David Zimmerman? V-a spus la *amândoi?* Diamond îl privi rece pe Donald. Sper să ai un motiv foarte bun că te afli aici.

— Am, zise Donald, politicos. Te rog să mă crezi.

Muzica bubuia, iar reflectoarele aruncau pete ciudate de culoare. Faţa lui Diamond era când galbenă, când stacojie, când albastră. Îl prinse de braţ pe Brill.

— Poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba afară, Jason.

Îl mână de la spate fără menajamente, ca un gardian care conduce un prizonier.

Camionul unde se afla generatorul adăpostea de vânt şi astupa zgomotul. Cu o mână tremurândă, Brill scoase un ziar ud din buzunarul hainei.

— Ce-i asta? îl întrebă Diamond.

Brill îl netezi de piciorul lui ud.

— Ediţia de azi a ziarului *Naţional Enquierer.* Se pare că sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre *Starfire,* adăugă el, în şoaptă.

— Este o minciună, zise Diamond încet. Ştiu totul despre ea.

— Nu, îl contrazise Brill, mult mai curajos acum, nu chiar totul.

Şi se pare că avea dreptate.

„Starfire era prostituată”, anunţa articolul, cu litere de-o şchioapă.

Mai jos, o fotografie alb-negru reprezentând o fată goală, foarte tânără, care era evident J.B. Se uita provocator peste umăr.

Diamond studie poza în linişte, timp de câteva clipe şi apoi spuse:

— De unde Dumnezeu au scos rahatul ăsta?

O notă de subsol, scria.

„Îşi avea clienţii ei permanenţi ” afirmă sora ei.

— „Afirmă sora ei”, şuieră Diamond.

Arătă cu degetul cuvintele sora ei.

— Nenorocita aia este de vină…

Zâmbi sumbru.

— O să regrete până şi ziua în care s-a născut.

Jason Brii continuă pe un ton indiferent:

— Am înţeles că există peste un milion de fotografii de acest gen, livrate pe piaţă de o companie producătoare de postere.

Diamond îşi frecă ceafa. În ciuda căldurii, era scăldat

în sudoare rece.

— Trebuie daţi în judecată. Nu au voie s-o fotografieze. Îmi aparţine în exclusivitate.

— Nu-i adevărat. A pozat pentru această imagine acum zece ani. Iar corporaţia *MacKlin* cei care fabrică păpuşa *Starfire,* au dat în judecată studiourile *Omega* şi pe tine personal pentru fraudă şi daune morale. Nu permit ca o asemenea persoană să le reprezinte produsul.

— Sunt cuvintele lor, nu ale mele.

Diamond smulse ziarul din mâna lui Brill şi-l făcu bucăţi.

— Nu se poate. O să-i dau în judecată.

— Nu vă sfătuiesc. Nu suntem în poziţia să riscăm un proces. Dacă am da în judecată ziarul ar fi nu numai inutil, dar şi extrem de costisitor, atât pentru dumneavoastră cât şi pentru *Omega.* Indiferent de părerea corporaţiei *Macklin.* Dave intenţionează să îngroape întreaga afacere dezastruoasă.

Diamond repetă încet:

— Întreaga afacere dezastruoasă. Cineva o să regrete foarte mult, într-adevăr.

Intră în local, cu Brill după el.

— Unde este? întrebă el, încet. Unde este *Starfire*?

— Bine, zise Saint, ce veşti ai?

— O să-ţi spun mai târziu. Avem alte lucruri mai importante de rezolvat.

— Atunci, explică-mi de ce te-ai dus la Zimmerman, pentru numele lui Dumnezeu.

— Pentru că este cel mai important din industria filmului. Cel puţin cu numele, este şeful lui Diamond. El conduce corporaţia şi Diamond a dat greş de data aceasta.

Donald se uită de jur împrejur.

— Unde este J.B.?

— Pe aici, pe undeva.

Arnie bea direct dintr-o sticlă maronie fără etichetă.

— De fapt, spuse Donald, am nimerit în plină criză. Zimmerman s-a bucurat să mă vadă şi să-mi vorbească. Ştii, nu-i place cum lucrează Diamond. Tremură pentru scaunul lui şi vrea să-l arunce pe Diamond, chiar dacă ar însemna să renunţe la *Starfire III*. Te rog să mă crezi că cei de la *Omega* au declanşat războiul. Mafia este nimic, în comparaţie cu lupta pentru putere care se dă acolo.

Donald se opri.

— Vreau, să beau ceva. Nu credeam că o să supravieţuiesc călătoriei cu şalupa, pe furtună, iar mizerabilul ăla de Brill a vomitat pe pantalonii mei.

Luă un pahar plin de pe masă şi îl dădu peste cap imediat. Îşi reveni puţin şi îşi frecă obrajii uzi, săraţi.

— Aşa este mai bine. Nu ştiu ce dracu' o fi băutura asta, dar seamănă cu un diluant de vopsea.

Se uită la lucrurile care se balansau.

— Când le văd, îmi vine din nou să vomit. Unde dracu' este J.B.? Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Afară era întuneric; fără stele. Mergea pe pământul denivelat şi băiatul o strângea prea tare la pieptul lui. Se dezorientase pe moment, ameţită. Nu ştia dacă stătea în picioare sau era întinsă pe jos. Îi simţea trupul fierbinte şi ud de sudoare şi se excitase. Se lipise de ea şi nu putea să scape. Îi zâmbea. O apucase de fese şi îi băgase mâna sub fustă.

— Chirihuatete…

Rânjea fioros.

Făcu un efort uriaş să-şi adune curajul.

— Hei! pufni J.B. Feeney, lasă-mă în pace, dacă nu vrei să te lovesc în ouşoare.

— Chirihuatete! murmură el, insinuant.

Se trase din braţele lui şi-l lovi cu genunchiul. Se îndoi de spate, gemând şi îl plesni peste faţă în timp ce el se văicărea cu mâinile între picioare.

Simţea că se învârte totul în jurul ei. Se clătină să-şi recapete echilibrul. Bufni tunetul şi o rafală de ploaie o udă din cap până în picioare. Când încercă să-i dea părul la o parte din ochi, ploaia se abătu brusc asupra ei, ca o

perdea. Era atât de deasă, încât de-abia mai zărea luminile localului şi atât de zgomotoasă, încât astupase muzica. Se întoarse orbeşte, călcă peste trupul prăbuşit la picioarele ei şi apoi simţi că o înşfacă cineva de mână.

— O.K. Murmură o voce la urechea ei. O.K. Vino.

Donald, îşi spuse ea, uşurată, venise până la urmă.

Reuşise să-l cheme, folosindu-se probabil de ce-i mai rămăsese din forţa ei de *Starfire*. O să-l ţină de mână şi o s-o ducă mai departe de Diamond, de locul acesta, în siguranţă.

Ploaia răpăia pe acoperişul de tablă, mai tare decât tunetul şi muzica.

— Porniţi video-ul! zbieră Tomas.

Vântul şuiera dinspre ocean şi ecranul se umflase, zgâlţâind sforile.

Donald Wheeler goli paharul şi-l puse la loc pe masă.

— Tare băutură. Cum îi spune?

— Nu este alcoolică, îi explică Vera. Este doar suc de grapefruit pentru J.B.

— Pe dracu'!

Donald împinse paharul spre Saint.

— Ricea, îi spuse el, după ce mirosi.

— Suc de cactus distilat, îl lămuri el, văzând privirea nedumerită a lui Donald. Băutura locală tradiţională.

Nu-i prea rea dacă o amesteci cu…

Se albi la faţă.

— Ah, Doamne! J.B. Credea că bea suc. A dat peste cap cel puţin şase pahare.

— Ar fi mai bine să ne ducem după ea, zise Donald, când luminile se închiseră pentru a doua oară, dar acum cu un anumit scop.

În difuzoare răsunară primele acorduri din Thriller şi pe ecran apăru Michael Jackson cu o fată drăguţă, în faţa unui cinematograf. Mulţimea ţipa entuziasmată.

Saint îl auzi pe Diamond.

— Unde este *Starfire*?

Avea o figură fantomatică în lumina ciudată.

Dar nu-l băgă în seamă. Îşi croi drum spre ieşire, urmat de Diamond.

Imagini îi treceau pe dinaintea ochilor. Un cimitir în ceaţă. Siluete macabre, târându-se din morminte deschise.

Părintele Ignacio se uită fix înainte şi îşi pipăi crucea.

Un şir de suflete zdrenţuite dansau frenetic, cu feţele putrezite îngheţate în zâmbete oribile.

Ploaia răpăia pe acoperiş şi se scurgea pe la colţuri, deşi nu observase nimeni şi nici nu le păsa. Tomas privea şi aştepta, ţinându-şi respiraţia. Poate va fi totul bine, până la urmă.

Apoi se auzi un zgomot asurzitor, ca şi când s-ar fi despicat cerul şi s-ar fi revărsat peste capetele lor. Un bubuit şi funiile cedară iar cearceaful căzu, antrenând cu el cuiele de susţinere. Un fulger albastru lumină noaptea şi se simţi un miros înţepător de ozon. Apoi imaginile dispărură şi muzica se întrerupse.

— La dracu'! se auzi vocea tărăgănată a tehnicianului Kentucky. Cred că spectacolul s-a terminat, băieţi.

Donald şi Saint, urmaţi imediat de Diamond şi apoi de Arnie şi de Vera, escaladară ecranul prăbuşit şi ieşiră în ploaie, unde un tip cu părul lipit de cap şi mâinile între picioare veni împleticindu-se spre ei.

— A plecat, îi spuse băiatul lui Saint. N-are decât. Este o târfă afurisită, omule.

— Unde a plecat?

Arătă cu o mână tremurândă în direcţia plajei, către hotelul în ruine, unde un fulger alb-purpuriu lumină pentru o clipă două figuri înaintând pe nisip.

— A plecat cu Royal Gutierrez. Mai bine du-te după ea, dacă vrei s-o găseşti întreagă şi nu făcută bucăţi.

Strigă după ea, aproape cu satisfacţie:

— Nu uita că este lună plină. Şi tipul turbează în momentul acesta.

Bărbatul o târa pe plajă. Se poticnea, stângace, împleticindu-se prin nisipul ud. Pe măsură ce ploaia

torenţială o trezea, îşi dădu seama, bineînţeles, că nu era Donald Wheeler şi se opri paralizată de spaimă.

— Nu, zbieră ea. Nu vin cu tine. Dă-mi drumul.

— O.K. Zise el. O.K.

J.B. Blestemă în gând licoarea care îi luase minţile. Acum se afla într-adevăr într-o situaţie disperată. Acesta era bărbatul cu pălărie, cultivatorul de marijuana, cu dinţi metalici, nebunul căruia îi spuneau El Loco. Era mic de statură şi bătrân, dar alerga mai repede ca ea şi putea vedea în beznă.

Sclipi fulgerul şi observă că ajunseră aproape la capătul plajei. Se împiedică intenţionat şi căzu în genunchi. Dar o trase în picioare cât se poate de uşor şi o târî după el, dincolo de piscină, de restaurant, pe treptele abrupte care duceau la hotelul în ruine.

Nu intra în panică, îşi porunci ea. Nu te lupta. Du-te cu el, lasă să creadă că nu vrei să scapi şi, când slăbeşte vigilenţa, rupe-o la fugă. Trebuie să o lase mai încet la un moment dat.

Jungla îi înconjura ameninţătoare. În intervalele dintre fulgere era mai întunecat ca oricând, pe treptele mâncate de vreme. Dacă ar fi măcar puţină lumină, o lună… în noaptea aceasta era lună plină… îşi mâna picioarele, orbită de ploaie, zgâriată de crengi invizibile, sugrumată de vrejurile de viţă. Alunecă pe treptele umede şi ar fi

căzut, dacă n-ar fi fost braţul acela dur, care o trase în sus, ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg.

Riscând să privească înapoi, constată că nu mai zărea luminile satului. Se întrebă dacă va reuşi să găsească drumul înapoi, în caz că ar scăpa. Se îndoia că ar fi fost posibil. S-ar rătăci, iar el ar prinde-o cu uşurinţă; n-o să scape niciodată de acest om. Se gândi cu disperare că n-o văzuse nimeni ieşind din cârciumă. N-o s-o găsească niciodată. Va dispărea fără urmă în furtună, târâtă în vizuina lui, pe unde-o fi şi o să-i facă Dumnezeu ştie ce, iar apoi o s-o taie în bucăţi…

Dar își alungă gândurile negre şi încercă să fie raţională. Îşi aminti că citise într-una din revistele mamei ei pentru însănătoşirea psihicului că oamenii obişnuiţi, în momente critice, dăduseră dovadă de o forţă supranaturală. O femeie gravidă ridicase un camion de pe copilul ei în vârstă de doi ani.

O femeie gravidă.

Ca ea. Nu uita de copil.

Apa curgea în şuvoaie pe trepte. Căzu înainte, julindu-şi genunchii de treapta de sus. Apoi se mobiliză, ridică un picior, apoi pe celălalt, urcând din ce în ce mai repede, până când ajunse aproape la acelaşi nivel cu Royal Gutierrez.

Totuşi, ştia exact unde se află. Filmase aici săptămâni

în şir. Era locul unde fusese chiar în această dimineaţă… Şi acum îşi mai aminti încă un lucru.

Alt fulger sclipi momentan şi lumină o deschizătură întunecată, la dreapta unde un vrej lung de viţă fusese dat la o parte să facă loc echipei de tehnicieni. Când Gutierrez se întoarse pe cărarea care cobora treptat şi ducea spre râu, se aruncă înainte, trăgând viţa şi încolăcind-o în jurul lui. Pentru o secundă, mirat, îi dădu drumul. Era exact ce aşteptase.

Se smulse din strânsoarea lui şi o luă la fugă pe trepte, în beznă, rugându-se la Dumnezeu să nu alunece. Ştia că bărbatul era undeva, în spatele ei, ameninţător, rotindu-şi maceta. De-abia mai respira. Încerca să se concentreze. Aşa trebuia să calce, cu dreptul; câte o treaptă, fără să se încordeze, apoi stângul, gândindu-se la filmarea din acea dimineaţă. Orice pas greşit i-ar fi fost fatal.

Gutierrez gâfâia la câţiva metri în urma ei. Avu senzaţia că încerca s-o prindă de păr. Ţipă. Dădu colţul prea repede, alunecă şi sări orbeşte către punctele luminoase pe care le vedea sclipind slab prin perdeaua de ploaia. Lumini… Abia peste o clipă îşi dădu seama. Luminile erau aduse de oameni.

Atinse treapta următoare prea repede, lovindu-se cu genunchii în piept. Tresări şi fu cât pe ce să cadă.

Gutierrez gemu din nou. Acum era chiar în spatele ei. Îl vedea cu ochii minţii, cu pălăria udă trasă pe faţă şi cu maceta în mână.

Uită de el. Alungă-l din minte. Dreptul. Sări. Stângul…

Luminile se apropiaseră. Scoase un strigăt sfâșietor. Raza unei lanterne lumină pentru o clipă, iar următoarea dezvălui o scenă care i se întipări în minte pentru totdeauna.

Saint sărind spre ea, cu ochii fixaţi la ce era în spatele ei, Diamond în urma lui, cu părul alb sclipind şi gura deschisă, strigând ceva, iar apoi, în spatele lui Diamond, Donald Wheeler, deşi era imposibil. Acum ştia că avea halucinaţii. Se întrebă îngrozită dacă venise totuşi cineva s-o salveze. Sau murise deja şi se zbătea în convulsii ca un pui cu capul tăiat.

Beznă din nou. J.B. Aluneca pe pietrele sparte. I se păru că îl aude pe Saint zbierând:

— Dă-te la o parte, lasă-te în jos.

În timp ce cădea, simţi un vârtej de aer deasupra capului. Ceva o trase de păr. Saint venea repede spre Gutierrez, care ridică din nou braţul. Zări lama tăioasă şi mortală în lumina lanternei şi braţul lui Diamond apucându-l de gât pe Saint şi dându-l la o parte. Auzi urletul lui Diamond:

— Vangieeeee…

Urmat de un şuierat metalic, o izbitură şi un lipăit de picioare goale.

Închise ochii. Îşi înfipse degetele în noroiul şi frunzele ude să se susţină, simţind că se învârte totul în jurul ei. Când îi trecu ameţeala, se sprijini în mâini şi în genunchi şi vomită tot ce avea în stomac. După aceea, rece şi tremurând, se târî către trepte, unde Diamond zăcea pe burtă, cu o mână atârnând peste margine, ca şi când ar fi dormit.

Pe treapta de jos, Donald Wheeler şi Saint se aplecaseră tăcuţi asupra unui obiect palid.

— Nu te uita, J.B. Nu te uita, îi spuse Saint.

Dar era prea târziu. Se uitase şi, cu o secundă înainte ca Saint să deplaseze raza lanternei, văzuse capul tăiat al lui Victor Diamond şi ochii spălaţi de ploaie, în care se citea uimirea.

Capitolul 28

Vera se poticnea pe trepte, încercând să ţină pasul cu Arnie, cu răsuflarea tăiată de vânt şi de ploaie şi cu picioarele grele, ca de plumb. I se părea că urca la nesfârşit aceste trepte înalte şi că era inutil, pentru că nu puteau ajunge la timp. Nimeni nu-l putea opri pe Diamond s-o ucidă pe J.B.

Apoi, la o cotitură, Arnie o prinse de braţ, s-o susţină.

Donald şi Saint stăteau acolo, cu lanternele îndreptate în sus, în aşa fel încât feţele lor luminate de jos păreau nişte cranii descărnate.

Şi iată-l şi pe Victor Diamond.

Vera îi aruncă o privire uluită şi se întoarse să vomite.

Dar nu-i dădu nimeni atenţie, pentru că J.B. Avea mai multă nevoie de ajutor. Arnie fu cel care o luă pe Vera; susţinând-o pentru că îi tremurau picioarele prea rău să mai umble.

— Gata. S-a terminat. Hai să mergem.

Coborâră treptele, înapoi, pe plajă, croindu-şi drum printre sătenii care se năpusteau spre ei. O luară pe cărarea spre sat şi ajunseră în sfârşit la clinica improvizată, unde o puse să se întindă, iar el îi pregăti un ceai fierbinte.

— Arnie. Capul… cum… Arnie, nu mai avea cap.

— Ştiu. Linişteşte-te acum.

Vocea calmă a lui Arnie o alina. Ceaiul era de asemenea reconfortant şi îşi reveni până când apărură Donald şi Saint, cărând-o pe J.B., pe o targă improvizată.

Vera îl ajută pe Donald s-o spele de noroi şi s-o bage în pat.

— Nu putem face prea multe, îi spuse el lui J.B.,

decât să te ţinem la căldură şi să te liniştim.

Îl apucase strâns de mână pe Donald şi îl privea încrezătoare. Acum era greu de imaginat măcar că J.B. Era *Starfire* pentru că, fără machiaj, cu faţa spălată de ploaie, semăna cu o fetiţă de şaisprezece ani.

Arnie aduse încă o cană de ceai dulce, fierbinte.

— Bea. O să-ţi facă bine.

Apoi sosi asistenta medicală, ameţită, mirosind a bere, dar îşi reveni imediat când văzu că avea de-a face cu o pacientă. Voia să-i administreze lui J.B. Zece grame de Valium, ca să doarmă câteva ore bune.

Dar J.B. Nici nu voia să audă.

— Nu iau medicamente.

— Ai suferit un şoc, draga mea. Trebuie să…

— Lasă-mă în pace. Nu vreau să-mi intoxic copilul. Mă simt foarte bine.

— Copilul? se miră asistenta.

— Bineînţeles că eşti bine, o asigură Donald. Ai o forţă deosebită. Nu mulţi oameni ar fi reuşit să se comporte ca tine, azi-noapte, mai ales dacă ar fi băut rahatul acela de ricea.

— N-am ştiut. Îmi venea să-l ucid pe puştiul acela prostănac, zise J.B. Copilul va fi bine?

— Desigur. Ai vomitat toată băutura aceea greţoasă.

— Dar am căzut.

— Copiii sunt bine protejaţi şi izolaţi. Mai bine decât îţi imaginezi.

— Te rog să nu mă minţi.

— Te-am minţit eu vreodată?

— Donald, ai grijă să nu păţească nimic copilul, îl imploră ea, cu glasul înecat de lacrimi.

— Voi avea, bineînţeles. Dar trebuie să mă ajuţi. Stai liniştită şi dormi. Odihneşte-te.

— Nu mă lăsa singură.

— N-o să te las niciodată.

Vera îl privi cum îi dădu la o parte părul de pe frunte, se aplecă peste ea şi o sărută, în timp ce degetele ei se încleştară de ale lui. Ştia că va sta lângă ea toată noaptea, ţinând-o de mână.

— Hai să mergem, îi spuse Saint, încet.

Arnie îi aştepta afară. Ploua încă, dar se pare că nu observase. Cămaşa lui în carouri îi atârna pe piept, iar eşarfa flutura ca o cârpă udă.

— Se simte bine?

— Da, deocamdată.

Încuviinţă din cap.

— Atunci, ne vedem de dimineaţă.

Se întoarse spre sat.

— Unde te duci? îl întrebă Saint.

— La biserică. Ştiţi, l-au dus acolo. O să mă rog

pentru sufletul lui.

Arnie era palid la faţă şi hotărât.

— Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut, sufletul lui este cel mai damnat. Are nevoie să se roage toţi pentru el.

— Dar, Arnie, se bâlbâi Vera, tu nu eşti catolic.

— Ce contează?

Arnie îşi îndreptă umerii sub cămaşa udă şi o luă pe poteca denivelată, spre biserică, unde lumânările tremurau la ferestre şi părintele Ignacio intona o slujbă pentru morţi cu glasul lui bătrân tremurat.

— Gata, îi spuse Saint, închizând în urma lui uşa de la cabina Verei. Am ajuns.

Vera îl aprobă.

— Da, am ajuns.

Nu ştia ce să spună. Era epuizată, dar ştia că nu va reuşi să se odihnească, pentru că se acumulase o presiune uriaşă în suflet şi-i ardeau ochii de lacrimile nevărsate.

— Mă simt la fel ca tine, îi mărturisi Saint.

Se îndreptă spre ea şi întinse braţele. Se cuibări la pieptul lui, sprijinindu-şi faţa fierbinte de umărul lui cald. Pe urmă o întoarse şi o sărută blând la început şi apoi, din ce în ce mai violent, până când îi alungă ameţeala şi disperarea şi se lăsă în voia lui.

— Ah, Doamne, Vera, murmură Saint, am nevoie de tine.

Aproape că nu simţea degetele lui dure sau durerea ascuţită, în timp ce dinţii lui îi frământau buzele. Şi nici nu-şi amintea cum ajunseseră în acelaşi timp la orgasm, în patul ei îngust, după ce se luptaseră şi se sfâşiaseră ca nişte animale sălbatice, violenţa fizică fiind singura expresie posibilă a emoţiei dincolo de durere. Se abandonară pasiunii fără să se gândească, până când căzură inconştienţi unul în braţele celuilalt, în timp ce afară, ploua şi bătea vântul, cu trupurile inerte, legănându-se în ritmul valurilor oceanului.

Se trezi de dimineaţă şi zări cerul senin şi limpede, iar când se întoarse, văzu ochii albaştri ai lui Saint aţintiţi asupra ei. Se simţea uimitor de împrospătată şi plină de speranţe, ca şi când şi-ar fi alungat sâmburele spaimei. Saint părea să fie la fel de uşurat. Îi zâmbi.

— Vera, ceea ce ţi-am spus noaptea trecută, la restaurant, este adevărat. Te iubesc.

Se întoarse s-o privească drept în faţă şi îi mângâie buzele.

— Te-am iubit întotdeauna. Am fost un prost să nu-mi dau seama. Te căsătoreşti cu mine?

— Da, îi răspunse Vera.

Ca prin vis, simţi căldura respiraţiei lui pe piele, în

timp ce o săruta pe gât şi oftă.

— Vreau să facem dragoste pe lumină, murmură Saint. N-am mai încercat niciodată. Avem atâtea de recuperat…

Trupul ei se potrivea atât de bine cu al lui. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor sale şi, cu toate că patul era îngust, se mişcau ca într-un dans, la fel ca atunci, demult, în camera ei din San francisco. Îl strânse în braţe şi îl studie de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. Îi privi fiecare por, venele de pe pleoapele închise, înclinarea sprâncenelor, părul negru, cu reflexe albăstrui, urechile sculpturale, frumos aşezate.

— Te iubesc, murmură Vera. Te-am iubit întotdeauna. Cred că ştii.

O întoarse şi o frământă, cuprinzându-i sânii în palme.

— Parcă ar fi fost făcuţi pentru mâinile mele.

— Sunt atât de mici acum, după ce am slăbit.

— Sunt perfecţi.

Simţi cum intră în ea şi-i spuse:

— Să nu te mai opreşti niciodată.

— Nici n-aş putea, murmură Saint.

Îi pipăi pielea şi o lipi de el. Îi simţi abdomenul cald lipit de fundul ei şi îşi împleti degetele cu ale lui. Se legănau împreună din ce în ce mai violent. Îl auzi respirând sacadat şi gemând.

— Ah, Iisuse, Vera…

O străpunse şi o apucă de umeri, căzând pe pat. Lumea se întunecase în jurul lor şi se învârtiră, contopiţi într-un singur trup, undeva departe, pentru mult timp.

Mai târziu, plutind într. O toropeală plăcută, ţinându-l de mână pe Saint, Vera se trezi deodată gândindu-se cu milă la Royal Gutierrez, pierdut, fără zeiţa lui, străbătând singur şi sălbatic potecile junglei.

— Crezi că or să-l prindă vreodată? îl întrebă ea.

Iar Saint ştiu imediat la cine se referea şi-l văzu clătinând din cap.

— Nu, spuse el. N-or să-l prindă niciodată.

Â doua zi, Jason Brill redeveni maşina eficientă care fusese dintotdeauna, dând uitării stânjenitoarea clipă de slăbiciune umană. Sună imediat autorităţile din Ciudad de Mexico, dovedind că numele lui Victor Diamond era puternic chiar şi după moartea sa, pentru că formalităţile, investigaţiile şi rapoartele care durau în mod normal câteva săptămâni se comprimară în două-trei zile. Totul se făcu în cea mai mare viteză, până când Brill, îmbrăcat în costumul său negru atât de potrivit acum, supraveghea încărcarea sicriului lui Diamond în jet-ul companiei *Omega*, pe aeroportul din Puerto Vailarta la fel de puţin emoţionat ca şi când ar fi asistat la livrarea unui transport de portocale.

Vera, la fel ca Saint, Donald Wheeler şi J.B. Refuzară să-l însoţească. În schimb se întoarseră cu un Charter particular la Los Angeles, unde fură aşteptaţi de un şofer cu o camionetă modestă, care-i lăsă la casele lor, fără să fie observaţi de cei mai fervenţi fotoreporteri din parcarea de la *Naţional Car Rental.*

Donald o aşezase pe J.B. Pe bancheta din spate a unei *Toyota* maronii. Era îmbrăcată într-o cămaşă de bumbac, cu dungi verzi şi albe, cumpărată de la magazinul *Benetton* din Puerto Vailarta, o fustă albastră de doc, o eşarfă negru cu alb peste păr şi nişte ochelari de soare uriaşi. Îşi imagina că arăta obişnuit, ca o simplă turistă, dar se înşelase.

— Urcă-te mai repede, înainte să te vadă cineva, o îndemnă Donald.

J.B. Se refăcuse în mod miraculos. De îndată ce redevenise J.B., *Starfire* ieşise din viaţa ei fără să se mai întoarcă vreodată, la fel ca aura lui Victor Diamond. Renunţase la încă un episod din trecutul ei, cu uşurinţa unui şarpe care îşi schimbă pielea.

— Doar am destulă experienţă, îi reaminti ea lui Saint, aplecându-se pe fereastră să-l sărute de rămas-bun, dar îţi jur că este pentru ultima oară. Mă duc la Napa să cultiv struguri şi să fac un copil.

Părea radioasă şi zâmbea fericită. Vera n-o mai

văzuse niciodată aşa.

— O luăm pe autostrada unu, zise ea, fără să ne grăbim. Vom înnopta la Big Sur. Iar apoi, ne vom îndrepta spre Oak Crest şi n-o să mai plec niciodată de acolo.

Nu participă la înmormântarea lui Diamond care se dovedi îngrozitor de plicticoasă, deşi Saint şi Vera fuseseră nevoiţi să asiste, pentru că Saint se trezise în stânjenitoarea poziţie de succesor la tron.

Regele a murit; trăiască regele!

El şi Vera merseră împreună cu David Zimmerman, într-o limuzină neagră, după maşina mortuară, urmaţi de un şir nesfârşit de alte limuzine asemănătoare, ale căror faruri aruncau fascicole paralele de lumină gălbuie în sclipirea cenuşie a amiezii.

După aceea, lui Saint i se înmână urna care conţinea cenuşa lui Diamond, care trebuia împrăştiată, conform instrucţiunilor sale, pe nisipul din Malibu, lângă casa lui, care, aşa cum rezulta din testament, îi aparţinea lui J.B. Împreună cu o mare sumă de bani.

J.B. Plânsese şi se împotrivise violent.

— Nu vreau nimic. Faceţi ce vreţi. Eu nu mă mai întorc niciodată acolo.

Refuză să-şi ia până şi lucrurile ei personale.

— Urăsc casa aceea. Nu vreau nimic. Sunt hainele lui

Starfire, iar personajul acela nu mai are nicio legătură cu mine. Şi nu vreau nici banii lui Diamond. Sunt mânjiţi.

— Banii sunt bani, îi atrase atenţia Saint. Numai oamenii le pot da o întrebuinţare vicioasă. Dacă nu-i vrei, atunci foloseşte-i într-un scop nobil. Ţine-o în lux pe mama ta pentru tot restul vieţii ei. Pune bazele unei fundaţii pentru orfani. O să găseşti tu ceva.

J.B. Tăcu un timp şi apoi îi spuse:

— Da, ar fi şi Vangie. Mă gândesc mult la ea. Cel puţin, voi avea grijă să nu-i lipsească nimic. Într-o zi aş vrea să merg s-o văd, chiar dacă nu ştie cine sunt sau că mă aflu acolo.

Hamura păstrase casa din Malibu curată şi aerisită, dar ca şi când ar fi fost o fiinţă, părea abandonată, de parcă ar fi ştiut că Victor Diamond n-o să se mai întoarcă niciodată. Acum sufletul său se afla în purgatoriu, aşteptând să se reîncarneze în alt trup.

Vera, împreună cu Saint, David Zimmerman şi un avocat al cărui nume nu şi-l amintea, cercetară casa, de sus până jos; dormitorul imens, camera pustie de meditaţie şi sala de proiecţie de sub ea.

— Trebuie să aibă dubluri după filmele lui Vangie Sellors, spuse Saint, aş vrea să văd unul.

— Ce anume te interesează? îl întrebă David

Zimmerman.

— Dacă seamănă cu J.B.

— Cine, Vangie? se miră Zimmerman.

Saint se grăbi să-i explice:

— Unul din motivele pentru care J.B. A acceptat să stea cu Diamond a fost că s-a simţit vinovată. Vera şi Arnie nu şi-au dat seama că semăna atât de bine cu Vangie.

— Nici n-aveam cum, spuse Vera. N-am văzut nici măcar o fotografie de-a ei, cu atât mai puţin un film.

Avocatul părea grăbit şi se uita la ceas.

— Diamond a acuzat-o pe J.B. Că s-a folosit de un truc ieftin ca să-i atragă atenţia, continuă Saint.

— Dar este lipsit de sens, zise Zimmerman, în timp ce monta în proiector pelicula *Terry's Image.*

Se aşezară în fotoliile confortabile, pe întuneric, privind ecranul.

Filmul era cumplit. Avocatul oftă nerăbdător şi spuse:

— Nu este nevoie să mă plătiţi ca să văd un film, mai ales unul ca…

Dar Zimmerman îl întrerupse.

— Iat-o! Ea este, zise el, blând, ea este Vangie Sellors.

Văzură o fată apropiindu-se, unduindu-şi corpul cu graţie, într-un vagon de metrou şi uitară ce prost era

filmul; uitară de tot.

Zimmerman făcu stop-cadru şi Vangie Sellors îi privi de pe ecran în prim plan. Era extraordinar de frumoasă şi, mai ales, părea să radieze o lumină interioară. După ce vorbi în şoaptă, cu Saint, Vera remarcă.

— Dar nu seamănă *deloc* cu J.B.

— Atunci de ce a tăcut-o? De ce a pretins că seamănă?

Era o zi ceţoasă, cenuşie şi umedă, dar nimeni nu voia să stea în casă. Cei patru se aşezaseră la masa din curte, unde Hamura le servi ceai în ceşcuţe delicate din porţelan.

— A minţit de la bun început, le explică Zimmerman, când i-a spus lui Arnie că nu poate prelua proiectul *Starfire* pentru că Saint este în închisoare, acuzat de trafic de droguri. Din clipa în care a auzit de Spring Kentfield a fost intrigat; iar când a aflat şi de droguri, a avut o scuză grozavă ca să câştige timp, pentru a afla mai multe amănunte despre Saint.

— Cum adică o scuză? Diamond ura drogurile; toţi ştiau asta.

— Puţin îi păsa, le spuse Zimmerman calm. Războiul lui contra drogurilor era doar o faţadă.

— De ce?

— O să vă explic imediat.

— Dar n-ar fi putut să-i spună lui Arnie că este interesat şi că o să ţină legătura? îl întrebă Saint.

— Bineînţeles că ar fi putut, dar nu era stilul lui. Ceea ce a făcut a fost o manipulare fantezistă. Diamond gândea ca un bizantin. În aparenţă, refuza proiectul din considerente morale, ceea ce te punea automat pe poziţii defensive. Şi, când s-a hotărât, în cele din urmă să vă întindă o mână de ajutor, i-aţi fost toţi recunoscători. Vă adusese exact unde dorise.

— Dar să presupunem că Arnie ar fi dus proiectul altcuiva?

— N-ar fi ajuns prea departe. În final, ar fi fost obligat să se întoarcă la Diamond. Ceea ce s-a şi întâmplat când a hotărât că vrea drepturile asupra romanului tău *Uşa închisă*.

Saint inspiră adânc.

— M-am întrebat adesea.

Zimmerman continuă:

— A jucat aceeaşi farsă şi cu J.B. A minţit-o la petrecerea lui Steve Romano; bineînţeles că nu semăna cu Vangie, dar voia s-o facă să se simtă vinovată, intimidată şi defensivă ca s-o înghesuie într-un colţ de unde să nu mai iasă. Mai ales după ce le avea în buzunar pe mama şi pe sora ei.

— Ar fi aflat imediat ce ar fi văzut o poză de-a lui

Vangie, protestă Vera.

— Nu avea cum. Diamond s-a asigurat să nu se întâmple acest lucru. Dacă întreba, îi spunea doar că nu avea nicio fotografie, pentru că amintirile erau prea dureroase. Nu există copii disponibile după filmele ei, pentru că le-a achiziţionat pe toate. Şi nu uita că, din câte spunea J.B., ţinea încuiată camera de proiecţie şi nu avea voie să intre singură acolo.

Vera îl fixă acuzator.

— Dacă ştiai toate acestea, ar fi trebuit să iei măsuri.

— Dar n-am ştiut. Cel puţin nu tot. Abia când Donald Wheeler a venit să mă vadă, cu tot materialul acela pe care-l pusese cap la cap. Ştiţi, a strâns un dosar cuprinzător despre Diamond, începând cu mulţi ani în urmă. Luate separat, evenimentele nu-ţi spuneau nimic dar împreună erau explozive. Erau atâţia oameni care-l înşelaseră pe Diamond şi muriseră, dispăruseră sau li se întâmplaseră lucruri cumplite. Ca Fletcher Megraw, de exemplu…

— Dar Vangie şi-a făcut-o cu mâna ei, zise Vera, încet.

Zimmerman puse ceaşca pe farfurie şi privi fără să vadă femeia din oţel, cu lampa în mână.

— Diamond i-a făcut-o. L-a turnat acid în băutură.

Fiindcă îl părăsise; fugise cu un tânăr director de film,

Lester Marshall şi n-o iertase niciodată. Diamond s-a dus după ei la New Mexico, A în aparenţă oa s-o convingă să se întoarcă la el. În schimb, după ce a drogat-o, a dus-o cu maşina în deşert şi i-a spus că o să-l vadă pe Dumnezeu dacă va privi soarele mult timp. Apoi a plecat şi a lăsat-o acolo, uitându-se la soare.

Valurile vuiau în liniştea care se lăsase.

— După aceea, adăugă Zimmerman obosit, a iniţiat o cruciadă împotriva drogurilor. Era doar o acoperire.

— Groaznic! Câtă răutate, murmură Vera.

— Dar tu de unde ştii? îl întrebă Saint.

— Pentru că eram prieten cu Lester Marshall. El mi-a spus. L-a văzut plecând cu maşina. M-a implorat să nu suflu o vorbă nimănui; se temea îngrozitor de Diamond.

— N-am auzit niciodată de Lester Marshall.

— Nici n-aveai cum. A murit de ani de zile. A alunecat de pe o stâncă, beat criţă. Era întotdeauna băut. Nimeni nu a dat importanţă accidentului. Donald Wheeler a fost cel care a pus totul cap la cap, deşi am bănuit întotdeauna că…

— Că Diamond…

— L-a aranjat. Da, probabil.

Apoi, Zimmerman, cu capul plecat, spuse ca pentru sine:

— Ştii, am iubit-o întotdeauna pe Vangie Sellors. Dar

cred că nu am iubit-o suficient. N-am avut curajul să mă iau de Diamond, fiindcă ştiam că m-ar lichida. De fapt, m-am bucurat când a murit Marshall, pentru că era singura persoană care ştia. După aceea, am trăit într-un adevărat iad, unde sper să fi ajuns Diamond în clipa de faţă. Şi sper să putrezească acolo pentru totdeauna, îl blestemă el.

Vera şi Saint zăboviră după plecarea lui Zimmerman şi a avocatului.

Saint stătea pe nisip, privind oceanul, ţinând în mână urna care conţinea cenuşa lui Diamond.

— Ştii, eram înaintea lui, pe trepte, Gutierrez mi-ar fi tăiat mie capul dacă Diamond nu m-ar fi împins. Mi-a salvat viaţa.

În spatele lui, Vera dădu din cap aprobator. Indiferent de motiv, faptul nu putea fi pus la îndoială, deşi nu uitase strigătul acela, purtat de vânt *Vangieee*...

Fusese cât pe ce să-i spună: *Diamond era nebun. Voia să te dea la o parte, ca să o ucidă... pe Vangie a lui, care îl trădase din nou, nu înţelegi?*

Dar rămase tăcută pe nisipul rece şi-l privi pe Saint cum ducea urna spre apă. Apoi săpă o groapă foarte adâncă în nisip, turnă cenuşa şi o astupă.

Îngenunche pentru o clipă, cu spatele la ea şi, după poziţia lui încordată, Vera bănuia că plângea.

Când se întoarse, Saint îi spuse:

— Iubea plaja. Iar acum face parte din ea.

Se uitară la locul unde îngropase cenuşa; primele valuri ale fluxului o acoperiseră deja.

Iar acum locuiau aproape de altă plajă, departe, în nord. Îşi petreceau timpul împreună, singuri, ceea ce era foarte important pentru ei.

Vera stătea întinsă pe o pernă, pe podeaua livingroom-ului lui Saint, la Seadrift, nu departe de San Francisco, răsfoind nişte schiţe şi contemplând oceanul cenuşiu, măturat de vânt. Stătea pe podea pentru că nu aveau mobilă. În toată camera nu erau decât două perne mari, albastru cu portocaliu, planşeta ei, masa de desen, computer-ul şi un pat. Fie nu avuseseră timp să cumpere mobilă, fie avuseseră altceva mai bun de făcut.

Casa era inteligent proiectată, astfel încât părea mult mai mare decât era în realitate. Era construită din lemn roşu, beton şi sticlă. Tavanul era transparent şi lăsa să pătrundă razele soarelui în direcţii diferite. Camerele înconjurau o carte interioară adăpostită, unde era o mică piscină. Când vremea era mai caldă, stăteau mult timp afară. Acum, la începutul lui ianuarie, stăteau lângă sobă, sau se plimbau pe plajă, în vânt. Adesea, când se întorceau, Saint o lua de mână pe Vera, o ridica în braţe şi o ducea în dormitor, unde se rostogoleau ca nişte

căţeluşi sau făceau jogging pe plajă. Vera se gândea că nu le păsa, chiar dacă s-ar fi uitat toată lumea la ei, pe geam.

Uneori, nu-şi vorbeau ore în şir, mulţumiţi că erau împreună; alteori, discutau până târziu, noaptea, făcând planuri, schimbându-le, înmulţindu-le.

Unele le vor realiza, altele nu, dar nu conta, pentru că erau împreună şi aveau tot timpul la dispoziţie.

Nu prea mai vorbeau despre incidentele din La Playita şi cazul se închisese acum, oricum. Cadavrul descompus al lui Royal Gutierrez fusese găsit într-una din *barrancas*. Era imposibil să-l identifici, pentru că fusese mâncat de animale şi nu rămăseseră decât oasele.

Saint afirmase convins:

— Nu este el, bineînţeles.

— De unde ştii?

— Cunoştea regiunea ca-n palmă. Omul pe care l-au găsit este altcineva, vreun indian poate, care s-a aflat când nu trebuie unde nu trebuie.

— Şi n-ai de gând să anunţi autorităţile?

— De ce? Nu pot dovedi nimic. Şi, chiar dacă aş putea, mă îndoiesc că ar lua cineva vreo măsură. Mexicanii sunt oameni practici, Vera; aveau nevoie de un cadavru şi au găsit unul. Aşa, toată lumea este fericită.

— Bine, zise Vera. Atunci să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Şi hai să vorbim despre altceva. Sau să nu vorbim deloc. Ce preferi?

— Să nu vorbim.

— Speram să spui asta. Vino aici. Îşi îngropă gura în părul ei.

— Te iubesc, Vera Brown…

Vera zâmbi şi îşi puse perna sub piept, privind în lumina palidă a amurgului. Încerca să-l zărească pe Saint, care fugise în ploaie, către laguna Bolinas. Oceanul era agitat, cu valuri înalte, înspumate, ridicate de vânt.

Saint iubea vremea aspră; se întorcea cu ochi sclipitori şi îşi lipea faţa rece de pielea ei. Acum însă nu-l zărea nicăieri.

Vera întoarse ultima pagină a carnetului ei de schiţe din La Playita şi văzu un desen pe care nu-l arătase t. Nimănui, mai ales lui Saint. Un desen pe care se simţise obligată să-l facă, pentru că imaginea i se întipărise în minte în lumina fulgerului şi nu putea să-şi găsească pacea decât dacă o transpunea pe hârtie.

Iat-o. Capul lui Victor Diamond zăcând pe trepte cu ochii larg deschişi, udaţi de ploaie, privind uimiţi şi poate bucuroşi că se terminase totul.

Era singurul portret al lui în care nu-l înfăţişase ca pe un monstru. În acest ultim desen, arăta în sfârşit uman, prin moarte.

Dacă lucrurile ar fi evoluat altfel, ce ar fi făcut Victor Diamond?

Nu vor şti niciodată.

Din impuls, luă alt carnet şi-l deschise la o pagină care-l reprezenta pe Saint, lucrând absorbit în faţa computerului.

Şi, în timp ce se uita când la unui când la celălalt, îşi spuse: Oh, da.

Asemănarea nu era evidentă dar, dacă ştiai cum să te uiţi, o distingeai în forma capului şi în structura feţei.

În afară de aparenţe, era prezentă în mişcările şi în gesturile reflexe ale celor doi, în talentul, imaginaţia şi gusturile lor, inclusiv în nevoia de a trăi în spaţii deschise, pe plajă, la malul oceanului şi amândoi aveau câta» un *Jaguar*, se gândi Vera, zâmbind în sinea ei.

Oare Saint ştia, în adâncul sufletului că era fiul lui? îşi spuse că da, amintindu-şi cum tremura când săpase în nisipul de la Malibu. Iar apoi se întrebă: Oare aş putea să îi acord lui Diamond beneficiul îndoielii? în acea ultimă noapte, pe trepte, încerca s-o vadă pe Vangie, sau dorea, de fapt, să-şi salveze unicul copil?

N-o să ştie niciodată.

Rupse ultimul desen cu figura lui Diamond din carnet, îl făcu bucăţi şi le aruncă în sobă unde se înnegriră, se răsuciră şi se transformară încet în cenuşă.

Epilog
1990

Saint şi Vera se căsătoriră în luna septembrie a anului următor, la *Oak Crest Winery,* în Napa Valley. Organizară o mică ceremonie, pentru prieteni apropiaţi şi familie, cu J.B. În calitate de gazdă de onoare şi Arnie, care era cavalerul de onoare al lui Saint, pentru a doua oară.

Vera era gravidă în trei luni. Până acum păstraseră secretul şi bucuria între ei. Tradiţia cerea ca mama Verei să afle prima, dar „ar muri să ştie că n-am respectat căsătoria, îi explicase Vera. O să-i spun peste o lună sau două”.

— Atunci, dacă se va naşte devreme, va crede că este prematur, spuse Saint.

— Da, exact, îl aprobase ea.

Saint îi adusese pentru nuntă familia, pe mama ei, pe sora ei Cynthia şi pe noul prieten al mamei sale, Albert, contabil la primăria din Harrogate, în California.

Mama, revoltată încă de faptul că Vera părăsise Anglia, nutrea sentimente contradictorii faţă de această

căsătorie şi, mai ales faţă de organizarea nunţii în sine. Nu se desfăşura într-o biserică, se căsătoreau în aer liber, cu notar, în loc de un vicar aşa cum se cădea, şi nimeni nu era îmbrăcat potrivit. În loc de dantelă albă, Vera purta o rochie galben cu alb, cu un şal cu franjuri, fronsată pe şolduri, ca o ţigancă, iar Sloane – refuza să-i spună Saint – care avea destui bani să-şi permită un costum ca lumea, se îmbrăcase în nişte pantaloni largi de pânză şi o haină care părea mare pe el, deşi Vera o tot pisa că aşa trebuia să arate şi fusese creată de *Giorgio Armani*, cine o mai fi şi ăla. Gazda de onoare, imediat după oficierea căsătoriei, stricase efectul rochiei drăguţe, din bumbac roz, atârnându-şi de gât un copilaş blond, prins într-un ham. Singura persoană care, după părerea mamei era îmbrăcat potrivit pentru o nuntă, în afară de ea, Cynthia şi dragul de Albert, era domnul mexican, în costum cenuşiu, deşi efectul era stricat din nou de prietena lui, care nu vorbea englezeşte, se machiase prea strident şi avea o rochie de satin exagerat de mulată, scoţându-i în evidenţă sânii.

— Nu aşa înţeleg eu o nuntă, se plânse mama ei.

Îi lipseau sandvişurile cu castraveciori tăiaţi fin şi pastă de peşte, înlocuite în schimb cu oi întregi la proţap şi platouri uriaşe cu salată, pâine şi fructe. Îşi spuse însă că ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea petrecere din

partea lui Donald Wheeler, deşi trebuia să admită că era o gazdă foarte generoasă.

— Ah, n-ar trebui, protestă, când Donald se apropie din nou de ea cu o sticlă de şampanie, dar astupase prea târziu paharul.

Dacă nu avea grijă, mai ales pe o asemenea căldură, o să se ameţească şi bietul Albert nu avea voie să bea.

— Are un ficat, îi spusese ea Verei, cu mândrie. Trebuie să-l supraveghez în fiecare clipă.

— Sărmanul om, oftase Donald, o să-l dădăcească până o să-l dea gata.

— Bineînţeles, îl aprobase Vera, dar se vor distra copios.

— Este minunat, remarcă mătuşa Cynthia, în rochia ei roz aprins, care se potrivea cu faţa ei încinsă. L-a cunoscut în secţia de boli cronice, unde lucra ca soră medicală. Are o casă, dată de primărie, cu o grădină, unde cultivă dalii deosebite. Ştii, draga mea, este o binecuvântare pentru noi toţi că te-ai căsătorit. De îndată ce şi-a dat seama că nu mai era nevoie să-ţi poarte de grijă, s-a orientat imediat către Albert. S-ar putea să se mărite cât de curând.

Arnie venise cu maşina de la San Francisco, împreună cu noul său prieten, Sean Kelly. Sean era avocat la arhidioceza catolică. Avea o figură fină, inteligentă şi o

voce slabă care indica în mod evident o sănătate şubredă. Era palid, epuizat şi orbit parcă de după-amiaza însorită. Îşi freca tot timpul ochii, ca şi când l-ar fi durut. Arnie îl proteja, avea grijă să stea la umbră şi îi oferea băuturi răcoritoare şi mâncare gustoasă, deşi Sean nu reuşea să înghită decât câţiva struguri. Se terminase cu cariera actoricească a lui Arnie. Redevenise Arnie Blessing şi studia acum dreptul, în doctrina catolică. Crease senzaţie când îşi proclamase sexualitatea de *Gay Freedom Day*[7] dar reacţia oamenilor nu fusese chiar atât de negativă cum se aşteptase şi, aşa cum prevăzuse Saint, câştigase un milion de noi suporteri în locul celor pe care-i pierduse. Părea foarte fericit.

— Simt că sunt într-adevăr de folos, îi mărturisise el Verei, din toate punctele de vedere. Păcat că n-am făcut-o mai de mult. Îmi vine să înnebunesc, când mă gândesc cât timp am pierdut.

Susţinerea frăţiei în care intrase îl făcuse să-şi câştige încrederea în el, la fel de mult ca terapia de la Round Mountain; era consilier în probleme SIDA şi se simţea util; iar faptul că îl iubea şi avea grijă de Sean îi dăduse un scop în viaţă.

---

[7] Ziua libertăţii homosexualilor

— Sunt norocos, spuse Arnie, sincer. Doamne, sunt norocos!

Apoi adăugă, spre uimirea Verei:

— Ironia este că, dacă n-ar fi fost Victor Diamond, n-aş fi făcut-o poate niciodată.

— Diamond? repetă Vera.

Arnie zâmbi amuzat.

— În ultima noapte, în La Playita, mi-a spus nişte lucruri care m-au dezgustat, m-au înfuriat şi m-au umilit atât de rău, încât n-am ştiut ce să fac. Probabil că nimeni n-ar fi putut spune aşa ceva unei fiinţe umane. Credeam pur şi simplu că o să mor. Sau că o să înnebunesc. Dar nu s-a întâmplat niciuna, nici alta. Şi când m-am liniştit, n-am simţit decât o adâncă milă faţă de Diamond. Deşi numai Dumnezeu ştie că ar fi fost în stare să mă ucidă.

— Te-ai rugat pentru el?

— Bineînţeles. Şi ştii, privindu-l pe părintele Ignacio, chiar dacă era bătrân şi puţin ameţit, mi s-a părut că făcea tot ce se putea atât cât se pricepea şi ce altceva mai conta, de fapt? Oricum, am hotărât că era o prostie să fiu în continuare Arnie Blaize. Aşa că, iată-mă.

Ridică din umeri.

— Salută-l pe fratele Arnold. Apropo, Vera, adăugă el, cu un zâmbet timid, copilul este un secret?

Vera îşi ridică privirile uimită.

— Nu ştiam că Saint le-a spus tuturor.

— Nu a fost nevoie.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că arăţi altfel, Vera. Nu te-am văzut niciodată atât de fericită.

Iar apoi, îi spuse uşor îmbujorat:

— Iar rochia te trădează puţin.

Vera îşi pipăi talia.

— Dar rochia trebuia să mascheze sarcina. Fronseurile de pe şolduri erau menite să abată atenţia de la burtă. Cel puţin, îi declară ea, aşa m-a asigurat vânzătoarea.

Arnie clătină din cap, privind talia îngroşată a Verei.

— Înseamnă că avea şi ea un procent din vânzare. Ai nevoie de mine, Vera. Nu prea te pricepi la haine. Dar, la urma urmei, de ce vrei să te ascunzi? De ce nu le spui tuturor? Eu unul aşa aş face.

Vera oftă.

— Pentru că ne-am gândit să nu fie un şoc pentru mama.

— L-aş spune eu. Oricum, felicitări. Când trebuie să naşti? o întrebă Arnie, înălțând paharul de ceai cu cuburi de gheaţă.

— În jur de 21 martie.

Arnie se întristă.

— Sean n-o să mai fie atunci. AZT-ul l-a ajutat, dar nu i-au mai rămas decât câteva luni de trăit. Ar fi minunat dacă Sean ar mai fi în viaţă să vadă copilul, adăugă el, gânditor.

Javier Gallegos strigă:

— Felicitări, Santo. Până la urmă mi-ai urmat sfatul şi eşti un om fericit. Am avut dreptate, nu-i aşa? Te-ai împerecheat cu leoaica şi acum o să aveţi primul pui.

Bucuros că vorbeau în spaniolă, Saint îl întrebă:

— De unde ştii? Ţi-a spus Vera?

— Nu era nevoie. Am şi eu ochi să văd.

— Încă nu am anunţat oficial.

— Nu fi ridicol. Contează că există. Cum adică nu este… Oficial?

Dar Gallegos îşi îndreptase atenţia în altă parte.

— Santo, exclamă el, luându-l de braţ pe Saint. Cine este această femeie? Prezintă-mă.

Întorcându-se, Saint văzu o roşcată stridentă, apropiindu-se, la braţul unui bărbat solid, între două vârste.

— Mă bucur că ai venit Mei, îi salută J.B. Cu răceală.

Apoi, le spuse lui Saint şi lui Gallegos:

— Aş vrea să vi-i prezint pe sora şi pe cumnatul meu, Melrose şi Herman Schwartz.

Gallegos o luă de mâini pe Melrose.

— *Mucho gusto!* exclamă el, entuziasmat. Ce plăcere!

Melrose nu ştiuse niciodată cât de aproape fusese să piardă totul şi, între timp, uitase aproape de indiscreţiile faţă de Whitney Davidson şi scandalul care urmase. Acum, considera campania lansată de *Naţional Enquirer* perfect justificată. În circumstanţele respective, fusese nedreptăţită şi, la urma urmei, trebuia să-şi poarte singură de grijă.

Îşi cheltuise banii economisiţi pe haine noi şi o croazieră în Marea Caraibelor, unde îl întâlnise pe Herman. Fusese atât de uşor, încât acum se gândea dacă n-ar fi fost mai bine să fi aşteptat. Totuşi, îşi spuse ea, vorba proverbului: calul de dar nu se caută la dinţi.

Herman Schwartz, fondatorul unui lanţ de magazine de încălţăminte de damă în unsprezece state vestice şi Hawaii, făcuse din ea o femeie cinstită şi îi dăruise o casă, blănuri şi mult râvnitul *Mercedes*. Întocmise de asemenea un testament prin care îi lăsa după moarte o proprietate de patru milioane de dolari, spre revolta celor două soţii de care divorţase şi a odraslelor lor. Lui Melrose nu-i rămăsese altceva de făcut decât să aştepte. Era rândul ei să se bucure de o viaţă bună… şi o compătimea pe biata J.B.

J.B. Remarcă pe un ton sec:

— Văd că până la urmă ai căzut în picioare, Mei.

— Mda. Unii oameni sunt supravieţuitori înnăscuţi.

Melrose oftă, satisfăcută de inteligenţa ei şi îşi netezi mătasea verde peste şoldurile rotunjite. Apoi, se oferi generoasă.

— Dacă vrei să te ajut cu. Ceva, scumpa mea, nu trebuie decât să-mi spui. Nu-mi place să te văd împotmolită la ferma asta, cu un copil atârnat de gât. Ai nevoie de un avocat bun, care să taie în carne vie.

— Mulţumesc.

— Cred că îţi lipseşte viaţa pe care ai dus-o. Locul acesta nu se compară cu Los Angeles.

Vera o întrebă:

— Nu-ţi este dor de *Starfire*?

— *Starfire*?

J.B. Stătea cu degetele unite sub funduleţul rotund al copilului, privind-o ca şi când nu şi-ar fi amintit cine fusese *Starfire*. Apoi, clătină din cap.

— Mi se pare că a trecut atâta timp de atunci. Şi nici nu mai am nevoie de ea.

Vera încuviinţă din cap.

— Da, şi văd că eşti foarte ocupată.

— Bineînţeles. Experimentăm noi soiuri de viţă de vie. Ştii, familia Bardelucci mă face parteneră la firmă.

J.B. Zâmbi mulţumită şi sigură de ea.

— Învăţ până la epuizare. Sunt atât de multe lucruri

de ştiut. Voi urma un curs intensiv de viticultură şi enologie la *U.C Davis*, de îndată ce o înţarc pe Anna.

— Enologie?

— Ştiinţa producerii vinului. Vezi, cu Donald, Anna şi toate celelalte preocupări nu prea mai am timp să mă gândesc la *Starfire*.

Desprinse copilul grăsuţ care îşi agita mâinile şi i-l dădu Verei.

— Vrei s-o ţii?

Vera o luă pe Anna, cu gesturi neîndemânatice. Copilul scoase un scâncet de protest.

— Cred că nu mă prea pricep.

— Atunci, ai face mai bine să exersezi, o sfătui J.B. Şi apoi adăugă: Aţi ales un nume pentru copil?

Mătuşa Gloria purta acelaşi costum în care se îmbrăcase la cealaltă căsătorie a lui Saint.

— Dar, trebuie să-ţi mărturisesc, dragul meu, îl felicită ea, că nunta aceasta îmi place mult mai mult.

— Îţi mulţumesc, mătuşă Glo. Şi mie îmi place mai mult.

— Arăţi bine. Mă bucur că eşti fericit. Şi am auzit că eşti foarte ocupat.

— Da, într-adevăr.

Saint colabora în permanenţă cu studiourile *Omega* şi, recent, el şi Vera se apucaseră de programe software

pentru computer şi creaseră un joc numit *Blestemul vrăjitoarei.* Şi se pare că noua afacere se bucura de şi mai mult succes decât benzile desenate.

— Este atât de inteligentă! Şi îmi place tare mult rochia ei. Sarcina o avantajează.

Apoi, remarcând surprinderea zugrăvită pe faţa lui Saint, adăugă:

— Oh, da, dragul meu. Bineînţeles că ştiu. La fel ca toţi ceilalţi, din câte îmi dau seama.

Uimitor de tânără, într-o rochie albastră, cam în acelaşi stil ca aceea a Verei, Spring Kentfield sărută aerul de lângă obrajii cuscrei sale şi apoi o anunţă satisfăcută:

— Cred că Vera ar fi putut să aleagă o rochie mai potrivită, l-am spus că galbenul o să-i dea un aspect de salcie…

Mama ei, care terminase cel de-al patrulea pahar de şampanie, îi răspunse uşor ameţită:

— Prostii. Arată superb.

— Mai ales acum, adăugă Spring, când se îngraşă din nou.

— Foarte bine, doar mănâncă pentru doi, ripostă ea. Sunt sigură că de-abia aştepţi să-ţi vezi primul nepot.

Saint spuse:

— Vera, ar fi mai bine să-i dai copilul înapoi lui J.B.

Trebuie să tăiem tortul, înainte să se topească.

În timp ce traversau pajiştea către crângul de stejari, unde trona un tort cu patru etaje, cu o mireasă şi un mire de zahăr în vârf, Vera zise:

— J.B. Ştie. M-a întrebat ce nume vom pune copilului.

— Toţi ştiu. Chiar şi mătuşa Gloria, îi confirmă Saint.

— Cel puţin mama nu ştie.

Se apropiară de tort, cu mâinile încleştate pe cuţitul de argint vechi, italienesc.

Când tăiară prima felie, flash-urile aparatelor de fotografiat sclipiră în jurul lor.

— Ba ştie, murmură Saint.

— Zâmbiţi! strigă Donald, cu aparatul de fotografiat pregătit. Aşa!

Zâmbiră.

Vera şuieră printre dinţi:

— Ce vrei să zici? De unde să afle?

— Am auzit-o spunându-i mamei mele că mănânci pentru doi.

— Ah, Saint! Serios? Ce îngrozitor!

— Ba chiar i-a spus mamei mele, continuă Saint, zguduindu-se de râs, că Spring de-abia aşteaptă, mai mult ca sigur, să-şi ţină în braţe primul nepot. Păcat că nu i-ai văzut mutra când a auzit.

Vera chicoti şi apăsă prea tare pe cuţit.

— Ştii, mama ta este mult mai dură decât îţi imaginezi… Hei, fii atentă! Doar nu vrei să dărâmi tortul.

Dar era prea târziu.

Tortul se înclină, dezechilibrându-se.

Vera se abţinu să nu pufnească în râs şi se uită îngrozită.

— Nu sta, fă ceva! striga ea.

Făcu un salt înainte, când Saint se năpusti cu braţele întinse să prindă tortul. Dar se lovi cu piciorul de masă şi se prăbuşi cu Vera, împreună cu mireasa şi mirele de zahăr, în aplauzele şi strigătele tuturor, în timp ce tortul aluneca peste ei.

Donald Wheeler imortaliză întregul dezastru cu aparatul de fotografiat.

Clic!

Vera stătea pe iarbă, cu cea mai mare parte din tort în poală.

— La dracu'! exclamă ea.

Şi apoi începu să râdă fără să vrea.

— Se mai întâmplă accidente.

Saint se aşeză lângă ea, îi luă o bucată de frişcă de pe frunte şi o băgă în gură.

— Nu te îngrijora. Are un gust la fel de bun.

— Bineînţeles, îl aprobă Anna Bardelucci Wheeler, cât se poate de pragmatică, şi o să salvăm mare parte din tort. Stratul de jos n-a atins pământul.

Când plecă în grabă, să aducă farfuriile de hârtie, Vera remarcă:

— N-ar fi trebuit să-i spună copilului Anna. Se creează prea multe confuzii.

— Ai dreptate. Dacă-i fată, n-o să-i spunem Vera. Şi nici Louise, ca mama ta.

— Sau Spring, adăugă Vera.

— Doamne fereşte! Iar dacă este băiat, chicoti Saint, n-o să-i spunem Sloane St. John.

— Mă rog, este un început, nu-i aşa? zise Vera, veselă.

— Şi ştii care este cel mai important lucru din toate?

Saint înmuie un şerveţel în şampanie, se aplecă şi îi şterse frişca de pe nas.

— Nimeni n-o să-i spună vreodată puştiului, Junior! o anunţă el, satisfăcut.

Sfârşit

Okazii.ro

"Nu am putut s-o las din mînă și totuși nu voiam s-o termin.

Sandra Brown

De departe, cel mai bun roman de pînă acum al lui Mary-Rose Hayes."

Chattanooga Times

Lei 4700